

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sheila O'Flanagan

Suskun
Kalpler

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

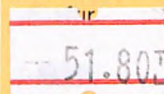
Tek istediği bu büyük yapıyı saran granit duvarları aşmak ve denize varana kadar yürümekti. Sonra bir kayığa binmek istiyordu. Kayığın nereye gittiği önemsizdi. Sonra... Sonra belki ilerlemeye devam ederdi. Sonuçta kalması için hiçbir sebep yoktu.

Fred, geçmişte yaşanmasına ön ayak olduğunu düşündüğü bir felaketi telafi etmek ister. Ancak bunu yaparken, birbirlerine karşı sevgi duyamayan aile üyelerinin bir savaşa tutuşacaklarından habersizdir. Bu savaş, yapayalnız genç bir kadını kendi ayaklarının üzerinde durması için cesaretlendirecek ve var olma mücadelesi için ilham verecektir.

Sheila O'Flanagan'dan, birdenbire "evime dönmeliyim" hissine kapılmanızı sağlayacak bir aile romanı.

KDV'den

f t i /epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dolu dolu, mutlu bir
yaşamı olmuştu ve hayatı
boyunca öğrendiği bir şey
varsa o da pişmanlığın
anlamsız olduğuydu.

Tüm vaktini yazarlığa
adamadan önce bankacılık
ve finans alanında başarılı
bir kariyeri olan Sheila
O'Flanagan, 20'den fazla
kitabıyla Avrupa ve Amerika'da
çok satanlar arasında yer aldı.
Boş zamanlarında badminton
 oynamaktan hoşlanan yazar
Dublin'de eşiyle birlikte
yaşıyor.

Suskun Kalpler

Suskun Kalpler

Orijinal Adı: Things We Never Say

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Seda Sevinç

Çeviri: Dilek Parsadan

Düzeltili: Özlem Kalabalıkoğlu

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Ekim 2020

ISBN: 978-605-173-758-4

© Sheila O'Flanagan, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / istanbul

Tel: 0212 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 34590

Suskun Kalpler

Sheila
O'Flanagan

Çeviren
Dilek Parsadan

 epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİRİNCİ KISIM

GEÇMİŞ

Birinci Bölüm

Tipperary, İrlanda: 55 Yıl Önce

Dilly, çok korksa da bunu fark ettirmemek için elinden geleni yapıyordu. İçinde hissettiklerine rağmen güçlü görünmek istiyordu. Önemli olan pes etmemekti. Bu yüzden gözlerini sıkıca yumdu ve etrafındaki her şeyi yok sayarak başka bir yerde olduğunu hayal etti. Rüzgârın etrafa yaydığı taze çimen kokusu ve sırtına vuran güneşin sıcaklığıyla çiftliğin arkasındaki çayırda olabilirdi. Çayırda olmak gerçekten harika olurdu ancak burası hariç herhangi bir yerde olmak da yeterdi.

“Seninle konuşurken yüzüme bak.”

Bu kelimeler öylesine soğuktu ki Dilly’nin gizlice Fury* adını taktığı bu kadının suratını görmek için gözlerini açmasına gerek yoktu. Uzun, dar suratı zaten her daim gözlerinin önündeydi. Sımsıkı birbirine bastırdığı incecik, öfkeli bir çizgi hâlini alan dudakları, keskin burnunun üzerine kondurduğu çelik çerçeveli gözlüklerinin ardındaki acımasız gri gözleri, sinirle kızaran burnu ve yine aynı öfkeyle neredeyse bembeyaz kesilen yanakları... Dilly’nin bu suratı öfkesiz gördüğü zamanlar bir elin parmağını geçmezdi. Üs-

* (ç.n.) İng. Öfke.

telik bu yüz, öfkeli olmadığı zamanlarda bile mutlu sayılmazdı. Dilly bunun sebebini anlayamıyordu. Mutlu olması gerekmez miydi? Sonuçta bu hayatı kendi seçmemiş miydi? Kendi hayatını seçemeyen Dilly gibi değildi o.

“Sana bana bak dedim.”

Dilly bu sefer gözlerinin yavaşça açılmasına izin verdi. Karşısındaki surat aynı beklediği gibiydi, fakat kadının ağzı her zamankinden daha ince bir hâl almış, yanakları hiç olmadığı kadar beyazlamıştı.

“Nereye gittiğini sanıyordun?”

Dilly, *gidiyordum* diye düşündü. *Kaçıyordum*. Tabii bu aptal bir plandı, çünkü Dilly’nin kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Fakat hiçbir yer bile buradan iyi olmaz mıydı? Dilly bu kelimeleri sesli bir şekilde söyleyemedi. Zaten Fury de bir şeyler söylemesini istemiyordu ve Dilly bunu çok iyi biliyordu.

“Elimden geleni yapıyorum.” Kadının sesinde, ümitsiz bir ton vardı. Başka biri bu tonu duysa, kadının sabrının sınıdığını düşünürdü. Sanki elinden geleni yapmış, fakat ne yapsa başarısız olmuştu. Sanki Dilly onu canından bezdirmişti...

“Sence de elimden geleni yapmıyor muyum?”

Kadın bu sefer yanıt bekliyordu. Dilly bir şeyler söylemeyi denedi fakat ne diyeceğini kararlaştırmış olmasına rağmen ağzı konuşamayacak kadar kurumuştur.

“Dilini mi yuttun?”

Dilly hiçbir şey söylemedi.

“Seninle ne yapacağım ben?” Kadının sesi hâlâ ümitsizdi, fakat bu sefer öfkesinden izler taşıyordu. “Burada kurallar olduğunu ve bu kuralları çiğnediğini anlaman için ne yapmam gerek?”

Dilly, kurallar olduğunu biliyordu. Hayatının son birkaç ayında dört bir yanı kurallarla çevrilmişti. Ancak bun-

lar, onun kuralları değildi ve onlarla birlikte yaşamak istemiyordu. İstedığı tamamen başka bir hayattı. Özgürlük istiyordu. İstedığı yere gitmek, olmayı hayal ettiği insan olmak istiyordu. Tek istediği bu büyük yapıyı saran granit duvarları aşmak ve denize varana kadar yürümekti. Sonra bir kayığa binmek istiyordu. Kayığın nereye gittiğinin bir önemi yoktu. Sonra... Sonra belki ilerlemeye devam ederdi. Sonuçta kalması için hiçbir sebep yoktu.

“Ayağa kalk.”

Dilly, dizlerinin üzerinde durduğunu fark etmemişti. Kendi kendine, bunu fark etmemiş olmam ne tuhaf, diye düşündü. *Onu böyle büyük görmemin sebebi meğer dizlerimin üzerinde duruyor olmamış. Aklımı kaybetmiş olmalıyım.*

“Çabuk.”

Ancak Dilly hızlı bir şekilde hareket edemedi. Ayağa kalkmak için koluyla koltuktan destek alması gerekmişti. Ardından altın rengi saçlarının suratına düşmesini engelleyen eski püskü saç bantını yoklayıp, tüm saç tellerini tek bir saç dışarı çıkmayacak şekilde düzeltti.

“Boşa çabalıyorsun.” Bu seferki ses oldukça küçümseyiciydi. “Sence de bunun için biraz geç kalmadın mı?”

Bu, cevaplanması güç bir soruydu. Dilly, boşuna çabadığını düşünmüyor, pek güzel bir kız olduğunu çok iyi biliyordu. İnsanlar, ona iyi hissettirecek tarzda olmasa da hep güzel olduğunu söylerdi. Genelde böylesine bir güzelliğin bir gün başını belaya sokacağını belirtiyorlardı. Midlands'ta altın rengi saçları, mavi gözleri olan çok kız yoktu. Özellikle de bu kadar uzun, zarif bacaklı ve ince vücutlu bir kız. Dilly'nin en yakın arkadaşı Edel Mullins, onun Marilyn Monroe'ya benzediğini söylüyordu. Fakat bu doğru değildi, Dilly'de Marilyn'nin kıvrımları yoktu. Fakat yürüyüşünde ve saçlarının altın kıvılcımlarında ancak Marilyn'nin becerebileceği bir seksilik ve şehvet vardı. Dilly, Marilyn

başına hiç bela almış mıydı, merak etti. Çünkü insanlar bu konuda haklı çıkmıştı.

“Beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemeliyim. Ama aslında başından beri senden çok umutlu değildim.”

Dilly sessizliğini sürdürdü.

“Sana karşı merhametli olmak hataydı.”

Merhametli mi? Dilly az kalsın kahkaha atacaktı.

“Bir ders alman lazım.”

Dilly’nin gözleri telaşla açıldı.

“Evet evet, alman lazım.” Kadın, Dilly’ye uzanıp onu kolundan yakaladı. “Burada diğerlerinden özel olmadığını sonsuza dek anlama vaktin geldi.”

“Lütfen.” Bu kelime, Dilly’nin ağzından istemeden kaçmıştı. Yalvarmak istemiyordu, yalvarmak her şeyi daha kötü yapardı.

“Bunun için çok geç.”

Hayır. Dilly, kendi kendine *hayır* derken yaşlı kadının belindeki kalın, deri kemeri çözmeye başladığını gördü. *Hayır*.

Beyaz yanaklar birden pembe bir hâl almıştı. Beklentiyle kızardıkları belliydi. Dilly, nefesini tuttuğunda kadının dudaklarında gülümsemeyi andıran küçücük bir mimik belirdi.

“Seni kahpe...” Dilly, içinde beliren ani direnme dürtüsüyle konuşmaya başlamıştı. “Seni cadaloz! Seni şeytan, kuru, yaşlı fahişe!”

Dilly, kadının soluk sesini duyduğunda arkasını dönüp elinden geldiğince hızlı bir şekilde koşmaya başladı. Fakat bu yeterli olmamıştı. Henüz koridoru ancak yarılamıştı ki omuzlarına inen darbeye birlikte yere serildi.

İkinci Bölüm

Dublin, İrlanda: 10 Yıl Önce

Fred, bu hiç adil değil diye düşündü. Rahibin yanında dururken, serin doğu rüzgârı gri saçlarında kalan birkaç teli uçuşturuyordu. Kesinlikle adil değildi. Dayanmak zorunda kaldığı bunca zor yıldan, bunca güç zamandan sonra Ros'la birlikte bunun üstesinden gelmeyi hak ettiklerini düşünmüştü. Parası vardı, şirketi sattıktan sonra fazlasıyla iyi bir gelir elde etmiş ve planlar yapmıştı. Onlar için plan yapmıştı. Gidilecek yeni yerlerin, görülecek yeni şeylerin planlarını yapmak için uzun vakitler harcamıştı.

Ros'la beraber geçirdikleri yetmiş bir yılda toplasa üç beş kez yurt dışına çıkmışlardı. Ros sahilde yatmayı ve ucuz içkileri sevdiğinden, ikisi de İngilizce konuşulan ve İngiliz kahvaltısı verilen otelleri tercih ettiklerinden seçimleri genelde İspanya ya da Kanarya Adaları'ndan yana olmuştu. Fred'in planlarında gemiyle dünya turu vardı. Yaşlı adam bunun hiç risk almadan yeni şeyler deneyimlemek için iyi bir yol olacağını düşünmüştü. Aslında risk almak onun için sorun değildi. Fakat turist olduğu çok belli olup soyulabileceği, geleneklerini ve dilini bilmediği yabancı ülkelerde risk almak istemiyordu.

Fred soyulmaktan nefret ederdi. Tüm hayatını açığöz ve dikkatli bir adam olarak geçirmişti. Nihayetinde de East Wall'daki evlerinin bahçesinde kurduğu, lokasyon açısından kuvvetli bir girişim olan kırk yılı devirmiş işletmesinin tüm haklarını satacak fırsatı yakalamıştı. Fred, daha çok araç ve ev olmak üzere güvenlik sistemleri üzerinde çalışıyordu. CallRite'ı devralan hırslı şirket, Fred'in sadık müşteri datasını almak için de yüksek bir ücret ödemişti. Fred emekli aylığı için yeterince yaşlıydı, üstelik Ros'un en büyük oğulları Donald'ın iyiliği için yalvarışları hâlâ kulaklarındaydı. Fred sonunda bundan kazanç sağlamaya ve hayatı yaşamaya karar vermişti. Emekli olmak konusunda endişeliydi çünkü, Donald kendi girişimcilik yeteneklerine inanmasına rağmen Fred onu bu şekilde değerlendiremiyordu ve elleriyle kurduğu şirketin, oğlunun beceriksizliklerinden dolayı battığını görmek istemiyordu. Fakat şirketi toptan satmak endişelenmemesi anlamına geliyordu. Donald bir aile geleneği olarak satış müdürü konumunda kalmaya karar verirken yeni şirket yönetimi, Fred'in başarmış olduğu temeller üzerine kurulacaktı.

Emekli olduktan sonra yaptığı ilk iş Howth Hill'in tepesinde yetmişli yıllar mimarisine sahip, zemin seviyesinin kademeli olduğu büyük bir ev almaktı. Çocukken bu tip evleri Amerikan televizyon programlarında görmüştü; bu evler ona her zaman ilgi çekici gelirdi. Dublin'in seçkin mahallelerinden birinden böyle bir ev alabileceğinin hayalini bile kurmamıştı hiç.

Furze Hill'e gitmek, bu zamana kadar hayatında yaptığı şeyleri onaylar nitelikteydi. Çocuklarının onun yaşında birinin böyle bir yatırım yapmasına şaşıracağını biliyordu. Ama bu Fred'in umurunda değildi. Şu an bu evi satın alacak gücü vardı ve bir hayali yaşamak için riske girmekten daha iyiydi. Ayrıca yetmiş yaş çok da yaşlı sayılmazdı.

Daha nice güzel günler yaşaması gereken Ros, daha altmış yaşındaydı. Şu an sahip oldukları evde, East Wall'daki evin girişinden çok daha büyük bir salonun bulunduğunu bilmeyi hak ediyorlardı. Fred o evde oturmayı ve ne kadar yol kat ettiğini (evin manzarası yüzünden bu gerçek sayılabilir-di) görmeyi seviyordu.

Yaşlı adam, büyük bir mendil çıkarıp burnunu sildi. Çocuklarının ondan yana baktığını hissedebiliyordu. Elbette, onun ağladığını düşünmüyorlardı çünkü Fred ağlayan bir adam değildi, eşinin cenazesi olsa dahi bu böyleydi.

Ros'un bu hayattan göçüp gittiğine inanmak Fred için çok zordu. O her zaman güçlü bir kadın olmuştu. Paranın yetmediği, Fred'in müşteri bulmak için zorlandığı kötü zamanlarda işleri toparlayan oydu. Çok büyük çaba gerektirmesine rağmen, çocukları bir arada tutan, okula doğru kitaplarla ve doğru üniformalarla gittiklerinden emin olan oydu. Sofrayı kuran, evi yuva yapan, doğum günlerini ve yıldönümlerini hatırlayan da yine oydu. Fred'in morali bozulduğunda onu toparlar, avarelik yaptığında affederdi. Birkaç yıl önce Fred'i ölümüne korktuğu göğüs ağrıları halinde rahatlatan da oydu.

Ancak bu sabah toprağa gömülen de bir zamanlar hayattan keyif alan Ros'un ta kendisiydi. Ros, neredeyse her gün kiliseye giderdi ancak Fred, Ros'un dua ettiği Tanrı'nın-artık hangi Tanrı'ya dua ediyorsa-onu herkes kadar hak ettiği *Seascape Splendour* isimli geminin yemek masasına oturma fırsatını yaşamadan, sinsî oyunları ile yanına aldığını düşünmeden edemiyordu.

Papaz duasını bitirip Fred'e baktıktan sonra bir anlık tereddütle, elindeki bir avuç kuru toprağı açık bir mezarlıkta bekleyen tabutun üzerine serpiştirdi. Ardından da bir adet kırmızı gül attı. Fred, karısının en sevdiği çiçek gül olmasa da bu çiçeğin ondan beklendiğini hissetmişti. Ama lale

mevsimi değildi, ayrıca mezarlığa lale koymak muhtemelen saçma görünecekti.

“Hadi baba.” Oğlunun karısı Deirdre, Fred’in kolundan tuttuğunda Fred birden irkildi. Gelininin ona baba demesi hiç hoşuna gitmezdi. Sonuçta onun babası değildi. Doğrusu ona nasıl hitap etmesini istediğini bilmiyordu ancak doğru kelime baba değildi. Fred, kendi çocuklarına bile iyi bir baba olamadığını biliyordu, bu yüzden bu unvanı başkasının kullanmak istemesi ona yanlış geliyordu.

Ama Deirdre’ye hiçbir şey söylemeden gelininin onu mezarlığın arkasında bekleyen siyah Daimler marka arabaya götürmesine izin verdi. Fred profesyonel bir bakış açısıyla, güzel araba diye düşündü. Harika bir süspansiyon. Pürüzsüz. Fred bu düşüncelerle arabaya bindikten birkaç dakika sonra kızı ve iki oğlu yanına oturdu. Araba mezarlıktan çıkarken kimse tek kelime etmiyordu. İletişim konusunda hiçbir zaman iyi olmamışlardı ve Fred bir şeylerin aniden değişeceği günün bugün olmadığını biliyordu.

Ziyaretçiler Donald ve Deirdre’nin Clontarf’taki evine çorba içip sandviç yemeye davet edilmişti. Fred bu organizasyonu gelininin yapmasına seve seve izin vermişti, çünkü kimsenin Furze Hill’e gelmesini istemiyordu. Ros olmadan kimseyi istemiyordu. Yaşlı adam köşede bir sandalyeye oturup insanların rahmetli karısı hakkında söylediklerini ve onun ne kadar mükemmel bir insan olduğundan bahsedişlerini dinledi. Elbette haklılardı. Ros gerçekten mükemmel bir kadındı. Fred birden keşke hayattayken ona ne kadar hayran olduğunu ve onu ne kadar çok sevdiğini dile getirseydim diye düşündü. Ama Ros bunu zaten biliyor olmalıydı. Bu düşünce Fred’i rahatlatmıştı. Ros onu çok iyi tanırdı. Onunla olması gerektiği değil, olduğu hâli için evlenmişti.

Fred'in üç çocuğu grup hâlinde ayakta duruyorlardı. Neredeyse üç yıldır ilk defa bir araya geliyorlardı, çünkü Suzanne uzun zaman eve gelmemiştir. Ros, bunun için Fred'i suçluyordu ama Fred kendini suçlamamıştı. Suzanne hep böyleydi ve evet, hâlâ zor bir kızdı. Üç çocuğun en küçüğü olan Suzanne, Donald ve Gareth'ten çok daha fazla sorun çıkarırdı. Suzanne bildiğini okuyan inatçı bir kızdı. Fred'i dinlemeyecek, onun koyduğu kurallarla yaşamayacaktı. Fred ise kural ve düzen çerçevesinde yaşanması gerektiğine inanan bir tipti ama Suzanne babasının kurallarını çiğneyerek onunla resmen alay ediyordu. Suzanne karakterini babasına birçok şekilde hatırlatsa da inatçılığı Fred için her seferinde büyük bir öfke kaynağı olurdu. Fred, kızının Donald'a bir şey söylediğini ve Donald'ın suratında ilgisiz bir mimik oluştuğunu gördü. Çocuklarının ne hakkında konuştuğunu, sırf zorunda hissettikleri için neleri telafi etmeye çalıştıklarını merak etmişti. Belki de Ros'la ilgili anılarını paylaşıyorlardı. Fred, hepsinin annesini çok sevdiğinden emindi. Tabii annelerini, onu sevdiklerinden çok daha fazla sevdiklerinden de. Anneleri her zaman onların yanında olurken Fred olmamıştı.

Bugünlerde 'yanında olma' konusuna pek vurgu yapılıyordu. Birinin yanında her zaman olamayacağınız bir gerçektir, bazen başka ve çok önemli işler yüzünden meşgul olabiliyordunuz. Fred, 'yanında olma' meselesinin saçma bir şey olduğuna karar vererek bu düşüncelerinin beyninde gezinmesine izin vermedi. Başlarının üstünde bir çatı olmasaydı, 'yanında olmak' ne demek o zaman görürlerdi.

Suzanne bir an Fred'e doğru baktığında göz göze geldiler. Fred, kızının ifadesini okuyamıyordu fakat bakışında en ufak bir affediş olmadığına emindi. Bunun için Suzanne'e saygı duyuyordu. Suzanne'in gitmesine, hiç geri dönmemiş olmasına ve ondan hâlâ nefret ediyor olmasına saygı

duyuyordu (Nefret çok kuvvetli bir kelime olabilirdi ama Suzanne'in onu kesinlikle sevmediğini biliyordu.) Fred, kendine dürüst olduğunda Suzanne'den, oğullarından daha çok gurur duyduğunu söyleyebilirdi. Suzanne asla tehlikeli bir kız değildi. Bir an bile olmamıştı.

Suzanne bakışlarını babasından çekip erkek kardeşlerine dönerek, "Sanırım onunla konuşmalıyım," dedi.

Gareth, "Kibar ol," diye cevapladı. "Babam hâlâ şokta."
"Biz değil miyiz?"

"Yüreğinde kin taşımak zorunda değilsin," dedi Donald.

"Bu yük beni dengede tutuyor." Suzanne suratını buruşturduğunda Donald güldü. Ros öldüğünden beri ilk defa biri gülmüştü.

Gareth, "Ben kendi kinimle yaşamayı öğrendim," dedi.

"Senin içinde kin mi var?" Suzanne, kardeşine şaşkın bir ifadeyle baktı. "Neyin kiniymiş bu?"

"Bana davranışları yüzünden."

"Öyle mi?" Suzanne'in hatırladığı kadarıyla oğlanlar, ondan çok daha iyi muamele görmüştü. Gareth'in babasının davranışları yüzünden şikâyet etmesi için en ufak bir sebebi bile olamazdı.

"Benim her zaman eşcinsel olduğumu düşündüğünü biliyorsun."

"Ne?" Suzanne gülerek bakışlarını odaya çevirdiğinde Gareth'in ilk çocuklarına hamile olan, zarif Fransız karısı Lisette'i gördü.

Gareth, "Çünkü Gal Futbolu'nu ve Guinness'i sevmiyordum," diye devam etti. "Çünkü onunla çalışmak yerine-onun deyimiyle-kadınısı işler tercih ettim. Çünkü tabloit gazete yerine büyük kâğıda basılmış gazeteleri okuyordum."

Suzanne, "Aslında babam gibiler için Nuh'un Gemisi çok sosyal bir ortam," dedi.

Donald, “Babam elinden geleni yapıyor,” diye yanıtladı.

“En sevilen evlat konuştu,” dedi Suzanne.

Donald, “Öyle bir şey yok,” diyerek karşı geldi.

“Sen o ne istiyorsa onu yaptın, onunla birlikte işe giriştin,” dedi Gareth. “Şirketin bir aile ismi olsaydı Fitzpatrick ve Oğlu olurdu.”

Donald, “O zamanlar yapacak başka iş yoktu,” diye yanıtladı.

Suzanne, “Ama onun için çalışmayı seviyordun, değil mi?” diye sordu.

“Sen delirdin mi?” Donald, inanamayarak kız kardeşine baktı. “Babam şu köle gibi çalıştıran işverenlerdendi. Beni sürekli eleştiriyor, her şeyi başka şekilde yapmamı istiyordu.”

Suzanne, “Kulağa hiç yabancı gelmiyor,” dedi. “Ama işe yaraymış olmalı. İçeridekiler müdür olmanı istemedi mi?”

“Evet ama artık işler eski günlerdeki gibi yürümüyor. Sürekli toplantılar, stratejiler ve hedefler var... Ve yaşlı adam satış konusunda iyiydi.”

“Satış konusunda gerçekten iyiydi, değil mi?” dedi Suzanne. “Bu, onu hayalini kurabileceğinden daha zengin etti.”

“O lanet eve bir yığın para harcadı.” Donald suratını buruşturarak devam etti. “Ne büyük bir ziyan.”

“Parasını kendisi için harcama hakkı var,” dedi Gareth. “Hiçbirimizin onun parasına ihtiyacı yok.”

Suzanne erkek kardeşlerinin birbirlerine olan bakışlarını görmezden gelerek, “Peki sağlığı nasıl?” diye sordu.

Donald, “Umurunda mı?” diye yanıtladı.

Suzanne sabırsız bir şekilde, “Elbette umurumda,” dedi.

“Yeteri kadar iyi görünüyor.”

“Yine de annem olmadan ne kadar devam edebileceğini söylemek zor,” dedi Gareth.

“Babanızın ne kadar iyi olduğu benim için bir gizem.” Yanlarına gelip Gareth’in yorumunu duyan Lisette, Fred’in sağlığı hakkındaki değerlendirmesini yapmaya koyuldu. “Zararlı ne varsa yiyor, çok fazla içki ve sigara içiyor.”

“Bence hepimizin biraz günaha ihtiyacı var.” Suzanne, bardağını Powers marka viskiyle ağızına kadar dolduran Fred’e baktı. “Ki şimdi normalden daha fazlasına ihtiyacı var.”

Donald, “Babam o kadar da kötü değil,” dedi.

Suzanne ve Gareth yanıt vermediğinde Donald omzunu silkerek devam etti.

“Toparlayacaktır, anlayış göstermek zorundasınız.”

“Belki de.” Gareth’in sesi ikna olmuş gibi değildi.

“Umarım kendini öldürecek kadar içmez,” dedi Donald. Bu sırada Fred, viskisini bir dikişte bitirip yeni bir bardak dolduruyordu.

“Kötüye bir şey olmaz. Ayrıca başımızın belası olmak hoşuna gidiyor.” Suzanne, tekrar Fred’e baktığında Fred kızının bakışlarını yakalayıp suratında alaycı bir ifadeyle bardağını havaya kaldırdı.

Suzanne hızla başını çevirdi. Buradan gittiği için çok mutluydu. Babası artık onun üzerinde güç sahibi olamadığı için de.

Üçüncü Bölüm

San Francisco, Kaliforniya: 8 Yıl Önce

Geary Caddesi'ndeki resim galerisinin kapısı açıldığında Abbey Andersen oynadığı (ve kaybettiği) kart oyununu hızla kapatıp galerinin logosunun bulunduğu, işle ilgili sayfayı açtı. Fakat başını kaldırıp içeri girenin kim olduğunu görünce gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı.

“Pete! Burada ne işin var?”

“Beni gördüğüne pek sevinmedin galiba.” Ellilerinin başında olan uzun boylu, kel Pete Caruso, duvarda asılı resimlerin yanından onlara bakmaksızın geçerek Abbey'nin çalışma masası olarak kullandığı büyük, cam masanın kenarına oturdu.

“Çok sık uğramıyorsun.” Abbey hızla ekledi. “Ayrıca seni gördüğüme çok *sevindim*. Babam olarak her zaman gelebilirsin. Ama müşteri olarak...” Abbey'nin gözlerinde ani bir ışıltı belirdi. “Pek bir şey aldığın söylenemez!”

“Öyle mi?” Pete, az önce görmezden geldiği resimlere göz attıktan sonra tekrar Abbey'ye baktı. “Önerdiğin bir şey var mı?”

“Ben hep bunu öneriyorum.” Abbey ayağa kalkıp masasının arkasına uzandıktan sonra duvara dayalı çerçeveli

resmi havaya kaldırdı. “Yeni bir ressam, çok büyük bir sanatçı olacak.”

Pete, resmi inceledikten sonra nihayet yanıtladı. “Pembe arka planın üzerine mavi bir nokta mı?”

“Tam isabet.”

“O zaman neden bunu satın alayım ki?”

“Çünkü bu resmi pembe arka planın üzerinde mavi bir nokta olarak görebiliyorsun. Ya da bu resme bakıp küçük bir noktanın bir şeyi nasıl bu kadar etkileyebildiğini söyleyebilirsin.”

“Benimle dalga geçiyorsun.” Pete başını uzatarak resme baktı.

Abbey sırttı. “Biraz. Ama ressamın popüler olmaya başladığı doğru. Resmin fiyatı da iyi.”

“Ne kadar?”

“Bin dolar.”

“Şaka, değil mi?”

“Hiç de değil. Sana yapacağım indirimle dokuz yüz dolara verebilirim.”

Pete, “Buraya resim almaya gelmedim,” diye yanıtladı.

“Ama bir gün geleceksin.”

“Belki de. Ama pembe arka planın üzerindeki mavi noktayı almayacağım kesin. Beni biliyorsun, tatlım. Ben düzgün resimler severim.”

“Ah, Pete.” Abbey, başını alaycı bir umutsuzlukla iki yana salladı. “Seni yirmi birinci yüzyıla çekmek için elimden geleni yapıyorum ama işimi hiç kolaylaştırmıyorsun.”

“Ben ne sevdiğimi biliyorum,” dedi Pete, inatçı bir şekilde. “Her neyse soyut bir şeyler istersem daha ağız dolduran bir şey tercih ederim.” Pete, “Ağız doldurmak demişken,” diye ekledi. “Uğramamın asıl sebebi seni öğle yemeğine davet etmektir.”

Abbey hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Üzgünüm Pete. Gelemem, çalışmam gerek.”

“Bugün yarım gün çalışmıyor musun?”

“Evet. Ama galeride. Burada işim biter bitmez salona geçeceğim.”

Pete kaşlarını çattı. “O işi bıraktın sanıyordum.”

“Neden bırakayım ki? İşimi seviyorum, ayrıca burada kinden daha çok para kazanabiliyorum. Biliyorsun, galeride hiç bahşış yok.”

“Resim satarsan sana iyi bir prim vermezler mi?”

“Hımm. Teorik olarak evet. Ama o kadar çok resim satmıyorum. Sonuçta yarım gün çalışıyorum.”

“Şu aptal mavi noktalı resim ne kadar demiştin?” Pete, elini ceketine götürüp üst cebinden cüzdanını çıkardıktan sonra AmEx kartını Abbey’ye uzattı.

Abbey, Pete’ye gülümsedi. “Çok tatlısın, Pete. Ama sırf komisyon alayım diye istemediğin ya da sevmediğin bir resmi satın almana izin veremem.”

Pete, “Birkaç dakika önce harika bir satış yaparak beni bu resmi satın almaya ikna ettin,” diyerek karşı çıktı.

“O an bu resmi bir yatırım olarak alabileceğini düşünmüştüm.”

“Bunu geleceğin için bir yatırım olarak gör. Ve öğle yemeğim için.”

“Ne tuzlu bir öğle yemeği ama!” Abbey bir kahkaha attı. “Doğrusu böyle bir şey yapmana izin veremem. Ayrıca ne olursa olsun çıkamam. Salonda beni bekleyen müşterilerim var. Neden akşam buluşmuyoruz?”

“Dokuz buçuğa kadar işim var. Senin için çok geç olmaz mı?”

“Elbette olmaz,” dedi Abbey. “Bir kahve içebiliriz.”

“Harika.”

“Kötü bir şey mi var?” Abbey’nin suratında ani bir endişe belirdi. “Beni görmek istemenin bir sebebi mi var?”

“Sadece biraz laklak etmek istiyorum. Biliyorsun, bunu hep isterim.” Abbey, “Şu laklakçı hayat tarzını bırakmalısın,” diye takıldı. “Her zamanki yerimizde buluşalım.”

Pete başını olumlu anlamda salladı. “O zaman görüşürüz, tatlım.”

“Görüşürüz Pete.”

Abbey, kapıdan çıkan Pete’nin arkasından baktı. Gözleminde hâlâ endişeli bir ifade vardı.

Abbey bir saat sonra, haftada üç gün çalıştığı güzellik salonundaki masada-bu masa galerideki masasından daha küçüktü-oturuyordu. Gergin, modern galerinin aksine Valencia Caddesi’ndeki bu salon sıcak ve samimiydi. Abbey buraya ne zaman gelse rahatlamış hissederdi, Charlene ve Bella ile çalışmayı galeri müdürü Nerissa ile çalışmaktan daha çok seviyordu. Tırnak sanatçısı olan bu iki kızla şaka-laşıp gülebilirken Nerissa varken-yaşça büyük olan bu kadın sürekli onun hatasını gözlüyormuş gibiydi-gardını elinden düşüremiyordu. Abbey, yirmi yaşında çok şey öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Aptal ya da fazla özgüvenli değildi. Fakat bu salonun daha samimi bir yer olduğunu düşünmeden edemiyor, kalbinin bir zamanlar inandığı gibi gerçekten sanat dünyası için çarpıp çarpmadığını merak ediyordu.

“Hey, Abbey.” Ondan beş yaş büyük olan, en deneyimli çalışan Charlene, Abbey’nin önüne oturup masadaki şişeleri tekrar düzenlemeye başladı.

“Malzemelerimi rahat bırakın, Bayan Taite,” dedi Abbey. “Absolute Scarlet şişemi çalmaya çalıştığının farkındayım.”

Charlene, “Asla,” diye yanıtladı. “Sana söyleyeceklerim var.”

“Neymiş?” Abbey, cila şişelerini tekrar kendi düzenine soktu.

“Ben gidiyorum.”

“Ne!” Abbey şaşırmıştı. Charlene’in Mariposa’da çalışmaktan en az onun kadar keyif aldığını düşünüyordu. Gitmeyi istediğinden hiç bahsetmemişti.

“Tripp, Doğu Yakası’nda bir iş teklifi aldı,” dedi Charlene. “Onunla gitmemi istiyor.”

“Olamaz!” Abbey’nin suratında mutluluk ve tereddüt karışımı bir ifade oluşmuştu. “Gitmek istiyor musun? Aslında istediğine eminim. Gidiyorsun demek!”

Charlene, “Eğlenceli olacak,” diye cevapladı. “Ayrıca...” Genç kadın elini Abbey’ye doğru uzatıp parmağındaki küçük elmas tektaş gösterdi.

Abbey, “Vaayyy!” diye bağırıyordu. “Sen resmen nişanlanmışsın! Bu harika! Tebrik ederim.”

“Teşekkürler.”

“Peki bunu bekliyor muydun? Planladın mı yani? Çünkü daha önce hiç bahsetmemiştin.”

Charlene itiraf eder gibi, “Konuşmuştuk,” dedi. “Ama ‘gelecekte bir gün’ tarzı bir konuşmadı. Ama iş teklifi alıp onunla gitmemi istediğinde daha iyi bir teklif olmadan benden işimi bırakmamı isteyemeyeceğini söyleyip yüzüğü çıkardı.”

Abbey, “Ne havalı bir hareket,” diye iç geçirdi. “Çok romantik bir adam.”

Charlene kabullenerek, “Biraz öyle,” dedi. “Biliyorsun, bugüne kadar hep tam tur bir elmas istemiştım ama bu da harika.”

“Kesinlikle,” dedi Abbey. “Senin için çok mutlu oldum.”

“Ben de çok mutluyum. Her neyse, yarın gece kutlamak için bir şeyler içeceğiz, gelirsın değil mi?”

“Elbette.”

“Bir şey daha söyleyeceğim.” Charlene direkt olarak Abbey’ye baktı. “Bu senin için bir fırsat.”

“Benim için mi?”

“Tırnak işi burada yaptığımız en popüler işlerden biri. Buradaki tek tam zamanlı sanatçı benim. Selina işi ya senin, ya da Bella’nın almasını isteyecektir. Sen bu işte fevkaladesin, Abbey. Seçeceği kişi sen olmalısın.”

Abbey genelde Bella’nın oturduğu masaya baktı. Bella bu öğlen çalışmıyordu.

Genç kadın karşı gelerek, “Bella da benim kadar iyi,” dedi. “Ayrıca tırnaklar onun tam zamanlı işi. Tamam, burada yarı zamanlı çalışıyor olabilir ama başka bir otel salonunda da çalışıyor.”

“Senin kadar iyi olmadığı bir gerçek,” dedi Charlene. “Senin tırnak konusunda bir yeteneğin var, Abbey. Yeteneğin olduğunu biliyorsun.”

“Ben tırnak insanı değilim,” diye cevapladı Abbey. “Ben sanat insanıyım. Aslında galerinin bazen daha çekici olduğunu söyleyebilirim. Ama...”

“Sürekli bunu söylüyorsun. Ayrıca burada çalışmayı tercih ettiğini de söylüyorsun. O zaman neden denemiyorsun?”

“Çünkü...” Abbey düşünceli görünüyordu. Birden *sebebinin* ne olduğunu bilemedi. Sebebi para ya da ortam değildi. Tırnak yapmaktan zevk almıyor da değildi.

Sonra birden çünkü annem bunu onaylamaz, diye düşündü. Pete de öyle. Pete onun kaderinde sanat dünyasının mükemmellikleri olduğuna ikna olmuş vaziyetteydi. Annesi de güzelliğin manasız ve aptalca olduğunu düşünürdü.

“Bakalım.” Abbey, Charlene’e tereddütle gülümsedi. “Selina, Bella’yı tercih edebilir.”

Charlene inatla, “Sen en iyisisin,” diye diretti. “Ve Selina her zaman en iyisini ister.”

Aynı akşamın geç saatlerinde Abbey ve Pete koya bakan, en sevdikleri kahve ve donut dükkânında oturuyordu. Abbey, Pete'ye, "Ben en iyisi olmalıyım," dedi. "Çünkü Selina işi bana teklif etti."

Abbey şaşırmişti. Selina'nın bu tam zamanlı işi Bella'yla aralarında bir rekabete çevireceğini, bunu uğruna savaşıacakları bir şeye dönüştüreceğini düşünmüştü. Fakat o akşam salon kapanmadan Selina onu ofisine çağırmış ve teklifte bulunmuştu. Abbey, Charlene onu önceden uyardığı için mutluydu, aksi takdirde şaşkınlıktan dilini yutabilirdi. Yine de Selina'ya düşünmesi gerektiğini söylemişti. Salonun sahibi ise kararını vermesi için kırk sekiz saati olduğunu belirtmişti.

"Ama kabul etmeyeceksin," dedi Pete, yapış yapış parmaklarını peçetesine silerken. "Sen tırnak kadını değilsin."

Abbey, "Tırnak sanatçısı," diye düzeltti. "Ve evet, öyleyim."

"Saçmalama," dedi Pete. "Sen bir sanatçısın."

Abbey, Pete'yi tekrar düzelterek, "Sanat okudum," dedi. "Bu beni bir sanatçı yapmaz. Hem de hiç."

"Abbey, tatlım... Gününü zengin kadınların tırnaklarını yaparak geçiremezsin."

"Birincisi onlar zengin kadınlar değil. Artık herkes tırnaklarını yaptırıyor. Bu büyük bir sektör, bence bunu bilmen gerek. İkincisi randevu defterim hep dolu, yani günümü bu işi yaparak kolayca geçirebilirim."

"Bunu söylemek istemediğimi sen de biliyorsun." Pete'in kaşları iyice çatılmıştı. "Yeteneğini boşa harcıyorsun."

"Ah Pete, keşke bahsettiğin gibi boşa harcadığım bir yeteneğim olsaydı. Bunu gerçekten çok isterdim. Ama gerçek şu ki ben sadece becerikli bir sanatçıyım, bir gün parlak bir

sanatçı olmanın ötesine geçsem bile kimse resimlerimi satabileceğimi garanti edemez. Benden çok daha iyi insanların nasıl mücadele ettiğini kendi gözlerinle görüyorsun.”

“İnançlı olmak zorundasın,” dedi Pete. “Ben sana hep ne derim?”

Abbey ısrarla, “Benim inancım var,” dedi. “Ama aynı zamanda gerçekçiyim. Ailemden birinin gerçekçi olması gerek.”

Pete’in ifadesi, Abbey’ye bakarken yumuşadı.

Abbey, “Özür dilerim,” dedi. “Sana laf çarpmaya çalışmıyordum. Sen tanıdığım en gerçekçi insanlardan birisin. Aynı zamanda tanıdığım en iyi insanlardansın.”

“Ve senin için en iyi olanı istiyorum,” diye cevapladı Pete.

“Böyle istediğini biliyorum. Sen her zaman en iyisini istiyorsun. Seni hak etmesek bile ben ve annem için hep en iyisini istedin.”

“Hey, beni iyi bir adammışım gibi anlatma. Ben o kadar mükemmel biri değilim.”

“Bana karşı öylesin.” Abbey’nin sesi titremeye başlamıştı. “Sen... Yanımda daha destekleyici birini dileyemezdim. Asıl önemli olan da bunları zorunda olmadığın hâlde yapman. Bizi bir arada tutan hiçbir şey yok. Beni umursaman için bir sebep yok.”

“Saçmalamaya başladın,” dedi Pete. “Seni umursamak için çok sebebim var. Seni yedi yıldır tanıyorum; en güzel dönemlerini gördüm. O sıksa çocuğun göz alıcı bir kadına dönüşünü izledim...”

Abbey ellerini kaldırarak, “Bu kadarı yeter,” dedi. “Göz alıcı biraz abartı oldu.”

Pete, “*Sen* gerçekten göz alıcı bir kadınsın,” diyerek karşıştı geldi.

“Bir güzellik salonunda çalışıyorum, göz alıcılık ne demek çok iyi bilirim. Benim için söyleyebileceğimiz en iyi şey elimdekilerin değerini biliyor olmam.”

“Bazı kızlar gibi yokuşa sürmene gerek yok,” dedi Pete. “Asıl önemli olan hem akıllı hem güzel olman ve bu hayatta çok şey yapabileceğin.”

“Peki ya bir şey yapmak istemiyorsam? Ya tek istediğim mutlu olmaksa?”

“Hayatta mutlu olmaktan çok daha fazlası var.”

Abbey dalga geçerek, “Tüm hayatı kariyeri olan adam konuşuyor,” dedi. “Gerçekten Pete... Her şey mutlulukla ilgili değil mi? Annemden öğrenmem gereken bu değil mi?”

“Anneni motive eden şeyin mutluluk olduğunu düşünüyorum,” dedi Pete.

“Muhtemelen bu doğru. “Asıl konu zamanımın çoğunu annemin yaptığı seçimlerden mutlu olmasını umarak geçirmiş olmam ki bence bu konuda aptallık ettim.”

“Hepimiz en yakınımızın ve en sevdiğimizizin mutlu olmasını isteriz,” diye yanıtladı Pete. “Anayasa da böyle yapmamızın vazgeçilmez bir hak olduğunu söylüyor. Bence mutluluk, diğer şeylerin bir yan ürünü gibi. Özellikle de başarının.”

“Bir filozof gibi konuşmaya başladın,” dedi Abbey. “Benim tek umursadığım kıramı  deyebilmekken neden etrafındaki tüm insanlar hayatın anlamını sorguluyor?”

Pete gülümsedi. “Bence sen bundan daha fazlasını umursuyorsun.”

“Hımm. Bir bilsen şaşarsın. Her neyse, mutluyuz ya da değiliz, önemli olan şu an geldiğimiz nokta ki, ben şu an tırnak işine gireceğimi düşünüyorum.”

“Madem istediğin bu, o zaman hayalinin peşinden gitmek zorundasın.”

“Karar vermek için iki günüm var,” diye yanıtladı Abbey. “Aceleye getirmeyeceğim. Sonra işler sarpa sararsa sadece kendimi suçlayabilirim.”

Pete, “Mantıklı,” diye cevapladı.

Abbey tembel tembel kahvesini karıştırırken bir süre sessizlik içinde oturdular. Bir süre sonra Abbey, soru soran gözlerle Pete’ye baktı.

“Sence fikrini değiştirecek mi?”

“Annen mi?”

“Başka kim olabilir?”

Pete, “Bilmiyorum,” diye cevapladı. “Şu ana kadar oldukça kararlı görünüyor.”

“Sen galeriye geldiğinde bir saniyelğine de olsa seni aradığını ve eve geleceğini sandım.”

Pete anlayış dolu gözlerle Abbey’ye bakarak, “Üzgünüm,” dedi.

“Ah,” diye iç geçirdi Abbey. “Aslında bunun gerçekten iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Ama fikrini değiştirirse ne olur, düşünmeden de edemiyorum.”

Pete, “Annen gidiyor,” diye cevapladı.

“Bu şekilde kararına sıkı sıkıya bağlı kalmak çok da kolay değildir diye düşünüyorum. Ama öyle olsa bile bir gün ‘hoşça kal, seni tanımak güzeldi,’ derlerse nasıl hissedecek? Bununla nasıl başa çıkabilir ki?”

“Annen tanıdığım en savaştı kadınlardan biri. Başka kaç kadın küçük bir çocukla seyahat edip Latin Amerika’ya uçtan uca gezebilir? Gitmeyi seçerse de sorun yaşamayacaktır. Ayrıca hemşirelik yetenekleri de var. Hem en kötüsü olsa bile-ya da en iyisi, bu görüş açısına göre değişir-biz onu desteklemek için yanında olacağız.”

“Öyle mi?” Abbey, Pete’ye soru sorar gibi baktı. “Ben onun kızıyım, Pete. Ben yanında olacağım. Ama sen... Sen yanında olmak zorunda değilsin.”

Pete başını evet anlamında salladı. “Ben onu umursuyorum, bu yüzden yanında olacağım.”

“Ama sonsuza kadar değil. Kimse sonsuza kadar beklemesin.”

“Galiba ben onun doğru şeyi yaptığından emin olana kadar bekleyeceğim.”

“Ah, Pete.” Abbey’nin gözleri Pete’ye bakarken dolu dolu olmuştu. “Seni seviyorum. Sen bana hak ettiğimden daha iyi bir baba oldun.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Pete. “Nasıl sevmem ki?”

“Bunu bilmek çok güzel.”

“Sakin korkma. Zaten olmuş olan bir şeyi değiştiremezsin, gelecek ise açık bir kitap gibidir.”

Abbey burnunu çekerek, “Göreceğiz bakalım,” dedi. “Filozof Pete yine konuşuyor.”

Pete, “Pratik Pete,” diye düzeltti. “İş teklifi için bir gün düşün, sonra neyin doğru olduğunu düşünüyorsan onu yap.”

“Öyle yapacağım,” dedi Abbey. Ardından burnunu ve gözlerini sildi. “Anlayışın için teşekkür ederim. Tekrar teşekkürler. Senin gibi başarılı bir avukat olmak istemediğimi söylediğimde ve sen sanat dünyasının gösteriş budalası aptallarla dolu olduğunu düşünmene rağmen sanat okumak istediğimi açıkladığımda da böyle olmuştu. Ama hiçbir zaman iyi bir avukat olamayacağım gibi sanat dünyasını da aydınlatamayacağımı bilmek üzücü. Asıl konu o lanet galeride çalışmaktan nefret ediyor olmam.” Abbey kendine şaşırarak birden durdu. Galeriden nefret ettiğini hiç düşünmemişti, sadece salonu tercih ettiğini sanıyordu. Genç kadın yavaşça, “Nefret ediyorum,” diye tekrarladı. “Nerissa tam bir fahişe ve sergilediğimiz sanat da benim tarzım değil.”

“Ne yani, pembe arka plandaki mavi noktaları sevmediğini mi söylüyorsun?”

“Dürüst olmak gerekirse o resmi seviyorum. Ama diğerleri... Ne kadar çok Francis Bacon tarzı resim sergilediğimizi biliyorsun. Çok içgüdüsel ve... Rahatsız edici. Pek neşe verici değiller.”

“Bak, sen de benim gibisin,” dedi Pete. “Eski tip resimleri seviyorsun. Gerçek resimleri.”

Abbey, “Ben de modern sanatı seviyorum,” diye karşı geldi. “Ama resmin eğlenceli bir şey olmasını isterim. Bakıtığında zevk alabileceğin bir şey. Ne kadar güzel olursa olsun baktığımda içini ürpertip gece kâbus görmeme sebep olacak bir şeyi istemem.”

“O zaman başka bir galeriye git.”

Abbey, “Bunu düşüneceğim,” diye söz verdi. “Ama bu arada... Sanırım tırnaklara da bir şans vermek istiyorum.”

“Tırnaklara resim yapamıyor olman ne kötü. O zaman iki işini aynı anda yapabiliirdin.”

“Ama yapabilirsin.” Abbey’nin gözleri kocaman açılmıştı. “Bir tırnak sanatı yaratabilirsin.”

“MoMa’nın duvarlarında pek tırnak görmedim ama...”

Abbey bir kahkaha attı. “Bunu göz ardı etmeyeceğim ama bu güzellikten çok Bacon tarzı olabilir.”

Pete de bir kahkaha attı. “Biri tırnak sanatını yönetebiliyor olsaydı eminim bu sen olurdun. En azından tasarımlarını salonun penceresinde görmek için sabırsızlanıyorum. Tabii bundan daha iyisi olacağına eminim.”

“Belki de.” Abbey çantasını kaldırıp içini açtı. “Ta ki...” Ardından küçük bir kanvas çıkarıp Pete’ye verdi. “Bunu senin için getirdim.”

Pete kanvası önündeki masaya açtı. A4 kâğıdının üzerine Alcatraz ve kayalıklar çizilmişti. Oldukça gaddar ve yasaklı görünen resim, duvarlardan birine çarpan tek bir gün ışığı harici deniz sisiyle doluydu.

Pete resmi incelerken, “Sergini açmak için elinde bunlardan yeteri kadar olması lazım,” dedi.

“Sevmedin mi?”

“Şahane.” Pete başını kaldırıp Abbey’ye baktı. “Gerçekten. Umutsuzluğun ve izolasyonunun gerçek duygusunu yakalamışsın... Ve bu günışığı parçası... Gerçekten çok sevdim.”

“Bence bu senin ofisine mavi noktadan daha iyi yakıştır,” dedi Abbey. “Bir şekilde seni daha çok yansıtıyor.”

“Şu kaya da seni anlatıyor gibi. Sert, boyun eğmez ama üzerine gün ışığı çarpan bir kaya.”

Abbey yüzünde gülümsemeyle, “Aslında o kadar da sert ve boyun eğmez değilim,” dedi. “Ama o kayaların her zaman orada olduğu gerçeği hoşuma gidiyor. Şehrin daimi bir parçası olmalarını seviyorum.”

“Eninde sonunda ufalanacaklar,” dedi Pete. “Ne kadar sert olursa olsun.”

“Belki de hepimiz bir gün ufalanacağız.” Abbey mırıldanırken çilekli donutundan ufak bir parça böldü. Birkaç kilo vermeyi umuyordu ve böyle şeyler yemeyeceğine dair kendine söz vermişti.

İKİNCİ KISIM

GÜNÜMÜZ

Dördüncü Bölüm

Suzanne Fitzpatrick otelin önündeki küçük araba parkında durup parlak kırmızı Mini'sinden indi. Yüzüne vuran kavurucu Akdeniz rüzgârıyla alnında oluşan ter damlalarını hissedebiliyordu. Sıcaklığa adapte olana kadar kendini yeledikten sonra etrafına baktı.

Dört katlı otel, fil dişi rengi ince bir kâğıt helvaya benziyordu. Genişliğiyle kıyaslandığında fazla uzundu, geniş cephesi art deco* oymalarla süslenmişti. Birinci, ikinci ve üçüncü katlarda bulunan yerden yukarıya kadar çıkan camların önünde küçük beyaz parmaklıklı balkonlar vardı. Oysa solmuş yeşil panjurlar pencereleri zaten kapatıyordu. Suzanne, balkon boyalarının da soyulduğunu görebiliyordu. Fakat etrafına baktığında balkonlardaki manzaranın muhteşem olacağını düşündü.

Manzara yer seviyesinde bile mükemmeldi. Suzanne durduğu yerden, yeşil çam ağaçlarının altındaki turkuvaz rengi Akdeniz'i görebiliyordu. Gözlerini koruyan Carolina Herrera güneş gözlüklerine rağmen suya vurup binlerce elmas ışığına bölünen parlak gün ışığı yüzünden gözlerini kıs-

* (Ç.N) Art Deco, 1920'lerde ve 1930'larda ana karakteristik özellikleri erken yirminci yüzyılın çeşitli avant-garde boyama stilinden türevlenmiş modern dekoratif sanat stillerinin karışımıyla ilişkili bir sanat akımıdır.

mak zorunda kalmıştı. Bu manzaraya bir fiyat biçmek imkânsız diye düşündü. Ancak yine de denemek zorundaydı.

Suzanne otele dönüp binaya uzanan çinili yoldan geçti. Cam kapı kilitliydi, bu yüzden dolanmak zorunda kaldı. Binanın güney cephesinde parlak çinilerle çevrelenmiş, orta boyutta bir yüzme havuzu bulunuyordu. Derin havuzun dibinde ufak bir su birikintisi, içinde yakındaki palmye ağaçları ve çalılardan dökülmüş kuru bengonvil yaprakları vardı. Havuzun sığ bir kenarında beyaz, plastik bir sandalye duruyordu. Suzanne havuzun merdivenlerini inip sandalyeyi çıkararak terasa koydu.

Suzanne'in bara ve restorana açıldığını düşündüğü akordeon kapıların hepsi kilitliydi. Genç kadın gözlerini kapatıp şezlonglarında yatıp masalarında oturan bir teras dolusu tatilciyi hayal etti; meyve sularını, biralarını ve sangrialarını* içen tatilciler bu cennet gibi manzarada güneşin tadını çıkarıyordu. Etraf, palmye ağaçları ve begonviller budandığında, havuz temizlenip doldurulduğunda ve otelin kapıları tekrar açıldığında mükemmel olacaktı.

Suzanne saatine bakıp tekrar binanın önüne gitti. Tam emlakçının geç kaldığını düşünmeye başlamıştı ki üzerinde emlak ofisi logosu bulunan siyah bir SUV, arkasından çakıllar saçarak park yerine giriş yaptı. Kapı açıldı ve genç bir adam-henüz yirmilerinde olduğunu düşündüğü bu adam, Suzanne'in beklediğinden daha gençti-arabadan indi.

"Kusura bakmayın," dedi genç adam. "Trafığe kaldım."

Suzanne elini uzatarak, "Sorun değil," dedi. "İsmim Suzanne Fitzpatrick."

"Jaime Roig. Tanıştığımıza memnun oldum. Demek Mirador Oteli'yle ilgileniyorsunuz?"

* (e.n.) Genellikle İspanya'da tüketilen, meyvelerin şarabın içinde bekletilmesiyle ve meyve suyu eklenmesiyle oluşan alkollü bir kokteyl.

“Sanırım.”

“Gerçekten harika bir fırsat.” Otel hakkında konuşmaya başlayan Jaime, Suzanne’in şu ana kadar zaten gördüğü şeyleri anlatmaya koyuldu. Buranın deniz gören mükemmel bir pozisyonda olduğunu, çok karakterli ve etkileyici bir yer olduğundan bahsetti. Anlattığına göre eski güzelliğini kazanmak ve turistleri arabayla Girona’nın tarihsel kasabasına sadece yarım saatlik uzaklıktaki bu el değmemiş bölgeye çekmek için onu restore edecek birine ihtiyaç duyuyordu.

Suzanne, adamı bölmeden konuşmasına izin verdi. Konu paraya gelene kadar Jaime onu etkileyecek çok az şey söyleyebilirdi. Jaime konuşmasına devam ederken Suzanne binaya ve etrafındaki bahçeye değer biçerek palmyelerden birinin gölgesine kaçtı.

Jaime nihayet, “İçeri girmek ister misiniz?” diye sordugunda genç kadın başını evet anlamında salladı.

Jaime cebinden çıkardığı bir avuç anahtardan birini seçerek otelin kapısını açtı. Suzanne, güneş gözlüklerini kafasına kaldırarak içeri girdi ve hareket etmeden gözlerinin karanlığa adapte olmasını bekledi.

Jaime kapının arkasına uzanıp ışığı açtığı anda tepedeki floresan düzgün bir şekilde yanana kadar birkaç kez göz kırptı.

“Panjurları açacağım.” Jaime pencerelere yöneldiğinde Suzanne büyük bir resepsiyon alanı gördü. Bir kenarda arkasında kâğıt rafı ve bir sıra gümüş anahtarlık olan üstü deri, mermer bir resepsiyon masası vardı. Odanın ortasında geniş, cam bir masa duruyordu. Sırmalı ipek kumaşlı birkaç koltuk duvara yaslanmıştı. Panjurlar açılıp gün ışığı içeri girdiğinde Suzanne masanın ve rengi solan koltukların üstünün toz içinde olduğunu fark etti. Fakat cilalı zemin

bembeyazdı, tavandan sarkan avizelerinse hem süslü hem şık olduğu söylenebilirdi.

“Toplamda otuz altı oda var,” dedi Jaime. “Ayrıca bir restoran, bir bar ve bir de salon.”

Suzanne, “Odalardan birini görmek isterim,” diye yanıtladı.

“Elbette. Beni takip edin.”

Jaime, resepsiyon masasının yanından geçip asansörün önünde durduğunda arkasından gelen Suzanne gördüğü manzara karşısında keyifle inledi.

Bu durum, Jaime’nin oldukça hoşuna gitmiş gibiydi. “Sevdiniz mi?”

Suzanne şu ana kadar duygularını kontrol altında tutmayı başarmıştı fakat kendini daha fazla tutamıyordu.

“Gerçekten muhteşem.”

Bu eski tip, kafesli bir asansördü. Asansörün içi ve dışı parmaklıklardan oluşuyor, kapılar elle bir şekilde açılıp kapanıyordu. Metal çerçeve ve kapılar altın rengine ve yeşile boyanıp İspanyol soylu evlerinin armalarıyla süslenmişti.

“Üst kata bununla çıkmak ister misiniz?”

“Düzgün çalışıyor, değil mi? Güvenli mi?”

Jaime sırtarak, “Umarım,” diye yanıtladı.

Jaime kapıları açtığında Suzanne asansörün içine girdi. Ahşap kapılar, katları gösteren pirinç tuşlar gibi yıpranmıştı. Jaime asansöre binip Suzanne’in yanına geldiğinde 3’e bastı ve asansör yavaşça yukarı çıkmaya başladı. Suzanne diğer katları geride bırakırken terk edilmiş bazı eşyaları - bir elektrik süpürgesi, bir paspas ve (her nedense) bir gitar - görebiliyordu. Genç kadın burada kalıp çalışan insanları ve şu an ne yaptıklarını merak etmişti.

Asansör sarsılarak durduğunda Jaime kapıları tekrar açtı. “Bu taraftan.”

Jaime anahtar halkasından başka bir anahtar seçip Suzanne'i koridorun sonundaki odaya götürdü. Genç adam kapıyı açtığında Suzanne içeri girdi. Jaime tam ışığı açmak üzereydi ki Suzanne onu durdurup pencereye giderek panjurları açtı.

İçeri giren ışık bu sefer kör ediciydi. Suzanne güneş gözlüklerini tekrar burnuna indirip pencereyi açarak balkona adım attı.

Daha önce güzel olan bu manzara, şimdi nefes kesici olmuştu. Suzanne yüksekten, kumsalda havlularının üzerinde güneşlenen birkaç kişiyle ilerideki kıyıda nokta şeklinde görünen koy ve körfezi görebiliyordu. Çam ağaçlarının yeşilliği gökyüzü ve denizin maviliğiyle büyük bir tezatlık oluşturmuştu. Gerçekten harikaydı. Bu manzara için başka kelime kullanılamazdı.

Jaime, “*Etkileyici, değil mi?*” diye sordu.

Suzanne, “Kesinlikle,” dedi.

“Ben küçükken annem beni buraya dondurma yemeye getirirdi.”

Suzanne, kuşkulu bir ifadeyle Jaime'e döndü.

“Gerçekten. Burası en sevdiğimiz yerlerden biriydi. Kumsala inen basamaklar var. Yaşlı insanlar için inmesi zor ama çocuklar kolayca inebiliyor.”

“Yaşlılar ya da engelliler kumsala başka yerden inebiliyor mu?” Suzanne'in sesi birden canlanmıştı.

“Evet. Biraz daha ileriden. Bir kilometreden daha yakın olabilir. Yürüyerek beş dakika. Kumsala inen hafif bir bayır var. Yazın kumsalda bar da oluyor. Çok güzel.”

“Görmek isterim.”

“Tabii, hiç sorun değil.”

Suzanne, bir tekne kiralamak, yamaç paraşütü yapmak ya da Barselona'ya yüzlerce kilometre araba sürmek istediğini söylese, Jaime Roig 'sorun değil' diyecek gibi hissedir-

yordu. Genç kadın, otelin iki yıldan fazla bir süredir ajans kataloglarında olduğunu biliyordu. Oteli zaten satmak istiyorlardı. Suzanne'ın kendine sorması gereken asıl soru, onun oteli almak isteyip istemediğiydi. Satın alırsa olası satın alma konusunda konuştuğu yatırımcılar bunun doğru bir seçim olduğunu söyleyecek miydi? Bunun için gereken parayı verirler miydi? Her şey pürüzsüz ilerlese bile en önemli soru, Suzanne bunu başarabilecek miydi? Babasının gözlerinin içine bakıp ona en iyisinin kendisi olduğunu söyleyebilecek miydi?

Suzanne, Mirador Otel'i'nden dairesine döndüğünde saat oldukça geç olmuştu. En üst kattaki bu daire Girona'da, otele arabayla yaklaşık kırk dakika mesafedeydi. Genç kadın yüksek tavanlı, çini zeminli bu binaya ne zaman girse zamanda yolculuk yapmış gibi hissediyordu.

Suzanne içeri girip kendine endüstriyel ve koyu bir kahve yaptıktan sonra dar caddelerden birine bakan küçük balkonuna çıktı. Merkezden gelen sesleri ve kahkahaları, yakınlardaki cafe-bardan ara ara yükselen müzikleri duyabiliyordu. Kahkaha sesleri ve müzik birkaç saat daha sürecekti. Uğultulu ve sıcak kasaba hâlâ tatil modundaydı. Uzun ve sıcak bir yaz olmuştu, bazı insanlar soğuk havaların dönmesi için gün sayıyordu. Ama Suzanne, sıcağı hiç baskıcı bulmazdı. Sıcaklığın kemiklerinin içine işlemesi, vücuduna girmesi ve bedenini sağlıklı doldurması hoşuna gidiyordu. Bu, bir şeylere ait olma hissi gibiydi. Genç kadın bu hissi burada, Katalonya'da dünyanın hiçbir yerinde olmadığı kadar hissedebiliyordu. Birçok yere gitmişti. Çalışma hayatının çoğu Avrupa'da, Amerika'da, Asya'da ve Afrika'da geçmişti. İlk olarak Londra'da, küçük bir ailenin işlettiği bir otelde resepsiyonda çalışmış ve o günden sonra otellerde çalışmaya devam etmişti. Kariyerine global bir

zincirde yönetici olarak devam etmiş, sonra ise Girona’da bir butik otelde müdür olmuştü.

Global bir zincirde çalışma fikri, iş hayatının ilk yıllarında Suzanne’i cezbetmişti. Dünyanın neresinde olursa olsun prensipleri ve standartları birebir aynı olan otellerin enerjisi onu büyülemişti. Fakat aynı zincirde başkan yardımcısı olan Calvin’le evlendikten sonra her şey ters gitmeye başlamış ve kariyeri kötü etkilenmişti. Genç kadın, işinde ve yerinde değişiklik istemiş ve bu değişiklik onu Girona’nın en etkileyici otellerinden birinin işletmesini devralmaya kadar götürmüştü.

Suzanne ilk başta bunun bir düşünüş olduğunu düşünmüştü. O böylesine utanç duyarken, Calvin’in zincirdeki görevine devam edebiliyor olması onu hem sinirlendirmiş hem üzmüştü. Yönetim kurulu toplantısına dalıp, Waterford marka bir kristal vazonun içindekileri Calvin’in başından aşağı dökmek ona iyi bir şöhret kazandırmamıştı. Ama Calvin bunu sonuna kadar hak etmişti. Onu aldatmıştı, üstelik bunu inkâr etmişti ve kahrolası iş arkadaşları her şeyi biliyordu. Yine de vazodaki kirli suyu ve yarı ölü çiçekleri herkesin içinde-özellikle kocası kurul üyesiyken ve pozisyon olarak ondan daha üstünken-kocasının başından aşağı boşaltmak, iş dünyasında iyi karşılanmamıştı. Suzanne bunu çok iyi biliyordu. Genç kadın, onlar için çalışan en iyi insanlardan biri olmasına rağmen, onu güvenilmez ve tuhaf bir kadın olarak gördüklerini anlamıştı.

Suzanne derin bir nefes alıp kafasındaki anılardan kurtuldu. Hepsi geçmişte kalmıştı. Annesi öleli bir yıl olmadan alelacele yaptığı talihsiz evlilik biteli uzun zaman oluyordu. Boşandıktan sonra Calvin Schwartz’ı hiç görmemiş, onunla ilgili hiçbir şey duymamıştı. Fakat içerideki dedikodulardan Calvin’in hâlâ Amerika’da yaşadığını ve başkasıyla olduğunu (ama bu, onu aldattığı kadın değildi) biliyordu. Neyse

ki Suzanne bunların hiçbirini umursamıyordu. Bunlar, onu üzemazdi. Fakat Calvin'i ve ihanetini ne zaman hatırlasa içinde ara ara beliren öfke dalgasına engel olamıyordu.

Ama her şey iyiye gitmişti. Genelde zaten böyle olurdu. Suzanne zinciri bırakıp yeni bir iş buldu ve sonunda Girona'ya taşınıp butik bir otelde çalışmaya başladı. Sonra birden, bir otel işletmek istediğini fark etti. Bir başka şehirde ya da ülkede gerçekleşecek olan konferanslar için gelip, her şeyin aynı olduğu zincir otellerde kendilerini güvende hissettikleri için iş adamlarının (çoğu hâlâ erkekti) doldurduğu değil, gerçek insanların doldurduğu bir otel istiyordu.

El Boganto'yu işletmek Suzanne'e ilham olmuştu, genç kadın çalıştığı her dakikadan büyük zevk almıştı. Ancak şimdi daha fazlasını istiyordu. Bir otel müdürü olmak ona yetmiyor, otelin sahibi olmak istiyordu. Uzun süreli stratejik kararlar verebilmek, kendini denemek istiyordu. Bunu bir başına yapamayacağının farkındaydı, bu yüzden bölgedeki otel sektöründen bir çevre edinmişti. İnsanların onun kimliğinden-El Boganto'nun doluluk oranının onun yönetimi altındayken yükselmiş olmasından-etkilendiğini biliyordu. Sonuç olarak insanlara potansiyel fırsatlar sunmuştu ve aldığı yanıtlar da oldukça cesaret vericiydi. Ancak anlaşmayı masaya koyduğunda her şey pozitif olur muydu, bilemiyordu.

Suzanne, Mirador'un büyük bir girişim olduğunun farkındaydı. Bu oteli mükemmel bir şekilde baştan tasarlaması gerektiğini biliyordu. Ayrıca finansal danışmanı Petra ile birlikte başvurduğu konsorsiyumdan da ihtiyacı olan katkıyı almasının zor olacağından emindi. Ama geçmiş performansları (kurul üyesinin kafasından aşağı bir Waterford kristal vazo boşaltması hariç) çok kuvvetliydi ve ne yaptığını biliyordu. Son birkaç hafta içinde başka oteller de görmüştü ama onu heyecanlandıran tek otel Mirador olmuştu.

Suzanne, Jaime'nin ona verdiği dosyayı açıp broşürleri önüne serdi. Bu otelde özel bir şeyler vardı. Potansiyeli mükemmel olmalıydı. Bu potansiyelin geçmişte fark edilmemiş olması gerçeği, otelin kötü bir geleceği olacağı anlamına gelmezdi. Genç kadın, otelin eski sahiplerinin bu oteli almak için piyasayı aşan borçlar yüklediğini ancak aniden düşüşe geçen işler yüzünden devam edemediklerini öğrenmişti. Fakat Suzanne, otelin eski sahiplerinin iş modelinin tamamen yanlış olduğunu düşünüyordu. Bu oteli hissetme şekilleri bile yanlıştı. Mirador, yüzme havuzunun etrafında plastik sandalyeler olacak bir yer değildi. Burası insanın hafızasına kazınan dekoru ve lokasyonunun eşi benzeri olmayan güzelliğiyle özel bir otel olmalıydı. Mirador, şıklığın ve stilin kelime anlamı olmalıydı. Misafirler buraya ayrıcalıklı ödemeler yapmalıydı. Evet, tüm bunlar olabilirdi. Suzanne bunların gerçekten olabileceğini de biliyordu.

Genç kadın yarın ilk iş Petra'ya, bu oteli satın almak için danıştığı iki kadın yatırımcıyla bir toplantı ayarlamasını söyleyecekti. Heyecandan titriyordu. Bu mümkündü. Gerçekten mümkündü. Başaracaktı.

Tüm bunlar babasına büyük bir ders olacaktı.

Fred'i düşünmek Suzanne'i uzun zamandır öfkeliyordu. Genç kadın, ne komik diye düşündü. İnsan atlattığı onca şeyi değil, insanların onlara hissettirdiklerini unutmuyordu. Fred, ona kendini her zaman aptal ve değersiz hissettirmişti. Suzanne kendi kendine hayır dedi, Fred onun aptal olduğunu hiç düşünmemişti. Hatta onu değersiz de görmüyordu. Sadece o, başka bir yüzyıla, kadınların değersiz görüldüğü zamanlara ait bir adamdı. Suzanne büyürken babası bir şekilde (aksi fikirlere hiç aldırmaksızın) kadınların sadece evlenmek, çocuk doğurmak ve domestik bir hayat yaşamak istediğine inanmıştı. Ve tek kızının hayatını nasıl kuracağı konusunda söz sahibi olduğunu dü-

şünmüştü. Dahası - en rahatsız edici, en sinir bozucu ve en delicesi de - Suzanne, onun onayladığı bir erkek çıkana kadar hiçbir erkekle görüşmemeliydi.

Annesi Ros, Fred'in korumacı bir baba olduğunu söyledi. Üstelik ona göre Fred, Suzanne'e karşı özellikle korumacıydı. Çünkü o, Gareth'in doğumundan uzun süre sonra kucaklarına aldıkları biricik, son çocuklarıydı. Ancak Suzanne, babasının kontrol manyağı olduğunu düşünüyordu. Hatta ona karşı zorbalık yapıyordu. Suzanne bazen annesine kiminle olursa olsun, kimseye bir şey söylemeden giderse üzülp üzülmeyeceğini sorardı. Suzanne, babası tarafından boğulmuştu; Fred'in, hayatını yönetmeye çalışma yöntemi onu öfkeliyordu. Genç kadın, bunu yıllar önceye kadar fark edememişti. Annesinin cenazesine gittiğinde Fred'in herkesi ne kadar etkisi altına aldığını gözleriyle görmüştü. Ancak bu Don ve Gareth için ne kadar zorsa onun için bin kat daha zordu.

Fred gibi bir babaya sahip olmak Suzanne'in izole bir çocuk olmasına sebep olmuştu. Onun gibi ezici bir babaya ve hizmet etmeyi seven bir anneye sahip olmayan normal aileli akranlarıyla sosyalleşmesi çok zor oluyordu. Okul arkadaşlarının bariz özgürlüğünü kıskanıyor, yeteri kadar büyüdüğünde evinden çıkıp bir daha asla geri dönmeyeceğine dair yeminler ediyordu.

Aslında Suzanne evinden planladığından erken ayrılmıştı. On yedi yaşındayken ilk partisine gitmişti, fakat bu parti dantelli çoraplar giyen küçük kızlar için değildi. İçeride sıkma portakal suları ve kırmızı limonatalar yoktu. Parti bir sınıf arkadaşının ablasının partisiydi ve herkes davet edilmişti. Suzanne, karar vermişti; bu partiye katılmayan tek kız o olmayacaktı. Dışlanmaktan, farklı olmaktan bıkmıştı. Bu yüzden bir plan yaptı; şansına o akşam Fred geç saate kadar çalışacaktı. Ros da tek sosyal aktivitesi olan tombala gecesine gitmişti.

Suzanne, ailesinin eninde sonunda nerede olduğunu merak edeceğini biliyordu ancak hiç umursamadı. O gece özgürlüğünü tam anlamıyla yaşayacak, yaşanacak sorunların çaresine yarın bakacaktı.

Parti gerçekten çok eğlenceliydi, sınıf arkadaşlarından biri ona uzun bacaklarını ortaya çıkaran mini elbisesini ima ederek *seksi Suzy* dediğinde çok hoşuna gitmişti. Suzanne, ucuz kırmızı şarabından içip iltifatların tadını çıkarırken partideki oğlanların, gecenin ilerleyen saatlerinde onları eğlendirebilecek her kıza iltifat ettiğinin de farkındaydı. Genç kadının karşı cinse düşüncesi tamamen babası ve ağabeylerinin etkisiyle oluşmuştu. Ros da sürekli onu, *oğlanların sadece bir şey peşinde olduğu* konusunda uyarırdı.

Fakat Danny Murphy diğer oğlanlar gibi görünmüyordu. Suzanne, akşamının yarısını onunla sohbet ederek geçirmişti. Danny, onunla uygunsuz hiçbir hareketi olmadan (doğrusu Suzanne biraz hayal kırıklığına uğramıştı) farklı konular hakkında sohbet etmişti. Partinin geç saatlerinde Danny, onu eve bırakmayı teklif etmiş, Suzanne ise Danny'yle arabaya binmenin istediği bazı uygunsuz davranışlara yol açacağını umarak teklifini kabul etmişti.

Kırmızı şarabın Suzanne'in kafasında her zaman çalan alarmları köreltmış olması tuhaftı. Ancak bu çanlar Danny'yle yapmak istediği aktiviteler için değil, fazla korumacı babasıyla ilgiliydi. Danny evin önüne yeni varmıştı ki Fred kendini sokağa atıp yolcu kapısını hızla açtı. Ardından Suzanne'i arabadan çıkarıp ona eve girmesini söyledi ve Danny'yi pis ellerini kızının üstünden çekmesini söyleyerek uyardı. Danny bir saniye bile beklemeden hızla geri döndü. Bu sırada Fred, Suzanne'i iteleyerek mutfığa götürdü ve ona bağırmaya başladı. Onu evden kaçtığı, böyle ucuz bir kız gibi açılıp saçıldığı ve sarhoş olduğu için azarlamıştı.

Suzanne, “Ben öyle bir kız değilim,” diye ağladı. “Sadece bir partiye davet edildim ve gittim. Benim de yaşama hakkım olduğunu biliyorsun.”

Ama Fred olaya bu açıdan bakmıyordu. Ona cezalı olduğunu söyledi. Suzanne, başını iki yana sallarken artık bir çocuk olmadığını, ona bir çocuk gibi davranıp Danny Murphy’nin önünde utandırdığını-hayır incittiğini-anlatmaya çalışıyordu. Danny iyi bir çocuktuk fakat Suzanne’le bir daha asla görüşmek istememişti. Genç kız, babasına zorba, aptal bir yaşlı olduğunu söylediğinde Fred, küstahlık yapmamasını, ona göre hâlâ bir çocuk olduğunu ve o geceki davranışlarının tamamen kabul edilemez olduğunu belirtti. Suzanne umutsuzluk içinde annesine bakmıştı, çünkü Ros tüm bunlar olurken hiçbir şey söylemeden koltuğunda oturuyordu. Ağzını açtığı anda ise tek söylediği Fred’in onun iyiliği için endişelendiği ve ne yaptığını bildiğiydi.

Suzanne o gece yatağına yattığında bu kadarı yeter dedi. Babası tam bir zorbaydı, annesi ise ezik bir kadındı. Burada kalırsa bunun normal bir hayat olduğunu düşünmeye başlayacaktı. Buradan kaçmalıydı. Ve planını yaptı. Bir ay sonra, annesi ve babasının yine dışarıda olduğu bir akşam sırt çantasını ve tüm parasını alıp evden çıktı. Direkt olarak iskeleğe gitti, İngiltere’ye giden bir gemiye bindi ve buraya bir daha asla dönmeyeceğine yemin etti.

Genç kadın, bugünle kıyaslandığında seksenlerde ortadan kaybolmak daha kolaydı diye düşündü. Şimdi her yerde lazer kartlar ve izleme sistemleri olduğundan ortadan bırakmadan kaybolmak çok zordu. Ancak yirmi yıl önce, anne ve babasının onu aradığını bilmesine rağmen kimse onu bulamamıştı. Suzanne, Londra’dan Donald’ı aramış, annesiyle babasına iyi olduğunu ve onun için endişelenmemeleri gerektiğini iletmesini istemişti. Donald ona geri dönmesi için yalvarmış, bencil olduğunu, herkesin onun için

çok endişelendiğini söylemişti. Ama Suzanne insanların onun için endişelenmesinden yorulduğunu ve kendi ayaklarının üstünde durması gerektiğini belirtmişti. Tüm bunlar tekrar İrlanda'ya ayak basmadan çok uzun zaman önceydi.

Genç kadın nihayet Ros'un cenazesi için eve döndüğünde onu burada tutan hiçbir şey olmadığını fark etmişti. Zaten geri dönmesini isteyen de yoktu. Bu yüzden annesi gömüldükten sonra evinden tekrar ayrılmış ve o günden beri bir kez bile geri dönmeyi düşünmemişti.

Beşinci Bölüm

Lisette, güzel bir cumartesi sabahında kayınpederinin mutfagında olmaksızın herhangi bir yerde olmayı tercih ederdi. Ancak Fred, birkaç gün önce düşüp bileğini burkarak birinden yardım isteme ihtiyacı duymuştu. Kuşkusuz seçtiği kişi de Lisette'ti. Genç kadın, Fred bileğini ya da kalçasını - ki bu korkunç bir görüntü olurdu - kırmadığı için şanslı olduğunu düşündü. Zaten yanılmıyorsa, kalçasını kırması onun sonu olabilirdi. Fred gibi beş yıl önce geçirdiği bypass ameliyatına rağmen boğa gibi güçlü olan bir istisna da olsa seksen bir yaşındaki insanlar kalçalarını kırdığında bir daha kendilerine gelemezdi. Lisette kendi kendine, daha önce hiç düşmemiş olduğunu düşündü. Belki de Fred, o kaçınılmaz güçsüzlük noktasına nihayet ulaşmıştı.

Genç kadın, getirdiği market poşetlerini boşaltıp aldıklarını yerleştirmeye başladı. Bu sırada mutfak masasında oturan Fred onu izliyordu.

“Sanırım kendim halledebilirim. Çaresiz olmadığımı biliyorsun.”

Lisette, Fred'i az kalsın tersleyecekti. Sonuçta Fred'in dengesini kaybedip bileğini incitmesi üst raftan bir şey almaya çalışırken olmuştu ve kolunda askı olan herkes biraz çaresiz sayılırdı.

“Bir kazaydı,” diye devam etti Fred. “Bir rahibin başına da gelebilirdi.”

Lisette şaşırmıştı. Yaklaşık yirmi beş yıldır İrlanda’da yaşamasına ve çok fazla İrlandalı tanınmasına rağmen kayınpederinin kendini ifade ediş tarzı onu bazen bozguna uğrattırdı. Kaza ve rahibin birbiriyle ne alakası vardı? Genç kadın omzunu Gallilere özgü bir şekilde silkip aldıklarını yerleştirmeye devam etti.

Fred, “Alışverişimi internetten yapmalıydım,” diye ekledi. “Buraya kadar gelmene gerek kalmazdı.”

Lisette, “Sorun değil,” dedi. “Zaten sabah markete gidecektim. Evlerimizin arası sadece beş dakika.”

“Ne şans ama.”

Lisette, Fred’e baktı. Bir an kayınpederinin sesinde bir iğneleme hissetti ama emin olamadı. Son paketleri (üç poşet mikrodalga pirinci-ki Lisette’e göre bunlar mutfağın yüz karasıydı) dolaba yerleştirdi ve Fred’e çay isteyip istemediğini sordu.

Fred, “Sen de içeceksen olur,” diye yanıtladı.

Lisette çay içmek istemiyordu ama Fred’in tavırlarına rağmen onunla bir çay içmek zorunda olduğunu hissetti ve su kaynadığında kupalara iki tane poşet çay koydu. Evindeyken güzel seramik bir çaydanlığa çay yaprakları koyar ve bu ritüelin keyfini çıkarırdı ama Fred çayının olabildiğince sert bir şekilde demlenmesini istiyordu, bu yüzden tek seçeneği iki adet poşet çaydı.

Fred, “Bisküvi kutusunda Jaffa kek var,” diye seslendi.

Lisette hiçbir şey söylemeden buzdolabını açıp bir kutu süt çıkardı. Kendi kendine Fred’in mikrodalga pirinci sevmesinin, o iğrenç bisküvilerden yemesinin, çayını zift gibi içmekten hoşlanmasının ya da buzdolabını sadece Easi-Singles, tam yağlı süt ve Guinness şişeleriyle doldurmasının sadece kendini ilgilendireceğini söylüyordu.

Fred, genç kadın çay fincanını ve bisküvi tabağını önüne koyduğunda, “Ee nasılsın bakalım?” diye sordu. “Tatilin güzel geçti mi? Evde olduğun için mutlu musun?” Yaşlı adam bunu söylerken göz kırpmıştı ve Lisette bunun sebebini iyi biliyordu; Fred, o ve Gareth’in her yıl altı haftalık tatillerini geçirdikleri La Rochelle’nin resmedilesi kasabasının yakınındaki tatillerinden her döndüklerinde biraz depresyona girdiğini çok iyi bilirdi.

“Tatil her zamanki gibi harikaydı,” diye yanıtladı Lisette. “Sanırım çok fazla şikâyetçi olamam, çünkü hava - doğal olarak - döndüğümüzden beri çok güzel.”

Ağustos’un sonu ve okul döneminin başlamasıyla Dublin’e yaz gelmişti. Lisette ve Gareth öğretmen oldukları içinse işe dönme vaktiydi.

“Ben küçük bir çocukken eylüller her zaman güzel olurdu,” dedi Fred. “Ama komiktir ki çocukken tüm yazların sıcak geçtiğini hatırlıyorum. Aslında o kadar sıcak olmamalılar ama soğuk ya da yağmur yüzünden hiç evde kapalı kaldığımı da hatırlamam.” Yaşlı adam boş boş önüne baktığında Lisette, onun anılarında kaybolduğunu anladı. Bugünlerde bu hareketi daha sık yapar olmuştı. Doğrusu Lisette’in Fred’den on yaş daha genç olup Nantes’daki rüya gibi çocukluğunu ağdalı bir dille sık sık anlatan annesine göre çok daha az yapıyordu.

Lisette, Fred tekrar konuşmaya başladığında dinlemeye devam etti ama dikkati birden Fred’in önünde duran dosyadan çıkmış koyu krem rengi kâğıt parçası yüzünden dağılmıştı. Sayfanın yarısı gizliydi ama Lisette sayfanın diğer yarısında kalın bir el yazısıyla ‘...name’ yazdığını görebiliyordu. Genç kadın bunun ne olduğunu hemen anladı. Fred’in son arzusu ve vasiyetnamesi.

Genç kadın bedeninin gerildiğini hissetti. Şu lanet vasiyetname! Fred vasiyetini sürekli değiştiriyor ve oğullarına

mirasıyla ilgili ne karar verdiğine dair ipuçları bırakıyordu. Lisette, yaşlı adama yıllar önce, yapacağı en iyi şeyin mirasını üç çocuğun arasında -babasını hiç ziyaret etme zahmetinde bulunmayan ve onu sormayan Suzanne'in bir şey hak etmediğine ikna olmuş değildi-paylaştırmak olduğunu söylemişti. Ancak Fred, her seferinde burnunun kenarına vurup ne yaptığını bildiğini söylerdi. Bu hareket kocası Gareth'ı ve babasının kalbinde onunla birlikte aynı işi yaptığından beri özel bir yeri olduğuna inanan Donald'ı deli ederdi. Ama Lisette'e göre Donald ona hâlâ erkek bir varis bırakmamıştı ve Fred gibi eski kafalı bir adama göre bu hâlâ önemliydi. Lisette, Fred'in birinin Fitzpatrick soy ismini taşıma fikrinden hoşlandığını biliyordu ve şu an bunu yapabilecek tek kişi oğlu Jerome idi. Ve bu yüzden Fred'in vasiyetini yazarken onlara ayrıcalık edeceğine inanıyordu.

Bunu bir keresinde Gareth'a söylediğinde Gareth ona katılmıştı ama aynı zamanda Fred'in ne zaman bu konudan bahsetse onlarla oyun oynadığını düşünüyordu. Lisette eşinin muhtemelen haklı olduğunu düşündü. Vasiyetini yazmak yaşlı insanlar arasında yaygın bir eğlenceydi. Kendi büyük annesi de 102 yaşma gelip -ellerine geniş mücevher koleksiyonunun geçceğini uman iki kızından daha uzun yaşamıştı- vefat edene kadar vasiyetini her altı ayda bir değiştirmişti. Lisette, Fred'in bu kadar uzun yaşamamasını umuyordu. İşin doğrusu kayınpederi malını nasıl bölerse bölsün o ve Gareth ellerine geçecek olan varlık için hazırda bekliyordu.

Muhtemelen Fred de bunu biliyordu. Ne zaman mal mülkünden bahsetse o ve Gareth'ın öğretmenliğe odaklanmaları gerektiğini mırıldanırdı. Lisette, mirasa dahil olmalarının Fred sayesinde olduğunu hiç düşünmemiş ve daha fazla hak sahibi olacaklarını asla sesli bir şekilde - içinden çok sık bunu dilerdi - dile getirmemişti. Tepenin hemen al-

tında, Thorngrove'da bulunan güzel evleri, yatırım mülkleri (Artane'da bir ev ve Swords'ta bir daire), Fransa'daki evleri Papillon şu an için boyunlarına adeta bir ip geçiriyordu. Ama bu ip, Fred'in evi ve parası kullanılabilir olduğunda elbette gevşeyecekti.

Lisette, Fred'in net varlığı ne zaman aklına gelse bu düşüncüyü uzaklaştırmakta güçlük çekiyordu. Fred hâlâ çocukluğundan bahsederken genç kadın, gözlerinin sürekli vasiyetin bulunduğu zarfa kaydığını fark etti.

Yaşlı adam elindeki kupayı sertçe masaya bırakarak Lisette'i korkuttu. "Elbette o zamanlar hep masal gibi değildi. Kötü günler de olmadı değil. Bugüne kadar uzanan korkunç şeyler oldu."

Lisette, soru soran gözlerle Fred'e baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İstisnalardan. Kırılgan küçük kızlara yapılan istismarlardan. Örneğin Magdalen Çamaşırhaneleri."

"Ne?" Bu sefer Lisette şaşırmıştı. Sonu sözde çamaşırhanelerde biten, ailelerinden koparılıp kötü muamelelere maruz kalan, evlenmemiş hamile kızların hikâyeleri haberlerde manşetlere çıkmasına ve ulusal bir skandal yaratmasına rağmen Lisette bunun Fred'i çok fazla ilgilendirdiğini düşünmemişti. Kayınpederi tipik eski kafalı bir adamdı.

Fred, "Geçen gece bu konu hakkında bir program daha vardı," diye devam etti. "Yaşadıkları gerçekten korkunç."

"Programı görmedim. Ama tabii haklısın, gerçekten korkunç."

"Daha iyisini hak ediyorlardı. O zamanlarda devletten aldıklarından çok daha iyisini hak ediyorlardı. Bazılarının aldığı sözde tazimattan çok daha iyisini ki çoğu hiçbir şey almadı zaten."

"Gerçekten rezalet." Lisette, Fred'in konuyla ilgili aklına bir şey takıldığını düşündü. Tipik Fred'di ama. Her za-

man bir şey vardı. Trafik sıkışıklığı, aç gözlü siyasetçiler, akşam kuşağı televizyon programları, kötü altyapı... Tüm bunlar onu zaman zaman öfkelenendirirdi. Ama kadınlarla ilgili çok nadir endişelenirdi.

“Sanırım zamanla daha iyi oldu,” dedi Fred. “Ama biliyorsun bazı şeyler hâlâ devam ediyor. Çocuk istismarı mesele. Aile içi şiddet. Kadınlar kaçmak zorunda kalıyor ve kaçacak bir yerleri de yok.”

“Kesinlikle,” diye yanıtladı Lisette.

“Ve devlet onlara yeteri kadar yardım etmiyor. Gerçekten önemli ve değerli projelerin bütçelerini kestiler.”

Lisette birden bu yaşlı adamın aniden sosyal durumlara karşı hassaslaşmasına şaşırmişti. Hatırladığı kadarıyla fazla vergiler ve kötü hizmetten başka hiçbir şeye sinirlenmezdi.

“Bu kadınlara yardım eden insanlara daha fazla bütçe ayrılmalı,” dedi Fred. “Bu üzerinde düşünmemiz gereken bir konu.”

Lisette ansızın nefesini tuttu. Fred, kendinden bahsediyor olamazdı, değil mi? Parasını bu kadın yardım derneklerine bırakmayı mı düşünüyordu? Sonra aklına gelen kötü düşünceyle kalbi daha da sıkıştı. Furze Hill’i sığınak tarzı bir şeye çevirmek istiyor olamazdı, değil mi? Bu düşünce Lisette’i çok korkutmuştu.

Fred, bir Jaffa kek daha alırken, “Aslında ileride olacaklardan endişelendiğimden değil,” dedi. “Benim çok vaktim yok.”

“Elbette var.” Lisette, yaşlı adamın, kafasındaki çılgın fikirlerden kurtulacak kadar uzun bir vakti olmasını diliyordu. “Sen genç bir delikanlı kadar zindesin. Bileğin için üzgün olduğumu biliyorum ama çok kısa sürede iyileşecek.”

Fred, “Umarım,” diye yanıtladı. “Ama by-pass ameliyatı olduğumu da unutma. Yaşlanıyorum...”

Lisette, yaşlı adama meraklı gözlerle baktı. Birkaç dakika önce burkulmuş bileğine rağmen her şeyi yapabileceğini söyleyen Fred, şimdi yaşlanmaktan korkuyordu. Yaş yüzünden endişelenmek, gençliğinde yaptığı her şeyi hâlâ yapabileceğini düşünen Fred'in karakterine uyan bir şey değildi.

Lisette, "Hepimiz yaşılanıyoruz," diye yanıtladı.

"Doğru," dedi Fred. "Ama sen hepimizden daha şanslısın. Çünkü sen zaten her zaman bir tık yaşlı gösteriyordun."

Lisette hiçbir şey söylemedi. Fred ilk tanıştıkları günden beri ona hep takılır -tabii bu şakalar her zaman nazik olmazdı- ve oğlunun yaşlı bir kız arkadaşı olduğunu söylerdi. Ancak bu şakanın gerçek yaşlarıyla ilgisi yoktu, aslında Lisette, Gareth'dan üç yaş küçüktü. Bunun tek sebebi yirmili yaşlarının başından beri gri olan saçlarıydı. Genç kadın, yirmi ikinci doğum gününden kısa bir süre sonra saçlarında beliren gri telleri gördüğünde çok üzülmüştü. Ancak saçları annesi ve anneannesi gibi neredeyse beyaz-gri bir hâl aldığına şanslı sayılırdı, çünkü kısacık kestirdiği saçları açık teniyle uyum sağlayarak ona yaşlı bir kadından çok entelektüel bir hava katmıştı. Kendini saçlarını boyatma zorunda hissetmemiş, Gareth Fitzpatrick'le tanıştığında Gareth ona bugüne kadar gördüğü en güzel saçlara sahip olduğunu söylemişti. Ancak Gareth'ın babası Lisette'e, onun oğlundan küçük olduğunu bilmesine rağmen ona bir oğlan avcısı olup olmadığını sormuştu.

"Zoey'nin doğum günü partisine geliyor musun?" Lisette, Fred'in hedefi olacak ruh hâlinde değildi.

"İşte o her zaman yaşından daha genç görünecek."

Lisette, "Kesinlikle," diye yanıtladı.

"Tabii Donald'la parası için evlendi. Ne aptal kız ama. Bir kız boşanmış elli yaşında bir adamın fazladan nakti olacağını nasıl düşünür, anlayamıyorum."

“Ama Donald’ın hâlâ bakılacak yanı var.”

Fred küçümseyici bir kahkaha attı. “Donald sandığı kadar da iyi değil. Zoey’nin de bunu fark edeceğine eminim.”

Lisette, Fred ne demek istemişti merak ediyordu. Sandığı kadar zeki değil miydi? Yoksa maddi durumundan mı bahsediyordu? Genç kadın derin bir nefes alıp yavaşça soluk verdi. O lanet vasiyeti görmek ona şu an düşünmek istemediği şeyler düşündürmüştü.

Lisette sorusunu tekrarlayarak, “Her neyse, partiye geliyor musun?” dedi.

Fred, “Bilemiyorum,” diye yanıtladı. “Sence de otuz yaş doğum günü için çok yaşlı değil miyim? Ama Donald da öyle!” Yaşlı adam gülmeye başladı, çok geçmeden bu gülüş öksürüğe dönüşmüştü. Lisette, Fred tekrar soluğunu toparlayana kadar onu endişeli gözlerle izledi. “Votkayı bırakmalıyım. Ama seksen bir yaşına geldiğinde bunun pek bir önemi kalıyor mu ki?”

“Muhtemelen hayır.” Lisette ayağa kalkarak, “Gitsem iyi olur,” dedi.

“Uğradığın için teşekkür ederim. Ama bu zaten senin ilgi alanın, değil mi? Bana göz kulak olmak?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Hadi ama.” Yaşlı adam, Lisette’e göz kırparak devam etti. “Sonsuza dek yaşamayacağım ya?”

“İşini sattığında parayı zaten çocuklarına verdin, Fred. Çocuklarından hiçbirinin sen... Sen vefat ettiğinde çok bir şey beklediğini sanmıyorum.”

Yaşlı adam çarpık bir şekilde gülerken tekrar öksürmeye başladı. “Benimle oyun oynama. Ben oğullarımı iyi tanırım. Ne düşündüklerini biliyorum. Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum.”

“Saçmalıyorsun.” Lisette bunu söylerken yanaklarının kızarmamış olmasını umuyordu. “Oğulların seni seviyor. Ben de öyle. Suzanne de öyle.”

“Hah.” Kızının ismi geçtiğinde Fred’in yüzüne ani bir gölge düştü. “O beni hiç sevmeydi. Sevmeyecek de.”

Lisette yaşlı adamla tartışmadı. Suzanne’le sadece birkaç buluşmada konuşmuş olmasına rağmen Fred’in bu düşüncesinin doğru olabileceğini hissediyordu.

“Hadi sen keyfine bak.” Fred, huysuz gözlerle Lisette’e baktı. “Bu öğleden sonra yapacak işlerim var.”

“Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

“Bir şeye ihtiyacım yok. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Lisette bir iç geçirdi. Bazı günler bu adamla neden uğraştığını merak ediyordu. Bu yaşlı adam nankör herifin tekiydi. Doğrusu, eve gelmek istemediği için Suzanne’i hiç suçlamıyordu.

Lisette’in Howth Hill’in aşağısındaki, daha az prestijli evine gitmesi beş dakikasını almıştı. Genç kadın bu süreyi Fred’in, bileğinin acısı ve izlediği televizyon programının etkisiyle yeni bir vasiyetname yazabileceğini düşünerek geçirmişti. Yaşlı adamın tüm mirasını bir hayır kurumuna bağışlamak gibi aptal bir şey yapmamasını umuyordu. Lisette daha önce hiç böyle bir şey için endişelenmemişti, çünkü Fred parasını herhangi bir hayır kurumuna verecek son insandı. Ya da Lisette böyle düşünmüştü. Fred’in evlenmemiş anneleri umursuyor olması hiç normal değildi, ayrıca eskiden sosyal yardımların sadece bedava düşkünün insanları cesaretlendirdiğini ve insanların devletten medet ummayı bırakıp kendi başlarının çaresine bakmaları gerektiği düşünürken şimdi bu iğrenç düşüncesi de değişmişti. Fred, Magdalen Çamaşırhanesi kızlarının daha en başta hamile kalarak başlarını belaya soktuğunu ve kimsenin onlara bakmak

zorunda olmadığını söylese Lisette şaşırmazdı. Genç kadın, Fred'in söylediklerine rağmen, bir televizyon belgeseliyle harekete geçmesine inanmakta güçlük çekiyordu.

Lisette garaj yolunun kapısını uzaktan kumandayla açarken Fred tüm bunları haftaya kadar unuttur diye düşündü. Bu özellik, yaşının verdiği küçük nimetlerden biriydi. En çok nefret ettiği şeyler ya da yeni hevesler kısa ömürlü oluyordu.

Lisette eve girip güneşli arka bahçeye çıktığında Gareth ortalıkta yoktu. Oysa çocukları Jerome ve Fleur dışarıda ailenin köpeği Chien'le oynuyordu.

Lisette yere bırakılmış oyuncakları otomatik olarak alıp bahçenin temiz ve toplu kalması için yerleştirdiği büyük, plastik kutuya attı. "Babanız nerede?"

"Yukarıda çalışıyor." Fleur, başını oynadığı oyundan kaldırmadan devam etti. "Başından gitmemizi söyledi."

Lisette, "Anladım," diye yanıtladı. "Ben çıkıp babanızla konuşayım."

"Senin de başından gitmeni isteyecektir," dedi Fleur. "Çok meşgul olduğunu söyledi."

"Tamam, sorun değil."

Genç kadın tekrar içeri girip beş yatak odasından en küçüğüne doğru giden merdivenleri tırmandı. Gareth bu odayı çalışma odası olarak kullanırdı. Aslında Lisette'ten daha fazla çalışması gerekmiyordu ama bu odanın ona ait olması hoşuna gidiyordu. Lisette, öğrencilerin ödevlerini öğleden sonraları mutfak masasında kontrol ederken Gareth üst kata çıkmayı tercih ederdi. Gareth, çocukların projelerine yukarıda daha kolay baktığını söylese de Lisette gerçek sebebin Gareth'in evde ona ait bir oda istemesi olduğunu biliyordu. Bu kendini önemli hissetmesine sebep oluyordu. Genç kadın, üç Fitzpatrick kardeşin içinde en çok önemli hissetmeye ihtiyaç duyan kişinin Gareth olduğunun farkındaydı.

Lisette kafasını kapıdan içeri uzatarak, “Merhaba,” dedi.

Gareth başını bilgisayarından kaldırıp Lisette’i gördüğünde, önündeki açık pencereyi birden küçülttü ve hafifçe uzamış saçlarını gözlerinin önünden çekti.

“Selam. Babam nasıl?”

“Çok fena değil. Alışverişe kendi gidebileceği konusunda pek ısrarcı.”

Gareth, şaşkın gözlerle Lisette’e baktı.

“Evet, nasıl bir adam olduğunu biliyorsun. Yine de her şeyini yerleştirdim, akşam yemeğini de hazırladım.” Genç kadın suratını buruşturarak devam etti. “Yedikleri hakkından ne düşündüğümü biliyorsun. Ama biftek ve kidney pie’ yiyeceğim diye tutturdu. Ben de istediğini aldım.”

“Sen benim kahramanımsın.”

“Neden buraya kapandın?” Lisette, Gareth’in masasının ucuna oturup bacak bacak üstüne attı. Genç kadın, kendi bedeninde en çok bacaklarını severdi. İnce ve zarif bacakları kocasıyla tanıştığına nasılsa şimdi de öyle sayılırdı.

“Yapacak işlerim var.”

“Çimleri keseceğini sanıyordum.”

Gareth, “Keseceğim,” diye yanıtladı. “Hava durumu havanın yarın da güzel olacağını söylüyor.”

Lisette ayağa kalkıp kocasının arkasına geçti. Gareth, açık olan sayfayı küçülttüğünden görebildiği tek şey bilgisayarın ekranındaki resimdi. Bu fotoğraf birkaç hafta önce La Rochelle’deki bahçelerinde çekilmişti. Lisette çocukları iki yanına alıp çimlerin ortasına geçmişti. Herkes fotoğraf makinesine doğru gülümsüyordu.

Göbeği açık bir üst ve şort giydiğinden bacakları fotoğrafta da gözler önündeydi. Genç kadın evinin sınırlarının dışında böyle şeyler giymezdi. Lisette’in, kırk yaşını geç-

* (ç.n.) Sütte bekletilmiş böbrek, hindistan cevizi kabuğu rendesi, un, soğan, elma şarabı ve yufkadan yapılır ve genelde biftekle yenir.

kin kadınların açık giyinmesi konusunda katı bir bakış açısı vardı ancak güzel görünmenin verdiği tatmin olmuşluk hissini hissetmiyor da değildi. Vücudu oldukça biçimliydi, sıkı sıkıya bağlı olduğu titiz cilt bakımı sayesinde yüzünde tek bir kırışıklığın bile olmadığı söylenebilirdi. Şimdiyse, gri saçları hariç, fotoğraftaki kadının ablası sanılması mümkündü.

“Yarın olur.” Gareth bir haftadır -kuru güneşli hava İrlanda’da kavurucu bir sıcaklık dalgası demekti- çimleri keseceğine söz vermesine rağmen Lisette çimler yüzünden onunla tartışmak istemiyordu. “Baban başka bir vasiyet hazırlıyor.”

“Yine mi?” Gareth, suratında öfkeli bir ifadeyle başını bilgisayardan çevirdi. “Bu sefer ne yazmış?”

“Hiçbir fikrim yok. Bir dosyanın altından ucunu gördüm. Belki vasiyetnameyi oraya döndüğümde sana bahsetmem, senin de hızla oraya gidip sorman için koymuştur.”

Gareth, “Bunun bir anlamı yok,” diye yanıtladı. “Babanın nasıl biri olduğunu biliyorsun.”

“Hepimiz biliyoruz.”

“Bu çok çocukça.” Gareth, başını iki yana salladı. “O lanet vasiyeti bir rüşvet gibi burnumuza sokarak bizi hiza-ya sokacağını sanıyor.”

Lisette, “Ama işe yarıyor,” diye cevapladı. “En azından sen ve Donald bu konuyla ilgileniyorsunuz.”

Gareth, “Bu hiç adil değil,” diye bağırdı. “Ona babamız olduğu için bakıyoruz, bir şey beklediğimiz için değil.”

Lisette hemen, “Biliyorum Gareth,” diye cevapladı. “Biliyorum. Sana yeteri kadar şey yapmadığını ima etmeye çalışmıyordum. Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz.”

“Ama hepimiz onun tarafından hatırlanmayı hak ediyoruz. Yıllarca çok şeye katlanmadık mı? Hepimiz...”

Lisette, “Elbette,” diye onayladı. “Bugün kötü muameleye maruz kalmış kadınlardan ve Magdalen Çamaşırhaneleri’nden bahsetti.”

“Ne?” Gareth dik dik karısına baktı.

“Devletin onlar için yeteri kadar şey yapmadığını ve onların daha iyisini hak ettiğini söyledi. Parasını bu çeşit bir kadın derneğine vereceğini ima ettiğini düşündüm.”

“Her şeyi yanlış anlamışsın. Babam parasını nostaljik bir araba klübüne ya da benzeri bir şeye bırakabilir ama asla bir kadın derneğine bırakmaz.”

“Ben de öyle düşündüm. Yine de...”

“Hatta kadın derneğinden önce Suzanne’e bile bırakabilir.” Gareth’ın suratında ansızın şüpheli bir ifade belirdi. “Ee... Belki de böyle yapar.”

“Ben her şeyi aranızda eşit olarak bölmesi gerektiğine inanıyorum ama Suzanne buraya hiç gelmedi. Hiç yardım teklifinde bulunmadı.”

Gareth, “Doğru,” diye yanıtladı.

“Burktuğu bileğine, sarsıcı öksürüklerine ve by-pass ameliyatına rağmen sonsuza dek yaşayacağını düşünmeden edemiyorum. Ve... Aslında ölmesini istemiyorum ama... Ee bırakacağı para da çok işimize yaramaz mı?”

Gareth, “Belki de onu kafasından vururum,” diye mırıldandı. “İşini bitiririm.”

“Saçmalama! Şakası bile hoş değil.” Lisette şaşırılmış görünüyordu.

“Şaka yaptığımı kim söyledi?” Gareth, gözlerini tekrar bilgisayar ekranına çevirdi.

Lisette hiçbir şey söylemedi. O da bilgisayar ekranına bakıyordu.

“Ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Ne?”

“Böyle güzel bir günde. Her ne kadar çimleri biçmesen de bahçede olman gereken bir günde iki büklüm bilgisayar başında oturuyorsun. Ben içeri girdiğimde neye bakıyordun?”

“Hiçbir şeye.” Gareth, suratındaki masum ifadeyi sürdürmek için uğraştı.

Genç kadın, kocasına doğru eğildi ve küçülttüğü internet sayfasını tekrar büyüttü.

“Emlak ofisi mi? Fransa’da mı?” Lisette’in sözleri oldukça keskindi.

Gareth kaygısız bir ses tonuyla, “Sadece araştırma yapıyorum,” diye cevapladı.

“Ne hakkında?”

“Fiyatlar falan işte, bilirsin.”

“Peki neden Fransa’daki fiyatları öğrenmek istiyorsun?” Lisette’in gözleri sayfayı taramaya başlamıştı. “Hem de La Rochelle yakınında?”

Gareth nihayet itiraf ederek, “Papillon ne kadar merak ettim,” dedi.

“Neden?”

“Elimizdeki malların pahasını bilmemiz lazım.”

“Evimizi satmayı düşünmüyorsun, değil mi?” Lisette’in sesi ansızın korku dolu çıkmaya başlamıştı. “Papillon olmaz.”

“Bak Lisette, sadece bilmek istedim o kadar. Sadece bir şey olma ihtimaline karşı.”

“Papillon’u satmıyoruz.” Genç kadının sesi çok sert ve soğuktu. “Ne olursa olsun. Orası bizim evimiz.”

“Bizim evimiz burası.”

Lisette, “Hayır,” dedi. “Burası bizim yaşadığımız yer. Bu tamamen başka bir şey.”

Genç kadın odadan çıkarak kapıyı arkasından sertçe kapadı. Odada kalırsa pişman olacağı bir şey söyleyeceğini biliyordu.

Altıncı Bölüm

Zoey Fitzpatrick, Dundrum Alışveriş Merkezi'ni severdi. Eviyle kıyaslandığında şehrin diğer ucunda olan bu yerin ona en yakın ya da en uygun alışveriş merkezi olduğunu söyleyemezdi ama Dublin'de en çok mağaza çeşitliliği olan alışveriş merkezi burasıydı. Zoey, burada yaklaşan otuzuncu doğum günü için doğru elbiseyi bulacağını umuyordu. Tüm Grafton Caddesi'ni gezmesine rağmen bir şey bulamamış, Brown Thomas'ın büyük mağazasının seçkin tasarımcı odalarında bile hoşuna giden bir şey olmamıştı. Doğrusu elbise konusunda hafif hafif telaşlanmaya başlamıştı. Çünkü doğum gününde tek kelimeyle kusursuz olmak istiyordu.

“Güzel bir şey bulsam parasında değilim,” dedi Zoey, parmaklarını kafenin masasına vurarak. Annesi Lesley'le birlikte elbisesini aramaya başlamadan önce bir kahve içiyordu. “Ama şu ana kadar doğru elbiseyi bulamadım. Bu benim büyük gecem. İnsanların beni gölgede bırakmasına izin veremem.”

“Sen üstüne çuval geçirsen bile herkesi gölgede bırakır-sın, bebeğim.” Lesley, tepesine kaldırdığı güneş gözlükle-rini gözlerine indirdi. Normalde şişen gözlerini saklamak için kapalı alanda da güneş gözlüğü takardı, fakat bu sefer

gözlük takma sebebi onlar kahve içerken çatıdan direkt olarak üzerlerine vuran güneşti. Güneş şimdi bir bulutun arkasına saklanmıştı ve Lesley kızını düzgün bir şekilde göremiyordu.

Zoey, “Umarım,” diye cevapladı. “Harika görünmek istiyorum.”

“Sen her zaman harika görünüyorsun.” Alışveriş serüvenine katılan, Zoey’nin en yakın arkadaşı Anthea bunu ikna edici bir ses tonuyla söylemişti.

“Ah, teşekkür ederim, tatlım.”

Zoey arkadaşının doğruyu söylediğini biliyordu, bu yüzden sahte bir alçakgönüllülüğün anlamı yoktu. Davetler için giyinip en güzel hâlini göstermek Zoey için çok önemliydi. Bugünkü kıyafeti de bir cumartesi alışveriş için mükemmeldi. Altına en sevdiği Armani kotunu geçirmiş, sade beyaz tişörtünün üzerine bebek pembesi Juicy Couture eşofmanını giymişti. Suratındaki makyaj harika görünüyordu; canlı tenine ışık vererek özellikle elmacık kemiklerini ve parlak mavi gözlerini ön plana çıkarmıştı (Zoey dudakları konusunda her zaman eksik hissedirdi. Düzenli olarak dudak kremi ve ruj kullansa da dudakları istediği kadar kalın değildi.) Mükemmel şekilde boyanmış koyu saçları (uçları açık renkti) omuzlarından aşağı düşüyor, saçlarının bitiminde güzel bukleler oluştuyordu. O da aynı annesi gibi genelde kafasının üzerine taktığı güneş gözlüğünü hafifçe gözlerinin hizasına getirdi.

Anthea, “Hadi o zaman,” dedi. “Kahve içip laflamayı bırakalım da alışverişe başlayalım.”

Zoey, parti kıyafetini bulma konusunda annesi ve arkadaşından yardım istediği için mutluydu. Ona fikir veren biri olmadığında (bir satış personeli kalçasını şüphesiz büyük gösteren affedilmez stildeki bir kıyafetin içinde muazzam göründüğünü söylediği günden beri onlara güvenmiyordu)

bir düzine farklı kıyafet denemek aynı verimi vermiyordu. Zoey, Lesley ve Anthea'ya tam anlamıyla güvenir, onlarla kız kıza alışveriş yapmaktan büyük zevk alırdı.

Hep beraber kahve dükkânından çıkıp meydana gittiler. Zoey, her zamanki gibi alışverişten çıkmadan önce adrenalinle dolup taşıdığını hissetmişti. Bu, onun en sevdiği aktivitelerden biriydi ve bu konuda iyi olduğunu biliyordu. Donald'la evlendiğinden beri daha çok alışveriş yapar olmuştı. Ancak son aylarda Donald, kredi kartı ekstresine bakıp büyük bir şok geçirmiş ve masrafları biraz kesmesini söylemişti.

"Kesmek mi?" Zoey, o sabah (tam anlamıyla şok olmuş bir hâlde) ekstreye bakan kocasına döndü. "Nedenmiş o?"

"Çünkü her ay kıyafetlere ve ayakkabılara orta çaplı bir ev kredisi kadar para harcıyorsun! Bunca şeye nasıl ihtiyaç duyuyor olabilirsin?"

"Güzel görünmek için." Zoey, kahvaltı masasından kalkıp kollarını kocasına sararak Donald'ı J'Adore parfümüne boğdu.

"Sen her zaman güzel görünüyorsun."

"Çünkü çaba harcıyorum."

"Ama şu an da çok güzel görünüyorsun. Üstelik üzerinde sadece pijamaların var."

Zoey, pijamalarının markasının La Perla olduğunu ve fiyatının neredeyse Donald'ın en son aldığı takım kadar pahalı olduğunu söylememeye karar verdi.

"Bana bir kıyafeti çok görmüyorsun, değil mi?" Zoey, parlak saçlarını kocasının yüzüne çarpıp bacaklarını atarak kucağına oturdu.

"Elbette çok görmüyorum." Donald, evlendiklerinden beri ilk defa Zoey'nin hareketine cevap vermiyordu. "Ama daha fazlasına ihtiyacın yok, değil mi?"

"Bunun ihtiyaçla bir ilgisi yok." Zoey, kocasının burnuna bir öpücük kondurdu. "Bu sahip olma isteğiyle ilgili."

“Sahip olmak mı?”

“Hazır olmak. Olası herhangi bir davet için hazır olmak.”

“Sürekli hazır olmaya ihtiyaç duyacak kadar davetimiz olmuyor ki.”

“Olmuyor mu?” Zoey, kollarını Donald’ın boynunun arkasına götürüp dudaklarını öptü. “Geçen gece idari yöneticinin bir şeyler içmek için eve gelmedi mi? Kokteylimiz oldu. Peki ya yat kulübünde arkadaşlarıyla buluştuğumuz gün? Şık ve rahat bir kıyafet gerekiyordu ama çok da rahat olmamalıydı. Peki ya akşam yemeği için o gösterişli restorana gitmemiz? Gerçekten çok seçkin bir yerdi. Ya bağış için yaptığımız yürüyüş? Ona da spor, rahat bir şeyler gerekiyordu.”

“Bu aktiviteler için farklı kıyafetlere ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama o kadar da çok aktivitemiz yok.”

“Peki arkadaşlarımla dışarı çıkmam? İyi görünmek zorundayım. Onlara Donald Fitzpatrick’le evlenerek doğru seçimi yaptığımı göstermem gerekiyor.”

“Elbette doğru seçimi yaptın. Ben seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Zoey, Donald’ın kulağına sokuldu. “Senin de doğru seçimi yaptığını düşünmeni istiyorum. Beni diğer kadınların yanında gördüğünde benimle gurur duymanı istiyorum.”

“Ah, ben seninle zaten gurur duyuyorum.” Donald, Zoey’in vücudunun cezbine kapılmıştı. “Nasıl duymam?”

“Nasıl duymazsın...” Genç kadın, Donald’a kredi kartı ekstresini unutturup ona neden âşık olduğunu hatırlatmak için işe koyulmuştu bile.

Zoey, Donald’la tanıştığında Donald, hayatının kötü bir dönemindeydi. Kişisel ve profesyonel olarak kötü günler geçiriyordu ve dışındaki ağrı -o zaman söylediğine göre- bardağı taşıran son damla olmuştu. Zoey o zaman bir diş hekiminin yanında resepsiyonda çalışıyordu ve Donald’ı

daha önce hiç görmemişti. Donald, çenesini ovuşturarak üç yıldır yıllık kontrolünü yaptırmadığını, bu yüzden bunun kendi hatası olduğunu söylemişti. Ama Zoey ona anlayış dolu bir gülümsemeyle konu dış olduğunda kimsenin olması gerekeni yapmadığını belirtmiş ve Bay Johnson'un onunla hemen ilgileneceğini söylemişti.

Ardından eklemişti. "Sanırım bir apseniz var."

Sonrasında Donald ona bir melek gibi olduğunu, üzerine titreyerek onu rahatlattığını söylemişti. Donald diş hekimlerinden nefret ederdi, bu her zaman böyle olmuştu, o delgi gibi şeyin sesinden ve koltukta hissettiği çaresizlikten adeta tiksiniyordu. Diş hekimi hemşirelerinin ve resepsiyonistlerinin de dişlerine düzgün bakmadığı için ona yaramaz bir okul çocuğu gibi hissettirmelerinden nefret ediyordu.

Genç kadın Donald'ın bir sonraki randevusunun detaylarını yazarken, "Doğrusu her şeyden nefret ediyormuşsunuz," dedi. (Zoey haklıydı, bir apsesi vardı.)

Donald, "Sen hariç," diye yanıtladı.

Bir hafta sonra, Donald yıllık kontrolüne gelmiş, Zoey'ye telefon etmiş ve ondan bir randevu istemişti. Zoey, Donald ondan yaşça büyük olduğu için şaşırmış ve şüphelenmişti ama o zamanlar kimseyle görüşmüyordu (çok sıkıldığı için en son çıktığı erkek arkadaşından ayrılmıştı) ve gece dışarı çıkmanın hoş olabileceğini düşünmüştü.

Donald, onu seçkin bir şehir restoranına götürmüş, arkasından da sessiz bir barda bir şeyler içmeye çıkarmıştı. Ancak Zoey, Donald eski karısı Deirdre'den (daha sonra Zoey bu kadına Huysuz Deirdre demeye başlamıştı) ve ondan büyük isteklerde bulunan ergenliğinin sonlarındaki iki kızından bahsettiğinden Zoey daha içmeden bayılmıştı. Bu istekler, elbette paraydı, üçü de - en azından Deirdre Donald'ı - limitsiz bir banka olarak görüyordu. Donald'ın yakında eski karısı olacak bu kadın, eli kulağında olan bo-

şanmalarının birbirlerinin hayatından çıkmak demek olduğunu anlamamış gibiydi. En ufak bir problemde onu arıyor, problemini hemen çözmesini bekliyordu.

Zoey, para avcısı eski bir eşe ve genç kızlara sahip bir adamla çıkmak istemiyordu ama Donald ona güzel arkadaşlık ediyordu ve normalde çıktığı çocuklara göre çok daha olgundu. Zoey kendi kendine doğrusu, pek olgun di-yordu. Sonuçta kırklarındaydı! Yine de kendine güvenen, iyi giyinen -yırtık kotu ve ragbi tişörtlerini kıyafetten sayan oğlanlardan bıkmıştı- bir adamla olmak hoşuna gidiyordu. Her şeyden önemlisi de ona iyi davranıyordu. Arayacağını söylerse arıyor, yedide buluşacaklarını söylerse tam yedide orada oluyordu. Zoey bundan çok hoşlanmıştı. Tüm bun-lar kendini ona özel hissettiriyordu.

Üçüncü buluşmalarında Zoey, Donald'ın yaşının ve bir önceki evliliğinin öneminin olmadığını düşündü. İyi anla-şıyorlardı, üstelik Donald eğlenceli biriydi. Ayrıca tüm kre-di kartları platindi, son model bir BMW kullanıyordu ve Deirdre'yle boşanma davası devam ederken şehir merkezinde çatı katı bir dairede yaşıyordu. Zoey, Donald Fitzpatrick'ten daha kötüleriyile olduğunu düşünmeden edemiyordu; geçmişinde ondan daha kötü şeyler deneyimlemişti ve şimdi Donald'ın ona yaşattığı güzel zamanları hak ediyordu.

Zoey ve Donald, Donald boşandıktan kısa bir süre sonra evlenmişti. Genç kadın, evlenmeden önce birçok şüpheyle boğuşmuş, Huysuz Deirdre'nin bir şekilde Donald'ın um-duğundan ya da istediğinden çok daha fazlasını alabileceğini düşünmüş, ilk eşin ve çocukların tüm maddi kaynakları bir sünger gibi emmelerinden korkmuştu. Ancak annesinin söylediği gibi Fitzpatrick ailesi çok zengin görünüyordu, Donald'ın babası, Howth Hill'de gösterişli bir evde yaşı-yordu, yani öyle ya da böyle Donald iyi bir bahisti. Ayrıca Lesley, Donald'ın yeterince iyi bir adam olduğunu ve elli-

sine basmak üzere olan biri için hiç de fena görünmediğini eklemiş, sonra da kendi yorumuna bir kahkaha atmıştı. Bunu duyan Zoey ise annesini göğsünden hafifçe iteleyerek genç adamların peşinde koşan bir avcı olmaması ve ellerini nişanlısından uzak tutması konusunda uyarmıştı.

Zoey, şüphelerini bir kenara bırakmaya başlamıştı çünkü Donald'ı seviyordu. Ona karşı önceki erkek arkadaşlarına hissettiği tutkuyu hissetmediğini itiraf etmeliydi ama bu deneyimler ona sadece sıcak tutkuların eninde sonunda solacağını öğretmişti. Genç kadın, Donald çarşafaların arasında en yaratıcı adam olmasa da tatmin oluyordu. Donald çok düşünceli ve saygılıydı. En önemlisi de Zoey'i seviyordu ve Zoey, onun tarafından seilmekten hoşlandığının farkındaydı.

Zoey, Donald'ın ailesinin onun hakkında ne düşündüğünden emin değildi. Babası Fred'in onu çekici bir kadın olarak gördüğünü biliyordu çünkü nişanında diğer oğlu Gareth'a böyle söylediğini duymuştu. Ayrıca Donald'ın birinciyle kıyaslandığında ikinci Bayan Fitzpatrick için kesinlikle çok başka kıstaslar uyguladığını, güzellik konusunda çitayı yükselttiğini ancak bunun kötü bir şey olmadığını, kızın tam bir afet olduğunu söylediğini duymuştu. Tüm bunlar Zoey'yi gülümsetmişti. Afet olarak görülmek hoşuna gitmişti.

Gareth'ın babasına yanıtı ise çekimser olmuştu oysa Gareth Zoey'ye karşı her zaman nazik olmuştu. Genç kadın, Gareth'ın kardeşinin eski karısıyla kıyaslandığında ona yüksek bir not vermediğini düşünmeden edemiyordu. Gareth'ın karısı ise Lisette kibirli havası ve insanlara yukarıdan bakmasıyla tam bir fahişeydi. Tanıştırıldıklarında Lisette iki yanağına da hafif bir öpücük kondurmuş ve onu 'çok sevdiğini' belirtmişti ve bunu öyle bir dile getirmişti ki Zoey tam tersini ima ettiğini düşünmüştü.

Bir kız kardeş daha vardı. Suzanne, davetli olmasına rağmen düğüne gelmemiştir. Üzgün olduğunu belirten bir kart göndermiş, Amerika’da işleri olduğu için gelemediğini belirtmiş ve tüm mutlulukların onların olmasını dilemiştir. Donald kartı gördüğünde kızmış ve Suzanne’in hâlâ kin tuttuğunu, gelmesini engelleyecek bir şey olamayacağını, onun sadece bir otel çalışanı olduğunu mırıldanmıştır.

Zoey, Donald’ın kızları Sorcha ve Karen’la iyi anlaşmayı ummuştur, fakat onların da birer fahişe ve bencil olduğunu düşünüyor, babalarını sadece bir şey istemek için aramalarından nefret ediyordu, ki bu istekleri de genelde para oluyordu. Zoey, yirmi ve on sekiz yaşındaki kızların paraya ihtiyacı olduğunu farkındaydı ama haftada en az bir kez arayıp bir şey için şikâyet eden annelerinden onlara miras kalan huyları olan ‘baba tüketme’ huyları yerine kendi paralarını kazanabilirlerdi.

Sonuç olarak Zoey, Donald’ın ikinci karısı olmanın umduğu kadar kolay olmadığını fark etmişti. Ona göre Donald’ın kredi kartını kayıtsız şartsız ödemesinin sebebi Zoey’nin Fitzpatrick soyadlı insanlara katlanmasının ve yaşadığı onca zorluğun telafisiydi.

Zoey’nin bir başka endişesi de - şu an için olmasa da gelecek için - kendi çocukları olduğunda neler olacaktı. Değerli bebeğinin şımarık prensesler Sorcha ve Karen’ın gölgesinde kalmasını istemiyordu. Çocuk konusunu henüz Donald’la konuşmamıştı. Sosyal hayatından vazgeçmeye ve bedenini bozmaya hazır hissetmediği gibi Donald, ikinci bir aileyi kendi ailesinin önünde tutmaya hazır mıydı emin değildi.

Zoey, eninde sonunda Donald’ın Huysuz Deirdre ve açgözlü kızlarından kurtulacağını umuyordu. Aynı babasının mülkünden büyük bir pay alacağını umduğu gibi. Genç kadın, Fred’in kurnaz bir adam olduğunu biliyor, oğulla-

rından daha becerikli olduğunu düşünüyordu. (Donald'ın kendini zeki, hafif liberal bir iş insanı olarak görmesine hak verirdi. Zeki bir iş insanı, Deirdre gibi bir kadının onu dar-madağın etmesine izin vermezdi.) Aynı zamanda Lisette ve Gareth'in da Fred'in mirasından para elde etmeyi umduğunun farkındaydı. Bu yüzden iki haftada bir Furze Hill'i arayıp Fred'in nasıl olduğunu sorardı. Ne zaman güzellik merkezine gitse Fred'e uğrar, üstelik üzerine Fred'in sevdiğini bildiği dekolte bir üst ve vücudunu saran bir etek giyerdi. Yaşlı adamın onu izlemesini sorun etmiyordu. Zoey'ye göre adamın çok bir vakti kalmamıştı ve başka bir şey yapma şansı olmadığı için bakmasında kötü bir şey yoktu. Ayrıca ona göre kayınpederine varlıklarını sunarak geçirdiği vakit, kendi geleceği için bir yatırımdı.

Bu hareketlerinin evi, ona ve Donald'a bırakmasına sebep olacağını umuyordu. Zoey, Furze Hill'i hak ettiklerini düşünüyordu. Sonuçta Donald en büyük evlattı ve güzel Clontarf evlerini Deirdre'ye vermişti. Gareth ve Lisette'nin evi Thorngrove çok büyüktü. Suzanne ise yurtdışında yaşıyordu. Bu yüzden kimse Fred'in evinin Donald'la ona kalmasına karşı çıkmazdı, değil mi? Genç kadın kendini güneşin ısıttığı, deniz manzaralı verandada (tabii verandanın önce onarılması gerekiyordu. Çatlayan, çıkıntılı kaldırım taşları tam bir ölüm tuzağıydı ve Bay Fitzpatrick taşlardan birine takılıp bileğini burkmaktan daha kötü bir şey yaşamadığı için şanslıydı) kahvaltı yaparken hayal edebiliyordu. Furze Hill, şimdiki evlerine kıyasla büyük bir adım olacaktı ve Zoey, Donald'ın bunu hak ettiğini düşünüyordu. Sonuçta aile işine tıklıp kalan oydu, bu başarıya yardım ettiği için bir tazminatı hak etmiyor muydu?

Ancak kayınpederi seksenlerinde olmasına rağmen ölmü mü şimdiden birkaç kez yenmeyi başarmıştı. Zoey, Fred'in uygun bir şey yapacağına güvenmiyordu. Bu yüzden Huy-

suz Deirdre'nin avucundan koparabildiğini koparıp, Donald ekstreler yüzünden ne kadar gerilirse gerilsin kendine harcamaya çalışıyordu.

Donald, Zoey bunun, arkadaşlarını en güzel eşe sahip olmakla kıskandıracağı bir başka aktivite olduğunu söyleyene kadar doğum günü fikrinden de hoşlanmamıştı. Zoey, Donald'ın etrafındaki eşlerin onunla kıyaslanamayacağını biliyordu çünkü çoğu Botoks, kolajen ve canlandırıcı kremler sayesinde güzel durabiliyordu. Donald'ın egosu Zoey'le birlikteyken artıyordu ve Zoey, Donald'ın egosunun yüksek kaldığından emin olmak istiyordu. Bu da tüm arkadaşlarının önünde en güzel hâliyle görünmek demekti.

Zoey bunu yapmasına yardım edecek elbiseyi bulacağını biliyordu. Tabii doğru ayakkabıları, doğru çamaşırı ve mücevheri de... Genç kadın kendi kendine gülümsedi. Alışveriş yapmayı seviyordu. Bu, onun hayatında başarılı olduğunu bildiği tek şeydi. Ve kocasının alışveriş yapmasına imkân verebiliyor olması gerçekten çok önemliydi.

Yedinci Bölüm

Fred, gelini gittikten sonra (alışveriş ve arkadaşlığı için ne kadar minnettar olsa da gittiği için mutluydu) denizi kuş bakışı gören salonuna gitti. Ancak bugün manzarayla ilgilenmiyordu. Bilgisayarını açtı, internet tarayıcısına girdi ve arama geçmişine tıkladı. Daha önce baktığı sayfalara geri dönmek istiyordu.

Fred bilgisayarıyla mutluydu. Yeni teknolojinin her zaman önünde olmayı başarmıştı ki araba alarmları ve güvenlik işinde bu yüzden bu kadar başarılı olmuştu. Makineleri anlamayı insanları anlamaktan daha kolay buluyor, makinelerin daha tahmin edilebilir olduğunu düşünüyordu.

Bir şeyleri tek bir tuşla bulabilmek hoşuna gidiyordu ancak bir sayfaya bakarken dikkatinin bu kadar kolay dağılabiliyor olması sinirini bozuyordu. Linklere tıklamak onu ihtiyacı olmayan yerlere çekiyor ama aynı merakla bakmaya devam ediyordu. Buna neden 'sörf' dediklerini anlayabiliyordu - ne zaman interneti açsa sayfadan sayfaya geçerken alakasız bilgilerin ters akıntısında savruluyordu - fakat bu yine de sinirlerine dokunuyordu.

Yaşlı adam, baktığı son şeye tıkladığında bunun eski bir gazete fotoğrafı olduğunu ve istediği sayfa olmadığını fark etti. Aslında bu gazeteye sadece meraktan bakmıştı, doğ-

duğu yılda olanlar onu çok fazla ilgilendirmiyordu. Oysa elli beş yıl öncesi tamamen başka bir hikâyeyi anlatıyordu onun için; elli beş yıl öncesi Fred'i oldukça ilgilendiriyordu. İnternette çok fazla bilgi olmasına rağmen hiçbir bulmak istedikleriyle alakalı değildi. Doğrusu Fred anlamsız bir linkten diğerine tıklarken bunun profesyonel bir şekilde yapan birine ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Gençliğinde peşine düşmek istediğı insanların peşine kolayca düşebilirdi, şimdiyse... Yaşlı adam öfkeyle homurdanıp yaralı bileğini ovuşturdu. Seksen bir yaşında olmaktan nefret ediyordu. İstedici gibi davranma konusunda bir zamanlar erkeksi olan bedenine güvenememekten nefret ediyordu. Gençliğinde yolun karşısına yarım saatte geçen eli ayağı tutmaz yaşlılara söylenir dururdu. Şimdiye o yaşlılardan biri kendisi oluvermişti, üstelik karşidan karşıya sadece yaya geçitlerinden geçebiliyordu. Tabii sadece bedeni yaşlanmıştı, ruhu hâla aynı Fred'di.

Tabii bu da tam olarak doğru sayılmazdı. Yaşlı adam sandalyesine yaslanıp klavyeye baktı. Yirmi beş yaşındaki Fred Fitzpatrick'ten çok daha farklıydı. Kırk beş yaşındaki Fred'den, hatta altmış beş yaşındaki Fred'den de. Onu değiştiren son birkaç yıl olmuştu. Artık daha yumuşak ve daha az öfkelenen bir Fred vardı. Belki de pişman bir Fred.

Asıl sorun pişman olmaktan nefret ediyor olmasıydı. Eskiden hiçbir şeyden pişmanlık duymazdı. Keşke ailemle daha fazla vakit geçirseydim diyen onca insan olduğunu bilmesine rağmen tüm zamanını ve enerjisini işine harcadığı için hiç pişman olmamıştı. Ailesiyle olması gerektiğı gibi vakit geçirdiğinden emindi. Biriktirdiğı parayı Dublin'in en varlıklı yerlerinden birinden ev almak için kullandığı için de pişman değildi. Evinde kendi kendine dolanmak ya da komşularının çoğunun - o böyle görüyordu - gösteriş budalası aptallar olması hiç umurunda değildi. (Zaten onları

tanımadığı için de pişman değildi. Çoğu şerefsizin tekiydi.) Ros'la evlendiği ya da araya yasak bir aşk soktuğu için de pişman değildi. Böyle şeyler olurdu. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Çocuklarını yetiştirme tarzı için de pişman değildi çünkü sonunda kendi ayakları üstünde durmayı öğrenmişlerdi. Evde, işte, sosyal hayatta... Yaptığı her şeyin bir sebebi vardı. Dolu dolu, mutlu bir hayat geçirmişti ve hayatı boyunca öğrendiği bir şey varsa o da pişmanlığın anlamsız olduğuydu.

Ama lanet olsun ki Dilly konusunda pişman olmadan edemiyordu. Şu an sürekli onu düşündüğüne inanamıyordu. O güzel, kalp şeklindeki yüzü rüyalarına giriyor, ona bir zamanlar onu ne kadar sevdiğini hatırlatıyordu. Dilly'yi bir pişmanlık olarak görmek istemiyordu. Ama elinden gelen bir şey de yoktu. Bu konu hakkında bir şey yapmalıydı.

Ros hayattayken ona hiçbir şey söyleyememiş, hiçbir şey yapamamıştı. Bu, ara sıra yaşadığı yasak aşkların aksine evliliğinin temelini sarsacak bir olaydı. Ros, Dilly hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Fred, bunu ona söylemenin bir anlamı olduğunu sanmıyordu. Karısı, anlayışlı ve destekleyici bir kadındı (arkadaşları onun bir ermiş olduğunu söylerdi ama tabii ki değildi; sadece Fred'den daha iyisini bulamayacağını biliyordu) ancak Dilly konusunda destekleyici olmayacaktı. Fred bunu çok iyi biliyordu.

Yıllardır Dilly'yi düşünmemiş olması ilginçti. Şimdiyse, odaya ne için girdiğini unutmasına rağmen Dilly hakkında her şeyi net bir şekilde hatırlıyordu. Şeftali, krem rengi tenini, yumuşacık mavi gözlerini, yele gibi altın sarısı saçlarını, nefis arzu dolu bedenini... Fred, Dilly'yi düşündüğünde tekrar genç hissetti. Bir eş, bir aile ve yirmi dört saatlik bir iş yüzünden endişelenmek zorunda olmadığı umursamaz Fred'e dönüşüvermişti. Bazen Dilly'ye daha iyi davranmış olsaydı, hayatı nasıl olurdu merak ediyordu. Kendine karşı

daha iyi bir insan olsaydı, bu kadar pişman olacak şeyler yapmış olmasaydı...

Yaşlı adam kendi kendine homurdandı. Aptallık ediyordu. Aptal, ağlak, yaşlı bir adam gibi davranıyordu. Geçmiş artık farklı bir ülkenin uzak olması kadar uzaktı. Bunu biliyordu. Şimdi ise... Fiziksel güçsüzlüğüne rağmen hâlâ güçlü bir adamdı. Elinde olan gücü düşündüğünde bir anlık da olsa tatmin oldu. Bu gücü, Lisette'in vasiyetnameyi fark ettiğinde parlayan gözlerinde görmüştü. Aslında vasiyeti bilerek görmesini istemişti. Ona, hâlâ ailenin önemli bir parçası olduğunu hatırlatmak istiyordu.

Artık hiçbirinin, onun parasına ihtiyacı yoktu. Hepsinin kendi işi, evi ve hayatı vardı. Yine de son birkaç yıldır herkes zor zamanlardan geçiyordu ve yaşlı adam, hiçbirinin umduğu kadar rahat olmadığını biliyordu. Belki de bu onların hatasıydı. Belki arkalarında bir baba olduğunu bilmek, yanlış riskler almalarına sebep olmuştu.

Öyle ya da böyle hâlâ beklentileri vardı. Fred, bu beklentileri kendilerine göre biçimlendirmek zorundalar diye düşündü. Onlara karşı daha önce cömert olmuştu ve bu cömertlik sınırsız değildi. Ayrıca artık ilgilendiği başka şeyler, düşündüğü başka zorunluluklar vardı.

Sabah olduğunda Alex Shannon'u arayacak ve onunla bu konu hakkında konuşacaktı. Avukatı onu çok iyi tanırdı ve ona en iyi tavsiye verecek kişi de oydu. Yaşlı adam, Alex'e çok güveniyordu. Yine de işler istediği gibi gitmeyebilirdi. Eğer öyle olursa, gelecek planlarını tekrar düşünecekti. Ama işler yolunda giderse vereceği önemli kararlar vardı. Sonuçta bu yarım kalmış bir işti ve Fred, yarım kalmış işlerin sürekli tepesinde dolanmasından hiç hoşlanmazdı.

3.KISIM

GERÇEKLER ORTAYA ÇIKIYOR

Sekizinci Bölüm

Abbey Andersen, salon en çok o gün dolu olduğundan cuma günleri işten geç çıkardı. Bugün, Abbey hiç olmadığı kadar meşguldü. Her zamanki manikür ve tırnak protezlerine ek olarak tırnak sanatı için gelen müşterilerinin listesi uzadıkça uzuyordu. Son randevusu doğum günlerini kutlayacak olan tek yumurta ikizi kız kardeşlerdi. Kız kardeşler, partiye uygun allı pullu tırnaklar istemişti. Parti için pek heyecanlılardı, manikür boyunca Abbey'le konuşmuşlar ve tasarımlarına hayran kalarak yaptıklarının fotoğraflarını koyabileceği bir internet sitesi açması gerektiğini söylemişlerdi. Çünkü, demişti biri, kimse seninki kadar harika ve orijinal bir sanat görmemiştir. Bunu, diğer insanlarla da paylaşmaman çok yazık.

Abbey, kızlara Mariposa'nın sitesinde yaptığı işlerin birçok örneği olduğunu söyledi ama eğer izin verirlerse onların tırnaklarının fotoğrafını da ekleyecekti. Kızlar mutlu bir şekilde bu teklifi kabul ettikten sonra cömert bir bahşiş bırakarak tırnaklarını sitede görmek için sabırsızlandıklarını söylediler. İkizler giderken hâlâ sohbet edip kıkırdıyorlardı. Abbey, giden kızların arkasından gülümsedi. Genç kadın, müşterilerinin salondan mutlu ayrılmasından büyük bir haz duyuyordu, üstelik Benson kardeşler, beraber çalış-

şılması eğlenceli tiplerdendi. Abbey, fotoğrafı galeriye eklemesi için Selina'ya gönderirken, ikizler bir site açmamı ilk önerenler değil diye düşündü. Bunu kendi arkadaşları da önermişti. Pete'i en son gördüğünde Pete de Mariposa'dan ayrılmasını ve kendi işini kurmasını söylemişti. Ancak Pete, insanların girişimci bir ruha sahip olup kendileri için çalışması gerektiği konusunda abartılı bir örnekti. Abbey genelde bu önerileri reddederdi. Salondaki ekibin bir parçası olduğu için mutluydu. Burada, kendi konfor alanındaydı. Ayrıca iş streslerini atmak için kendilerini biraz şımartma amacıyla salona gelen gerilim dolu çok kadınla karşılaşıyordu.

Elbette yoruluyordu ancak topuklu ayakkabılarını spor ayakkabılarıyla değiştirip Powell'deki salondan on dakikalık mesafede bulunan O'Farrell'deki apartman dairesine yürüdüğünde çok mutlu hissediyordu. Bu daireyi erkek arkadaşı Cobey'le paylaşıyordu. Selina, Abbey tam zamanlı çalışmaya başladığından beri iki Mariposa salonu daha açmıştı ama Powell Caddesi'ndeki salon en ünlü olandı. İçerisi aydınlık ve havadardı, buzlu camlara salonun amblemi olan kelebek motifleri işlenmiş, tüm odalar özel bir kelebek cinsiyiyle isimlendirilmişti. İçerisi sürekli dolu olmasına rağmen atmosfere büyük bir sükûnet hâkimdi ve şehirde çalışan insanlar arasında şubenin bu özelliği pek popülerdi.

Abbey, Saks vitrininde gördüğü şık (ama satın alınamayacak kadar pahalı) cekete hayran hayran bakıp çok şanslıyım diye düşünerek caddenin aşağısına doğru yürümeye devam etti. Beni mutlu eden bir işim var, harika bir ekiple çalışıyorum ve müşterilerim çok tatlı insanlar. Karizma bir erkek arkadaşım, güzel bir evim var. Hayatımın ne yaptığımı bildiğim bir evresindeyim. Ayrıca önümde fırsatlar da var. Kendi işimi yapmak istemiyor olsam da tırnak işi giderek ilerliyor. Kendini tırnaklarıyla ifade etmek isteyen insanların sayısı gün geçtikçe artıyor. Bu konuda haklılar da çünkü güzel tırnaklar, insanı canlandıran bir şey.

Güzel sanatlar okurken, annesi sanatın insanın ruhunu canlandıran bir şey olduğunu söylemişti. Şimdi Abbey'nin tırnaklar için aynı şeyi söylüyor olması tırnak sanatının kanvastaki yağlı boyalar kadar manevi bir şey olduğunu anlamına mı geliyordu? Doğrusu Abbey merak içindeydi. Belki annesiyle bir sonraki görüşmesinde bunu ona sorabilirdi. Fakat annesinin yanıtının ne olacağını zaten biliyordu. Yine de... Genç kadın, omzundaki çantasını düzelterip evine yaklaşırken adımlarını hızlandırdı. Salon için galeriyi bırakmakla doğru bir karar vermişti. Bu konuda konuşmaya bile gerek yoktu.

Abbey, giriş kapısının şifresini girdikten sonra ilk katın merdivenlerini çıktı. Ne zaman evinden içeri girse içini bir heyecan kaplardı. Altı ay önce bir partide tanıştığı zayıf, uzun boylu tur rehberi olan Cobey'yle yaşamayı seviyordu. Birbirlerine hemen tutulmuşlardı ki Abbey daha önce hiçbir erkek arkadaşında böyle hızlı davranmamıştı. Genelde birini hayatına sokarken ağırdan alırdı, o zamanlar sevgiliyle arasında belli bir mesafe yaratmak hoşuna gidiyordu. Vanessa ve Soli'ye göre böyle yapmasının sebebi daha önce hiç uzun süreli bir ilişkisinin olmamasıydı. Abbey, arkadaşlarının sadakat ve bağlılık konusunda fazla analiz yaptıklarını düşünüyordu. Gayet de birine bağlanabilirdi. Bu, doğru insanı bulmak, aynı şekilde güven duymak ve kendinden çok fazla vazgeçmediğinden emin olmakla ilgiliydi.

Şu ana kadar Cobey'yle birlikteliğinde kendini güvende hissediyordu. Cobey, sadece üç hafta sonra yanına taşınmasını teklif ettiğinde Abbey, olumlu cevap vererek onu tanıyan herkesi şaşırtmıştı. Cobey'nin yanına taşınmak ona kendini nihayet büyümüş hissettiriyordu. Annesinin - nihayet vakit bulduğunda - bunu tamamen kabullenebileceğinden emin değildi fakat artık Abbey'nin hayatının büyük bir parçası olmadığı düşünülüyordu onun ne düşündüğünün

de pek bir önemi kalmamıştı. Asıl önemli olan Abbey'nin gerçekten mutlu olmasıydı. Genç kadın, evinin kapısını açarken kendi kendine şarkı mırıldanıyordu. Cobey, hayatındayken mutsuz olması imkânsızdı.

Abbey kapıyı açar açmaz bir şeylerin farklı olduğunu hemen anladı. Hiçbir şey yerli yerinde değildi. Genç kadın hızla salona girdi ve içeride biri varmış gibi tedbirli bir şekilde etrafı kolaçan etti.

Çok geçmemişti ki bir tekne mutfağını andıran küçük mutfağın büyük bir kısmını kaplayan büyük, kiler buzdolabının üzerine iliştirilmiş pembe yapışkanlı kâğıdı gördü. Notu buzdolabından almadan okudu, sonra notu eline aldı ve bir kez daha okudu.

Cobey karmaşık el yazısıyla, *bebeğim*, yazmıştı. *Bir yolcu gemisinde iş buldum. Böyle veda etmek benim için çok daha kolay oldu. Vedalarda hiç iyi değildir. Yaşadığımız her şey çok güzeldi. Öptüm.*

Abbey, gözden kaçırdığı bir şey var mı diye kâğıdın arkasını çevirdi. Cobey bir yolcu gemisi için iş başvurusunda bulunduğunu hiç söylememişti. Aslında çalıştığı tur şirketinden ayrılmaktan bile bahsetmemişti. Kendi tur şirketini kurması gerekiyordu! Abbey, ona bir internet sitesi tasarlaması için yardım etmişti. Tanrım... Şimdi bu da neydi... Genç kadın, içinde giderek büyüyen inanamamazlıkla notu tekrar okudu. Şaka yapıyor olmalıydı. Evet evet, bu bir şaka olmak zorundaydı.

Abbey titreyen elindeki notla beraber yatak odasına gitti. Yatak hâlâ yapılmamış bir şekildeydi (cuma günleri Cobey evden ondan sonra çıkardı) ve Cobey'nin yarım su şişesi hâlâ onun tarafındaki rafta duruyordu. Bir gece önce okuduğu dergi, su şişesinin hemen yanında idi. Genç kadın, dergiyi alıp yerine koyduktan sonra gardırobu açtı. Boş askılarla karşılaştığında bir an gözlerini yumdu, sonra tekrar

gardıroba baktı. Askılar ve raflar hâlâ boştu. Cobey'nin tüm kıyafetleri gitmişti. Abbey notu bir kez daha okudu. Midesi bulanmaya başlamıştı. Olanlara hâlâ inanamıyordu.

Genç kadın, yatağın köşesine oturup telefonunu çıkardı ve Cobey'nin numarasının üzerine gelip ara tuşuna bastı.

“Merhaba, ben Cobey. Size geri döneceğim.”

Abbey, Cobey'nin bu sesli mesajıyla dalga geçer, bu mesajın çok kısa ve aceleci olduğunu söylerdi. Cobey ise mesajın işini gördüğünü savunurdu.

Genç kadın, sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, “Cobey,” dedi. “Neler oluyor? Bahsettiğin iş nerede? Ne kadar kalacaksın? Ne... Ne zaman döneceksin?” Abbey'nin gözleri konuşurken bile nottaki kelimelerin üzerindeydi. Elvedalarda iyi değilmiş... Bu notu da Abbey'ye hoşça kal demek için güzel bir yöntem olarak görmüştü.

Abbey, zamanını boşa harcadığını bilse de ayağa kalkıp evi aramaya başladı. Cobey, arkasında bir şey bırakmış olabilir. Ona hiçbir şey söylemeden gitmesine sebep olan her neyse, o şeye dair bir ipucu arıyordu. Çünkü yeni bir iş bulup gitmek istese bile ondan bir yapışkanlı not kağıdıyla ayrılması mümkün değildi. Bu tam bir korkaklıktı. Acımasızlığın ta kendisiydi. Cobey'nin böyle bir insan olduğunu hiç düşünmemişti. Ona güvenmişti. Onu çok sevmişti.

İşte, şimdi de terk edilmişti.

Abbey, salon penceresinden dışarı bakarak ben bu konuda uzmanım diye düşündü. İnsanların gidip bir daha asla geri dönmemesine alışkındı. Peki neden? Benim ne sorum var ki sevdiğim insanlar hep bunu yapıyor? Genç kadın kafasını pencereye dayayıp ağlamaya başladı.

Aynı akşamın geç saatlerinde Abbey, Cobey'nin telefonuna iki sesli mesaj daha bıraktı. Ardından iPad'inden Facebook'unu açtı ve Cobey'nin sayfasına girdi. Cobey'nin herkese açık profilini incelerken onu arkadaşlıktan çıkar-

miş olduğunu fark etti. Yaşadığı acıyla birlikte çok öfkelenmişti. Defalarca onu sevdiğini söyleyen, güvendiği ve inandığı adam onu terk edip arkadaşlıktan çıkarmıştı.

Abbey 'mesajlara' girip yazmaya başladı.

Korkunç notunu aldım. Tüm bunlar neyin nesi, Cobey? Neden bunca zaman hiçbir şey söylemedin? Neden benimle konuşmadın? En azından bu kadarını hak ediyordum. Ara beni ya da bir şeyler yaz. Genç kadın bir an tereddüt ettikten sonra, lütfen diye ekledi. Seni seviyorum. Senin de beni sevdiğini düşünmüştüm.

Abbey göndere bastıktan sonra kucağında iPad'iyle televizyonun önüne geçerek cevabı kaçırmamak için sürekli sayfayı yeniledi. Ancak yanıt gelmeyeceğini fark ettiğinde saat sabahın ikisi olmuştu. Uykuya ise tam yedi otuzda, işe gitmek için kalkmadan on dakika önce dalabilmişti.

Abbey sonraki birkaç gün boyunca bir robot gibiydi. Hafta sonu çalışmak zorunda olduğu için minnettar olsa da müşterisinin tırnaklarını yaptıktan birkaç saniye sonra yaptığı işle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Normalde müşterileri onunla konuştuğunda can kulağıyla dinlerdi. Kendi kendine, beni görmeye gelen müşterilerin sırdaşı olmak benim işimin bir parçası, derdi. Bu kadınların hayatlarıyla ilgili onların fark ettiğinden, çok daha fazlasını bildiğini düşünüyordu. Bazı müşterilerinin ona nasıl bu kadar kolay açıldığını asla anlayamamıştı. Özellikle de ona tamamen yabancı olanların. İhanet, kıskançlık, aşk, aldatma, zengin, fakir hikâyelerini dinliyor ve kendi kendine ben bunları yaşamayacak kadar mantıklı bir kadını diyerek tüm duyduklarını bir kenara koyuyordu. Genç kadın, o öğleden sonra önemli bir sunum yapacağı için kendinden emin ve güçlü görünmek isteyen bir kadına bir kat kırmızı oje sürerken, ama değilmişim, diye düşündü. Bir adamın yanına

taşındım ve beni terk etti. Hayal kırıklığına uğrayan diğer kadınlardan hiçbir farkım yok. Hatta hepsinden daha beter bir hâldeyim çünkü beni buzdolabına yapıştırdığı lanet olası pembe bir notla terk etti! Abbey bunu ne zaman düşünse karnında acı ve öfke dolu bir yumru hissediyordu.

O pazartesi sabahı salondan içeri adım atar atmaz Abbey'nin solgun yüzünü ve kırmızı halkalarla çevrili gözlerini fark eden Selina yanma gelip her şeyin yolunda olup olmadığını sormuştu. Abbey biraz yorgun olduğunu ama iyi olduğunu söylemişti. Ancak bunu söylerken bile arkadaşlarının ayrılık sonrası sıraladığı bazı bahaneleri kullandığının farkındaydı ve Selina'nın neler olduğunu hemen anlayacağını biliyordu. Fakat şu an için olanları Selina'ya anlatacak gücü yoktu. Yaşadıklarını henüz sesli bir şekilde dile getirememişti. Abbey ara sıra acı çektiği korkunç migreniyle birlikte salondan erken çıkıp evine gitti. Posta kutusunu açtığında posta kutusunda Cobey'ye gelen bir mektup gördü. Mektubu açıp açmamakta kararsız kalarak yukarı götürdü. Sonra kendi kendine Cobey'nin çekip gittiğini ve arkasında bu mektubu postalayabileceği bir adres bırakmadığını söyledi. Ağrıyan başının içinde belli belirsiz bir ses, başkasının mektubunu açmak suçtur, diyordu. Ama birinin kalbini kırmak da suç sayılmalıydı. Belki de bu mektup, Cobey'nin hangi yolcu gemisinde çalıştığına ve tam olarak nereye gittiğine dair bir ipucu verirdi.

Abbey mektubu açtığında bunun Cobey'nin işiyle ilgili olmadığını gördü. Bu, ev sahibinden evi boşaltmasına dair bir uyarıydı, üstelik ev sahibi üç aydır ödenmemiş kirası olduğunu söylüyordu. Abbey, korku içinde kâğıda baktı. Cobey'nin kira borcu olmasına imkân yoktu. Abbey kirada ona düşen payı her ay Cobey'ye verirdi. Evin kirası çok abartı olmasa da ucuz sayılmazdı ve Abbey tek başına bu dairenin parasını veremezdi. Ama Cobey o gelmeden önce

tek başına yaşıyordu ve... Genç kadın gözlerini yumup başının zonklamamasını umdu. Cobey, kira parası konusunda rahat davranır hiç endişelenmezdi, kira her zaman kontrolü altındaydı. Fakat Abbey kirayı verme konusunda ısrar ettiğinde kolunu ona sarmış ve birlikleyken daha iyi olduklarını, her zaman iyi olacaklarını ve onu sevdiğini söylemişti.

Abbey bu anıyla birlikte dişlerini sıktı. Sonra aklına bir başka anı geldi. Cobey'nin internet sitesini geliştirmesi için kredi alması gerekiyordu ve Abbey, bankaya temiz bir kredi geçmişiyse gitsin diye kredi kartını ödemesi için ona para vermişti. Üstelik Abbey bankada çalışan Vanessa'dan, Cobey'yi bir müşteri temsilcisiyle görüştürmesini rica etmişti. Cobey o kadar mutlu olmuştu ki onu koyda, ay ışığında bir tekne turuna çıkarmış ve görüşmenin güzel geçtiğini söylemişti. İşler yavaş yavaş yoluna giriyordu. *Cobey Tur* kısa süre içinde açılacaktı.

Kendi işini kurmak için yaptığı harika planlar nasıl oldu da yolcu gemisinde iş bulmaya kadar gitmişti? Dizüstü bilgisayarında 'işleri hallediyorum' diyerek geçirdiği onca akşamla yolcu gemisinin ne ilgisi vardı? Peki ya ondan aldığı ödünç paralar? Tüm bunların her ay verdiği kirayı ev sahibine göndermeden onu terk edip gitmesiyle ne ilgisi vardı?

Genç kadın yavaş bir nefes verdi. Hiçbir ilgisi yoktu. Sadece onu aptal yerine koymuştu. Gerçekten de aptalın tekiydi. Buna hiç şüphe yoktu.

Abbey, ev sahibinin mektubuna tekrar baktı. Ne yapması gerektiğinden emin değildi. Bu daireye taşındığında Cobey, onu sözleşmeye ekleme zahmetinde bulunmamıştı. Peki ya şimdi... Genç kadın güçlkle yutkundu. Ya Cobey'nin ödemediği kiralardan o sorumlu tutulursa? Ya borçlu olduğu söylenirse... Sonra mektuba bir kez daha baktı. Yaklaşık üç aylık kira onun üstüne kalırsa ne olacak? Bu, tüm bi-

rikiminin gitmesi demekti ki birikimine Cobey'ye yardım etmek için çoktan dokunmuştu! Abbey nefesini tuttu, başı hiç ağrımadığı kadar çok ağrıyordu.

Bugün hiçbir şey yapamayacaktı, kendini çok kötü hissediyordu. Ama yarın Cobey'nin arkadaşlarıyla iletişime geçmeye çalışacak ve onların bir şey bilip bilmediğine bakacaktı.

Abbey'nin kalbi çalan telefonla birlikte yerinden oynadı. Fakat telefon ekranında Solí'nin adı yazıyordu. Genç kadın, şu an Solí'yle konuşacak kadar güçlü hissetmiyordu, bu yüzden aynı bir önceki gece Vanessa'ya yaptığı gibi kanepede yatarak telefonun sesli mesaja düşmesini bekleyip gözlerini yumdu.

Abbey bir sonraki akşam nihayet kendini konuşabilecek gibi hissettiğinde Solí ve Vanessa'yı arayıp Cobey'in onu terk ettiğini söyledi. Evi boşaltma emrinden de bahsetmiş ancak Cobey'ye para verdiğini itiraf edecek gücü kendinde bulamamıştı. İki kadın elinde çiçek ve çikolatayla hızla Abbey'nin dairesine gelip ona sıkı sıkı sarıldı.

Solí başını öfkeyle iki yana salladıkça koyu kıvrıkcık saçları Abbey'nin yüzüne çarpıyordu. "Buna inanamıyorum. Onun iyi bir çocuk olduğunu sanmıştım! Yapışkanlı not mu? Bu ne saçma bir hareket!"

Abbey dudağını ısırırken Vanessa kollarını ona sarıp Cobey'nin göz yaşlarına değmeyeceğini söyledi.

Genç kız güçsüz bir şekilde, "Ağlamıyorum," diye karşı çıksa da istemediği gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı. Abbey, Cobey'nin onu ağlatacak kadar korunmasız bırakma fikrinden nefret ediyordu. "En azından, sadece ona çok öfkeli olduğum için ağlıyorum."

Vanessa, “Devam etmek zorundasın,” diye yanıtladı.

“Biliyorum. Ama önce... Mike’ı görmem lazım. Belki o Cobey’nin nereye gittiğini biliyordur.”

“Sence bu iyi bir fikir mi?” Solí şüpheli görünüyordu. “Mike onun en yakın arkadaşı. Senin tarafında olmaya-caktır.”

Abbey, “Umurumda değil,” diye cevapladı. “Onu görmek zorundayım.”

Vanessa ve Solí bir an birbirine baktı ama Abbey öyle kararlı görünüyordu ki kızlar, onunla geleceğini söylemek-ten başka bir şey yapamadı.

Abbey gözlerindeki hasarı kapatmak için kapatıcısını çıkarırken, “Teşekkür ederim,” dedi. “Sizin gibi arkadaş-larım olduğu için çok şanslıyım.”

Mike, Balıkçı İskelesi’nin yanındaki küçük bir restoran-da çalışıyordu. Abbey onu hemen tanımıştı, Mike dışarıda-ki bir masaya bir tepsi balık çorbası taşıyordu.

Genç kadın ona adıyla seslendi, fakat Mike onu gördü-ğünde suratını buruşturdu.

“Cobey nerede?” Abbey, vaktini hoşbeşle geçirmek iste-miyordu. Zaten Mike’ın ifadesinden neden burada olduğu-nu bildiğini fark etmişti.

Mike, “Çalışmaya gitti,” dedi.

Abbey, “Biliyorum!” diye bağırdı. “En azından... En azından böyle söylediğini biliyorum. Bir yolcu gemisinde iş bulduğunu söyledi. Ama bana söylediği her şeyin yalan ol-duğu düşünülürse, bunun da yalan olup olmadığını merak ediyorum.”

“Hadi ama Abbey.” Mike, bariz bir merakla onları izle-yen müşterilerden uzaklaştı. “Burası yeri ve zamanı değil.”

Solí, “Kesikle yeri ve zamanı,” diyerek araya girdi. “Arkadaşının ne işler çevirdiğini söylemeden hiçbir yere gitmiyoruz.”

Mike hafifçe inledi. “Bak Abbey, Cobey’nin bu konu hakkında kötü hissettiğini biliyorum. Ama işin aslı, çalıştığı şirkette bazı problemleri vardı. Şirket, çalışanlarını teker teker gönderiyordu ve Cobey her an gönderilebileceğinin farkındaydı. Bu yüzden yolcu gemisinden iş teklifi alır almaz kabul etti. Aslında her şey bu kadar basit.”

Abbey, “Ama neden bana söylemedi?” diye bağırdı. “Tanrı aşkına, biz beraber yaşıyorduk.”

“Çünkü bunu bir fırsat olarak gördü. Uzaklaşıp yeni şeyler yaşamak onun için bir fırsattı.”

“Kendi işini kuruyor olması gerekiyordu.” Abbey, şaşkınlıkla Mike’a bakmaya devam etti.

“Ama yeni bir başlangıç yapmaya, yeni bir hayata başlamaya karar verdi.”

“Benimle olan hayatının nesi vardı ki?”

“Hayır hayır, seninle yaşamayı *seviyordu*. Ama... Bu büyük bir şanstı ve bu şansı denemek istedi.”

Abbey, “Hangi gemi?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

“Evet biliyorsun.” Solí’nin sesi oldukça sertti.

Mike korumacı bir ses tonuyla “Cobey benim arkadaşım,” dedi. “Ama o... Sürekli aynı yerde kalabilecek biri değil. Devam etmeyi ve çeşitliliği seviyor.”

Vanessa, “Telefonuna cevap vermemeyi de seviyor,” diye cevapladı. “En azından onunla konuşabilirdi.”

Abbey hızla, “Artık önemi yok,” dedi. “O, gitti. Geri gelmeyecek. Artık hiçbir önemi yok.”

Genç kadın arkasını döndü ve iskele boyunca hızlı adımlarla yürümeye başladı. Vanessa ve Solí ise birbirine baktıktan sonra hızla Abbey’nin peşinden gitti.

Abbey azimle kalabalığı yararak yürümeye devam etti. Jefferson Caddesi’ne geldiklerinde hiçbiri konuşmuyordu.

Abbey'nin sırtı dik, bedeni gergindi. Nihayet Solí onu kolumdan yakalayıp sessizliği bozdu.

"Sorun yok Abbey."

"Sorun var." Abbey, parlayan gözleriyle arkadaşına döndü. "Beni aptal yerine koydu."

Vanessa, "Erkekler bunu hep yapıyor," diyerek araya girdi.

"Hayır yapmıyor. Elbette senden ayrılabilirler ama kaç tanesi iş bulduğunu ve seni bir daha asla görmeyeceğini söylemeden çekip gider?"

Solí, "Muhtemelen düşündüğünden çok daha fazlası," diye yanıtladı. "Biliyorsun, en kolay yol neyse onu severler."

"Bir yolcu gemisi." Abbey, parmaklarını şakaklarına bastırdı. "İnsanlar neden benden olabildiğince uzağa kaçıyor?"

Solí, "Bu doğru değil," diye cevapladı. "Biz buradayız."

Abbey, ağlak bir ifadeyle gülümsedi.

"Yapma ama," dedi Solí. "İzin ver biraz sarhoş olalım."

Abbey hayatla ilgili problemlerin, özellikle de erkeklerle ilgili problemlerin sarhoş olup unutulacağına inanmıyordu ama arkadaşları onu bir bara sokup margarita söylerken karşı çıkmadı. Vanessa ve Solí ona kuvvetli mantralar verip kesinlikle erkeklerle ilgili yaptığım aptal hatalar kategorisine sokulması gereken Cobey için bu kadar ağlamanın yeterli olduğunu söylerken, Abbey alkolün acısını dindirmesinden keyif alıyordu.

Abbey, belki de haklılar, diye düşündü. Belki herkes en azından berbat bir ayrılık yaşamak zorundaydı. Sonuçta şu ana kadar yaşadığım her ayrılık dostça olmuştu. Kötü bir ayrılık yaşamak zorundaydım. Annem hep bunun insanın karakterini şekillendiren bir şey olduğunu söyler. Abbey, Vanessa'nın bardağını doldurmasına izin verirken kendi kendine lanet olsun, dedi. Ben karakterimin zaten şekillen-

diğini düşünüyordum. Borçlarımı zaten ödediğimi sanıyordum. Bu da ne kadar yanılabileceğime dair bir ders olsun.

Genç kadın ertesi sabah kalktığında başındaki korkunç ağrı margarita yüzünden mi yoksa migren yüzünden miydi emin olamamıştı. Yataktan çıktığında büyük bir bardağa meyve suyu doldurup ilaç içti ve gelecekle mücadele etmek zorunda olduğuna karar verdi. Yapmak zorunda olduğu ilk şey yaşamını düzene koymaktı. Özellikle de kira konusunu. Bu dairede daha fazla kalamazdı. Henüz kimsenin onu kovmaya gelmemesine rağmen burada olmalı mıydı, ondan bile emin değildi. Ancak bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Solí ona bir süreliğine evinde kalmayı teklif etmişti ama Solí stüdyo dairede yaşadığından bu çok pratik bir düzenleme olmayacaktı. Vanessa da kız kardeşiyle birlikteydi, yani onun da boş odası yoktu. Abbey, plan yapmaya çalışırken içinde ani bir panik hissetti. Cobey'nin yanına taşınmadan önce onun gibi güzellik sektöründe çalışan iki kız kardeşe beraber yaşıyordu. Onlarla çok içli dışlı olduğu söylenemezdi ama iyi anlaşılardı ve orada mutluydu. Maria ve Caitlin'le aynı evi paylaşmaktan mutlu olduğu için daha önce hiçbir erkek arkadaşının yanına taşımayı düşünmemişti. Şimdiyse düzenini Cobey Missen için bozduğuna inanamıyordu. Düzeninden olmuştu çünkü kızlar odayı o taşınır taşınmaz başka birine kiraya vermişti. Artık geri dönüş yoktu.

Abbey, derin bir nefes alıp Facebook sayfasını kontrol etti. Cobey mesajına yanıt vermemişti (doğrusu yanıt vereceğini de sanmıyordu) ama profil resmini değiştirmişti. Bir geminin güvertesinde duruyordu, arkada da masmavi bir deniz vardı.

Genç kadın öfkeyle, bana söylemeliydin, dedikten sonra fotoğraftan kurtulmak için ana sayfaya döndü. Ama bana söyleseydin bana borcun varken gidemezdin. Seni pislik!

Ona öfkeli olduğu için mutluydu. Öfkeli olmak, acınası olmaktan iyiydi.

Abbey tam duş alacaktı ki cep telefonu çaldı. Ekranda çıkan telefon numarasını tanımamış, kalbi ona ihanet edercesine yerinden fırlamıştı. Bu sefer arayan Cobey olabilirdi. Belki bir sebebi vardı, her şey için bir açıklaması olabilirdi. Belki de onu hiç kandırmamıştı.

Abbey on dakika sonra titriyordu. Arayan Cobey değil, ev sahibiydi. Adam, ayın sonunda evden çıkması gerektiğini hatırlatmıştı. Üstelik kalan kirayı da ondan alacağını söylüyordu. Abbey parayı Cobey'ye verdiğini açıklamaya çalıştığında o aşağılık herifle ilgili hiçbir şeyin onu ilgilen-dirmediği, parasını istediğini ve kimden alacağını umursa-madığını söylemişti.

Abbey adamın onu nasıl bulduğunu, telefonunu nereden aldığını bilmek istiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Sonuç olarak en büyük korkusuyla da yüzleşmişti. Cobey onu satmış ve bir bedelle baş başa bırakmıştı. Başı büyük beladaydı ve bunların hiçbirine kendi sebep olmamıştı.

Sonunda her zamanki gibi yardımına gelen Pete oldu. Abbey, onunla iletişime geçip yardım istemek istememişti. Genç kadın, annesinin eski erkek arkadaşının hayatına devam etmesi ve iletişimde olmalarına rağmen onunla ilgili bir zorunluluk hissetmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Abbey, Pete nihayet onu seven ve hayatını onunla geçirmek isteyen bir kadın bulduğu için mutluydu. Ancak muhteşem Claudia'yı onunla tanıştırdığında kadının annesinin tam tersi olduğunu görünce şaşırmıştı. Ama Claudia, Pete'e tam uyuyordu ve şimdi Pete'in düzgün bir ailesi vardı. İki çocuklu - Claudia'nın ilk evliliğinden olan on iki yaşındaki Grady ve kendi kızları dört yaşındaki Joely ile - bir çift olmuşlardı. Pete, Abbey'yi Sausalito'daki şık evlerine akşam yemeğine düzenli olarak davet etse de Abbey ziyaretlerini

sınırlı tutmakta ısrarcıydı. Pete'yle görüşmelerinin seyrek olmasının en iyisi olduğunu düşünüyor ve Carusoların hayatına karışmak istemiyordu. Claudia onu her seferinde hoş karşılarken Abbey bu karşılamasının Claudia'nın gösterdiği kadar içten olduğundan yüzde yüz emin değildi. Ama bu konuda Claudia'yı asla suçlamıyordu. Claudia, Pete'nin eşiydi ve çocukları vardı. Abbey'se ona Pete'nin başka bir kadınla olduğu geçmişi hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bu yüzden Claudia hayatlarına girdiğinden beri Abbey, Pete'le daha az vakit geçirir olmuştu. Hatta onu en son Cobey'nin yanına taşındıktan kısa bir süre sonra görmüştü. İşin aslı, ikisi de hayatlarının iyi bir döneminde değildi. Pete, Cobey'den çok hoşlanmıyordu ve Abbey'nin yeni erkek arkadaşının fazla kibirli olduğunu söylemişti. Abbey, Pete'in fazla korumacı davrandığını ve sonunda beraber olmak istediği birini bulduğu gerçeğine içerlediğini düşünmüştü. Aslında bunu ifade ederken tam olarak kullandığı kelime kıskançlıktı (tabii bu kelime ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu). Pete'e, kendi hayatıma sahip olduğum için kıskanıyorsun, demişti. Artık sana ihtiyacım olmadığı için kıskanıyorsun.

Ama şu an ona ihtiyacı vardı.

"Ne yaptı ne yaptı dedin!" Abbey, neler olduğunu anlattığında Pete, telefonda kükredi. "Sana zorla kira mı ödetiyorlar? Bu büyük bir şerefsizlik, tatlım. Korkma. Ben hemen halledeceğim."

Ve Pete dediğini yapmıştı. Ev sahibiyle görüşmüş, kalan kirayı azaltma konusunda anlaşmış, bir sözleşme yapmış ve tüm bunları Abbey aradıktan birkaç saat sonra halletmişti.

"Bazen ailede avukat olması iyi bir şey." Pete ve Abbey, Pete'in ofisine beş dakikalık yürüme mesafesinde olan Union Meydanı'ndaki kafede buluşmuştu.

Abbey, “Biliyorum,” diye cevapladı. “Sana ne kadar teşekkür etsem az.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok tatlım. Bana ne zaman ihtiyacın olsa yanında olacağımı biliyorsun.”

Abbey konuşamıyordu. Pete’ye her zaman onsuz hayatına devam edebileceğini ispatlamaya çalışmıştı ama onu yüzüstü bırakmayan tek kişi Pete’ydi.

“Herkes hayatta onu hak etmeyen birine kapılmak zorundadır.” Pete, Abbey’nin elini alıp okşadı. “Sen partiye biraz geç kaldın, Abbey. Bu kadar büyütecek bir şey yok.”

“Kızlar da hep böyle diyor. Ama bu benim için büyük bir şey.” Abbey güçlkle yutkundu. “Öyle aptalım ki. Onun diğer erkek arkadaşlarımdan çok daha iyi olduğunu düşündüm ama tamamen yanılmışım. Nasıl bu kadar aptal olabildim?”

Pete neşeyle, “Yaşa ve öğren,” diye yanıtladı.

“Onun için çok şeyden vazgeçtim. Bunları yapmamı istemedin. Seni dinlemeliydim.”

“Kimse başkalarının tavsiyelerini dinlemez.” Pete, Abbey’ye bakarak sırttı. “Zaten dinleselerdi dünyada bu kadar avukata ihtiyaç olmazdı.”

Abbey hafifçe gülümsedi.

“Ben... Bir şey daha var.”

“Nedir?”

Abbey başta bunu Pete’ye söyleme niyetinde değildi ama şimdi tüm aptallığını itiraf etmek istiyordu. “Ben ona para verdim.”

Pete hiçbir şey söylemedi ama Abbey, Pete’nin gözlerinin karardığını görebiliyordu.

Abbey hemen, “Çok bir önemi yok” dedi. “Yani aslında var çünkü çok aptal hissediyorum ama... Sadece para işte.”

“Bence bir adam konusunda hataya düşersen bu hatayı önce abartmalı, ardından üstesinden gelmelisin. İçinde

olduğun durumu hesaplamak için biraz vakte ihtiyacın var. Bizim yanımıza taşınmaya ne dersin, tatlım?”

Abbey hızla, “Bunu yapamam,” dedi. “Teklifin için teşekkür ederim Pete ama aile hayatını karıştırmak istemiyorum.”

“Bu haftanın sonunda...” Pete, Abbey hiç konuşmamış gibi devam etti. “Tatile çıkıyoruz. Üç hafta Karaippler’de kalacağız.” Pete suratını buruşturarak devam etti. “Şehirden üç hafta uzak olmak istemiyorum ama Claudia’ya bu yıl uzun bir tatil yapacağımıza söz verdim ve söz sözdür. Neyse, bizim için eve ve köpeğe bakabilirsin. Çünkü diğer türlü Battle’ı köpek evine vermek zorunda kalacağız. Zaten bunun için kendimi kötü hissediyorum.”

Battle ailenin iri ama nazik Golden Labrador’uydu.

“Bize iyilik etmiş olursun. Çok ciddiylim.”

Abbey hiçbir şey söyleyemeden Pete’e bakıyordu. Problem ne olursa olsun Pete bir çözüm buluyordu. O, bir çözüm bulucuydu. Hep öyle olmuştu.

“Neden eşyalarını beraber almıyoruz? Bu akşam sana uğrayacağım, sohbetimize yolda devam ederiz.”

Abbey başını yavaşça olur anlamında salladı. “Teşekkür ederim. Ben... Ben seni hayatımda hak etmiyorum.”

“Kendini böyle kötülerememeni kaç kez söylemem gerekiyor? Sen en iyisini hak ediyorsun bunu kendine sürekli hatırlatmalısın.”

“Doğru.” Abbey’nin sesi titremeye başlamıştı. “Ama sen olmasan ne yapardım bilmiyorum.”

“Bir şekilde hallederdin. Sen annen gibisin. O, çok çalışkan bir kadın.”

“Ona daha önce böyle dendiğini hiç duymamıştım.”

“Annen çok güçlü bir kadın.”

“Belki de. Ama seni hayal kırıklığına uğrattığını düşünmeden edemiyorum, Pete.”

Pete, Abbey'in ellerini avucuna aldı. "Sen ve annen size en çok ihtiyacım olduğu zaman hayatıma girdiniz. İşler umduğum gibi gitmedi diye onu artık sevmeyecek değilim."

"Ama lütfen Claudia böyle söylediğini duymasın. O senin karın, onu daha çok sev."

"Claudia'ya nasıl hayran olduğumu biliyorsun. Bu konuda en ufak bir endişen olmasın. Ama aşk bir turta değildir, Abbey. Dilimleri sayılı olmak zorunda değildir. İnsanın yüreğinde herkese yetecek kadar aşk olabilir."

"İşte şimdi annem gibi konuştun." Abbey, Pete'yle birlikte kafeden çıkarken gülümsüyordu. Cobey gittiğinden beri ilk kez gülümsemişti. Başının ağrısı geçmişti ama kalbindeki acı hâlâ oradaydı.

Dokuzuncu Bölüm

Abbey, duşta şarkı söylemeyi severdi. Sesi *American Idol* hayranlarını toplayacak kadar olmasa da duşta olduğu zaman, büyürken sıkça dinlediği Venezuela şarkılarını ve çocukken annesiyle izlediği kötü dublajlı müzikalleri yüksek sesle söyleyecek kadar güvende hissediyordu kendini. Bugün, Cobey’le ayrılalı iki hafta olmuştu ve kendini ilk defa şarkı söyleyebilecek kadar iyi hissediyordu. Kendine sürekli bu adamdan kurtulacağını hatırlatıyordu. *South Pacific* annesinin en sevdiği gruptu. Küçükken Abbey’yi yıkarken bu grubun şarkılarını söyler, kızının uzun sarı saçlarını şampuanla köpürtürken ses tonunu yükseltirdi. Abbey musluğu kapatıp parlak sarı havlusunu bedenine sararken kendi kendine, “Onu tam olarak aklımdan çıkarabileceğime emin değilim,” dedi. “Ama en azından iki dakikada bir gözyaşlarına boğulacak gibi hissetmiyorum.” Genç kadın, sebebini bilmesede dışından konuşmanın ona yardımcı olduğunu fark etmişti. Sonra “Her neyse,” diye ekledi. “Zamanla bazı şeyleri farklı açılardan görebileceğim. Yirmi sekiz yaşındayım ve başıma gelen en kötü şey Cobey oldu. Annem benim yaşımdayken denizaşırı ülkelerde çalışmış. Üstelik bir bebeği varmış, eşini kaybetmiş ve Venezuela’da yeni bir işe hazırlanıyormuş. Kıyasladığımda benim

yaşadıklarım çok daha basit. Bunu unutmamam gerek.” Abbey önündeki buğulanmış aynaya baktı. Hayat ailesinin istediği gibi gitmiş olsaydı Cobey’nin yaptığını fark eder etmez koşacağı ilk yer ailesinin yanı olurdu. Belki annesindeki fotoğrafta gördüğü uzun, sağlam yapılı adam, kayıp erkek arkadaşının peşinden koşar, kızının canını yaktığı için çenesine bir yumruk atar ve parasını geri isterdi. Annesiye kollarını ona sarar ve önüne daha çok fırsat çıkacağını söylerdi. Ancak babası Venezuela’da onu bir kez bile göremeden ölmüştü ve annesine bir erkek tarafından kandırıldığını anlatabilecek miydi, bilemiyordu.

Abbey, havluluktan bir havlu daha alıp hızla başına sardı. Bugünlerde saçlarını kısa kullanıyor ve doğal bir şekilde kurumaya bırakıyordu. Bu yüzden çekmecedeki profesyonel kurutucu yerine eline biraz serum sıkarak ıslak buklelerini ovuşturdu ve yatak odasına gidip üzerine bir atlele bol bir kot pantolon geçirdi. Ardından mutfığa giderek Pete’le Claudia’nın son model Nespresso makinesinde bir kahve yaptı ve kahvesinin yanına dolaptan aldığı hamur işi atıştırmalığıyla birlikte girişteki verandaya çıktı.

Verandadan görünen koyun sabah manzarası, her seferinde Abbey’nin nefesini kesiyordu. Etrafını saran sisle birlikte bir görünüp bir kaybolan Golden Gate Köprüsü’nün ucunu izledi. Bu esnada gökyüzü giderek daha parlak bir hâl alıyor, güneş etrafındaki bulutları ve sisi yakıp kavuruyordu. Genç kadın, uzakta San Francisco’nun yeni güne hazırlanışını görebiliyordu.

Genç kadın, kahvesini bitirip fincanını ve tabağını tekrar mutfığa götürdükten sonra bulaşıklarını pırıl pırıl parlayan bulaşık makinesine koydu. Günün bir parçası olma sırası gelmişti. Hayatını tekrar yaşama sırası ondaydı.

Battle’ı sabah yürüyüşüne çıkardı; tepenin altına kadar götürüp geri getirdi. Köpek, tasmaını çeğiştirirken genç

kadın düşüncelerinde ürkek bir şekilde geziniyordu. İşi bitip köpeğin bahçede suyu ve mamasıyla güvende olduğundan emin olduktan sonra geniş garaja girdi. Pete'in Lexus RX'I, Claudia'nın üstü açılan arabasının yanına park edilmişti ama Abbey'nin ilgisini çeken arabalar değildi. Genç kadın, Pete'in Honda motosikletini ödünç almaya karar verdi. Böylece salona yirmi dakikada varabilecekti.

Bu motosiklet, Pete'in en büyük keyfi ve gururuydu. İlk aldığı anda Abbey ona gençliğini geri kazanmaya çalışıp çalışmadığını sormuştu. Pete ona mahcup bir şekilde bakmış, insanın hissettiği yaşta olduğunu ve kendisini hâlâ yirmi hissettiğini söylemişti. Sonra da onu motorla gezdirmeyi teklif edip hiçbir şeyin bir motor kadar canlı hissettirmediğini anlatmıştı. Abbey başta şüpheliydi ama sokaklarda hızla ilerlemeye başladığında kalkanlarını indirivermişti. Hatta kendine deri motor kıyafetleri bile almıştı (ona göre Cobey, onun kendine göre bir kız olduğunu bu deri kıyafetler sayesinde düşünmüştü, bir keresinde de bu kıyafetlerle inanılmayacak kadar seksi görüldüğünü söylemişti.) Böylece Pete, Abbey ne zaman ziyarete gelse motorunu almasına izin veriyordu.

Abbey motora binmek için bacağına atıp garaj kapısının uzaktan kumandasına dokunduktan kısa bir süre sonra, köprü boyunca hızla ilerlemeye başladı. Genç kadın bu seyahatte en çok köprüyü geçmekten hoşlanıyordu. Tenini döven rüzgâr, önünde uzanan yolun hazzı ve aşağısında akan su çok hoşuna gidiyor, her seferinde güne daha güzel başlanamayacağını düşünüyordu.

Pete'nin ofisinde motorunu park etmesi için özel bir alanı vardı, bu yüzden Abbey motoru buraya bırakıp salona kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca belki de kalbimin erimeye başlayacağı gün bugündür diye düşündü. Çünkü Cobey gittiğinden beri güneşin sıcaklığını ilk defa omuzlarında

hissediyor, etrafındaki insanları ilk defa fark ediyor, mağazaların vitrinlerine tekrar bakıyordu.

Abbey salona girip Selina'ya neşeyle selam verdi. En sevdiği çalışanın nihayet acısından kurtulmuş olduğunu fark eden Selina da onu aynı neşeyle karşılamıştı. Aslında rahatlamıştı da çünkü Abbey'nin başarısının bir kısmı müşterilerine karşı gösterdiği tükenmez neşeyle ilgiliydi. Selina, Abbey'nin gülümsemesinin son zamanlarda zoraki olduğunu ve genç kadının işleri toparlamakta zorlandığını biliyordu. Abbey'nin masasındaki cila şişelerini düzenleyişini izlerken, artık gülüyorsun, diye seslendi. Gülüyorsun, senin için mutluyum. Gülüşünü ve güvenini alan o herifi elime geçirsem boynunu kopartırdım.

Saat iki olduğunda Abbey, öğle arası için ara verip Starbucks'tan bir kahve ve wrap alarak Union Meydanı'ndaki basamaklara oturdu. Tur otobüslerine inip binen turistleri izliyor, San Francisco'yu bir iki günlüğüne deneyimleyen biri değil de burada yaşıyor olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu. Ayağa kalkarken, gerçekten çok şanslıyım, dedi. Cobey'le yaşadıklarım... Kırık kalpler de iyileşir. İyileştğini biliyorum.

“Ah!”

Abbey, bir adamın ona çarpmasıyla soluksuz kaldı. Birkaç saniye sonra vişne kırmızısı Kipling çantasının (bu onun en sevdiğiydi) çalındığını fark ederek bağırmaya başladı. Hırsız basamakları hızla inerken etrafındaki herkes onu izliyordu. Sonra birdenbire, nereden çıktığını anlamadığı bir adam, çantayı hırsızın elinden kapıverdi. Hırsızın uzaklaşmasına izin verse de çantayı Abbey'ye geri getirmeyi başarmıştı.

Genç kadın, toplanan insanların alkışları arasında çantasını adamdan alırken, “Az önce olanlara inanamıyorum,” dedi. “Çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

“Sanırım dikkatsiz davrandım.”

“Fırsat kolluyormuş.”

“Ona bu fırsatı vermemeliydim. Normalde çok daha dikkatliyimdir. Hayallere dalmışım.”

“Çünkü hayal kurmak için güzel bir gün.”

Adamın yumuşak, nazik aksanı alışılmadıktı. Abbey, adama bakarken adamın hiç de nazik bir yanı olmadığını fark etti. Karşısında uzun boylu, kaslı bir adam duruyordu. Üzerine 49ers tişört ve soluk renkli bir kot giymiş, altına Converse botlarını geçirmişti. Ray-Ban gözlükleri yüzünden suratı net bir şekilde görünmüyordu ama bu hâliyle sıradan bir günde dışarı çıkmış bir Hollywood yıldızını anımsattığı kesindi.

“Değil mi? Tam San Francisco’nun bu dünyada olunabilecek en güzel yer olduğunu düşünüyordum ki...”

“Öyle olduğuna eminim. Bu tarz şeyler her yerde olur.”

“Biliyorum. Yine de...” Abbey elini çantasına atıp kartını çıkardı. “Tırnaklarını yaptırmak isteyen bir tanıdığınız varsa ya da siz manikür yaptırmak isterseniz lütfen bana gelin.”

Adamın gözleri kartı alırken kocaman açıldı. “Metro-seksüel bir adama mı benziyorum?”

“Fit bir adama benziyorsunuz.” Abbey’nin bu söylediği adamı güldürmüştü.

“Abbey Andersen.” Adam, kartı elinde çevirerek Abbey’nin ismini dışından okudu (bu sırada Abbey adamın tırnaklarının kısa kesilmiş ve bakımlı olduğunu fark etmişti.) “Tırnak teknisyeni ve sanatçısı.” Adam kartı cebine koyarak devam etti. “Amerika’daki her işin büyük bir kariyer hâline getirilmesini seviyorum.”

“Ama tırnak bakımı da bir iştir. *Benim* işim.”

“Özür dilerim.” Adam güneş gözlüklerini çıkarıp yosun yeşili gözleriyle özür diler gibi Abbey’ye baktı. “İnsanların

yaptıkları işler hakkında kendilerini geri planda tutmasına ve küçümsemesine alışkırım da.”

“İngiliz’sin, değil mi?”

“İrlandalı.”

“Ah. Benim büyükannemle büyükbabam da İrlandalı.” Abbey ışıldayan yüzüyle adama baktı.

“Öyle mi?” Adamın gözleri de parlamıştı. “Neresinden?”

“Ee... Tam emin değilim. Sanırım merkezde bir yerlerdeler.”

“Offaly, Meath, Tipperary?” Adam soru soran gözlerle Abbey’ye bakıyordu.

Genç kadın çaresizce omzunu silkti. “Bilmiyorum. Onlarla bu konu hakkında hiç konuşmadım.”

“Boş ver. Ama bir gün bizi ziyaret etmelisin.”

“Belki de.”

“Birçok insan geçmişini aramak için İrlanda’ya gelir.”

“Doğrusu geçmişim hakkında hiç uzun uzun düşünmedim.”

“Ah, kökler ilgi çekicidir. Bence bu konu hakkında düşünmelisin. Bu arada buradayken birdenbire tırnaklarımı yaptıрма ihtiyacı hissedersen kesinlikle senin salonuna geleceğim.”

“Harika. Salondan çıktığında yeni bir adam gibi hissedeceğine söz veriyorum.”

Abbey, adam elini sıkıp hoşça kal diyerek kalabalıkta kaybolduktan sonra kendi kendine, ama dedi. Zaten bu hâlinle de hiç fena değilsin.

Abbey, işini bitirdikten sonra Cioppino’s’ta pizza yemek üzere Solí ve Vanessa’yla buluştu. Kızlara Union Meydanı’nda karşılaştığı kahramandan bahsetmek için hiç vakit kaybetmemişti.

Solı, “Numarasını almalıydın,” dedi. “Adam sert ve erkeksiymiş, sen de yalnız bir kadınsın.”

“O benim numaramı aldı.” Abbey, Solı’ye bakarak sırttı. “Ona iyiliğine karşılık olarak bakım yapabilmek için kartımı verdim. Görünüşünü bir kenara koyarsak, pek bakım yapan bir adama benzemiyordu. Yani biraz fazla Avrupalı’ydı, anlatabiliyor muyum...”

Vanessa, “Seksi İngiliz aksanma bayılırım,” diye araya girdi.

Abbey, “İrlandalı,” dedi. “Ama aksanı yine de çok tatlıydı.”

Solı, “Bu karşılaşma seni epey neşelendirmiş gibi,” dedi. “Çok daha iyi görünüyorsun.”

“Daha iyi hissediyorum.” Abbey, masanın üzerindeki sürahiden bir bardak su doldurdu. “Henüz harika değilim ama kesinlikle daha iyiyim.”

Vanessa, “Sausalito’da hayat nasıl?” diye sordu. “Evde tek başına keyfin yerinde mi?”

“Pete’i biliyorsunuz. Hayal edemeyeceğiniz kadar kuvvetli bir güvenlik bir sistemi var. Böyle bir evde yaşayabiliyor olmak harika olurdu.”

“Gerçekten çok güzel bir ev.” Pete’in şirketinin ortak olduğu bir bankada hesap yöneticisi olan Vanessa, Pete’nin birkaç ay önce verdiği küçük partiye katıldığından evi biliyordu. “Pencerelerin opak oluşu ve dışarıyı görememek çok hoşuma gitmişti.”

“Pete son teknoloji şeyleri seviyor.” Abbey, bardağına biraz daha su ekledikten sonra Solı’nın, üçünün bir iki piz-zayı bölüşme teklifini kabul etti. “Ayrıldığımda orayı özle-yeceğim.”

Solı, “Yeni bir daire bulma şansın oldu mu?” diye sordu.

“Şu ana kadar hayır.” Abbey suratını buruşturarak devam etti. “Bu şehirde ev kiralamak şaka gibi.”

“Ev bakarken bende kalabileceğini biliyorsun.”

“Evet, teşekkür ederim. Ama kısa süre içinde kalıcı bir yer bulmak zorundayım. Ve bu yerin yıkık dökük, pis bir çöplük olmasını istemiyorum.”

Vanessa, “Elbette istemeyeceksin,” diye araya girdi. “Yıkık dökük bir çöplük için fazla büyüksün.”

Abbey, “Daha iyisini bulmakta güçlük çekiyorum,” diye cevapladı.

“Evini paylaşmak isteyen bir tanıdığın yok mu?”

“Şu an yok. Asıl sorun da bu sefer kendime ait bir ev istiyor olmam. Evet, Cobey’le yaşamak büyük bir felakete dönüşmüş olabilir ama sınırları olmayan bir yere sahip olmak güzeldi. Buzdolabında tek bir rafın olmadığı, banyoyu paylaşma konusunda endişe duymadığın...”

Vanessa onu çok iyi anlıyordu. “O durumda olmaktan nefret ediyorum. Elbette ben de şanslıyım. Shawna ve ben hayatımız boyunca birlikte yaşadık, bu yüzden bir şeyleri onunla paylaşıyor olmak benim için çok normal.”

“Stüdyo dairemden ayrılıp seninle eve çıkmak isterdim ama maalesef düzenimi kurdum.”

Abbey, Solí’yi rahatlatmak isteyerek, “Hiç sorun değil,” dedi. “Hayatını benim için karıştırmamı bekleyemem. Umarım Pete ve ailesi tatilden dönmeden düzgün bir yer bulabilirim. Claudia etrafta üzgün üzgün dolanmamı istemeyecektir ki bu konuda onu asla suçlamıyorum.” Abbey, garsonun önlerine koyduğu pizzadan birkaç dilim aldıktan sonra üstüne kara biber ekleyerek devam etti. “Eminim bana bakıp Pete’in benimle neden bu kadar ilgilendiğini merak ediyordur. Aslında bunu Pete de merak ediyor olmalı! Neredeyse otuz oldum, hâlâ kayda değer bir şey başaramadım.”

Solí, “Sen neden bahsediyorsun?” diye cevapladı. “Körfez Bölgesi’ndeki en iyi tırnak teknisyeni olduğun kesin.

Sakın bana bunun kayda değer bir şey olmadığını söyleme çünkü tersini söyleyen bir düzine kız tanıyorum.”

Vanessa, “Buna ne şüphe,” diye onayladı. “Neredeyse bankamdaki tüm kadınlar tırnak için sana geliyor. Marian Marinari ne zaman manikür yaptırırsa etrafta ballandıra ballandıra anlatıyor.”

Abbey bu duydukları karşısında mutlu hissetmeden edemedi. “Teşekkürler. Tırnak konusunda iyi olduğumu biliyorum. Ama... Şu an hayatımdaki diğer konularda iyi hissetmiyorum. Cobey’le ayrıldığımızdan beri yine bir enkazın dibini boylamış gibi hissediyorum.”

“Hey! Erkeklerin seni enkazın dibine çekmesine izin verme!” Solí, parmağını Abbey’nin burnunun önünde şiddetle iki yana salladıktan sonra sesinde hafif bir yumuşama belirdi. “İyi olacaksın, iyi olacağını biliyorsun.”

Abbey, “*Biliyorum*,” diye onayladı. “Sadece gerçekten bir şey başarmış gibi hissetmek güzel olurdu, o kadar.”

Vanessa, düşünceli bir şekilde arkadaşına baktı. “Son zamanlarda annenle mi konuşun?”

“Hayır.”

“Çünkü ne zaman annenle konuşsan hayatınla ilgili şüpheyi düşünüyorsun.”

“Şüpheli falan değilim.”

Vanessa’nın ifadesi oldukça kuşkuluydu.

Solí, “Hâlâ Cobey yüzünden mi üzgünsün?” diye sordu. “Üzgün olamazsın. Burada üzgün olmak yasak.”

Abbey ellerini yukarı kaldırdı. “*O zaman* üzölmek yok. *O zaman* kendimi koy vermek yok. Gerçekten kızlar, ben iyiyim. Size söz veriyorum.”

Solí, “Umarım öylesindir,” diye yanıtladı. “*O zaman* şu herifi deneyimlerinin arasına göm de tekrar sahalara dön.”

“Şu an sahalara dönme niyetim yok. Önce yaralı kalbimin iyileşmesi lazım.” Abbey, biraz su içtikten sonra barda-

ğını sertçe masaya koydu. “Hadi ama, sürekli benden konuşuyoruz. Sizden ne haber? Anlatacağınız bir şey yok mu?”

Sohbet Abbey'den Vanessa'nın tam bir ahmak olan genel müdür yardımcısıyla tartışmasına döndü. Adam, Vanessa'ya göre kredi anlaşmalarıyla ilgili - tabii daha önce böyle bir şey gördüyse - hiçbir şey bilmiyordu. Sonra Abbey'yle sanat okuyup şimdi bir müzayede evinde çalışan Solí parlak bir New York sanatçısının özel eserleriyle ilgili mevcut satışlardan bahsetti.

Abbey, “Senin eserlerini ne zaman satacaklar?” diye sordu.

“Hey, sen benim eserlerimi yeteri kadar ön plana çıkardın.”

“Kedi resmin salondaki en iyi tırnak sanatı olsa da aynı şey değil.”

Abbey, arkadaşının resmini çok karakteristik bir tırnak sanatı seçeneği olarak kullanarak bir şablon yaratmıştı. Bu parlak gözlü, kibirli ifadeli Siyam kedisi müşteriler tarafından haftada birkaç kez talep görürdü.

Vanessa nazik ellerini önüne uzatarak, “Haklısın,” dedi. “Ben yaptırdığımda herkes çok beğendi.”

Solí, “Çünkü kedi kanvasta değil, tırnaklarında,” diye cevapladı. “*Siyam Kralı* güzel bir resim ama bir şaheser de değil.”

Abbey, “Neden kimse başarılarıyla gurur duymuyor?” diye çıkıştı. “Bu akşam bize ne oldu? Yoksa kasvetimi size de mi yayıyorum?”

“Hiç de değil.” Vanessa sert bakışlarla önce Abbey'ye sonra Solí'ye baktı. “Konuyu değiştirelim. Dün gece *Celebrity Meltdown*'u izleyen var mı?”

Solí, “Aman Tanrım!” diye bağırdı. “Evet! Nasıldı ama!”

Ve sohbetin yönü öz eleştiriden başka insanları eleştirmeye döndü ki böylesi, akşamın geri kalanı için çok daha güvenliydi.

Üç arkadaş birbirine hoşça kal dedikten sonra Abbey, arkadaşlarının hissetmesi için ısrarcı olduğu pozitif pırıltıyı içinde hissediyordu. Kendine içinde kendi hâlinde yaşayabileceği, yetişkin ve özgür hissedeceği bir daire bulabileceğinin sözünü vermişti. Belki de Selina'nın sürekli önerdiği gibi kariyerine yeni bir yön verip tırnak teknisyenleriyle ülke çapında bir mücadeleye girerdi. Abbey, böyle bir şeyi daha önce hiç istememişti. Doğasında rekabet olmamakla birlikte San Francisco'dan bir iki günden daha fazla uzaklaşmak istemiyordu. Buradan uzaklaşmak istememesinin asıl sebebi, seyahat etmekten bıkmış olması mıydı, yoksa annesinin ansızın eve dönebilme ihtimali miydi emin değildi. Ama gerçek şuydu ki hayatını ihtimaller üzerine kurup annesinin gelmesini bekleyemezdi. Hem gençken seyahat etmeyi severdi. Belki de bu fikri ciddi ciddi düşünme vakti gelmişti.

Abbey, Pete'in mülküne ait kapıyı uzaktan kumandayla kapatırken yolun kenarında siyah bir Escalade fark etti. Kapıyı hızla arkasından kapattı, arabayı gördüğü için içinde büyük bir huzursuzluk duymuştu. Bu yol özel bir yoldu, Pete'in evinin yanında sadece başka üç ev daha vardı. Üstelik burası bir çıkmaz sokaktı. Birinin arabasını bu caddeye park etmesine gerek yoktu çünkü tüm evler Pete'in evi kadar ihtişamlıydı ve hepsinin hem ev sahiplerine hem de misafirlerine yetecek kadar park yeri vardı.

Genç kadın önce bölgedeki evleri izleyen özel güvenliği aramayı düşündü, fakat çok geçmeden durumu bu kadar abarttığı için kendine kızdı. Escalade'in sahibi, nereye gideceğine emin olmadığı için arabasını buraya bırakmış olabirdi, belki de araba sürmek yerine biraz yürüyüş yapmak istemişti... Bir arabanın burada olması için bir ton masum sebep olabirdi.

Yine de Abbey motosikleti park edip eve girmeden önce garajı kontrol etti. Alarm hâlâ açıktı ve içeri girilmeye çalı-

şıldığına dair hiçbir uyarı yoktu. Abbey, alarmı etkisiz hâle getirirken belki de kendi kendime yaşamamalıyım, dedi. Tek kelimeyle paranoyağım. Yolda park etmiş bir araba gördüğüm için böyle delirdiğime inanamıyorum. Pete burada olsaydı muhtemelen o arabayı fark etmezdim bile. Tanrım, kendi evimin önünde sokak boyunca dizilmiş arabalar var!

Abbey kendine bir kez daha aptallık ettiğini söyledikten sonra kimsenin sahip olmadığı bir güvenliği olduğunu hatırladı. Evde kocaman bir Labrador vardı. Genç kadın hemen arka kapıyı açıp Battle'ın içeri girmesine izin verdikten sonra köpeğin kulaklarının arkasını okşayıp eve geç geldiği için üzgün olduğunu söyledi. Bu kelimeler köpeği tam anlamıyla çıldırttığından 'yürüyüşe çıkmaktan' bahsetmemişti ama Battle, Abbey'nin gelişinin egzersiz anlamına geldiğini çok iyi biliyordu.

"Sen olmasan kendimi bu gece buraya kilitler ve korkak bir kız gibi otururdum." Genç kadın köpeğin peşinden üst kattaki odasına (normalde Claudia Battle'ın buraya çıkmasını yasaklamıştı ama Abbey, bugün buna izin vermesi gerektiğini hissediyordu) gelmesine izin verirken Battle'la konuşmaya devam etti. "Benim öyle korkak bir kız olmadığımı biliyorsun, değil mi Battle? Benim çok sert bir kız olduğumu bilirsin."

Abbey kapının ziliyle korkudan sıçradı, kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Battle yüksek sesle havlarken genç kadın köpeğin başının üstünü okşayarak onu susturdu. "Tamam tamam." Ardından üst taraftaki sahanlığa, girişteki konsola gitti. Bahçe kapısında güvenlik ışığıyla aydınlanan bir adam silüeti duruyordu. Genç kadın, adamın üstünde bir takım elbise ve kravat olduğunu görebiliyordu, adam çok tanıdık gelse de onu Pete'in bir arkadaşına ya da tanıdığına benzetememişti.

Zil bir kez daha çaldı.

“Kim o?” Abbey, sesinin agresif çıktığının farkındaydı fakat bunun, korkmuş bir sestten çok daha iyi olacağını düşündü.

“Merhaba.” Adamın sesi, hoparlör yüzünden net gelmiyordu. “Bay Pete Caruso’ya bakmıştım.”

Tamam, sorun yok, diye düşündü. En azından kapıdaki adam Pete’nin kim olduğunu biliyordu. Ama Pete’in evde olmadığını bilmiyordu. Bu iyi bir şey miydi, kötü bir şey miydi?

“Randevunuz var mı?” Abbey, bu soru ağzından çıkar çıkmaz söylediğinin aptalca olduğunu fark etti. Akşamın bu saatinde kim birini görmek için randevu alırdı ki?

“Korkarım yok.”

“Neden Bay Caruso’yu görmek için bir randevu almıyorsunuz? Randevu aldığınızda tekrar gelebilirsiniz.”

Adam, “Pek zamanım yok,” diye cevapladı. “Bürosuna gidip görüşmek istedim ama uygun olmadığını söylediler. Ben de bu yüzden buraya geldim.”

Abbey, sana lanet olsun Pete diye düşündü. Pete, çalışanlarının onun tatilde olduğunu söylemesine asla izin vermezdi. Bunun iki sebebi olduğunu söylemişti. ‘Birincisi tam olarak tatilde sayılmam çünkü bana her zaman ulaşılabilir ve acil bir şey olduğunda müşterimin bana güveninin kırılmasını istemem. İkincisi kimsenin şehir dışında olduğumu bilmesini istemiyorum.’

Abbey Pete’nin olmadığını söylemeyecekti. Kırılğan bir kadın gibi görünmek istemiyordu. Kendine bir kez daha kırılğan bir kadın olmadığını hatırlattı. O, deri motosiklet kıyafetleri olan sert bir kızdı. Üstelik bir de köpeği vardı.

“Bana onunla neden görüşmek istediğinizi söyler misiniz? Böylece Bay Caruso’nun size ne zaman vakit ayırabileceğine bakabilirim.”

Adam, “İsmim Ryan Gilligan,” diye yanıtladı. “Bay Caruso ile Ellen Connolly hakkında konuşmak istiyorum.”

Ansızın dizlerinin bağının çözüldüğünü hisseden Abbey, ayakta kalabilmek için duvara dayandı. Ellen. Bu adam Ellen hakkında ne bilmek istiyordu?

“Ellen Connolly’ye ne olmuş?” Genç kadın sesinin titrememesi için elinden geleni yapıyordu.

“Bu, Bay Caruso ile konuşmam gereken bir konu. Onunla şimdi konuşmam mümkün mü?”

Abbey, “Hayır,” diye cevapladı. “Hayır, konuşamazsınız.” Genç kadın beyninde kopan fırtınalar yüzünden ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Pete’i arayıp ne yapması gerektiğini soramazdı. Elbette Ellen’ı da aramazdı. Ama bu adamı, bu yabancıyı burada neden olduğunu öğrenmeden göndermesi de imkânsızdı.

Genç kadın nihayet, “Belki size yardımcı olabilirim,” dedi. “Bir saniye bekleyin.”

Abbey, Battle’ı peşine takarak tekrar alt kata indi. Giriş kapısının yanındaki dolabı açtı ve raftan bir biber gazı alıp deri ceketinin iç cebine koydu. Ardından ceketinin fermuarını tekrar çekti ve boy aynasında kendine baktı. Kırılgan bir kız gibi görünmüyordu. Kendi başının çaresine bakabilecek bir kadın gibiydi. Sonra interkomun tuşuna basıp adama kapıyı açtığını söyledi. Adam bahçeden içeri girip eve doğru uzanan yolu yürürken Abbey, alt katın kamerasından onu izliyordu. Adam, artık ona daha tanıdık gelir olmuştu ama kim olduğunu hâlâ çıkaramıyordu.

Genç kadın sağ eliyle cebindeki biber spreyini sıkıca kavrarken, kapıdaki güvenlik zincirini çıkarmadan, sol eliyle kapıyı açtı.

Adam, önünde öylece duruyordu.

Abbey adamı artık tanımıştı.

Bu, Union Meydanı’nda çantasını kurtaran İrlandalı’ydı.

Onuncu Bölüm

“Burada ne işin var?” Abbey, biber gazını adamın suratına boşaltmak için hazır tutuyordu. Diğer elinde ise Battle’ın tasmaı vardı (tabii adam Battle’ın dünyanın en uysal köpeğı olduğunu ve fırsatını bulsa her yanını yalamaya başla- yacağını bilmiyordu.)

Ryan şaşkınlık içinde Abbey’ye bakarak, “Bu çok tuhaf bir tesadüf,” dedi. “Seninle tekrar karşılaşacağımı sanmı- yordum.”

“Öyle mi?” Karşısındaki adam ne kadar şaşkın görü- nürse görünsün Abbey, bunu bir tesadüf olarak kabul et- meye hazır değildi.

“Elbette öyle. Sen ve Bay Caruso’nun... Sizin...” Ryan, soru soran gözlerle Abbey’ye baktı, fakat Abbey hiçbir şey söylemedi. “Birbirinizi tanıdığınızı bilseydim seninle Union Meydanı’ndayken konuşurdum. Seninle karşılaştığımda... Bürosundan yeni çıkmıştım.”

“Bizim birbirimizi tanıdığınızı zaten bilmediğini nere- den bileceğim?” Abbey, lafları çarpıttığını fark ederek yü- zünü buruşturdu.

“Ee... Sanırım bana bu konuda güvenmek zorundasın.”

Abbey birden duraksadı. Bu adam bir hırsızın peşine düşüp çantasını kurtarmıştı. Bu onu güvenilir biri yapmaz

myıdı? Ama tüm bunlar şimdi kalkanlarını indirmesi için bir kurgu da olabilirdi. Battle yumuşak ve nazik bir şekilde havladığında Abbey hayal kırıklığı içinde köpeğe baktı; en azından kulağa biraz olsun tehditkâr gelebilirdi.

“İnsanların evine gelmek için çok geç bir saat.”

“Farkındayım.” Ryan’ın ses tonu özür diler gibiydi. “Daha erken geldim ama kimse yoktu. Bu yüzden beklemeye karar verdim.”

Escalade’in içinde ne kadardır bekliyordu? Belki komşularından biri çoktan polisi aramıştı. Abbey bunu düşününce biraz rahatladığını hissetti.

“Ellen Connolly’den bahsettin. Neden onunla konuşmak istiyorsun?”

“İçeri girebilir miyim?”

“Hayır!” Abbey kapıyı neredeyse kapatacaktı ancak arada Battle vardı.

“Hey, özür dilerim. Anladığım kadarıyla evinde tamamen yabancı birini istemiyorsun. İşte al, kartım.”

Ryan ceketinin cebine uzandı. Abbey, San Francisco silahlanma kanunlarının herhangi bir İrlandalının - birer manyak katil olma ihtimallerine karşı - yerel bir silah dükânından silah almasına izin vermiyor olmasını umuyordu. Fakat genç adam, cebinden bir silah değil kartını çıkarmıştı.

Abbey adamın uzattığı kartın üzerindeki yazıyı okudu. *Celtic Hukuk. Hukuk ve Araştırma Hizmetleri. Ryan Gilligan. Müfettiş&Hukuk Danışmanı.*

Abbey başını karttan kaldırarak karşısındaki adama baktı. Müfettiş mi? Yani bir dedektif gibi bir şey miydi? Elbette öyle olamazdı. Genç kadın bir an arkadaşlarından birinin ona detaylı bir şaka yaptığını düşündü. Ama ne tür bir şaka nazik aksanlı - aynı zamanda çok etkileyici - bir dedektifi arkasından evine kadar gitmesine izin verirdi ki?

Abbey karta bir kez daha baktı. Celtic Hukuk İrlan-

da'daydı. Ryan, Ellen'la konuşmak için neden İrlanda'dan buraya kadar gelmişti? Ellen İrlanda'da değildi. Hiç İrlanda'ya gitmemişti. Abbey, bundan yüzde yüz emindi.

“Ben Ellen Connolly'nin ailesi için çalışıyorum. Biraz konuşabilir miyiz?”

Ellen'in ailesi mi? Abbey, şaşkınlık içinde Ryan'a baktı. Ellen'in bir ailesi yoktu. Başka bir ailesi yoktu. Olsaydı o bilirdi. Genç kadın, derin bir nefes aldı.

“Burada konuşamayız. Vapur iskelesinin yanında bir bar var. Arabayla beş dakika. Seninle orada buluşacağım.”

“Tabii. Seni bıraka...” Ryan bir an durduktan sonra sırtıttı. Hollywood yıldızı ve İrlandalı dedektif görüntüsü birden kaybolmuş, yerini arkadaş canlısı ve cana yakın bir adam alıvermişti. “Özür dilerim. Terminolojiyi düzgünce öğrenmem gerek. Seni götürebilir miyim? Biz İrlanda'da böyle söylemeyiz. Bunun tamamen başka bir anlamı vardır.”

Abbey neredeyse evet diyecekti, adamın onu aniden saran çekiciliği onu silahsız bırakmıştı. Fakat Abbey Andersen yirmi sekiz yılını kişisel güvenlikten habersiz bir şekilde geçirmemişti. Bu yüzden kendine sertçe adamın arkasından gitmesi gerektiğini söyledi.

Escalade'in arka farları görüş açısından çıktığında Abbey hayal kırıklığına uğrayan Battle'ı mutfığa kapatıp garaja giderek tekrar motosikletine bindi. Bara vardığında Escalade, park yerlerinden birine düzgünce park edilmişti. Ryan Gilligan ise iskelenin üzerine inşa edilen eski, ahşap binanın girişinde bekliyordu.

“Bahsettiğin yer burası, değil mi?”

Abbey başını olumlu anlamda salladıktan sonra Ryan'ı geçip basamakları tırmandı ve kapıyı açarak içeri girdi. Genç kadın Sausalito barlarına çok nadir gelirdi ama bazen Pete'le birlikte buraya geliyordu. Suyu ve koyun karşısındaki şehir ışıklarını görebiliyor olmak ikisinin de hoşuna giderdi.

Pencere kenarında bir masaya geçtiklerinde Ryan, “Sana ne getireyim?” diye sordu.

Abbey, “Su,” diye cevap verdi. “Maden suyu.”

Ryan bardan dönerken elinde Abbey için bir şişe maden suyu, kendi için bir bardak alkolsüz bira vardı.

Suyu Abbey’nin önüne koyarken, “Benimle buluştuğun için teşekkür ederim,” dedi.

“Nasıl reddedebilirdim ki? Sabah beyaz atlı şövalyeliği mi yaptın.”

Ryan hafifçe kıkırdadı. “Şanslıyım yoksa öyle bir izlenim yaratmıştım ki köpeği üzerime salacaktın.”

“Bu sefer kurtuldun.”

“Bazen kendi şansını kendin yaratmak zorunda kalırsın.”

“Bunu daha iyi planlayamazdın.”

Ryan, Abbey’nin sesinde bir şüphe fark etti.

“Gerçekten tamamen şanstı. Yemin ederim. Kartımdaki herhangi bir numarayı arayıp kim olduğumu teyit etmek istiyorsan lütfen ara. Ama bizim orada gecenin bir yarısı olduğundan bu pek bir işe yaramayacaktır. Üzgünüm.”

Abbey, “Arayacağım tüm numaraların bana söyleyeceğin herhangi bir şeyi doğrulayacağına eminim,” diye yanıtladı.

“Çok şüpheli bir kızsın, değil mi?”

“Dikkatliyim.”

Ryan, Abbey’yi inandırmak isteyen bir ses tonuyla, “Ve ben de dürüst biriyim,” dedi.

Abbey, ona inanmak istiyordu. Ama Cobey’ye de inanmıştı, değil mi? Şimdiyse ne hâldeydi... Yine de bu adam farklıydı. Ona güvenmemesi için hiçbir sebep yoktu. Ayrıca Ellen’in bu konuyla ne ilgisi olduğunu da öğrenmesi gerekiyordu.

“Ee... Ellen Connolly’yi anlatacaktın?”

“Direkt iş konuşalım diyorsun?”

“Evet.”

“Ellen’in babası onu bulmak istiyor.”

Abbey hiçbir şey söyleyemedi Ryan’a baktı.

“Bu konuda araştırma yapmam için de benim firmama başvurdu.”

“Sen gerçekte kimsin?” Abbey, önündeki şişeyi direkt olarak kafasına dikti. “Neden böyle şeyler söylüyorsun?”

Ryan, “Çünkü işin aslı bu,” diye cevapladı.

Abbey sertçe, “Ellen’in babası öldü,” dedi. “Annesi de babası da öldü. Bundan eminim çünkü öldüklerinde oradaydım. Bence sen yanlış insanı buldun.”

“Onu evlatlık edinen aile vefat etmiş olabilir ama ben onun biyolojik babası için çalışıyorum.”

Abbey’in elindeki şişe birden ahşap zemine düştü. Tahta döşemeler su içinde kalmıştı. Barmen çocuk, bezini kapıp hızla suları silmeye başladı.

Ryan, “İyi misin?” diye sordu. “Sana bir su daha getireyim mi?”

“Hayır. Evet. Ben...” Abbey, gözlerinde bariz bir inkâr-la Ryan’a bakarken az önce duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Fakat bunları sindirmesi çok güçtü.

Ryan bara gidip bir şişe su ve küçük bir alkol bardağıyla geri döndü.

“Viski. Hoşuna gidebilir. Şok için. Seni şok ettiğim kesin. Bunun için gerçekten üzgünüm.”

Abbey bardağı kendine çekip viskiden büyük bir yudum aldı.

Ryan Gilligan suratında endişeli bir ifadeyle onu izliyordu, fakat Abbey viskisini püskürtmeden yutmayı başarılı büyük bir yudum daha aldı. Ardından bardağını masaya bırakıp, “Sadece beni derinden sarsan şeyler olduğunda sert içki içerim,” dedi.

“Seni derinden sarstığım için özür dilerim.”

“Ah, bu kadar şaşırmamam gerekirdi. Ellen bana böyle şeyler yaşatmayı huy edindi.”

Ryan, “Onu nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?” diye sordu. “Bizi tanıştıırabilir misin?”

“Onu çok iyi tanırım.” Genç kadın derin bir soluk alıp yavaşça bıraktı. “Ellen Connolly benim annem.”

Bu sefer çok olma sırası Ryan Gilligan’daydı.

Genç adam bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Çok üzgünüm,” dedi. “Ellen Connolly, Abbey Andersen... Ben öyle düşünemedim...”

“Andersen babamın soyadı. Annem evlendikten sonra kendi soyadını değıştirmede.”

Ryan tekrar, “Üzgünüm,” dedi. “Bilseydim...”

“Hey, kendine bu kadar yüklenme.” Abbey, viskinin etkisini hissetmeye başlamıştı. Viski onu iyice yumuşatmıştı, artık başta hissettiğı kadar sersem hissetmiyordu. “Sorum yok. Ben iyiyim.”

“İyi olduğuna emin değilim.”

Ryan barmeni çağırıp Abbey için bir viski siparişı daha verdi.

Barın sahibi Chet, barın arkasından, “Gerçekten içmek istiyor musun, Abbey?” diye seslendi.

Abbey, “Evet Chet,” diye cevapladı. “Bugün içeceğim.”

“Ne yaptığını bildiğın sürece sorun yok.”

Abbey, Ryan içkisini önüne koyarken, “Ne yaptığımı hiç bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Tüm bunlar ne demek hiç bilmiyorum.”

Ryan, “Sana bir şey sormamın sakıncası var mı?” diye sordu.

“Neymiş?”

Ryan’ın yüzüne hafif bir huzursuzluk yerleşmişti. “Kimliğın var mı? Ya da Ellen Connolly’nin kızı olduğunu kanıtlayacak herhangi bir şey? Çünkü bildiğım kadarıyla sen

Abbey Andersen'sın. Seni Pete Caruso'nun evinde buldum ve bunların arasında hiçbir ilişki kuramıyorum.”

“Ben sana kartvizit dediğin acınası bir kart parçasına bakarak güvendim. En azından sen de bana adımı doğru söylediğim konusunda güvenebilirsin.”

Ryan gülümseyerek, “Bence adil bir bakış açısı,” dedi.

“Ama...” Abbey, cüzdanını karıştırarak ehliyetini çıkardı. “Bu benim. Tabii Ellen’in kızı olduğu kanıtlamaz ama gerçekten bir dedektifsen Ellen’in bir kızı *olduğunu* bilmek zorundasın.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyordum. Aynı evli olduğunu bilmediğim gibi.” Genç adam bu itirafından sonra alnını kırıştırdı. “Bunun bir kaydını bulmam gerekirdi ama onunla ilgili bilgi bulmakta zorluk yaşıyorum.”

“Annemle babam Latin Amerika’da evlenmiş. Belki de yanlış yere bakıyorsundur.”

“Belki de.” Ryan düşünceli görünüyordu. “Bana kartını verdiğinde bunları bilmiyor olmam büyük şansızlık. Eğer o zaman bilseydim kafamda bir şeyler oturmaya başlardı.”

“Bana Union Meydanı’nda bir şey söyleseydin yine aynı şekilde çıldırırdım.”

“Bence de. Ee... Ellen’in evlenip bir aile kurabileceğini düşündüm. Bunu babasına da söyledim. Dürüst olmak zorundaydım. Asıl amacının kızını bulmak olduğunu söylüyorum ama seni bilmekten de mutluluk duyacağına eminim.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle. Şimdi onun akrabalarından birini bulduğuma göre, annenle görüşebilir miyim?”

Abbey söyleyecek bir şey bulamadı. Doğrusu, Ryan’ın annesiyle görüşmesini gerçekten istiyor muydu bilmiyordu. Annesinin böyle bir görüşmeyi kabul edip etmeyeceğinden de emin değildi. Ayrıca biri Ellen’a bu şaşırtıcı haberi verecekse bu Abbey’nin kendisi olacaktı. Ama kendi bile bu-

nun ne zaman olacağını bilmiyordu. Çünkü bu yüz yüze konuşulması gereken bir şeydi ve Ellen’la en son yüz yüze konuşalı neredeyse bir yıl oluyordu.

Annesi ona evlatlık alındığını hiç söylememişti. Yani bu onun kadar, annesi için de bir şok olacak mıydı? Yoksa zaten biliyor muydu? Abbey düşünmeye devam etti. Eğer annem biliyorsa bu, büyükannem ve büyükbabam öldükten sonra aldığı kararları etkilemiş miydi? Ama biliyor olsaydı ya da öğrenseydi neden hiçbir şey söylememişti?

Ryan Gilligan hâlâ ona bakarak sorusuna yanıt bekliyordu. Biraz gecikmeli de olsa Abbey başını iki yana sallayarak hayır dedi. Ellen’la görüşemezdi, çünkü Ellen San Francisco’da değildi.

Ryan’ın yaşadığı hayal kırıklığı suratından belli oluyordu. “Nerede?”

“Bir araştırmacı olan sensin.” Abbey, viskisinden bir yudum aldı.

“Belli ki o kadar da iyi bir araştırmacı değilim.” Ryan üzgün görünüyordu. “Ama benim işim kayıp insanların peşine düşmek değil.”

Abbey içtiği viskiyle birlikte ısınıyor, giderek daha rahat hissediyordu. Ryan, Abbey’nin ona verdiği bilgileri zihnen çözümlemeye çalışırken Abbey onu izliyordu.

“Annemi buraya çağırabilir miyiz? Onunla bir an önce konuşmam lazım.”

“Neden?”

“Çünkü müşterim yaşlı bir adam ve onunla ölmeden önce görüşmek istiyor.”

“Ya annem onunla görüşmek istemezse?”

“Anneme durumu açıkladığımda kabul edeceğine eminim.”

“Durumu bana açıklayabilirsin. Ben ona anlatırım.”

“Aslında hiç düşünmeden anlatırdım.” Ryan’ın gözlerindeki sıcaklık ses tonuyla büyük bir uyum içindeydi. “Ama müşterim beni Ellen Connolly’yi bulmam ve ondan İrlanda’ya gelip babasıyla görüşmesini istemem için tuttu. Seni bilmekten de mutluluk duyacağına eminim ama asıl konuşmam gereken kişi annen.”

“Peki anneannem? O da kızıyla görüşmek istiyor mu?”

“Şu an sana söyleyebileceğim tek şey annenin bijolojik annesinin annen doğduktan kısa bir süre sonra vefat ettiği. Ellen’la konuşup onu İrlanda’ya gelmeye ikna edebilirsem...”

“Üzgünüm ama bu imkânsız.”

“Elbette imkânsız değil. Sorun paraysa babası gelmesi için gereken parayı vermeye hazır.”

“Sorun para değil.”

“O zaman ne?”

“Bu bana büyük bir şok oldu. Annemin de aynı şoku yaşayacağına eminim. Ama annem gerçekten İrlanda’ya gelebilecek durumda değil. Ayrıca böyle bir şey isteyeceğini de hiç sanmıyorum.”

“Annen adına karar vermek sana düşmez diye düşünüyorum.” Ryan’ın sesi hoş olmasına rağmen oldukça kararlıydı.

Abbey bir an duraksadı. Büyükkannesi ve büyükbabası öldüğünden beri Ellen’in mahremiyetine karşı oldukça korumacıydı. Kendine dürüst olması gerekirse bunu annesi kadar kendi için de yapıyordu. İnsanlar bazen çok yargılayıcı olabiliyordu ve Abbey, Ellen’in seçmiş olduğu hayatla ilgili korkunç sohbetler duymaya hazır değildi.

Abbey nihayet, “Anneme şu an ulaşamıyorum,” diye cevapladı.

“Onunla ne zaman iletişime geçebilirsin?”

“Emin değilim.”

“Ama bu çok önemli. Annen bu konuda onu bilgilendirmen için elinden geleni yapmanı isterdi.”

“Annemin ne isteyip ne istemeyeceğini sen bilemezsin.”

Ryan birden söylediğinden pişman olmuş gibiydi. “Haklısın. Özür dilerim. İşin aslı şu ki müşterimin fazla vakti kalmamış olabilir.”

“Ellen’in babası ölüyor mu?” Abbey şaşırmıştı.

Ryan, Abbey’yi rahatlatarak, “Ölüm döşeginde değil,” dedi. “Ama yaşlı ve birkaç sağlık sorunu var. Bu yüzden zamanını bir şeyleri düzeltmek için geçirmesi gerektiğini hissediyor.”

“Düzeltmek mi? Ne için?”

“Annenin yanında olamadığı için.”

“Annemi, *evlatlık verildiğimi sorun etmiyorum*, dediğini duymak için mi arıyor? Onu affetmesi için mi?” Abbey omzunu silkti. “Eğer ihtiyaç duyduğu buysa annemin onu affedeceğini zaten biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Annemi tanıyorum.”

“Yine de onunla konuşmam gerek. Benim görevim Ellen’ı bulmak, kızını değil. Ama... Seninle tanıştığıma da çok memnun oldum.”

Abbey, Ryan’a hafifçe gülümsedi.

“Ben ciddiym. Seni sevdim, Abbey. Gerçekten sevdim. Annenin bulunduğu yeri bir sır olarak tutmanın bir sebebi var mı?”

“Hayır ama...” Abbey alnını kırıştırdı. “Bak Ryan, şu an söylemek istediğim tek şey annemin İrlanda’ya gelemeceği. Bu o kadar basit bir şey değil. Belki seni onunla buluşturabilirim ama bu en az birkaç hafta alır. Ama annem gelmez. Bu kadar basit.”

Ryan düşünceli bir şekilde Abbey’ye baktı.

“Bak sana ne söyleyeceğim. Müşterimle konuşacağım. Ona, bana söylediklerini anlatacağım. Bir sonraki adımda ne yapmak istediğini öğrenir öğrenmez sana geri dönerim, olur mu?”

“İyi fikir.” Parmaklarını, önündeki bardağın etrafına sıkı sıkı saran Abbey bir süre bekledikten sonra, “Nasıl biri?” diye sordu.

“Müşterim mi? Söylediğim gibi yaşlı. Seksenlerinde bir dul.”

“Ve benim büyükbabam.” Abbey, istemeden de olsa bunu dışından söylemişti.

“Bunu sana söyleyiş şeklim için gerçekten çok üzgünüm. Biraz daha düşünceli olmalıydım.”

“Önemli değil. Senin hatan değildi.” Abbey yavaş bir nefes verdi. “Ama düşünmeden edemiyorum... Ben düşündüğüm kişi değilim. Büyükbabam ve büyükbabam benim gerçek büyükbabamla büyükbabam değil. En azından...”

“Meseleyi daha farklı bir şekilde ele alabilirdim.” Ryan, endişeyle Abbey’ye baktı. “Bu öğrendiklerinden sonra bir danışmana ya da sana destek çıkacak birine ihtiyacın olacaktır.”

“Bir danışmana ihtiyacım yok.” Abbey, alnını kaşıyarak devam etti. “Ama bana söylediğin her şeyi sindirmem gerek.”

“Belki de çok fazla Jerry Springer izliyorumdur. Sana kendi yaptığımı söylüyorum.” Ryan utanmış görünüyordu. “Niyetim seni üzmem değildi.”

Abbey, Ryan’ı rahatlatmak isteyerek, “Üzülmedim,” dedi. “Sadece şok oldum.”

“Annenin eski hayatıyla ilgili ne biliyorsun? Bana anlatmanda bir sakınca yok, değil mi?”

Abbey parmağını bardağının ağzında gezdirmeye başladı. Görüş açısı bulanıklaşmaya başlarken keşke ilk viskimi bu kadar hızlı içmeseydim diye düşünüyordu.

“Büyükkannemle büyükbabam 1950’lerde İrlanda’dan Amerika’ya gelmiş. Annem o zamanlar daha bebekmiş. Boston’da yaşamışlar, annem burada hemşirelik okuluna gitmiş. Hemşire olduğunda da taşınmışlar. Annem sonunda Kaliforniya’ya gelmiş ve burada babamla tanışmış. Evlenip birlikte Latin Amerika’da çalışmaya başlamışlar ama babam ben doğmadan önce ölmüş.”

“Ölmüş mü? Ne korkunç. Ne olmuş peki?” Ryan’ın sesinde Abbey için bir sempati vardı.

“Kötü bir havada trafik kazası geçirmiş. Kullandığı cip yoldan çıkmış. Hemen oracıkta ölmüş.”

“Çok üzüldüm.”

Abbey hafifçe gülümsedi. “Ben doğmadan önce bunlar olduğundan benim için çok da kötü bir şey değil ama... Sonuçta benim babamdı ve onu hiçbir zaman tanıyamadım. Annem için çok zor zamanlar olduğu kesin. Annem daha sonrasında Venezuela’da küçük bir klinikte çalışmaya karar vermiş. Bir yıl kadar orada kalıp tekrar taşındık ama annem iki ayda bir iş değiştirir oldu. Sürekli ülke değiştiriyorduk. Çalıştığı tıp organizasyonunun Latin Amerika’da çok sayıda kliniği vardı bu yüzden kolayca taşınabiliyorduk. Nihayet tekrar Venezuela’ya döndük ve ben on iki yaşına basana kadar orada kaldık. Sonra annem Amerikan eğitimine ihtiyacım olduğunu düşündü.”

“Annen sen daha küçük bir çocukken seni Latin Amerika’da peşinde mi sürüklüyordu?” Ryan’ın sesi korku doluydu.

Abbey, “Eğlenceliydi,” diye cevapladı. “Çok eğleniyordum.”

“Belki öyledir ama... Bu ülkeler... Hem de bebekken!”

“Latin Amerika’da sürekli bebek doğuyor.” Abbey bu ufak hatırlatmayla birlikte gülümsedi. “Bazı yerlerin kötü bir üne sahip olması içinde iyi insanların olduğu iyi yerler

oldukları gerçeğini değiştirmez. Annem orada hayatın ritmini seviyordu ama bir yeri ne kadar severse sevsin aynı yerde uzun süre kalamıyordu. Sanırım özgür bir ruhu vardı. Sürekli ilerlemeye, huzura, aşka ve hayatının adamıyla mutlu olmaya inanmıştı ki bence hâlâ buna inanıyor.”

“Doğru. Peki döndüğünde ne yaptı?”

“Latin Amerika’dayken tüm işi... İhtiyaç sahibi insanlardı. Ama Amerika’ya döndüğünde özel bir klinikte iş buldu. Pete Caruso’yla da burada tanıştı. Pete kötü bir dönemden geçiyordu, tek kardeşini kanserden kaybetmişti. Hem de küçük kardeşini. Pete kendini o kadar suçlu hissetmişti ki bir süreliğine hastalık hastası bir adama dönüştü. Annem ona kuruntularını yenmesi için yardım etti ve ikisi... Birbirlerine iyi geliyorlardı. Üçümüz beraber yaşadık. Sonra büyükbabam yani annemi evlatlık edinen babası...” Abbey aniden karışan kafası yüzünden durakladı. “Bu çok tuhaf. Hep çok benzediklerini düşünmüştüm ama aslında benzemeleri mümkün değil, değil mi? Her neyse felç geçirdi ve büyükannem kendi de yaşlı olduğu için büyükbabamla baş edemedi. Bu yüzden annemle birlikte Boston’a gittik.” Abbey suratını buruşturdu. “Ben Boston insanı değilim. Annem de öyle. Ama annem, büyükbabam vefat edene kadar ailesiyle kaldı. Ondan sonra büyükannem bir huzurevine gitmek istedi. O zamanlar seksenlerindeydi. Annem, onu huzurevine bırakmak istemedi, bizimle Kaliforniya’ya gelmesini istedi ama büyükannem çok ısrar etti. Çok inatçı bir kadındı. Annem en sonunda kabul etti ama büyükannem huzurevine gittikten kısa bir süre sonra hayatını kaybetti.”

“Anlıyorum.”

“Ondan sonra da annem... Kendi yoluna gitmek istediğine karar verdi. Büyükannem ona bir şey söyledi mi merak ediyorum. Eğer sebebi...”

Ryan, suratında çok sayıda ifade barındıran Abbey'yi dikkatle izliyordu.

Abbey nihayet, "Her neyse," dedi. "Annem yine San Francisco'dan ayrıldı ve kendi için yeni bir hayata başladı."

"Yine özgür bir ruh olarak mı? Yerlilerle inzivaya çekilmedi, değil mi?"

Abbey bir kahkaha patlattı.

Ryan, "Anlaşılan hayır," diye cevapladı.

"Neyse, işte müşterine anlatabileceğin hikâye bu. Yani annemin babasına. Büyükbabama. Bana biraz ondan bahseder misin?"

"Hadi ikimizin de bir sırrı olsun. İzin ver önce onunla konuşayım."

"Ona annemin onu kesinlikle affedeceğini söyle. O... Benim annem kin tutmaz."

"Annen adına çok fazla konuşuyorsun."

"Çünkü annemi tanıyorum."

"Belki bu, kendi adına vermesi gereken bir karardır."

"Belki de." Abbey içkisini bitirdikten sonra devam etti. "Başka çocuğu var mı?"

"Ellen'in babasının mı? Evet. Bu da başka bir konu, Abbey. Annenin varlığından haberdar olmadığı erkek ve kız kardeşleri var."

Abbey, annemin bana sahip olduğu ve benden kurtulduğu için çok mutlu olduğu düşünülürse daha fazla insanın onun için pek bir şey ifade edeceğini sanmıyorum, diye düşündü. Aslında annesinin bu kardeşlerin varlığını bilmesi muhtemelen Ryan Gilligan'ın çok istediği şeye ters etki edecekti.

Abbey viski içtiği için eve motosikletiyle dönemezdi. Bu yüzden Ryan onu eve götürmeyi teklif ettiğinde kabul etti. Yine de yol boyu kendini güvende hissetmek için elini cebinin cebine sokup biber spreyini yokluyordu.

Abbey kapıyı açarken Ryan, "Bay Caruso'nun evi güzelmiş," dedi.

Battle mutfakta hevesle havlıyordu.

Abbey, “Çok çalışıyor,” diye cevapladı. “Hak ediyor.”
“Elbette.”

“Sanırım onu da sorguya çekmişsindir.”

“Bu pek kolay değil ama. Kendisi nerede ki?”

Abbey bir yabancıya - bu yabancı Ryan Gilligan gibi dürüst de görünse - geceyi Pete’in yamaç kenarındaki malikanesinde yalnız geçirdiğini söylemeyecekti. Bu yüzden yanıt vermedi.

“Gelene kadar beklememi ister misin?”

Genç kadın, “Hayır,” diye yanıtladı.

“Bana ihtiyacın olduğunu düşündüğümünden değil. Seni koruyacak bir köpeğin var.” Ryan, Battle’ın havlamayı kestiği mutfığa doğru baktı. “Bana telefon... Telefon numaranı verir misin? Böylece Ellen’in babasıyla konuştuktan sonra seninle iletişime geçebilirim?”

Abbey, bunun problem olmayacağını düşünerek telefonunu verdi. Ryan telefonu hemen iPhone’una yazdı.

“İyi olacağına emin misin?”

“Evet.” Abbey doğrularak devam etti. “Sadece iki viski içtim, o kadar. Başımın çaresine bakabilirim, gerçekten.”

“Ama büyük bir şok yaşadın. Bunun için tekrar çok özür dilerim.”

“Ah, ben şoklarla da baş edebilirim.”

“O zaman seni kendinle baş başa bırakıyorum. İyi geceler, Abbey.”

“İyi geceler.”

Abbey, Ryan’ın arabasının ışıkları gözden kaybolana kadar onu izledi. Ardından kapının güvenlik kilidini takıp tüm pencereleri kontrol ederek alarmı girdi. Sonrasında mutfığa gitti, Battle’ın kulaklarını okşadı ve kendine bir bardak sıcak çikolata yaptı. Sıcak çikolatasını içerken köpek ayağında oturuyordu. Genç kadın telefonunu çıkardı.

arak annesinin numarasını tuşladı. Operatörün sesi ona bu numaranın artık servis dışı olduğunu söylüyordu. Fakat Abbey, bunu zaten biliyordu. Ellen'in aramasının hiç bir mantığı yoktu. Neden bunu hâlâ yaptığını bilmiyordu. Ama bu hareketi sık sık yapardı.

Abbey, Battle'ın huzurlu horlayışlarını dinlerken yapacak en iyi şey ne, diye düşündü. Ryan Gilligan'ın ona söylediklerini anlatan cesur bir e-posta gönderemezdi. Ellen evlatlık alındığını bilse bile bu, e-posta yoluyla konuşulacak bir şey değildi. Annesiyle bir buluşma ayarlamak zorundaydı. Ama annesiyle görüşmek istediğine karar verdikten sonra onu yüz yüze görebilmesi birkaç haftasını alıyordu. Abbey iPad'ine uzandı ve kısayollardan birine tıklayıp kaşlarını çatı. Bu gece bir e-posta yollasa bile Ellen'in yanıt verebilmesi en az iki hafta sürecekti. Genç kadın sıcak çikolatasını bitirerek bardağını sehpaıa bıraktı. En iyisi Ryan Gilligan müşterisiyle, Ellen'in babasıyla, yani onun da büyükbabasıyla, konuşana kadar beklemektir.

Abbey, ayaklarını Battle'ın altından çekip köpeğı geç saatte yürüyüşe çıkması için bahçeye saldı. Battle işini bitirdiğinde onu tekrar mutfağı götürdü ve üst kattaki yatak odasına çıktı. Çok yorgun olmasına rağmen uyuyakalacağını sanmıyordu. Üzerine düşünecek çok şey vardı. Sindirmesi gereken çok bilgi vardı.

Fakat saniieler içinde uyuya kaldı. Rüyasında tekrar bir çocuk olduğunu ve sırt çantasını hazırladığını gördü. Devam etmeye hazırđı. Ellen'in nereye gittiğini bildiğine güveniyordu ama edindiğı arkadaşlıkları arkasında bıraktığı için de üzgündü. Ellen, baştan başlamayı hiç sorun etmezdi ama Abbey her seferinde zorlanırdı.

Ellen, "Nerede olursan ol insanlar aynıdır," derdi. "Yeni arkadaşlar edineceksin." Abbey her gittiğı yerde yeni arkadaşlar edinmiş ama onları hep bırakmak zorunda kalmıştı. Belki de artık seyahat etmemesinin asıl sebebi buydu.

On Birinci Bölüm

Abbey, ertesi sabah uyandığında dili viski yüzünden biraz pütür pütür olmuştu ama allahtan başı ağrıımıyordu.

Genç kadın mutfağa gidip kendine bir bardak kızılıcak suyu döktü ve bir önceki sabah gibi verandaya çıktı. Bugün izinli olduğu için minnettardı. Ryan Gilligan'la konuştukları yüzünden hâlâ heyecanlı olduğunu biliyordu ve elindeki en ufak bir titreme yaptığı işi mahvedecekti. Genç kadın, meyve suyunu bitirdi, kahve içmeyecekti. Kahve yerine kıyıya yürüyüp Pete'nin motosikletini geri alacaktı.

Abbey, Ryan Gilligan'dan haber almasının ne kadar süreceğini merak etti. Ryan, konuşmak istediği asıl kişinin o değil, annesi olduğunu yeterince açık bir şekilde belirtmişti. Fakat ona bilinmedik ailesinden daha fazla bahsetmemesi de mantıksızdı. Böyle birden hayatına girip büyükannesi ve büyükbabası olarak bildiği iki insanın aslında akrabası olmadığını söyleyerek çıkıp gidemezdi. Ayrıca o, Ryan'ı Ellen'a götürebilecek tek yoldu.

Abbey, garaj tezgâhının üstünden kaskını alırken adam muhtemelen kaçık olduğumuzu sandı, diye düşündü. Muhtemelen düzgün bir hayatı vardır, ailesindeki insanlara dair bilmesi gereken her şeyi biliyordur. Genç kadın çok geçmeden kendi kendine, ama dedi. Dedektiflerin bir çeşit

bağımlılıkla baş etmeye çalışan başına buyruk ve yalnız insanlar olması gerekmiyor mu? Bugüne kadar izlediği tüm televizyon programlarında dedektifler genelde yalnız yaşar ve yalnız çalışırdı. Hepsi alkol, kumar ya da yazarın onlara yazdığı herhangi şeytani bir bağımlılıkla baş etmeye çalışıyordu. Belki de Ryan Gilligan'ın da kendi dertleri vardı.

Abbey garajdan çıkıp az önce gerek duymadığı kahveyi hazırlıyordu ki telefonu çaldı.

“Benim.” Ses Ryan’a aitti. “Umarım iyi hissediyorsundur.”

Abbey, “Elbette iyiyim,” diye yanıtladı.

“Müşterimle görüştüm. Ona seninle buluştuğumu söyledim ve senin anlattıklarını ilettim. Büyük bir hayal kırıklığına uğradı.”

“Anlayamadım.”

“Gerçekten. Özellikle de Ellen’ı bulmak için bu kadar para harcamışken.”

Abbey, bunu daha önce düşünmemiştir. Bir dedektifi Atlantik’in öbür ucuna göndermek inanılmayacak kadar pahalı olmalıydı. Bu, Ellen’ın babasının zengin olduğu anlamına mı geliyordu? Bu düşünce Abbey’yi ürküt-müştü. Ellen materyalist bir insan değildi. Hatta Pete, Ellen’ın onunla evlenmeyi düşünmemesinin sebeplerinden birinin bu olduğunu düşünüyordu. Ellen, Pete’nin kariyerinde ilerlemek istediğini biliyordu ve bu başarının maddi ödüller getireceğinin de farkındaydı.

Abbey, “Bunun onu neden üzdüğünü anlayabiliyorum,” dedi.

“Bu yüzden seninle biraz daha konuşmamı rica etti.”

“Seninle konuşmaktan mutluluk duyarım ama sana daha ne anlatabileceğimi bilemiyorum.”

“Yine de buluşalım,” dedi Ryan. “Ee... Yine barda mı buluşalım?”

Abbey, “Nerede kalıyorsun?” diye sordu.

“Holiday Inn’de.”

“Columbus mu, Beach mi?”

“Beach.”

Otel, Mariposa salonlarına birkaç blok uzaklıktaydı.

“Seninle Pier 39’da buluşacağım. Kahve ve atıştırma için gidebileceğimiz çok yer var. Bir saat içinde buluşalım mı?”

Ryan Gilligan, “Harika,” diye cevapladı. “Seni görmek için sabırsızlanıyorum.”

Abbey buluşacakları yere vardığında Ryan meydanın girişinde onu bekliyordu. Üzerine Gap marka bir tişört ve şort giymişti. Gözünde Aviator güneş gözlükleri, ayağında Sebago ayakkabılar vardı. Bu sefer Amerikalı turisti oynayan bir Hollywood yıldızına benliyordu.

Abbey, Ryan’ın yanına gidip merhaba dediğinde Ryan ona ışıltılı gülümsemesiyle gülüp geldiği için mutlu olduğunu söyledi. Genç kadın, Ryan’ı turistlerin oluşturduğu kalabalıktan çıkarıp küçük bir kafe&donat dükkânına götürdü. Burası, Cobey’nin arkadaşı Mike’in çalıştığı restoranın yanındaydı ama restoran henüz açılmamıştı ve Mike’tan herhangi bir iz yoktu. Genç kadın, Mike’in Cobey’le iletişimde olup olmadığını merak etti. Abbey’nin onu aramak için geldiğini söylemiş miydi? Peki Cobey bunu umursamış mıydı? Genç kadın avuçlarını sıkıp gevşetirken masalarının yanında bir garsonun durduğunu ve Ryan’ın bir şeyler bekler bakışlarla ona baktığını fark etti.

“Kahvaltı.” Abbey, yuvarlak bir donat ve koyu bir kahve söyledi.

Ryan da koyu bir kahve istedi ama donat istememişti. “Ben kahvaltı ettim.”

Abbey donatından ısırık alırken, “Kaloriye ne kadar ihtiyacım yoksa şekere o kadar var,” dedi. “Şeker şoka iyi gelir, değil mi?”

“Sanırım öyle. Ama çayda olması gerekmez mi? Süt­lü, sıcak şekerli bir çay?”

Abbey suratını buruşturdu. “Ben öyle çay içmem.”

Ryan, “Ben de,” diye yanıtladı. “Ama anem öyle yapardı.”

Abbey, Ryan’ın telaffuzundan çok hoşlanmıştı. Anem. Annem dememişti. Genç kadın, çok tatlı diye düşündü.

“Ee... Hemen iş konuşmaya başlayalım mı?”

“Can kulağıyla seni dinliyorum.”

“Bay Fitzpatrick yetişkin bir aileye sahip emekli bir iş adamı. Annen, o evlenmeden önce doğmuş.”

Abbey yavaşça, “Fitzpatrick,” diye tekrarladı. “Yani an-nemin gerçek soyadı Fitzpatrick.”

Ryan, Abbey’yi düzelterek, “Anenin soyadı Connolly,” dedi. “James ve Ellen Connolly onu evlatlık edindikten sonra...”

Abbey Ryan’ın sözünü keserek, “Büyü­kannem Mamie olarak bilinirdi,” dedi.

“Ah. Tamam. James ve Mamie, Ellen’ı birkaç haftalık­ken evlat edinip ona Connolly soyadını vermiş.”

“Peki ya annesi? Vefat eden biyolojik annesi?”

“İsmi Ita Dillon’du. Müşterim onu Dilly olarak tanıyor. Ita annene hamile kaldığında daha on altı yaşındaydı.”

“Ah... Bu büyük bir şok olmalı.”

“İrlanda’da, 1950’lerde bir şoktan daha fazlasıydı. Bir felaketti.” Ryan’ın sesi korkunç çıkıyordu. “Evlenmemiş an-neler... İçinde bulundukları durum çok da iyi değildi. Ita yaşadığı yerden gönderildi.”

“Gönderildi mi?” Abbey, şaşkınlık içinde Ryan’a bakı-yordu.

“Evlenmemiş bir kız olarak hamile kalması ailesi için bü-yük bir utanç kaynağı oldu. Bu duruma Amerika’da nasıl yaklaşıyor bilmiyorum. Sanırım Amerika daha liberal ama öyle olsa bile evlenmemiş bir anne olmanın çok da iyi bir seçenek olmadığına eminim.”

Abbey, “Değil,” diyerek doğruladı.

“Ama dediğim gibi, İrlanda’da tamamıyla bir felaket. Daha önce Magdalen Çamaşırhanelerini duydun mu?”

Abbey başını hayır anlamında iki yana salladı.

“Tarihimizin kara bir sayfası. Hamile kızlar dinî emirlerle yönetilen bu enstitülere gönderilirdi. Rahibeler kızları düşmüş kadınlar ve cezalandırılması gereken günahkârlar olarak görüyordu.”

Abbey korkmuş görünüyordu. “Bunları *rahibeler* mi düşünüyordu? İnsanları mı yargılıyorlardı?”

“O zamanlar Katolik Kilisesi’nin İrlanda halkı üzerinde sıkı bir yönetimi vardı. Ve cinsel olaylara karşı bakış açısı... Dediğin gibi peşin hükümlüydü. Evlilik dışı hamile kalan bir kız cezayı hak eden düşmüş bir kadındı.”

“Toplumsal böyle düşünmesini anlayabiliyorum ama rahibeler? Rahibelerin ilgi dolu ve yardımsever olması gerekir.”

Ryan, “Eminim çoğu öyleydi,” diye cevapladı. “Ama istisnalar vardı. Enstitüdeki çoğu rahibe, kızların günahları için cezalandırılması gerektiğine inanıyordu. Onlara çok kötü davranıyorlardı. Hatta öyle ki Ita Dillon kaçmaya çalışmış.”

“Zavallı şey.”

“Onu yakalayıp dövmüşler. Doğum yapmış ve bebeği doğduktan kısa bir süre sonra ölmüş.”

“Aman Tanrım!” Abbey, korku içinde Ryan’a bakıyordu.

“Bebeğini de evlatlık vermişler. Bebeği evlat edinen James ve Ellen, pardon Mamie Connolly kırklı yaşlarındaymış. Bu yaş o zamanlar düşünülüğünde bebek sahibi olmak için epey geç bir yaş. Bebeği aldıktan sonra da Birleşik Devletler’e göç etmişler.”

“O döneme göre hayatlarında büyük bir değişiklik.”

“James bir mühendismiş. Talep gören yetenekleri varmış.”

Abbey başını olumlu anlamda salladı. Büyükbabasının bir mühendislik şirketinde çalıştığını biliyordu.

“James ve Mamie bunun iyi bir adım olacağını düşünmüş. İrlanda’da aileleri yokmuş. Kızlarını umut ve fırsatların olduğu Amerika’da büyütmenin daha iyi olacağına karar vermişler.

“Anlıyorum. Peki annemin gerçek babası... Bay Fitzpatrick onlarla İrlanda’dan ayrılmadan önce görüşebilmiş mi?”

“Hayır.” Ryan’ın sesi üzgün çıkmıştı. “O zamanlar babaların hakları oldukça ihmal ediliyordu. Ayrıca Ita’nın hamileliği Fred Fitzpatrick’i en az Ita kadar korkutmuş, dolayısıyla Ita’nın gönderilmesiyle rahat bir nefes almış.”

“Hayır!”

Ryan sabırlı bir şekilde, “Başka bir dönemden bahsediyoruz,” dedi. “Bunları anlamak zorundasın. Kulağa çok acımasız geldiğini biliyorum ama o zamanlar insanların tutumları başkaydı. Fred, her şeyi arkasında bıraktı.”

“Ita’nın öldüğünü öğrendi mi?”

“Evet ama... İstese bile o durumda yapabileceği bir şey yoktu. Ita’nın ailesinin onunla ilgili hiçbir şey duymak istemediği barızdı. Kendi çocuklarını görmek istemedikleri düşünülürse bu çok doğaldı. Fred kendi hayatına devam etti. Ros’la evlendi, üç çocuğu oldu. Kendi işini kurdu ve bu konuyu televizyonda Magdalen Çamaşırhaneleriyle ilgili bir belgesel görene kadar hiç düşünmedi. Son birkaç yılda çok fazla bilgi yayılmış, insanlar kızlara nasıl davranıldığını öğrendiğinde dehşete düşmüştü. Fred, Ita’ya olanlar için vicdan azabı çekiyordu. Ona yardım etmek için daha fazlasını yapmadığı için kendini suçladı. Bu yüzden Ita’nın kızıyla, yani kendi kızıyla, görüşüp özür dilemek istiyor.”

“Dediğim gibi annem onu affedecektir.”

“Ama o yüz yüze özür dilemek istiyor.”

Abbey, “Bu çok güzel,” dedi “Ama imkânsız.”

“Ben de ona böyle söyledim. O da annen yerine seninle buluşmak istediğine karar verdi. Anlatmak zorunda olduklarını dinlersen onun dürüst bir insan olduğuna inanacağına ve bizi annenle, yani onun da aynı zamanda kızı olan annenle iletişime geçirip onu İrlanda’ya gitmeye ikna edeceğine inanıyor.”

“Yani buraya beni görmeye mi gelecek?”

Ryan, “Hayır,” diye yanıtladı. “Senin onu ziyaret etmeni istiyor.”

“Ama...” Abbey küçük dilini yutmuş gibiydi.

“Amerika’ya gelmek istemiyor. Ailesinin henüz Ita’yı bilmesini istemiyor.”

“Ama öğrenecekler. Birden kapısında beliriverirsem...”

“Elbette öğrenecekler. Ama bu zamanla halledilebilecek bir şey ve Fred’in kendi seçimleriyle olmalı.”

Abbey, “Her şeyi burada bırakıp İrlanda’ya gidemem,” diyerek karşı çıktı. “Artık çok fazla seyahat etmiyorum. Düzenli hayatı seviyorum. Ayrıca bir işim var. Bağlı olduğum müşterilerim var...”

“Bay Fitzpatrick seyahatini ve diğer tüm masraflarını ödeyecek.”

Abbey, “Sorun para değil,” diye cevapladı.

“Bak Abbey, Bay Fitzpatrick yaşlı bir adam. Asıl görüşmek istediği anen ama en azından seninle görüşürse bir gelişme olmuş gibi hissedecektir. En azından bunu yapabilirsin.”

Abbey ne diyeceğini bilmiyordu.

“Hemen karar vermek zorunda değilsin. Ama bir iki gün içinde karar verirsen çok güzel olur.”

“Tamam.”

“O, kötü biri değil.”

Abbey hiçbir şey söylemedi.

“Bir düşün derim.”

“Düşüneceğim.” Abbey, kıyının karşısına baktı. Sessiz, hareketsiz, kara kara düşünen Alcatraz da sessizce ona bakıyordu.

DÖRDÜNCÜ KISIM

BULUŞMA

On İkinci Bölüm

Suzanne Fitzpatrick bankanın toplantı odasında oturuyordu. Arkadaşı ve hesap uzmanı Petra Summers hemen yanındaydı. Mirador Oteli'ni satın almakla ilgilenen konsorsiyumu oluşturan iki iş kadını Beatriz ve Concha da onları yalnız bırakmamıştı. Dört kadın, lacivert takım elbiseli orta yaşlı banka temsilcisi adamların karşısındaki masada oturuyordu. Onlar da iş kıyafeti giymişti fakat Suzanne'in eteği ve ceketi parlak kırmızıydı. Concha'nın çiçekli elbisesi kanarya sarısı ceketiyle uyum içindeydi. Beatriz zümrüt yeşili kıyafetinin içinde dikkat çekerken, Petra'nın pantolonu moka kahvesi, ceketi turuncuydu. Toplantı odasına girdiklerinde Suzanne bir paket Starburst'u* andırdıklarını söyledi. Petra buna kıkır kıkır gülerken bu gülüş, Concha'nın ona sert sert bakmasına sebep olmuştu.

Suzanne, kredi müdürünün Petra'nın alım, restorasyon ve Mirador'un tekrar açılması için yaptığı finansal plandaki hataları buluşunu dinlerken kendi kendine belki de kıyafetlerimiz konusunda birine danışmalıydık diye düşündü. Belki de bankacılar için sıkıcı mavi iyi bir seçenektir. Genç kadın düşünmeye devam etti. Planları ne kadar iyi olursa

* Starburst, Mars'ın bir yan kuruluşu olan Wrigley Company tarafından üretilen, kutu şeklinde, meyve aromalı yumuşak şekerleme şekerin markasıdır

olsun bankanın onlara istedikleri parayı vermeyeceğini biliyordu. Planda kusur bulmak sadece basit bir bahaneydi. Finansal kriz son beş yıldakinden daha korkunç bir durumda olduğundan bankalar kredi konusunda fazla dikkatliydi. Suzanne'e göre borç almak isteyen çoğu insanın zaten mükellef kurtarıcı planlarla desteklenmiş olması bir şaka olmalıydı. Suzanne sıkıcı bankacılara bağışlamak istiyordu fakat bunun hiçbir mantığı yoktu. Adamlar bunu umursamayacaktı. Yaptıkları her şeyi rutine bağlamışlardı. Ve Mirador konusunda bu kadar dikkatli olmakla hata ediyorlardı. Suzanne, bu işte başarılı olacağını biliyordu. Concha ve Beatriz de böyle düşünüyordu. Concha ve Beatriz'in paralarını tehlikeye atmayı kabul etme sebebi de buydu. Bir kâr elde etmeyi umuyorlardı ve Suzanne onlara bekledikleri kârı verecekti. Keşke projeyi hayata geçirebilselerdi.

Kredi müdürü Alberto Gonzales, turist endüstrisindeki azalmadan bahsediyordu. Adam, Mirador'un şehir merkezinde olmadığından Suzanne'in pazarladığı gibi bir otel olmasının çok güç olduğunu söyledi. Dikkatini Alberto Gonzales'e veren genç kadın, adamın son itirazıyla birlikte ayağa kalkarak hızla söze girdi.

"Anladığım kadarıyla vaktimizi boşa harcıyoruz. Başka biriyle konuşacağız. Ne yapmaya çalıştığımızı daha iyi anlayacak biriyle."

Adam hayret içinde Suzanne'e baktı.

Beatriz, "Evet," dedi. "Sizden daha *cesaretli* olan birçok banka olduğu kesin."

Diğer dört kadın hızla toplantı odasından ayrılıp asansöre yürüdü.

Petra, "Kahretsin," diye söylendi. "İlgileneceklerine emindim. Daha önce bu tarz bir şey için yatırım yapmışlardı."

Concha, “Ve muhtemelen para kaybetmişlerdi,” diye yanıtladı.

Beatriz onaylayarak, “Doğru,” dedi. “Ama biz başa-rabilirdik.”

“Hanımlar... Bekleyin.”

Dört kadın arkasını döndüklerinde Alberto’yu gördüler. Diğer adamlar da yanındaydı.

“Size ihtiyacınız olan parayı temin etmek işimize gel-meyebilir ama kendinize ait ek bir fonla...”

Suzanne sabırsızca yanıtladı. “Eğer ek bir fonumuz ol-saydı bugün burada olmazdık.”

Banka müdürü, “Daha esnek olmalısınız,” dedi. “Yar-dım etmek istiyoruz.”

“Ama şu ana kadar pek yardımcı olduğunuz söyle-nemez.”

Petra bir elini Suzanne’in koluna koyup asansörü ça-ğırma tuşuna basarken müdüre doğru, “Bir teklifte bu-lunun,” dedi.

“Zor zamanlardan geçiyoruz. Ama istediğiniz miktarı biraz azaltabilirsiniz...”

“Bunu konuşabiliriz. Ama önce bize daha somut bir şeyler vermelisiniz.”

Dört kadın asansöre bindiğinde Petra, Concha ve Be-atriz’e dönerek ek sermayeyi arttırıp arttıramayacaklarını sordu.

Concha, “Ben kendi yatırımımı biraz arttırabilirim,” dedi. “Ama bu yüzde ondan daha fazla olmaz. Bir otel projesi için daha fazla arttıramam.”

Beatriz başını olumlu anlamda sallayarak, “Ben de aynı oranda arttırabilirim,” dedi.

Suzanne pişman görünüyordu. “Bildiğiniz gibi ben para değil, uzmanlığımı sunuyorum. En azından sadece bankadan alacağım parayı sunabilirim. İhtiyacımız olan

miktarı oluşturmam için yeterli derecede kişisel birikimim yok ve dürüst olmak gerekirse bu parayı kimden alabilirim bilemiyorum.”

Beatriz, “Madem öyle kusura bakmayın,” dedi. “Bu işe dâhil olmak istiyorum ama gerçekçi de olmak zorundayım.”

Concha, “Ben de aynısını söylemek zorundayım,” diye ekledi.

Petra, “Hemen vazgeçmeyelim,” dedi. “Bakalım bize ne sunacaklar. Bu arada Suzanne ve ben rakamlar üzerinden tekrar geçeceğiz. Hâlâ başarabiliriz.”

“Eğer becerebilerseniz bana hemen haber verin.” Beatriz bunu söylerken asansör giriş katına gelmişti. “Teklifim dört hafta daha geçerli. Sonrasında başka bir yatırım aramaya başlayacağım.”

Concha, “Mantıklı,” dedi. “Ben de dört hafta beklerim.”

“Tamam.” Suzanne, kadınlara parlak gülümsemeyle güldü. Ama Mirador’u elde etme fırsatının elinden uçup gittiğini hissetmeden edemiyordu. “Sizinle iletişimde olacağım.”

Yatırımcılar binadan ayrılırken Suzanne hüzün dolu gözlerle Petra’ya baktı.

“Olmayacak.”

Petra, “Daha çok deneyeceğiz,” diye cevapladı. “İhtiyacımız olan para çok büyük bir para değil. Birkaç yüz bin dolardan bahsediyoruz.”

“Birkaç milyon da olabilir.”

“Belki konsorsiyuma katılacak başka birilerini buluruz. Müşteri listeme tekrar bakacağım. Bir şeyler bulacağız. Sana söz veriyorum.”

“Keşke ben de senin kadar olumlu bakabilseydim.” Suzanne bankanın kapısını açıp dışarı adım attı.

İki arkadaş eski şehrin dar sokakları boyunca sessizlik içinde yürüdükten sonra Petra'nın ofisine geldiler. Petra, Suzanne'e hoşça kal deyip içeri girdi. Suzanne bugün işten izin almıştı, bu yüzden arabasına binip tekrar Mirador'a gitti. Mirador, eşsiz deniz manzarasıyla hep olduğu kadar güzeldi.

Suzanne, bunun iyi bir iş olduğunu biliyorum diye düşündü. Başarabileceğimi biliyorum. Bankanın düşündüğü kadar riskli değil. Sonra aklına babasıyla ilgili beklenmedik bir anı geldi. Babasının annesine kendi işinden bahsedişini hatırlamıştı. Babası, "Risk bilmediğin işte olur," demişti. "Bunu bir yerde okudum. Doğru. Alarm şirketim iyi gidiyor çünkü her zaman ne yaptığımı biliyorum."

Suzanne, Fred'in onu iyi bir risk olarak görüp görme-yeceğini düşündü. Babasının parası olduğuna emindi ama onun projesi için yatırım yapar mıydı? Genç kadın keskin bir nefes aldıktan sonra sessizce homurdandı. "Babamı düşündüğüme göre çok çaresiz olmalıyım. O beni hiçbir zaman, hiçbir şeyde desteklemedi. Neden şimdi destekle-sin?" Suzanne ayrıca kendi kendine bunun bir felaket ola-cağını da söyledi. Babası gidişattaki her adımını kontrol etmek isteyecekti. Ona güveni yoktu ve kısa, başarısız ev-liliği babasının bu bakış açısını epeyce güçlendirmişti. Bu güven sarsıntısı Calvin'i bildiğinden değildi, Suzanne ve Calvin, Amerika'da evlenmiş ve düğüne aileden kimseyi çağırılmamıştı. Suzanne buna gerek duymamıştı ve sonra-sında her şey korkunç gittiğinde kimseyi çağırmadığı için mutlu olmuştu.

Genç kadın kafasındaki anıları uzaklaştırmak için sesli bir şekilde, "Hiçbir alakası yok," dedi. "Bu düşündükleri-min şu anki durumumla hiçbir ilgisi yok. Yardım edebile-cek insanları düşünmem gerek."

Fakat şu an Suzanne'in aklına kimse gelmiyordu.

Zoey, Donald'ın giriş kapısında çıkardığı anahtar sesini duyduğunda parti elbisesini deniyordu. Genç kadın elbisesini hızla kafasından geçirdikten sonra (fermuarını düzgün bir şekilde çekemediği için sessizce küfürler ediyordu) elbiseden kurtuldu ve dolaba astı. Donald'ın elbiseyi doğum gününe kadar görmesini istemiyordu.

Donald, parti için çok hevesliydi. Zoey ona planını anlattığında - yerel mezeci dükkânlarından alınmış kanepelerin sunulacağı elli kişilik bir ev partisi - Donald dehşete kapılmıştı.

Hemen, "Dünyanın parası tutar," diye karşı çıkmıştı.

Fakat Zoey ikna edici bir ses tonuyla, "Hiç de değil," diye yanıtladı. Bu sırada şarküterinin (tabii helyum balonları ve parti çiçeklerinin de) faturalarını Donald'ın görmemesi gerektiğini de unutmuyordu. "Her şeyi yerel dükkânlardan alıyorum, çok abartı bir şey yok."

"İnsanları çoktan davet ettiğine göre sanırım yapacak bir şey yok. Kimler geliyor?"

Zoey, ailesi ve arkadaşlarından ve Donald'ın iş arkadaşlarından - ve tabii Gareth, Lisette ve Fred'den - oluşan konuk listesinin üzerinden geçti.

Donald, "Sence babam bir otuz yaş partisine gelmek ister mi?" diye sordu.

"Neden istemesin?" Zoey parlayan gözlerle kocasına baktı. "Beni görünce tekrar canlı ve erkeksi hissetmesini sağlayacağım."

Donald panik içinde, "Babamın erkeksi hissetmesini istemiyorum," dedi.

Zoey kıkırdadı. "Bana bakmayı seviyor, Don. Unutma, uzun süre bakarsa kalp krizi geçirip olduğu yere yığılabilir."

"Ne güzel bir ölüm." Donald bir kahkaha atmadan edemedi.

“Evimizin çok küçük olması ne kötü. Gerçekten büyük bir parti verebilirdik.”

Donald karşı çıkarak, “O kadar da küçük değil,” dedi. Fakat evin kötü yanlarını sürekli eski karısıyla yaşadığı Clontarf eviyle kıyaslayan da kendisiydi. Sevdığı evi bıraktığını düşündükçe göğsünde öfkeden bir sıkışma hissedirdi. O ev, şimdikine göre daha karakterli bir evdi.

Zoey, “Parti için küçük,” dedi. “Ama boşver, gelecekte daha iyi evlerde yaşayacağımıza eminim.”

Donald, ne hevesli bir kadın, diye düşündü. Zoey enerji, umut ve beklenti dolu bir kadındı. Kendisi bazı zamanlar hayatın, tüm umudunu ve beklentisini sömürdüğünü hissetse de Zoey’yi bu yüzden seviyordu. Tanrım, elli yaşındaydı. Önündeki günler düşünüldüğünde, arkasında bıraktığı günlerin sayısı çok daha fazlaydı. O, bu dünyadan ayrıldıktan sonra Zoey’nin uzun bir ömrü olacaktı ve bu düşünce onu üzüyordu.

“Sorun nedir?” Zoey’nin sesi endişe doluydu.

“Hiç. Hiçbir sorun yok. Babam gelse de gelme de parti harika bir fikir.” Donald, kollarını karısına sarıp onu kendine çekerek saçlarındaki elma kokulu şampuanı kokladı.

Zoey, Donald’a sıkıca sarıldı. Donald’ın bazen hüzne kapılıp kendi kendini üzdüğünü biliyordu. Kocasının böyle bir hüzne kapılmadığından emin olmak ise onun göreviydi. Onun görevi kocasına bakmak, mutluluğunun ve ona olan aşkının devamlılığını sağlamaktı.

Gareth, elinde bir kadeh kırmızı şarapla odaya girdiğinde Lisette, Facebook durumunu güncelliyordu.

“Bir an hiç gelmeyeceksin sandım.”

“3A sınıfı insanın sabrını sınıyor.” Gareth, karısının yanına oturup şarabından bir yudum aldı. “Tanrım, şaraba ihtiyacım var.”

“Nasıl hissettiğini biliyorum.” Lisette, dizüstü bilgisayarı kapatıp mutfığa gitti ve şarap şişesini bulup kendine de bir kadeh doldurarak salona döndü ve Gareth’in karşısındaki koltuğa oturdu.

“Doğrusu, daha ne kadar böyle devam edebilirim bilmiyorum. Herkesin, öğretmenlerin mükemmel hayatları olduğunu söylediğini biliyorum. Tatili düşündüğünde onları suçlayamam ama, AMA, hiçbiri 3A gibi neandertallerden oluşan bir grubun önünde oturmuyor. Tony Mitchell, ders-te sürekli osurmanın çok komik olduğunu sanıyor. Sınıf arkadaşları da öyle. Bense bunu korkunç iğrenç ve tatsız buluyorum.”

Lisette, “Ben de öyle,” diye onayladı.

“Bu çocuklar canavar. Sen de biliyorsun, hepsi birer canavar. Kafalarının içi hayallerle dolu. Bu konuda o lanet *X Factor*’ü ve *Celebrity Whatever*’ı suçluyorum. Herkesin bir hayali var. Herkes ileride biri ya da bir şey olacağını hayal ediyor. Ama 3A’nın olmayacağı kesin.” Gareth gözlerini yumdu.

Lisette dizüstü bilgisayarını açıp durumunu tekrar güncelledi. *Yine okul hakkında atıp tutuyor. Doğrusu onu bu konuda suçlayamam ama bunları bana anlatmasının hiçbir mantığı yok.*

Genç kadın durumu yazdıktan sonra paylaşıla basmakta tereddüt etti. Gareth’in Facebook’u yoktu. Facebook’un ‘sosyal parçalanmanın’ bir başka tehlikeli yolu olduğunu söylerdi. Lisette, onun ne düşündüğünü umursamıyordu. Facebook sayesinde Fransa’daki arkadaşları ve ailesiyle iletişimde kalabiliyordu, böyle bir şey yirmi beş yıl önce İrlanda’ya geldiğinde imkânsızdı.

Gareth’la ilk tanıştıklarında Gareth hevesli ve ilgili bir öğretmendi. Birkaç şeyin birleşimi - fakat bunların hepsi eğitim sistemiyle alakalı değildi - hevesini kırmıştı. Hevesi-

nin asıl kırılma sebebi yükselişler ve düşüşlerdi. Ekonomi yükselişe geçtiğinde öğretmenler toplumun önemsiz birer bireyi olarak görülmeye başlamıştı. Bir iş kurmadıklarından, insanları işe almadıklarından ya da para üretmediklerinden dolayı önemsiz kimselerdi. Rollerinin ve düşüncelerinin değeri azalmıştı. Öğretmenlere saygı azalmıştı, öğrenciler ve ebeveynler kendi haklarının üstün olması gerektiği konusunda oldukça kararlıydı. Lisette, saygının kazanılmak zorunda olduğuna inanırdı ve kendisi sınıfında saygı kazanmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Fakat şimdi ailelerin onları bir girişimci olmadıkları için küçük gördüğünü biliyordu. Genç kadın sık sık, aptal insanlar diye düşünürdü. Kendilerine ve ailelerine ne yaptığını göremeyen aptal insanlar.

Kriz olduğunda ise öğretmenlere olan tutum tekrar değişiyordu, fakat bu sefer odaklanılan konu birkaç saat çalışmalarına ve güvenli, garanti bir işleri olmasına rağmen fazla ödeme almalarıydı. Lisette, Gareth'in 3A sınıfıyla vakit geçiren biri kendini güvende ve garanti hisseder miydi merak ediyordu. Üstelik evinden çıkıp prestijli arabalarına binen Noel (the Mucker) Kelly ve Tiernan (the Truck) Scallion ile kıyaslandığında hiç de para kazandığı söylenemezdi.

İnsanlar ne düşünürse düşünsün yaptıkları iş hiç kolay değildi. Ve yine insanlar ne derse desin kimse onlara bir servet ödemiyordu. Asıl üzücü olan da buydu. Çünkü Gareth ve Lisette bu servetle yaşadıkları mal mülk kâbusundan kurtulabilirdi. Bu bir kâbustu çünkü onları küçümseyen insanlara içerliyorlar ve birer öğretmen oldukları kadar girişimci olmaya da çalışıyorlardı.

Herkesin ticarete atıldığı 2000'lerin ortalarında olsalardı bu harika bir fikir olabilirdi. Asıl sinir bozucu olan onların diğer insanlar gibi hızlı hareket edememiş olmasıydı.

Fred'den aldıkları beklenmedik bir yardımla Kilmore Yolu'ndaki üç yatak odalı evlerini satmadan önce şimdiki evleri Thorngrove'a depozit ayırabilmişlerdi. O tarihte bu onlar için öyle büyük bir şans gibi gelse de bu, mülk yatırımının karanlık yollarında ilerlemelerine sebep olmuştu. Thorngrove'a taşınmayı beklerlerken ev fiyatları artmaya devam ediyordu. Evlerini sattıklarında hayal edebileceklerinden daha fazla paraları olmuştu. Banka müdürü bir öneride bulunup onlara paranın bir kısmını başka mülkler için yatırım amaçlı kullanmak isteyebileceklerini söylemişti. Banka müdürünü dinlediklerinde şehir merkezinde kârlı bir daire sahibi olmuşlardı. Bu da onlara bir başka Dublin dairesi olan dört yatak odalı kiralık Artane'in ve elbette ki La Rochelle'deki evlerinin kapısını açmıştı.

Lisette tüm bunların nasıl bu kadar kolay olduğuna şaşırmıştı. Birkaç ay içinde öğretmen olarak hiç yapamayacakları bir şey yapmış ve mülk piyasasında kendilerine büyük bir rol bulmuşlardı. Haftalar içinde alım satım yaparak para sahibi olunabiliyorsa yıllarca çalışıp sınıf kahrı çekmenin ne anlamı vardı, merak etmişti. Ayrıca tüm bunlara ek olarak (bu onun utandığı bir sırdı) ilk defa Donald'a karşı üstün hissediyordu çünkü Donald, Deirdre'den boşandıktan sonra oldukça küçülmüştü. Genç kadın kendini beğenmişliğinden aman vermese de Gareth'la olan hayatının ağabeyininkinden iyi olduğunu ve ailesinin akrabaların içindeki en iyi aileye dönüştüğünü düşünmeden edemiyordu.

Teorik olarak düşünüldüğünde o ve Gareth ikinci dairelerini satmaya kalktıklarında elli bin dolar kazanacaklardı. Onlara yüzde yirmi beş kâr ettirecek bir teklifi, fiyatların daha aşağı inmeyeceğini düşündüklerinden reddetmişlerdi. Fakat fiyatlar elbette daha aşağı inmişti. Üzücü bir şekilde öylece kalakalmışlardı ve nasıl baş edebileceklerini bilmedikleri miktarda borçları da vardı. Başlarını suyun üstünde

tutmanın tek yolu okuldan sonra ve hafta sonları özel ders vermektir (çok fazla öğrencinin ekstra derse ihtiyaç duyması büyük şanstır.) Bazen de Thorngrove'a yabancı öğrenci alırlardı. Geçen kış yabancı öğrenciler sayesinde geçinmişlerdi ama Lisette bu yıl aynı sayıyı elde edebilecekler miydi bilmiyordu.

Bu konuda fazla konuşmamalarına rağmen Gareth'ın La Rochelle'deki evlerinin fiyatına baktığını bilmek aralarında hâlâ bir bariyer oluşturuyordu. Hayat ne kadar zor olursa olsun Lisette, Papillon'u satma fikrine dayanamıyordu.

Genç kadın dizüstü bilgisayarına gelen bir uyarı mesajıyla ekrana baktı.

Doğum günümün yaklaştığını hatırlatmak istedim. Seni erkenden görmeyi umuyorum.

Lisette hafifçe inledi. Zoey'nin otuzuncu yaş gününe gitmek, istediği en son şeydi. Zoey'nin kaprisli arkadaşlarıyla, Donald'ın sıkıcı iş arkadaşlarıyla olmak istemiyordu. Kendini etraftaki insanlar yüzünden yaşlı, alakasız ve işe yaramaz hissedecekti. Üstelik ona hâlâ öfkeli olmasına rağmen insan içinde Gareth'a iyi davranmak zorunda kalacaktı.

Genç kadın kendi kendine, kes şunu, dedi. Sen işe yaramaz, yaşlı ya da alakasız değilsin. Gareth'a da her fırsatı değerlendirmeye çalıştığı için kırgınsın. Asıl problem parasız olman ve bunu saklamaya çalışman. İşte bu, bulunulması gereken zor bir yer. Fakat umarım sonsuza dek sürmeyecek. Her şey değişecek. Her zaman böyle olur.

Lisette tekrar kayınpederini ve vasiyetini düşündü. Kendi kendine keşke vasiyeti görmeseydim diyordu, çünkü Fred'in nihai sonunu düşünmekten hoşlanmıyordu. Onu ne kadar çileden çıkarırsa çıkarsın Fred'i severdi ve içinde bulundukları çukurdan çıkmak için onun ölümüne bel bağladıklarını düşünmeleri korkunç bir şeydi. Ama Gareth banka müdürüyle son konuştuğunda, Fred'in mülkünü

sormuş ve Gareth, adama onlara iyi bir miras kalacağını garantisini vermişti. Bill, Gareth'a inanmış ve bu yüzden onlara hak ettiklerinden daha çok müsamaha göstermişti. Lisette, Fred onların geleceği için ne kadar önemli olduğunu biliyor muydu, merak ediyordu. Aslında onu tanıyordu, Fred muhtemelen bunun farkındaydı. Genç kadın dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarına çevirdi.

Ve Zoey'nin mesajını, *hiç kaçırır mıyım?* Diye yanıtladı. *Yılın bombası olacağına eminim.* Lisette bilgisayarını kapattı. Gareth, yanındaki kanepede uyuya kalmıştı. Genç kadın kafasını kocasının omzuna koyup gözlerini kapattı, fakat uyuyamadı. Kafasında dolanan binbir endişe uyumasını engelliyordu.

On Üçüncü Bölüm

Abbey, Ryan Gilligan'a İrlanda'ya gidip Fred Fitzpatrick'le görüşeceğini söyledi ama bunun için Pete ve Claudia hafta sonu Karaippler'den dönene kadar bekleyecekti.

Genç kadın, "Eve bakıyorum," diye açıkladı. "Tabii köpeğe de. Öyle kafama göre çekip gidemem."

Ryan, "Doğru," dedi. "Bay Fitzpatrick çok mutlu olacak. Uçak biletlerini elimden geldiğince hızlı bir şekilde ayarlamaya çalışacağım. Müşterim..." Ryan bir an durup devam etmeden önce düşündü. "Müşteri demeyi bırakıp büyükbaban demeliyim, değil mi?"

"Sen nasıl istersen."

"Her neyse, seni gördüğü için çok mutlu olacak. Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi."

"Sanırım seni burada tutmak bir servete mal olmuştur. Üzüldüm."

"Sorun yok. Bu hafta çalışmıyorum."

"Tatilde misin?" Abbey, Ryan'a bakıp sıırıttı. "O zaman sana şehri biraz gezdirmeliyim."

Ryan, "Otobüs turu yaptım," diye yanıtladı.

"Otobüs şehrin büyük bir kısmını gezdiriyor ama kayalıklara gittin mi?"

“Hayır ama filmi gördüm. Alcatraz’dan Kaçışı, sonra diğer televizyon dizilerini...”

Genç kadın, “Orası benim en sevdiğim yer,” dedi. “Benimle gelmelisin. Yarma bilet almaya çalışacağım.”

Ryan, “Tamam,” diye yanıtladı. “Eğlenceli olacağına eminim.”

Vapur adaya yanaştığında Ryan, broşürlerde bahsedilen soğuk rüzgârın ve nemli sisin olmadığını, yanında getirdiği kürklü montun tamamen gereksiz olduğunu fark etti.

Abbey, tişörtüne ve kaptisine bakarak, “İnsanlar Alcatraz’ı soğuk ve acımasız bir yer olarak düşünmeyi seviyor,” dedi. “Ama bazen sıcak ve hoş olabiliyor.”

Ryan ve Abbey, hapishaneye yöneldiklerinde Ryan, mırıldanarak burası için hoş kelimesini kullanamayacağını söyledi. Alcatraz, hayal ettiğinden daha küçük ve dar bir yerdi.

Abbey, “Zamanda yolculuk etmek gibi,” dedi. “Burayı bu yüzden seviyorum. Dışarıdaki dünya ne kadar değişirse değişsin burada tarih hep 1963.”

“Yani geçmişi mi tercih ediyorsun?” Bu sırada Ryan, Robert Kennedy’nin hapishaneyi kapatma emri verdiği 21 Mart 1963 tarihinin kahvaltı menüsüne (çeşitli kahvaltılık gevrekler, buharda pişmiş buğday, omlet, komposto ve tosttan oluşan menüye) bakıyordu.

Abbey, “Hayır,” diye yanıtladı. “Ama bence önemli.”

“Bence de. Bence Bay Fitzpatrick için de öyle.”

Abbey, Ryan’a baktı, fakat Ryan hâlâ menüye bakıyordu.

Genç kadın menüye baktığında hapishanedeki adamlar bu menüyü yemeye zorlandığında Ellen beş yaşındaydı diye düşündü. İrlanda’da onu bekleyen başka bir aile olduğunu bilmeden, annesi ve babasıyla Boston’daydı. Aslında bekleyen biri yoktu. Abbey, bu kadar duygusal olduğu için kendini azarladı. Fitzpatrick ailesi Ellen’ı beklemiyordu.

Onun varlığından haberdar olan tek kişi Bay Fitzpatrick'ti ve bunca zamandır onu unuttuğu âşıkardı.

Genç kadın birden irkildi.

“Soğuk mu oldu?” Ryan’ın sesinde endişe ve şaşkınlık vardı.

Abbey, “Hayır,” diye yanıtladı. “Sadece düşünüyordum.”

“Hadi.” Ryan, Abbey’yi temiz hava alması için hapishaneden dışarı çıkardı. Güneş bulutsuz mavi gökyüzünü cayırdı yakarken bir duvara yürüyüp koydan karşıdaki şehre baktılar.

Ryan, “Çok duygusal,” dedi.

“Buraya benimle gelip bunu söyleyen ilk kişi sensin.”

“Elbette duygusal. Bu kadar yakın olup bu kadar uzak olmak...” Ryan hemen ekledi. “Ama büyük suçlulardı ve bunu hak etmişlerdi.”

“Pete de böyle diyor.”

“Sanırım Pete’i seveceğim.”

Abbey de Pete’in ondan hoşlanacağını düşünmeden edemiyordu. Zaten Ryan sevilmesi kolay bir adamdı.

Genç kadın birden, “Burada kal,” dedi.

“Neden?”

Abbey çantasını açıp bir defter ve kalem çıkardı.

“Hareket etme. Oraya bakmaya devam et.”

Abbey, kalemini kâğıtta bir süre gezdirdi, Ryan’ın koya baktığı yere ara ara bakıp kâğıda tekrar bir şeyler çiziyordu. Birkaç dakika sonra durdu, kâğıdı defterden yırttı ve Ryan’a uzattı. Ryan suratında şaşkın bir ifadeyle önce kâğıda sonra Abbey’ye baktı.

“Bu harika. Gerçekten çok güzel. Ama beni böyle gördüğünü bilmiyordum.”

Abbey, Ryan’ı suratında dalgın bir ifadeyle karşıdaki suya bakan bir tutuklu olarak çizmişti.

“Annem hakkında ilk konuştuğumuzda suratında bu ifade vardı. Bu ifade birden aklıma geldi ben de ölümsüzleştirmek istedim.”

“Çok yeteneklisin.”

“Yeterince yetenekli. Bunu senin için bir hediye olarak yaptım. Bana bu kadar iyi arkadaşlık ettiğin için.”

“Arkadaşlığından ben de keyif aldım.” Ryan, bakışlarını elindeki kâğıttan Abbey’ye çevirdi. Ardından eski hapis-haneye baktı. Fakat başka hiçbir şey söylemedi.

Abbey’nin de düşündüğü gibi Pete ve Ryan tanışır tanışmaz iyi anlaştılar. Pete, İrlandalı adamı geçmişi hakkındaki sorguya çekmiş, Ryan kanuni bir kısıtlaması olmasına rağmen firmasında araştırma bölümünde çalıştığını ve bu konuda uzmanlaştığını anlatmıştı.

“Ben tam olarak bir dedektif sayılmam.” Ryan bunu söyledikten sonra Abbey, Pete’nin hayal kırıklığına uğradığını düşünmeden edememişti. “Daha çok kurumsal işler peşindeyim.”

Pete umutla, “Sanayi casusluğu gibi mi?” diye sorduğunda Ryan bunun normalden daha sıradan olduğunu ama zaman zaman böyle diyebileceğini söyledi.

İki adam zamanlarının çoğunu Amerika ve İrlanda kanunlarının farkından bahsederek geçirdikten sonra konu Fred Fitzpatrick’in kızını elli yıl hiç düşünmemesine rağmen birden görme arzusuna geldi. Pete, Ita Dillon ve Magdalen Çamaşırhaneleri’ni duyduğunda Abbey kadar şaşırmıştı. Abbey ve Pete, Ryan görmeden suç ortakları gibi bakıştılar.

Pete, “Abbey, bu adamla tanışıp annesi hakkında konuşmak için İrlanda’ya mı gidiyor?” diye sordu. “Başka sebebi yok mu?”

Ryan, “Bay Fitzpatrick, Abbey’nin Ellen’ı babasını ziyaret etmek için ikna edebileceğini umuyor,” dedi. “Uzaklık

zorluk çıkaracak gibi görünüyor biliyorum ama Bay Fitzpatrick'in her şeyi ayarlayabileceğine eminim.”

Pete, “Sen ne düşünüyorsun Abbey?” diye sordu.

“Adamla görüşmekten bir zarar gelmez. Annem hakkın-da bilmesi gereken her şeyi ona anlatacağım.”

“Evlatlık alındığını biliyor muydu yani?” Abbey, o akşamın ilerleyen saatlerinde, Ryan gittikten sonra Pete'yle sohbet ediyordu.

Pete, “Bana hiç böyle bir şey söylemedi,” diye yanıtladı. “Tabii söylemek zorunda da değil ama eskiden birçok şey hakkında konuşurduk.”

“Annem biliyor muydu, bilmiyor muydu bir türlü karar veremiyorum.” Abbey, endişeli bir ifadeyle Pete'e baktı. “Ama biliyorsa da... Sence de bu her şeyi açıklamaz mı?”

“Konu annense her şey mümkün.”

Abbey, “Onunla hemen iletişime geçmeli miyim bilemiyorum,” dedi. “Sanki bu adam... Babası ondan bir haber almayı hak ediyor. Ve annem neler olduğunu bilmeli. Ama ona birdenbire bir e-posta atmak da yanlış geliyor. Üstelik ne diyeceğimi de bilemiyorum.”

Pete, “Anlıyorum,” diye yanıtladı. “Bence İrlanda'ya gitmelisin. Adama her şeyi anlat, bırak ne yapmak istediğine o karar versin. Sonra annen hakkında endişelenebilirsin. Tüm bu süreç boyunca benimle iletişimde ol. İstemediğin bir saniye bile orada kalmak zorunda değilsin.”

“Bana uçak bileti alacak, üstelik bu durumu çözene kadar otelde kalacağım ve onu da o ödüyor. Birinin böyle bir şey yapması biraz tuhaf değil mi? Bu ona çok fazla paraya mal olacak olmalı.”

Pete, “Hey, bir keresinde ben de kaldığın oteli ödemiş-tim,” diye takıldı. “Hepimizin Santa Barbara'ya gittiği zamanı unuttun mu?”

Abbey sırtıttı. “Elbette unutmadım. Havuz kenarı oda, leziz yiyecekler. İrlanda’da böyle olacağını hiç sanmıyorum.”

“Harika olacağına eminim.” Pete, öne doğru eğilip Abbey’nin saçlarını karıştırdı. “Harika vakit geçireceksin.”

“Hımmmm...” Abbey, Pete’e şüpheyle baktı. Fakat tekrar seyahat edecek olma fikri içinde beklenmedik bir heyecan yaratmıştı. Ayrıca Ryan Gilligan’ın, Fred’in ailesinden en azından bir kişiyi eve getirme görevinde başarısız olduğunu bildirmesini de istemiyordu ve yine beklenmedik bir şekilde, tanımadığı büyükbabasını kendi gözleriyle görmek de istiyordu.

Uçak Dublin’e sabah sekizde iniş yaptı. Uçak metalik mavi denizin ardından bir dama tahtasını andıran yeşil tarlaları geçip piste iniş yaparken camdan dışarıyı izliyordu Abbey. Genç kadın eşyalarını toplarken birden kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Şu ana kadar *gerçekten* buraya geldiğini fark edememişti. Şimdiyse, birdenbire her şeyin gerçek olduğunu anlamıştı. Annesinin memleketinde, onun babasıyla, birkaç hafta önce varlığından haberdar bile olmadığı bir adamla buluşmaya hazırlanıyordu. Genç kadın bir an tereddüt etti.

Ryan, bilgisayarını kafasının üstündeki bagajdan alırken, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Dürüst olmak gerekirse biraz sarsıcı.”

“Biliyorum.”

“Ama işte geldim ve...”

Ryan güven veren bir ses tonuyla, “Seveceksin,” dedi. “İrlanda harika bir yerdir.”

“Ben de öyle duymuştum.”

Genç kadın koridora adım atıp çıkışa doğru yürüdü.

Bu sırada kendi çocukluğunu hatırlamıştı; annesiyle uçaktan inerken bu sefer geldikleri yerde sonsuza kadar kalıp kalmayacaklarını merak ederdi.

Ryan, Abbey'yi bavulların olduğu yere doğru yönlendirirken, "Bavullarımızı aldıktan sonra taksiyle otele geçeriz," dedi.

"Bay Fitzpatrick'le iyi anlaşamazsak kısa kalacağım."

"Ne zaman istersen gidebilirsin." Ryan'ın sesinde bu sefer güven yoktu.

Abbey, bavulların olduğu döner sistemde durduklarında, "Hatta etrafta olmamı istemeyebilir bile," dedi. "Benim yüzümden büyük bir hayal kırıklığına uğrayabilir."

"Hey, tüm Amerikan kızlarının güven dolu olduğunu sanıyordum. Hiçbirinde sahte bir alçakgönüllülük yoktu. Seni sevecektir."

Abbey bir kahkaha attı. "Birleşik Devletler hakkında yanlış fikirler edinmişsin."

"Galiba çok fazla Reality Show izledim."

Abbey tekrar gülüp bavulunu gördüğünde sevinçle ellerini ırpı.

Genç kadın bavulunu kaparken, "şanslıyız," dedi. "Daha önce bavulum hiç bu kadar hızlı gelmemişti."

"Belli ki en küçüğü en başta atmışlar."

Ryan, San Francisco havaalanında Abbey'le buluştğunda bavulunun boyutu karşısında şaşırmıştı. Fakat Abbey ona her zaman az eşyayla sehayat ettiğini söylemişti.

Terminalin dışındaki varış koridoru boyunca yürüdükleri sırada Abbey, bir an durup gülümsedi.

"Sıcak."

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Büyükannem İrlanda hakkında çok nadir konuşurdu ama İrlanda'dan bahsettiğinde soğuk ve yağmurlu olduğunu söylerdi."

Ryan, "Doğru söylemiş," diye onayladı. "Ama bazen misafirler, hatta biz bile pastırma yazına şaşırabiliyoruz. Belli ki hava son iki haftadır güzel. Önümüzdeki hafta da güzel olması bekleniyor. Etraf tam anlamıyla yanacak."

Abbey, taksiye binerken, “Süper,” dedi.

Ryan, taksi sürücüsüne, “Howth’a lütfen,” dedikten sonra Abbey’nin yanına bindi.

Abbey, taksi güzel bir Northside Köyü’ne girene kadar hiç konuşmamıştı, fakat köyü gördüğünde keyifle çığlık attı.

“Ne kadar tatlı.” Abbey çok sayıda yelkenli kayığın bulunduğu limana ve insanların çoktan toplanıp gezindiği iskeleye baktı. “Gerçekten çok güzelmiş.”

“Aynı Sausalito gibi.” Ryan’ın bu söylediği Abbey’yi gülümsetmişti.

Genç kadın sesinde şüpheyle, “Sanırım biraz,” dedi.

“Sen bir de büyükbabanın evinin manzarasını gör. Dublin Körfezi’ne bakıyor. İtiraf edeyim, San Francisco gibi değil ama gerçekten göz kamaştırıcı.”

Abbey hiçbir şey söylemedi.

“Oteline geldik.”

Taksi direkt olarak caddeye bakan, böylelikle liman ve denize manzarası olan çift cepheli bir binanın önünde durdu.

“Küçük ve aile tarafından işletilen bir otel. Butik tarzda. Umarım beğenmişsindir.”

Abbey, otelin tam olarak butik olduğunu ve Pete’in Santa Barbara’da ayarladığı ultra lüks otele benzemeyeceği konusunda haklı olduğunu düşünürken, “Harika görünüyor,” diye yanıtladı.

Ryan taksi ücretini ödedikten sonra Abbey’yi içeri soktu. Küçük giriş koridoru eski hâlini korumuştur. Yerler siyah beyaz çiniyle kaplanmıştı ve pirinç süslerle süslenmiş boş bir ocak ızgarasının içi büyük çiçeklerle donatılmıştı.

Resepsiyonist, “Merhaba,” dediğinde Abbey adamın ne kadar da köyün yerlisi olduğunu düşündü. Çünkü parlak altın kırmızısı İrlandalı saçları, yeşil gözleri ve burnundaki hafif çilleriyle tam bir İrlanda’lıydı. “Hoş geldiniz, Bayan Andersen.”

Abbey, “Teşekkür ederim,” diye yanıtladı.

“Uzun bir seyahat yaptığınızı biliyorum, muhtemelen yorulmuş olmalısınız. Odanız hazır, hemen yukarı çıkabilirsiniz. Ama kahvaltı etmek isterseniz kahvaltımız da hazırlanıyor.”

“Kahvaltı harika olur.” Abbey, uçakta önüne konan her şeyi yemesine rağmen aç hissediyordu. Genç kadın Ryan’a dönüp, “Bana katılmak ister misin?” diye sordu.

Ryan, “Çok nazıksın,” dedi. “Ama ofise gidip bitirmem gereken evrak işleri var. Bu yüzden...”

“Tabii, sorun değil.” Abbey o an son birkaç haftadır Ryan Gilligan’ı arkadaşı olarak gördüğünü fark etti. Ryan’ı onun iyiliğini isteyen, onu umursayan biri olarak görüyordu. Fakat Ryan, işini yapan bir adamdan başkası değildi. Genç kadın bunu unutmuştu. “Benimle bu kadar ilgilediğin için teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Seninle tanışmak çok güzeldi.”

“Seninle de öyle.” Abbey, elini uzattığında Ryan elini sıkıp yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

“Kendine iyi bak. Taksi saat birde kapıda olacak, seni Bay Fitzpatrick’e götürecektir, tamam mı?”

“Tamam.”

“İyi şanslar.” Ryan, Abbey’nin elini bırakıp otelden dışarı çıktı.

Abbey, Ryan’ın arkasından seslenmek istiyordu. Çok gergin olduğunu söyleyip yanında kalmasını istemeliydi. Fakat böyle bir hareketin komik olacağını biliyordu. Resepsiyonistten anahtarını aldı ve çantasını omzuna taktı. Ansızın yine kendini çok yalnız hissetmişti.

Oda oldukça güzeldi, deniz manzarası gerçekten nefes kesiyordu. Abbey, körfeze bakan pencerede durup limanın girişine doğru ilerleyen yelkenlileri izledi. Bir römorkör

şamandıraya doğru ilerliyordu. Burada, denizin kenarında kaldığı için mutluydu. San Francisco'nun Fisherman's Wharf'ıyla kıyaslanamayacak olsa da yine işlek bir limandı. Abbey, sürme pencereden deniz tuzunun ve ziftin kokusunu alabiliyor, tepede uçuşan martıların çığlıklarını duyabiliyordu. Bu gerçekten huzur veren bir şeydi.

Genç kadın çalan telefonuyla irkildi. Telefonunu çantasından çıkardığında Pete'in ismini görür görmez telefonu açtı.

"Nasılsın?"

Pete'nin sesini duymak çok güzeldi.

"Minyatür bir limana bakan küçücük, tatlı mı tatlı bir oteldeyim. Güneş denizi ılık ılık parlatıyor, iskelede balıkçı tekneleri, sanatçılar ve yürüyen insanlar var."

"Görünüşe göre kendi evinde gibisin."

"Tam olarak sayılmaz ama burası çok güzel. Çok geç olmuş, hâlâ uyumamışsın." Genç kadın saatine baktığında San Francisco'da gece yarısı olduğunu fark etti.

"Kızım iyi mi, emin olmak istedim. Ayrıca yetiştirmem gereken işler vardı, gece çalışmak için harika bir zaman. Kimse rahatsız etmiyor. Ee, senin planın ne?"

"Birazdan kahvaltı edeceğim. Sonra kasabada bir yürüyüşe çıkarım. Ondan sonra da Bay Fitzpatrick'le, yani büyükbabamla buluşacağım."

"Onunla konuşmak istediğine eminsin, değil mi?"

"Bilmek istediği her şeyi anlatacağım. Bence bunu hak ediyor. Ama nasıl hissedecek bilemiyorum. Aman, ne fark eder ki? O burada, annem Los Montesinos'ta, ikisi de kendi hayatlarını yaşıyor. Büyükbabamı öyle ya da böyle annemin onu affedeceğine ikna edeceğim."

Pete, "Gergin misin?" diye sordu.

Abbey itiraf eder gibi, "Tam olarak bilemiyorum," dedi. "Biraz tuhaf hissediyorum ama aileme ya da bir şeye dâhil olacaktım gibi de hissetmiyorum."

“İyi olduğuna emin misin?”

Abbey, Pete’i rahatlatarak, “İyiyim,” dedi. “Hadi uyu artık.”

“İyi geceler, tatlım.”

Abbey, “İyi geceler,” diyerek telefonu kapattı.

Otelin kahvaltısı çok güzeldi. Kahvaltı, Abbey’nin sevdiği şeyleri - taze meyve, yoğurt, et, peynir - içeriyordu. Genç kadının kahvaltıları genelde Starbucks’tan aldığı kahve ve Danish’ten ibaret olurdu. Starbucks’ın kahvelerinin, hafif lattesinin ve Danish’inin büyük bir hayranı olmasına rağmen okyanus manzaralı bir yerde kahvaltı masasına oturmaya benzemezdi. (Genç kadın, bu düşünce aklından geçer geçmez kendi kendine deniz, dedi. Okyanus kenarında değildi. Dublin, okyanusa değil denize bakıyordu.)

Abbey kahvaltıdan sonra dışarı çıkıp iskele boyunca yürüdü. Deniz seviyesindeyken hava sıcak ve korunaklıydı, anneler ve bebekleri sabahları burada yürümeyi çok seviyor olmalıydı. Genç kadın iskelenin sonundaki deniz fenerine ulaştığında suyun karşısında bulunan, İrlanda Gözü olarak bilinen küçük adaya baktı. Buraya ziyaretçiler ancak botla gidebiliyordu. Önce küçük bir bot seyahati yapmayı düşündüyse de sonra bunun için bir gün daha beklemeye karar verdi. Sonuçta turist aktiviteleri yapmak için koca bir haftası vardı. Tabii erken gitmezse.

Abbey, arkasını döndü ve yüksek iskele duvarı boyunca kasabaya dönen yürüyüşçüleri takip etti. Güneş hâlâ sıcaklığını kaybetmemişti ama girintili çıkıntılı yüzeyde yürürken rüzgâr suratına çarpıyordu. Kendi kendine gerçekten canlandırıcı diye düşündü, yürüyüşünü tamamladığında kendini uyanmış ve tazelenmiş hissediyordu. Marinanın etrafında yürümeye devam ettikten sonra kasabaya dönüp otele doğru yürüdü.

Sonra birden tekrar geçmişe döndü. Aklına annesiyle birlikte iskelede yürüyüp kaldıkları otele döndükleri zamanlar gelmişti. O zamanlar çok küçüktü, hangi ülkede olduklarını hatırlamıyordu. Tek hatırladığı Ellen'in bir binayı işaret edip 'nihayet evimiz' dediğiydi. Uzun bir yürüyüş olmuştu ve Abbey, yorgunluktan şikâyet edip durmuştu. Genç kadın, o zamanlar oteli ev olarak düşünmediğini hatırladı ama nihayet yatıp dinlenebileceği bir yere gelmişlerdi. Annesinin bu kadar enerjik olmamasını, sürekli başka yerlere gitmeyi ve başka şeyler yapmayı istememesini dilediğini hatırlıyordu. Sonra yeteri kadar büyüdüğünde hayatının sonuna kadar kalacağı, sevdiği bir yer bulacağına söz vermişti. Ellen bunu şimdi, Los Montesinos'ta yapıyordu. Abbey de aynı düzeni San Francisco'da kurmaya çalışmıştı. Aslında kurduğunu da düşünüyordu. Dünyada hiçbir yerde olmadığı kadar evinde hissediyordu. Kapısının önünde istediği her şey vardı. Atlantik'in ötesindeki herhangi bir şeye en ufak bir arzu duymuyordu. Her şey yeni büyükbaşının istediği gibi gitmese bilse şimdi buradaydı ve geldiği için mutluydu.

On Dördüncü Bölüm

Abbey otele döndüğünde üzerine dar bir kot pantolon ve çiçekli, geniş bir bluz giydi. Ardından resepsiyon alanına dönüp pencere kenarındaki derin bir koltuğa oturdu. Burada taksisini beklerken caddedeki hareketliliği izleyebiliyordu. Resepsiyonist Clara, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu.

Abbey, “Hayır,” diye yanıtladı. “Şu ana kadar her şey çok güzel.”

“Daha önce İrlanda’ya gelmiş miydiniz?”

“Hayır.”

Kadın keyifle yanıtladı. “O zaman keşfedecek çok şeyiniz var.”

“Sanırım öyle. Tabii vaktim olursa.”

Clara, “Elbette vaktiniz olur,” diye yanıtladı. “Dublin’e ulaşım çok kolaydır. Dart’a bindiğinizde yirmi dakikaya oradasınız.”

Abbey, kadına anlamaz bir yüz ifadesiyle baktı.

Clara, “Banliyö treni,” diye açıkladı.

“Ben onun kasabada olduğunu sanıyordum.”

Clara başını hayır anlamında salladı. “Howth bir köydür. Bir kasaba ve şehir olan Dublin.”

Abbey, “Doğru,” diye yanıtladı.

Clara mutlu bir şekilde, “Biraz tuhaf görüldüğünün farkındayım,” dedi. “Ama bu şekilde işte. Otobüse binersen önünde Şehir Merkezi yazacak. Ya da An Lár. İrlandaca şehir merkezi demek.”

Abbey, “Tamam,” dedi. Fakat kafası yine karışmıştı.

“Ah, kaybolmazsın. Dublin kaybolmak için çok küçük bir yer. Birçok broşürümüz var, içinde turistlerin gezebileceği her yer var. Yapmak istediğin özel bir şey olursa bana haber ver, ben organize ederim. Özel olarak birini bulmak için geldiyse, ne istersen yardımcı olabilirim.”

“Teşekkür ederim. Ama şimdilik her şeyimi organize ettim. Sanırım şu benim taksim.”

Otelin önüne çeken kırmızı taksinin şoförü içeri girdi.

“Bayan Andersen.”

“Benim.” Abbey ayağa kalkıp Clara’ya hoşça kal dedikten sonra şoförün peşinden dışarı çıktı.

“Çok güzel bir seçim hayatım. Furze Hill. Harika bir yerdir.”

Şoför, Howth Hill’in zirvesine çıkan dik yolda ilerlerken yorum yapmaya devam etti.

“Bu havalarda buralar mükemmel olur. Kışın biraz kasvetlidir. Tabii bu sadece benim fikrim.”

Abbey zirveye vardıklarında adamın haklı olduğunu düşündü, burası gerçekten harika bir yerdi. Önünde uzanan sapsarı karaçalılar, deniz kıyısına kadar uzanıyordu. Uzakta, yarım ay şeklindeki körfezin diğer tarafında mor dağların sırtında bir zirve görünüyordu.

Şoför, “Sugar Loaf,” dedi. “Wicklow. Şehrin diğer tarafı. Orası da görmeye değer bir yerdir.” Adam, ikili ahşap bir bahçe kapısının önünde durdu. “İşte Furze Hill.”

Abbey arabanın camından dışarı baktı. Bahçe kapısı, cadde seviyesindeydi ama arkasındaki arazi dik bir şekilde yukarı uzanıyordu. Genç kadın bulunduğu yerden tepedeki

evin, çalıların arkasında gizlenmiş kōřelerini gōrebiliyordu. Ev, garip bir şekilde Pete'nin evini hatırlatıyordu. O da aynı Pete'nin evi gibi gōzlerden uzaktı ve deniz manzarası vardı.

Genç kadın cūzdanını açarak, "Borcum ne kadar?" diye sordu.

"ōdendi, tatlım."

"Ah." Genç kadın cūzdanından biraz bozukluk çıkarıp doğru bahşişi verip vermediğinden emin olamayarak adama uzattı.

"Ah, gerek yoktu. Ama teřekkūr ederim."

Abbey taksiden inip řofōrūn yoldaki kıvrımda gōzden kaybolmasını bekledikten sonra tekrar evin bahçe kapısına dōndū. Bu kapıların bir garaa açıldığını dūřūnmūřtı. Biraz ileride ahřap bir yaya kapısı ve yanında diyafon bulunuyordu. Genç kadın tereddūt ederek kapıya baktı.

Sonra birden Pete'e sōylediklerine raęmen gergin olduğunu fark etti. Neden gergin olduğunu bilmiyordu. Tūm yapmak zorunda olduęu Fred Fitzpatrick'e Ellen hakkında bilgiler verip onun űzgūn olduğunu dinlemekti. Ama kalbi gōęsūnde hızla çarpıyor, elleri titriyordu. Keřke Ryan Gilligan yanımda olup bana gerilecek bir řey olmadığını sōyleseydi, diye dūřūndū. Ryan'ın sakinleřtirici bir etkisi vardı. Genç kadın kendi kendine tekrar hatırlattı; Ryan sadece iřini yapıyordu.

Bu adam annesi hakkında ne űęrenmek isteyecekti? Ona ne anlatacaktı? Nasıl tepki verecekti?

Abbey derin bir nefes aldı. Nasıl tepki verdięinin bir űnemi yoktu. Hiçbiri űnemli deęildi. Aralarında kan baęı vardı, hepsi bu. Birbirleri için bir řey ifade etmiyorlardı. Fred'in dūřūnceleri tamamen konu dıřıydı. Genç kadın kafasında bu dūřūncelerle birlikte zile bastı.

Birkaç saniye sonra homurtulu, soluksuz bir ses duyuldu. "Kim o?"

“Ben Abbey Andersen. Fred Fitzpatrick’i görmeye geldim.”

“Şu lanet zili bir gün çalacak mısın merak etmeye başlamıştım. Gel, gel. İçeri gir.”

Yaya kapısı klik ederek açıldığında genç kadın kapıyı itip içeri adım attı.

Yamaca oyulmuş birbiriyle eşit olmayan basamaklar uzun çimlerin, ağaçların ve çiçekli çalılarının arasından eve kadar uzanıyordu. Abbey basamakları ağır ağır çıktı, her basamakta bir durup arkasına dönerek güzel koyu izliyordu. Güneş omuzlarını ısıtırken alınının boncuk boncuk terlediğini fark etti. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Genç kadın, Ryan Gilligan’ın Ellen’in babasının haberini aldıktan sonra birine danışması gerektiğine dair tavsiyesini hatırladı. Bu tavsiyeye o zaman önem vermemişti ama şimdi bu konuyu, taşları yerine koymasına yardım edebilecek biriyle konuşmuş olmayı diliyordu. Çünkü şu an aklını mı kaçırmış olmaktan şüpheleniyordu.

Abbey eve vardığında evin eski görünümlü tek katlı bir bina olduğunu gördü. Evin önünde taş döşeli geniş bir yol, büyük pencereler ve taştan bir baca vardı. Duvarlar düğün-çiçeği sarısına boyanmıştı. Ahşap giriş kapısı aralıktı.

Abbey gergin bir şekilde kapıya vurduktan sonra kapıyı açtı ve kafasını içeri sokarak etrafa baktı. Gözleri parlak gün ışığından sonra loş içeriye alışmakta zorlanmıştı.

Aynı ses, “Buradayım,” dedi.

Abbey içeri girdi. Ortasında geniş Aztek desenli bir halının bulunduğu terakota zeminli büyük bir koridordan odalara geçiş vardı. Duvarlar özenle seçilmiş resimler, baskılar ve fotoğraflarla doluydu.

Ses, “Bu taraftan,” dedi.

Ses, koridorun sağ tarafından geliyordu. Abbey koridor-da devam edip salon olduğunu fark ettiği bir odaya girdi.

Burası uzun, geniş bir odaydı, odanın iki duvarında da denizi gören, yerden tavana kadar uzanan pencereler vardı.

‘Demek sen Abbey’sin.’

Abbey, pencereden manzaraya baktıktan sonra odanın köşesindeki koltukta oturan adama baktı. Adamın seksenlerinde olduğunu biliyordu ama kendine pek iyi bakmıştı. Yuvarlak yüzündeki uçuk mavi gözlerinde netlik ve atiklik hâkimdi. Neredeyse kel denilebilirdi. Bir takım elbise giymiş ve kravat takmış, ceketini yine yuvarlak olan göbeğinin üzerinden sıkıca iliklemişti.

“Bay Fitzpatrick?”

“Başka kim olacak?” Adam homurtulu bir kahkaha attıktan sonra öksürmeye başladı.

Abbey, “Aptal bir soru oldu,” dedikten sonra adama doğru yürüdü. “Ben Abbey Andersen. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

Fred yavaşça, “Tanrım,” dedikten sonra Abbey’nin nazikçe ona uzattığı eli sıktı. “Aynı ona benziyorsun.”

“Annem mi?” Abbey birden irkilmişti. Bu adam annesini hiç tanı mıyordu. Ama annesine çok benzediği de söylenemezdi.

“Hayır. Dilly. Annenin annesi. Aynı ona benziyorsun. Aynı gözler. Saçların daha uzun ama...”

Fred sesli bir şekilde burnunu çekerken Abbey önünde ne yapacağını bilmeden duruyordu.

Yaşlı adam cebindeki mendili çıkarıp burnunu sildi.

“Bana ne oldu bilmiyorum. O kadını yıllarca düşünmemiştim. Şimdiyse yana yakıla onu düşünüyorum. Üzgünüm.”

Abbey hiçbir şey söylemedi.

“Belki senden tek istediğim o olmandır.” Yaşlı adam mendili tekrar cebine koydu. “Şimdi sana bakınca... Aynı onun gibisin. Ama o daha koyu saçlıydı; İrlanda’da çok

fazla doğal sarışın yoktur. Dilly de onlardan biriydi. Çok güzeldi. Sen de öylesin.”

Abbey, şu ana kadar varlığından bile haberdar olmadığı bir kadının görünüşünü hayal etmekte zorlanıyordu. Ve yaşlı adam - Abbey gerçekte olmadığını bilse bile - onun güzel olduğunu düşünmüştü.

“İşler bu hâle geldiği için üzgünüm,” dedi Abbey.

“Otur otur.” Yaşlı adam, genç kadına eliyle otur işareti yaptı, Abbey de duvarın yanındaki berjeri çekip oturdu. Bu şekilde Fred’le yüz yüze bir pozisyonda duruyordu. “Ben de üzgünüm. Yani şimdi. O zamanlar onu pek düşünmedim. Aptal bir yasak aşktı. Çok bir şey ifade etmiyordu. Muhtemelen ondan hamile kalmadan önce bıkmıştım bile.”

Abbey sessiz bir şekilde dinliyordu.

“Çok eğlenceliydi. Muzır bir ruhu vardı, zaten beni etkileyen de o olmuştu. Ve tabii görünüşü. Ama sonunda tüm neşesini kaçırdılar.”

Abbey, “Çok gençmiş,” diye yanıtladı.

“Evet ama o günlerde... Şimdi onun yaşındaki kızlar bu tarz şeylere katlanmıyor.” Fred’in sesinde destek ve öfke karışımı bir şey vardı. “Bunu kısa şortlarından, uzun saçlarından, beli açık üstlerinden anlayabilirsin. Çılgın bir papğan gibi sürekli konuşuyorlar. Kulaklarında sürekli bir telefon, otobüste trende makyaj yapmalar...” Yaşlı adam tekrar öksürdü. “Biraz soğuk almışım da. Kusura bakma. Neyse, o zamanlar olanlar şimdi olsaydı tamamen farklı sonuçları olurdu.”

Abbey, Ryan’ın anlattıklarını yorumlayarak, “Zor zamanlardı,” dedi.

“Utanç verici zamanlardı. Erkekler utanılacak şekilde davranıyordu.”

Abbey ürkmüş görünüyordu.

“Ben de öyle. Onu terk ettim. Umursamadım. Peki sen ne düşünürdün, Abbey Andersen? Gerçekten umursamadığımı mı düşünüyorsun?”

“Şartları bilmediğim için yargılayamam, değil mi?”

“Çok diplomatik bir cevap oldu. Ama diplomatik olmak zorunda değilsin. Gerçekler şu ki onu öyle bir durumda bir başına bıraktım ve onu da o korkunç yere gönderdiler. Oracıkta öldü ve bu benim hatamdı.”

Abbey, onun yaşlı adamı affetmesi mi gerekiyordu merak ediyordu.

“Ben öyle düşünmüyor...”

Fred, Abbey’nin sözünü keserek, “Ben de düşünmedim,” dedi. “Uzun bir süre düşünmedim. Ta ki öğrenene kadar. Şimdi düşünüyorum. Çok düşünüyorum. Nasıl davradım, neler yaptım düşünüyorum. Sana bir kitap vereceğim.” Yaşlı adam yanındaki sehpadan bir kitap aldı. “Çamaşırhaneler hakkında. Neler olduğuyla ilgili. O kızların neler yaşadığını öğrendiğimde çok kötü hissettim. Dilly’ye ne olduğunu bilmiyorum ama orada öldüğüne göre... Tek tahmin edebildiğim iyi bir ölüm olmadığı. Son günlerinin sefil ve zor geçtiği... Ama bu konuyu bir kez olsun düşünmemiştim. Annen için endişelenmek zorunda olmadığım için de rahattım. Yani kızım hakkında.” Yaşlı adam kitabı daha sıkı tutar olmuştu. “Onu tamamen aklımdan çıkarmıştım. Sanki hiç var olmamış gibi.”

Abbey, “Ona göre de sen yoktun,” diye yanıtladı. “En azından bir ihtimal. Çünkü evlatlık edinildiğine dair hiçbir şey söylemedi. Yani belki de senden haberi bile yok.”

“Sence de bu çok korkunç değil mi? O insanların onu alıp ismini değiştirmesine, Amerika’ya götürmesine izin verdim. O zamanlar bundan mutlu oldum çünkü bu, birden ortaya çıkıp beni tanımak ve hayatımın bir parçası olmak istemesinden korkmayacağım anlamına geliyordu.”

“Zaten olmadı. Olmazdı da.”

“Onunla konuştun mu?” Fred’in sesinde heves vardı.
“Onu aradığımı biliyor mu?”

Abbey, “Hayır,” diye yanıtladı. “Onunla bu konuyu konuşamadım.”

Fred’in kaşları çatıldı. “Yoksa koptunuz mu? Soruyorum çünkü bu hiç iyi bir şey değil. Ben bunu yaşadım, biliyorum. Aileler birbirinden kopmamalı. Birbirine destek olmalı. Birbirine sahip çıkmalı.”

“Kopmadık. Annemin beni sevdiğini biliyorum ama o kendine bir hayat inşa etti ve ben... Ben bu hayatın bir parçası değilim.”

“Seni terk mi etti? Aynı benim Dilly’yi terk ettiğim gibi mi?”

“Hayır hayır.” Abbey, bunu söylerken annesinin gittiği ve terk edilmiş hissettiği günü hatırladı. “Annem... Annemin kendi hayatı var. Yani... O...”

“Müfettiş de bana böyle söyledi.” Fred, Abbey’nin cümlesini bitirmesini beklememişti. “Ona umurumda olmadığını söyledim. Kızımı bulmak istiyordum. O da o zaman, kızım yerine seninle konuşmamı önerdi.”

Abbey şaşırmıştı. Yaşlı adamı ziyaret etme fikrinin yaşlı adama ait olduğunu sanıyordu. Bu fikri aklına Ryan Gilligan’ın soktuğunu bilmiyordu.

“Seni seveceğimi söyledi.”

“Öyle mi dedi?”

“Çok enerjik bir kız olduğunu söyledi.”

Abbey, Sausalito’da Ryan’la buluştuğunda yanında götürdüğü biber gazını düşünerek gülümsedi.

Fred, “Enerjini ondan almışsın. Dilly’den. O da çok enerjikti.”

“Öyle miydi?”

“Benim deli olduğumu düşünüyorsun.”

Abbey yavaşça, “Hayır,” dedi. “İnsanlarla... İnsanlarla barışmaya çalışman delilik değil.”

Yaşlı adam kıkırdadı. “Ölmeden önce mi demek istedin?”

Abbey hızla, “Hayır hayır,” dedi. “Öleceğini ima etmek istemedim.”

“Elbette öleceğim. Ben yaşlı bir adamım. Yaşlı insanlar ölür, hayat böyledir. Sadece bunun hakkında konuşmayız, değil mi? Bugünlerde böyle bir şey yaşanmayacakmış gibi davranıyoruz. Ölüden bahsederken ‘göçmek’ gibi ifadeler kullanıyoruz. Ben küçükken daha farklıydı. Sanırım o zamanlar genç yaşta daha fazla insan ölüyordu. Yani anlarsın ya. Alışmıştık. Şu ana kadar çok da iyi yaşadım, birkaç yıl daha kalmış olabilir. Ama haklısın. Ölümü düşünüyorum ve... Hesap vermek zorunda kalacağımız ya da tanıdığımız insanlarla karşılaşacağımız bir yer var diyorum. Dilly için çok geç olsa da bir şeyleri değiştirmek için uğraştığımı söyleyebilmek istiyorum.”

Abbey, “Anlıyorum,” diye yanıtladı.

“Umduğumdan daha sessiz bir kızsın. Ryan enerjik biri dediğinde buraya dolu bir şekilde gelip büyükannenin ölümü ve annenin hayatındaki tüm terslikler için beni suçlayacağını sanmıştım.”

“Ryan anlatana kadar Dilly’den haberim yoktu. Bildiğim kadarıyla benim büyükannem de o kadın değildi. Anneme gelince, kendi hayatından mutlu olduğunu düşünüyorum. Sen annemin annesiyle evlenip burada beraber yaşasaymışsın belli ki hayatı çok farklı olacaktı.”

Fred itiraf eder gibi, “Ben de hep bunu merak ediyordum,” dedi.

“Ama Dilly’yle evlenseydim şu an sahip olduğun aileye sahip olmayacaktın. Yani sanırım hem artısı hem eksisi var, değil mi?”

“Doğru. Ama kim bilir...” Fred’in suratında ilgisiz bir ifade belirdi.”

“Büyükbabam ve büyükbabam anneme çok iyi davrandı. Ona özgürlük verdiler.”

“Hıımm.” Fred şüpheli bakışlarla Abbey’ye baktı. “Bu her zaman iyi bir fikir değildir.”

Abbey bir hatırlatmada bulunmak isteyerek, “Biz özgürlükler ülkesinde yaşıyoruz,” dedi.

“Ve cesaret ülkesinde.”

“Kesinlikle.”

“Sen de öylesin. Cesur bir kızsın. Buraya bir başına geldin. Beni tanımıyorsun, burayla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Gelmeyi kabul etmen beni şaşırttı.”

“Beni de öyle.”

“Ama şu müfettiş çocuk çok ikna edici.” Fred tekrar kıkırdayarak Abbey’ye göz kırptı.

Abbey yaşlı adamın bu hareketini yanlış anlayıp anlamadığını merak ederek, “Bay Gilligan çok profesyonel biri,” dedi.

Fred hızla konuyu değiştirdi. “Otel nasıl?”

“Tatlı.”

“Yani kalacaksın?”

“İrlanda’da mı?”

“Elbette.”

“Sana annem hakkında bilmek istediğin her şeyi anlatabilirim kadar kalacağım.”

“Harika. Seni ailemle de tanıştırmak istiyorum.”

Abbey, “Onlara ne kadarını anlattın?” diye sordu.

“Daha bir şey anlatmadım.”

“Hiçbir şey mi?” Abbey’nin suratında endişeli bir ifade belirmişti. “Dilly hakkında hiçbir şey bilmiyorlar mı? Ya da annemle benim hakkımda?”

Fred, “Hayır,” diye yanıtladı. “Ama sorun etmeyeceklerdir.”

“Emin misin?”

“Ah, evet. Bence zaten hep bir şeyler olduğunu tahmin ettiler. Ben de bir melek değilim sonuçta.”

Abbey, bu yaşlı adamın ailesinin gençlik günlerine dair bir şeyler bildiğinden emin değildi. Ve nedense gizli bir kızı ve torunu olduğunu öğrendiklerinde çok da etkilenmeyeceklerini düşünmeden edemiyordu. Genç kadın etrafına bakarak, “Burada seninle yaşayan bir çocuğun var mı?”

Fred, “Hayır,” diye yanıtladı. “Ben özgür bir adamım. Şimdi bileğimi burktuğum için biraz işe yaramaz ve soğuk görünebilirim ama aynı zamanda çok bağımsızımdır. Gel-nim ara ara uğrar, aynı zamanda ufak ev işlerini yapmak için de haftada iki kere bir kadın geliyor. Diğer her şeyimi kendim yaparım.”

“Bu basamakları nasıl inip çıkıyorsun merak ediyorum doğrusu. Madem bileğin sakat...”

Yaşlı adam bir kahkaha attı. “Bulaşıkhaneden garaja çıkan bir asansör var. Sorun yok.

“Güzelmiş.”

“Görmek ister misin?”

“İsterim tabii.”

Fred koltuğundan kalkıp yavaşça yürüdü ama Abbey’nin başta düşündüğü kadar hâlsiz değildi. Ancak uzun kollu gömleğinin altından sağ bileğinde hafif bir sargı olduğunu görebiliyordu. Yaşlı adam, Abbey’yi mutfaktan geçirip bir kazanın, çamaşır makinesinin, kurutucunun ve asansörün bulunduğu çamaşır odasına götürdü. Ardından düğmeye bastı ve kapılar iki yana açıldı.

Garaja ulaşmak birkaç saniyelerini almıştı. Abbey, modifiye edilmiş Volkswagen Beetle’ı, Mercedes’i ve Ford Focus’u gördüğünde şaşırılmıştı.

Fred, “Araba sürmeyi severdim,” dedi. “Arabalar ho-bimdi, sonra işim oldu. Sonuç olarak tekrar bir hobiye döndüler. Beetle ve Mercedes’in üzerinde çalıştım ama gün-lük kullanım için Ford’u kullanıyorum. Gerçi artık çok da araba kullanmıyorum.”

Genç kadın, “Mesleğin neydi?” diye sordu. “Satışçı mıydın? Yoksa bir usta mı?”

“Hayır hayır. Tek yaptığım araba alarını yüklemektir. Sonrasında ev alarmlarına geçtim, güvenlik sistemleri yaptım. Ama araba işi, harika motorlar üzerinde çalışmama vesile oldu.” Yaşlı adam bir tuşa bastı ve garajın kapıları açıldı. “Hadi. Sana evin geri kalanını gezdireyim.”

Bulundukları seviyeden, etraftaki yüksek duvarlar yüzünden denizi görmek imkânsızdı ama Abbey yaşlı adamla birlikte dar, kıvrılan yolda yürürken bahçenin biraz fazla büyümüş çimler ve rengarenk çiçeklerle yemyeşil bir yer olduğunu görebiliyordu.

“Bir süre önce bahçivani kovdum. Yeni birini bulamadım ama bulacağım.”

Abbey, “Bahçe çok hoşuma gitti,” diye yanıtladı. “Sahip olduğun tüm bu vahşi görüntü harika.”

Fred, “Arazi çok büyük,” diye yanıtladı. “Yani evin boyutuyla kıyaslandığında. Ama hep böyle geniş bir alanım olsun istedim. Dublin’de yaşarken tek sahip olduğumuz küçük bir bahçeydi, bu yüzden burası benim için bir cennet. Buraya taşındığımızda zamanımın çoğunu bahçede ve garajda geçiriyordum. Sonra bu yaşlı kalbim başıma dert açmaya başladı, bu yüzden artık eskisi gibi etrafta dolanamıyorum.” Yaşlı adam, gül çalılarının arasından ölü bir gül kopardı. “Bu yükseklikteki bir yer bir servet değerindeydi ama korkarım şimdi o kadar etmiyor.”

“Sen içinde yaşadığın sürece bunun pek bir önemi yok, değil mi? Bence çok güzel bir yer.”

Fred mutlu bir ifadeyle Abbey'ye baktı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Abbey hevesle başını evet anlamında salladı. "Denizin yanında olmayı seviyorum, evden denizi görebilmeyi de. Kaliforniya'da..." Genç kadın birden durdu. Pete'in evinden bahsedecekti ama yaşlı adam bunu bilmek ister miydi emin değildi.

Fred, Abbey'nin duraksadığını gördüğünde, "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum," dedi. "Annen ve hayatınız hakkında." Sonra, "Tüm yalınlığıyla," diye ekledi. "Hiçbir göz boyama olmadan."

Abbey, "Peki," diye cevapladı.

"Hadi bahçede oturalım."

Abbey ve Fred yavaşça eve doğru yürüyüp bahçe sandalyelerinin olduğu büyük verandaya girdiler.

"Neden oturmuyorsun? Ben de sana çay yaparım."

Abbey, "Harika olur," dedi. "Ama benim yapmam lazım. Senin bileğin acıyor..."

Fred aksi bir ses tonuyla, "Ben kendi işimi çok da güzel yapıbiliyorum," diye cevapladı. "Ama tabii... Sen bir Amerikalısın. Kahve tercih edersin, değil mi?"

Abbey, yaşlı adama bakıp gülümsedi. "Evet, lütfen."

Fred, "Hemen geliyorum," dedikten sonra eve girdi.

Bahçe gerçekten çok huzurlu bir yerdi. Devasa yaban arıları çiçekten çiçeğe gezerken zarif kelebekler Abbey'nin oturduğu sandalyenin yanındaki küçük, yeşil çalılara konup konup uçuyordu. Hanımellerinin ve geç yaz çiçeklerinin tatlı kokusunun arasında Abbey uzakta parlayan denizin keskin kokusunu alabiliyordu. Furze Hill, Bella Vista Tepeleri'nden farklı olduğu kadar oraya benziyordu da. Fakat Abbey, Pete ve Fred'in evlerindeki harika deniz manzarası benzerliği tesadüfünün güzel bir şey olduğunu düşünüyordu.

Genç kadın, parmaklarını koltuğun kolçaklarına endişeli bir şekilde vuruyordu. Fred, gerçekleri tüm yalınlığıyla bilmek istediğini söylemişti. O ve annesinin, yaşlı adamın gözünde nerede olduğundan emin değildi. Fred'in Magdalen Çamaşırhanesi insanlarına karşı hâlâ kin tutup tutmadığını merak ediyordu (Genç kadın, Ryan Gilligan'la buluştuktan sonra bu çamaşırhaneleri araştırmış ve dehşete kapılmıştı.) Tabii Fred, Ellen ve onun da kin tutmasını bekliyor muydu, bilemiyordu. Fakat Ellen bu konuda ne hissederci ki? Abbey, keşke buraya gelmeden önce anneme e-posta atsaydım, diye düşündü. Annesi için ne kadar zor olursa olsun o e-postayı atmalıydı. Ellen'in ne kadarını bildiğini öğrenmek çok daha iyi olurdu.

Genç kadın, Fred'in kahve için yardıma ihtiyacı olup olmadığını duyabilmek için kulak kabarttı. Kendi işini yapabileceğini söyleyip yardımı reddetse de Abbey, yaşlı adamın yaşının farkındaydı. Fred, düşündüğünden daha güçlü olabilirdi ama Abbey, adamın onun için kendini zora sokmasını hiç istemiyordu. Genç kadın az önce kahve çekirdeklerinin öğütüldüğünü duyduğunu düşündü (Fred'in bir öğütücüsü olduğu ve tanıdığı diğer herkes gibi Nespresso'ya yenik düşmediği için etkilenmişti.) Ancak son birkaç dakikadır evden hiç ses gelmiyordu. Sonra doğru düzgün bir kahve yapmanın zaman aldığını düşündü. Fred'i rahatsız etmek istemiyordu.

Genç kadın koltuğuna yaslanıp gözlerini kapattı. Güneş yüzünü ısıtırken Pete'in verandasında olabilirdim diye düşündü. Orada olsa yine aynı sükuneti, huzuru ve yatıştırıcı etkiyi hissedecekti. Abbey, birden uyuya kaldığını fark etti. Son birkaç gündür çok koşturma yaşamıştı ve uçakta uyuduğu vakitlere rağmen (uçaklarda uyuma konusunda hep çok başarılıydı) vücut saati tamamen bozulmuştu. Genç

kadının başı yana düştü. Bilinci yarı kapanırken annesinin yanında oturduğunu, babasının onu ve annesini nasıl terk ettiğini, bunun ona ne kadar yalnız hissettirdiğini anlattığını düşünüyordu.

Genç kadın Ellen’a ciddi bir şekilde, “Ama yalnız olamazsın,” dedi. “Ben varım.”

Sonra birden duyduğu gürültüyle birlikte yerinden sıçradı.

On Beşinci Bölüm

Zoey'nin otuzuncu doğum günü partisine elliden fazla kişi katılmıştı. Salon ve yemek odasının arasındaki çiftli kapı-
ra rağmen Baldoyle'deki bir ev için fazla kalabalık bir parti
olmuştu. Odalar balonlarla, afişlerle, taze çiçeklerin koyul-
duğu vazolarla süslendiği için alan olduğundan daha dar
görünüyordu. Fakat Zoey, etrafı ciddi bir ifadeyle inceler-
ken hava henüz kötü olmadığından insanların ılık havanın
büyüsüne kapılarak bahçeye çıkacağını düşünüyordu. Yani
her şey önceden düşünülmüştü ve parti büyük ihtimalle so-
runsuz olacaktı.

Zoey, üst kattaki yatak odasına gidip elbisesine baktı.
Hem önünde hem arkasında derin dekolte olan ateş kırmızı elbise, gösterişli bedenini sergilerken vücudunun cömert kıvrımlarını gözler önüne seriyordu. Zoey, elbisesine uyan zümrüt yeşili mücevherler (gerçek değerli taşlardan almadığı için kâra geçmişti) almıştı (Harvey Nicks marka bu mücevherler pahalıydı ama kesinlikle parasına değiyordu.) Genç kadın ayağına elbisesinin tonuna en yakın ayakkabılardan giymişti (bunları da Topshop'tan almıştı, tek kelimeyle kelepir denilebilirdi.) Zoey kendi kendine bir parti için insan böylesine uygun bir fiyata ancak bu kadar

harika bir görünüm kazanabilir diye düşündü. Akşam için saçını da yapmıştı, saçına eklediği ekleme saçlar hiç de ucuz sayılmazdı ama Donald'ın bundan şikâyet etmeyeceğine inanıyordu. Onu muhteşem elbisesinin içinde, nefes kesici bir hâlde gördüğünde şikâyet etmeyecekti. Onu, şüphesiz ölçülü, şık ama güvenli ve sıkıcı bir elbise giyeceği kesin olan Lisette'le kıyaslayamayacaktı. Zoey, Lisette'in kendini sofistike biri olarak düşündüğünü biliyordu ama aslında değildi, gerçekten sıkıcı bir kadındı. Saçlarına gelince... Zoey, Lisette'in düzgün bir boya yaptırsa en az on yaş gençleşeceğini düşünüyordu. En azından bir kutu Clairol alıp kendi boyayabilirdi!

Lisette'in bu akşam nasıl görüldüğünün bir önemi yoktu. Tüm dikkatler onda olacak, insanlar otuz yaşında olmasına rağmen ne kadar güzel görüldüğünden bahsedecekti. Otuz. Zoey, kendi kendine, otuz, dedi. Sonuçta bu sadece bir sayıydı ama içten içe kulağa yirmi dokuzdan çok daha büyük geldiğini düşünmeden edemiyordu. Zoey, ani bir neşeyle belki Lisette'e de böyle olmuştur diye düşündü. Otuz yaşma basıp olgunlaşmaya karar vermiş olabilirdi, fakat kendisi direkt orta yaş krizine girmişti.

Zoey kendi kendine her neyse dedi. Bu parti olgun, sofistike fakat çok eğlenceli olacak. Sonuçta tüm arkadaşları gelecekti, partinin sıkıcı olma ihtimali yoktu. Tanrı'ya şükür bu, aynı zamanda bir aile organizasyonuydu ve Huysuz Deirdre'yle onunla eş huysuzlukta olan kızlarının istenmedik katılımı yaşanmayacaktı. Zoey, Donald'ın onu önceki karısından daha önemli görmeye başlamasını umuyordu. Tabii aynı zamanda şımarık kızları kadar aileden saymalıydı. Bir de onun için harcadığı her kuruşa değdiğini fark ederse hiç fena olmazdı.

Lisette, Zoey'nin partisine gitmeyi hiç istemiyordu. Partiden kurtulma ihtimali olsa bu ihtimali kesinlikle kullanırdı ama gelmemek için en ufak bir bahanesi bile yoktu. Sebebi partilere gitmekten hoşlanmaması ya da dışarı çıkmayı sevmemesi değildi ama onun iyi vakit geçirme anlayışı Zoey'ninkiyle çok farklıydı. Ayrıca Zoey'nin ailesi de orada olacaktı ve bu insanlar Lisette için fazla gürültücüydü. Hepsini aynı anda konuşuyor, hiçbiri birbirini dinlemiyor, çok fazla içiyor, komik olmayan şakalara kahkahalar atıyor ve katıldıkları tüm organizasyonlarda hâkimiyeti ele geçiriyorlardı. Lisette onları Zoey'nin doğum gününde hâkimiyeti ele geçirdikleri için suçlayamazdı, sonuçta bu Zoey'nin gecesi idi ama o, restoranda kaliteli bir şarap ve kaliteli bir sohbetle geçirilen sessiz bir akşamı tercih ederdi.

Doğrusu kendi otuzuncu doğum gününde ne yaptığını hatırlamıyordu. Genç kadın hafif bir korkuyla otuzuncu doğum gününün üzerinden on beş yıl geçtiğini fark etti. Bunca yıl nereye gitmişti? Kendinden başkası için endişelenmek zorunda olmadığı, istediği her yere gidebildiği, istediği her şeyi yaşayabildiği o yıllar... O zamanlar zamanın değerini bilmiyordu. Yaşamının ne kadar güzel olduğunu, özgür bekâr bir kız olarak Dublin'de çalışmanın ne kadar harika olduğunu fark etmemişti. İşin aslı onun çok hareketli, özgür ve bekâr bir hayatı olmamıştı. Aslında oldukça yalnızdı, boş zamanının çoğunu İngilizce çalışarak ve şehrin kültürel değerlerini gezerek geçirirdi. Ta ki *Dublin's Alliance Française*'de Gareth'la tanışana dek. İkisi de buraya Fransız ressamlar hakkında konuşmak için gelmişti (bu Lisette'in çok ilgilendiği bir konu değildi ama ev özlemi çektiğinden biraz Fransız aksanı duymak istiyordu.) İşte o an gri gözleri, dar, keskin hatlı yüzü ve modası geçmiş uzun saçlarıyla, sakal-

lı İrlandalı adamı fark etmişti. Genç kadın kendi kendine, bir sanatçıya benziyor, diye düşünürken adamın koltuğuna oturup spiral kaplı defterine notlar alışını izledi. Sohbetten sonra insanlar kahve içmeye gittiğinde Lisette, Gareth'in yanına gitmiş ve hâlâ akıcı sayılmayan İngilizcesi'yle resim hakkında ne düşündüğünü sormuştu. Gareth'in oldukça geçerli bir Fransızca'yla yanıt vermesi Lisette'i şaşırtmıştı ki bu, umduğundan daha uzun konuşmalarını sağlamıştı. Sonra Gareth, defterini açıp Lisette'in not aldığını sandığı sayfayı göstermişti. Defterde, Lisette'in profili duruyordu ki bu genç kadını hiç olmadığı kadar mutlu etmişti.

"Görülmedik bir yüzün var," demişti Gareth. "Çizilmeye değer."

Lisette daha önce bu cümleyi çok duymuştu fakat hiçbir zaman bir iltifat olarak almamıştı. Güzel bir kemik yapısına sahip olduğundan şüphesi yoktu fakat bu bir güzellik unsuru değildi. Aksine bunun ona soğuk, kemikli bir görüntü verdiğini düşünüyordu, üstelik bir de saçları eklendiğinde insanların olduğundan yaşlı görüldüğünü düşündüğünü tahmin edebiliyordu.

Ama Gareth saçlarını sevmişti. Saçlarının çok zarif olduğunu söylemiş ve bu Lisette'i gülümsetmişti. Gareth bu konuda ciddiye.

Gareth, Lisette'e çıkma teklifi ettiğinde genç kadın kabul etti. İkisinin de öğretmen olması tesadüfünden de hoşlanmıştı. Gareth, sanat ve tarih öğretmenliği yaparken o, şaşırtılmayacağı üzere Fransızca üzerine uzmanlaşmıştı. Sohbet sırasında Gareth'a erkeklerden oluşan çok programlı bir okulda çalışmanın zor olabildiğini söylemişti.

Sonra, "Ama işimi seviyorum," diye eklemişti. "Oğlanları ve burada olmayı da seviyorum."

Lisette, nihayet, tanıştığı en nazik ve en düşünceli adamlardan biri olduğunu düşünerek Gareth'a âşık olmuştu. İyi

bir öğretmendi, iyi bir ressamdı ve iyi bir insandı. Fakat maalesef iyi bir iş adamı olmadığı ortaya çıkmıştı.

Lisette, mutfak rafına yığılmış faturalara bakarak Tanrım dedi, başımız büyük belada. Son birkaç aydır kemerleri iyice sıkılmışlardı. Fazla kanallı televizyon uydularını kapattırmışlar, telefon ve internet paketlerini küçültmüşlerdi. Lisette, tasarruf etmek için bulabildiği tüm kuponlardan faydalanıyordu, ayrıca kendini tüm elektrikli aygıtları kapatmaya programlamıştı. Fakat bu tasarrufların hiçbirisi sahip oldukları yatırım mülklerinin taksitlerini ödemeye yardımcı olmuyordu. Bu mülkler bir yatırımdan çok, yük hâline gelmişti.

Tabii Papillon hariç. Genç kadın, Papillon'un satıldığını düşündüğünde kalbinde fiziksel bir acı hissediyordu. Yirmili yaşlarındayken tek istediği fazla bürokratik, bunaltıcı ve - her zaman söylediği gibi - sadece kendini düşünen bir yer olarak gördüğü Fransa'dan ayrılmak istiyordu. Fakat Jerome doğduğunda ve bebeğini eve getirdiğinde kendini hem İrlandalı hem Fransız hissetmişti. Oğlunun da iki ülkenin vatandaşı gibi hissetmesini istiyordu. Bunu Fleur için de istemişti.

La Rochelle'de ev almak arzusunun doruklarını yaşamak olmuştu. Burası bir yazlıktan çok daha fazlasıydı. Burası için başka ülkedeki evim demek daha doğru olurdu. Ancak maalesef bu aralarındaki en büyük anlaşmazlık sorunu hâline gelmişti ve bu, son günlerde her konuşmada etkisini gösteren fakat asla bahsedilmeyen bir sorundu. Büyük bir finansal boşlukta olduklarından her konuşma paraya bağlanıyordu. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Para eskiden onlar için mühim olmazdı. Şakalar yapıp Donald en büyük çocuk olduğu ve babasıyla çalıştığı için mirasa konacağını söylerlerdi. Gizli gizli Donald'ın satış hedefleriyle, kârlılığıyla, geliriyle dalga geçer, içten içe Clontarf'taki güzel evini kıskanırlardı.

Lisette ama artık bu eve sahip deęil, diye dūřındū. Donald da bir řekilde dūřūře geęmiřti, řimdi Baldoyle'deki evi, arkasında bıraktıęı evin yanından bile geęemiyordu. Yeni karısı bile daha ucuz bir modeldi. Lisette hızla kendini dūzelitti; daha ucuz gōrūnen ama bakması daha pahalı bir model. Deirdre iyi alıřveriř yapardı ama temkinli olurdu. Zoey ise parayı resmen saęıyordu. Lisette ve Gareth, Donald ve Deirdre ayrıldıęında űzűlműřtű ve Lisette bařta çok iyi geçindięi Donald'ın karısıyla iliřkisini sűrdűrmeye çalıřmıřtı. Fakat arkadařlıkları Donald'ın tekrar evlenmesiyle giderek yıpranmıřtı. Donald, kimsenin Deirdre'yle - Lisette, Deirdre'nin Donald'ın iflas etmesine sebep olduęunu kabul ediyordu - iletiřim hālinde olmasını istemiyordu. Lisette, Ros űldűkten sonra her řeyin bu kadar deęiřmeye bařlaması ne tuhaf, diye dūřındū. Fred'in karısı bir řekilde, tűm aileyi her kořulda doęru yerde tutacak etkiye sahip olan kadınlardandı. řimdiyse aile tamamen daęılmıřtı, hiçbir řey eskisi gibi deęildi. Ama belki de hiçbir řey hatırladıęı kadar műkemmek deęildi. Geçmiře bakmak bűyűk bir sorundu. Geçmiře, řu an bulunduęunuz yerden bakmadan edemezsiniz.

Lisette fatura yıęınlarını gōrmezden gelerek mutfak masasından kalktı. Bu hafta hangi faturanın űdeneceęine karar vermeye çalıřarak kendini daha fazla űzmek istemiyordu. Kendi kendine bu gece her řeyden sıyrılıp Zoey'le Donald'ın misafirperverlięinden faydalanarak harika vakit geirececeęim, dedi. Belki çok fazla içerdi. Lisette çok nadir fazla içerdi. Ama bazen alkolűn seni esir alması çok da kōtű bir řey deęildi.

Genç kadın gardırobuna bakmaya karar verdi. Gōrkemli gűnlerim çok geride kalsa da bu şaşalı gece için en uygun kıyafeti bulacağım. Gareth'a babasını da alacağımızı hatırlatsam iyi olur. Lisette, Zoey'nin arkadaş ortalamasından iki kat daha yaşlı olmasına rağmen Fred'in partiyi dōrt gōz-

le beklediğini biliyordu. Hatta muhtemelen misafirlerden bir iki tanesinin onu seveceğine ikna olmuş durumdaydı!

Genç kadın merdivenleri çıkıp yatak odasına girerken bu erkeklerin neyi var diye düşündü. Kaç yaşında olurlarsa olsunlar kadınlara çekici geldiklerini mi düşünüyorlar? Biz sürekli çizgilerimiz, kırışıklıklarımız için endişelenip yaşlı ve istenmeyen olarak görülmekten korkarken onlar neden böyle? Lisette, makyaj masasının aynasındaki görüntüsüne bakıp kaşlarını çattı. Bu gece büyük bir çaba sergilemezse insanlar oğlunun değil Fred'in karısı olduğunu düşünecekti. Ve bu herkes için büyük bir darbe olacaktı. Genç kadın makyaj çantasını açtı; gerçekten yapacak çok işi vardı.

On Altıncı Bölüm

Abbey'nin nerede olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini almıştı. Ara ara gördüğü rüyalar öylesine gerçekçiydi ki Ellen'in fiziksel olarak gerçekten yanında olup olmadığına emin olamayarak annesine dokunmak için elini uzattı. Ancak parmakları havayla buluştuğunda birkaç kez gözlerini kırptırdı. O an aklına gelen gürültüyle birlikte bilincinin yerine geldiğini hissetti. Sesi hatırladığında tam olarak uyanmıştı. Genç kadın gözlerini ovuşturup sandalyeden kalktıktan sonra mutfığa gitti. Fred'i düşürdüğü her ne ise kalıntılarını toplarken bulmayı umuyordu.

Ama Fred görünürde yoktu. Genç kadın tereddütle Fred'e seslendi, onu kontrol ediyor gibi görünmek istemiyordu. Fred yaş ve ölümle ilgili sohbetlerine rağmen yaşlı ya da çaresiz görünmek istemediğine dair kuvvetli bir etki yaratmıştı.

Abbey, sesini biraz daha yükselterek, "Bay Fitzpatrick?" diye seslendi. Ardından biraz utangaç bir şekilde tekrarladı. "Fred?"

Hâlâ cevap alamıyordu. Abbey, ne yapacağını bilemez hâlde mutfakta dururken verandada dışarının ona Bella Vista Tepeleri'ni hatırlatmasına rağmen evin içinin çok farklı olduğunu düşündü. Havadar mutfak, evyenin yanın-

daki tezgâhta yıkanmamış kupalar yüzünden fazla karışık ve dağınıktı. Başka bir tezgâhta gazete yığınları, üçüncü bir tezgâhta ise boş şişeler duruyordu. Su ısıtma makinesinin yanında iki kupa daha vardı. Birinin içinde bir çay poşeti, diğerinin içinde ise bir kaşık hazır kahve kalmıştı. Abbey hazır kahve kalıntısını gördüğünde duyduğu öğütme sesini düşündü; demek ki Fred ona kahve yapmıyordu.

Genç kadın tekrar seslendi ama hâlâ cevap yoktu.

Sonra Fred'in duyma konusunda biraz sıkıntı yaşıyor olabileceğini ve onu bu yüzden duyamadığını düşündü. Ama yine de biraz endişelenmeden edememişti. Yavaşça mutfaktan çıkıp koridorda durdu. Bir kez daha cevap alamadan Fred'in adını seslendi. Ardından ilk geldiğinde Fred'in oturduğu salona baktı ama Fred orada da yoktu.

Abbey, koridordan daha rahat mobilyaların bulunduğu küçük bir televizyon odasına geçti. Odanın ortasında Lay-Z-Boy bir televizyon koltuğu ve hemen önünde duvara monte edilmiş düz ekran, devasa bir televizyon vardı. Televizyon son model bir ses sistemine bağlıydı. Genç kadın, Fred'in bu konuda Pete'le anlaşabileceğini düşünmüştü. Pete, Fred'in bu cihazlarını görse çok severdi. Cobey de cihaz tutkunu biriydi. Abbey, Cobey'de bir önceki model olmasına rağmen iPad'in son versiyonunu Stockton Caddesi'ndeki Apple Store'a gelir gelmez aldığı için sinirlenmişti. Tabii Cobey giderken iki iPad'i de yanında götürmüştü.

Abbey, hâlâ Fred'e seslenerek evde geziniyordu fakat bir çalışma masasının bulunduğu çalışma odasının kapısını açtığı anda şaşkınlıktan ufak bir çığlık atıverdi.

Fred yarı karnının üstüne, yarı yan tarafına abanmış bir hâlde yerde boylu boyuna uzanmıştı. Yanında düşmüş, küçük bir yazıcı vardı.

Abbey, "Bay Fitzpatrick!" diye bağırdı. "Fred? İyi misin?" Genç kadın bu soruyu içgüdüsel bir şekilde sormuştu. Fred'in hiç iyi olmadığını görebiliyordu.

Abbey hemen dizlerinin üzerine çöküp Fred'i sırt üstü çevirdi. Yaşlı adamın gözleri kapalıydı. Genç kadın ilk olarak Fred'in nefes alıp almadığını kontrol etti. Nefes almıyordu. Nabız da yoktu.

"Ah... Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin."

Abbey masadan telefonu kapıldığı gibi Fred'in yatan bedeninin yanına diz çökerek 911'i aradı, fakat gelen seslerden numaranın bağlanmadığını anlamıştı. Öfkeyle telefona bakarak sesli bir şekilde, "Dokuz Bir Bir," diye bağırdı. "Acil. Hadi!" Sonra birden bazı ülkelerin acil kodu için 999'u kullandığını hatırladı.

Bu sefer telefon hemen açıldı. Abbey, sevk memuru na Fred'in bilincinin kapalı olduğunu ve nefes almadığını söylediğinde telefonun diğer ucundaki memur kalp masajı yapıp yapamayacağını sordu. Abbey hiç vakit kaybetmeden yapabileceğini - Ellen ona nasıl yapılacağını öğretmişti - söyledi.

Telefondaki memur, "Ambulans yolda," dedi. "Çok kısa bir süre içinde yanınızda olacaktır."

Abbey ellerini Fred'in bedenine koyup göğsüne baskı uygulamaya başladı. Bu sırada kafasından sayıyor, ritmi eşit tutmaya çalışıyordu. Fakat yaptığının hiçbir etkisi olmadığını görmek çok korkunçtu.

"Hadi Bay Fitzpatrick," diye mırıldandı. "Hadi Fred."

Genç kadın yukarı baktı. Hemen karşısında duvarda, fırtınalı bir denizde koca bir kayanın resmi çizilmişti. Kaya kara bulutların arasından süzülen güneş ışığıyla aydınlanıyordu.

"Güçlü ol... Lütfen."

Abbey caddeden ambulans sesini duyana kadar kalp masajına devam etti. Sonra bahçe kapısının düğmesini açtı ve sağlık ekibi hızla Fred'in hâlâ yerde, tepkisiz bir hâlde yattığı çalışma odasına koştu. Sağlık ekibi Abbey hemen

Fred'i nasıl bulduğunu anlattıktan sonra Fred'i ondan alıp Abbey'ye dışarıda beklemesini söyledi.

Abbey'nin dizleri jöle gibi titriyordu. Genç kadın koridorun zeminine oturdu, sırtını duvara dayadı ve bacaklarını kendine doğru çekti. Sağlık ekibinin Fred'i hayatta tutmak için çabalarken çalışma odasından gelen sesleri dinlerken kusacak gibi hissediyordu. Kafasını dizlerine dayayıp gözlerini kapatarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Şimdi bayılır ve bir sağlık ekibini daha meşgul ederse bunun hiçbir faydası olmayacaktı. Bu yüzden birkaç derin nefes alıp yavaşça ayağa kalktı.

Fred'in hayatı tehlikedeyken burada olması gereken doğru kişi o değildi. Yanında Fred'e daha yakın olan biri olmalıydı. Ailesinden biri. Ama ailesinden kimseyi tanımadığı gibi ailesi de onu tanımıyordu. Abbey tir tir titreyen elleriyle cüzdanını açıp Ryan Gilligan'ın iş kartını çıkardıktan sonra telefonu çevirdi. Ryan'ın telefonu açması yıllar sürmüş gibiydi. Telefon nihayet açıldığında Ryan'ın sesi çok yorgun ve dalgın geliyordu.

"Benim. Abbey Andersen."

"Abbey!" Ryan'ın sesinde ani bir telaş belirmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Ee... Tam olarak yolunda diyemem." Genç kadın olanları Ryan'a anlattığında şaşkın bir sessizlikle karşılaştı. "Orada mısın?"

"Evet, evet tabii. Peki şimdi neler oluyor?"

"Onu hâlâ hayata döndürmeye çalışıyorlar ama... Ama bilemiyorum... Çok kötü bir hâldeydi, Ryan. Hiç durmadan kalp masajı yaptım ama hiçbir etkisi olmadı. Daha ne kadar devam ederler bilemiyorum." Abbey birden ağlamaya başladı.

"Ah, ağlama Abbey. Üzülme." Ryan'ın sesi oldukça endişeli geliyordu. "Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yanına geleceğim."

“Teşekkür ederim. Lütfen acele et. Eğer... Onlara ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“İş arkadaşım Alex’i arayıp aileye haber vermesini söyleyeceğim. Kendisi Fred’in avukatı, hepsi onu tanıyor.”

Abbey, “Tamam,” dedikten sonra tekrar yere oturdu.

Çalışma odasının kapısı kapalı olmasına rağmen kullanılan şok cihazının sesini duyabiliyordu. Genç kadın kendini hiç olmadığı kadar gergin hissederken dua etmenin işe yarayabileceğini düşündü.

Ah Fred, dedi. Şimdi vazgeçme. Henüz benimle doğru düzgün konuşmadan vazgeçme. Sana annem hakkında bilmek istediğin her şeyi anlatmadan vazgeçme. Ne olur hayata tutun.

O esnada çalışma odasının kapısı açıldı ve sağlık ekibinden biri dışarı çıktı.

“İyi misiniz?”

Abbey başını olumlu anlamda sallayarak, “Fred nasıl?” diye sordu.

Paramediğin suratı sakindi. “Yanıt vermiyor.”

“Yanıt vermiyor mu?” Abbey dik dik adama bakıyordu. “Bu hiçbir şeyin işe yaramadığı anlamına geliyor, değil mi?”

Abbey, adamın kelimelerini dikkatlice seçtiğini söyleyebiliirdi. Adam, “Çabalarımıza yanıt vermiyor,” diye yanıtladı.

“Öldü mü?”

“Onu hayata döndürmek için çabalamaya devam ediyoruz.”

Abbey, yarım saatten fazla oldu, diye düşündü. Hâlâ yanıt vermiyor olması iyi bir sonuç değildi.

Zil çaldığında Abbey hızla aşağı inip kapıyı açtı. Ryan Gilligan, gözlerinde endişeyle Abbey’nin kâğıt gibi beyaz suratına bakıyordu.

“İyi misin?”

“Evet, iyiyim. Ama zavallı Bay Fitzpatrick...” Genç kadın dudağını ısırdı. “Neler olduğunu daha erken fark etmeliydim. Belki...” Abbey daha önce dökülmeyen yaşların ansızın boşandığını fark etti, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken sesli bir şekilde burnunu çekiyordu. “Tanrım, çok üzgünüm. Ben...”

“Bu senin hatan değil.” Ryan, bir kolunu Abbey’nin omzuna koyup ona sarıldı. “Elinden geleni yaptığına eminim. Hem bilemezsin, bir mucize olup Fred kendine gelebilir.”

Abbey başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Bu sefer olmaz. O... O...”

O sırada kapının önüne mavi bir Ford yanaştı ve elinde doktor çantasıyla orta yaşlı bir adam arabadan indi.

“Ben Bay Fitzpatrick’in aile doktoruyum. İsmim Alan Casey.”

Abbey, “Şu an yanında sağlık ekibi var,” diye yanıtladı.

Doktor Casey, Abbey’yi hızla geçip basamakları tırmanarak eve girdi. Abbey ve Ryan dışarıda kalmıştı. Ryan, Abbey’ye hâlâ sarılırken Abbey, tekrar bayılacak gibi hissederek genç adamın omzuna yaslandı.

Ryan, “Hadi eve girelim,” dedi. “Oturman lazım.”

Abbey, güneş omuzlarını ısıtmasına rağmen titriyordu. Ryan, onu mutfığa götürüp su ısıtıcının düğmesine bastı.

“Sana çay yapacağım, şok için.”

“Bay Fitzpatrick de bana çay yapacaktı. Ben kahve istedim. Bir şey yapmasına izin vermemeliydim. Kendim yapmalıyım. O, yaşlı bir adam.”

Ryan nazik bir şekilde, “Sen onun evinde misafirdin. Onun için kahve yapmanı istemeyecekti.”

“Ölmüş gibi konuşuyoruz.” Abbey’nin dişleri titremeye başlamıştı. “Bence öldü, Ryan. Bence ben masajı yaparken çoktan ölmüştü.”

“Bak Abbey, doktorlar artık harika şeyler yapabiliyor. Böyle şeyleri sürekli duyuyoruz. Lütfen artık endişelenmeyi bırak.”

Abbey, insanlar en çok endişelenmesi gerektiği anda neden endişelenmemesini söylüyordu, merak ediyordu. Genç kadın Ryan’ın önüne koyduğu çay fincanını alarak özür diler gibi ona baktı.

“Çok üzgünüm. Bunu içemem. İçinde süt var.”

“Sana iyi gelir.”

“Gelmez.” Genç kadın fincanı masaya bırakarak bir iç çekti. “Ben beladan başka bir şey değilim. Benimle tanıştığından beri başına bela açmaktan başka bir işe yaramadım.”

“Bela olduğun falan yok.” Ryan tam cümlesini bitirmişti ki Doktor Casey mutfağa girdi.

Ryan, “Fred nasıl?” diye sordu.

“Korkarım kimsenin yapabileceği bir şey kalmadı.”

Abbey hıçkırıklarını yutmaya çalışırken Ryan, kolunu ona sardı.

Doktor, “Sağlık ekibi ve Fred’in en büyük oğlu Donald Fitzpatrick’le konuştum,” diye devam etti. “Şimdi yolda, buraya geliyor. Fred’in hastaneye götürülmesine gerek yok, zaten Donald da babasının burada kalmayı tercih edeceğini söyledi.”

“Ama ben burada olamam.” Abbey, korkmuş görünüyordu. “Beni burada görmemesi lazım. Beni tanımıyor bile.”

Doktor Casey, ilgiyle Abbey’ye baktı. “Peki siz?”

Ryan, “Bu biraz karışık bir durum,” diye yanıtladı.

Doktor, “Zaten Donald gelene kadar beklemem gerekecek,” diye cevapladı. “Bana açıklaman için yeterince vaktim var. Bay Fitzpatrick’i canlı gören en son kişi sendin ve...”

“Abbey’nin, Fred’in ölümüyle ilgisi olduğunu ima etmiyorsunuz, değil mi!” Ryan, şaşkınlık içinde doktora bakiyordu.

“Elbette hayır. Sağlık ekibine göre onlar gelmeden önce Abbey çok güzel bir iş başarmış. Ama ölümü belgelendirmeden önce neler olduğuyla ilgili biraz daha detay istiyorum.”

Abbey Fred’in son dakikalarını Doktor Casey’ye anlatırken söylediklerinin kaydedilmesi gerektiğini düşünüyordu, çünkü bunları ilk ve son kez anlatmadığından emindi.

Doktor, “Oldukça soğukkanlı bir şekilde davranmışsınız,” diye yanıtladı. “Fred’in kalp problemi vardı, daha birkaç gün önce bana gelmişti. Bazen kalp benden buraya kadar der.” Doktor, sempatik bir ifadeyle Abbey’ye baktı. “Sağlık ekibine artık gidebileceklerini söyleyeceğim.”

Abbey, “Tamam,” diye yanıtladıktan sonra doktorun odadan çıkışını izledi. O ve Ryan, doktor ve sağlık ekibi konuşurken sessizce oturuyordu. Abbey, birden Fred’in hâlâ çalışma odasında olduğunu fark etti.

“Oğlu gelmeden önce bir şeyler yapılmalı. Onu böyle görmek istemez... Onu taşımamız.”

“Ben doktorla konuşacağım.”

Ryan yerinden kalkarak Abbey’yi koltukta bir başına bıraktı. Genç kadın gözlerini kapatıp Fred’i en son canlı gördüğü hâliyle düşündü. Hem yorgun hem atik olan yaşlı adam... Kalbinin benden buraya kadar demesi onun yüzünden miydi merak ediyordu. Ellen’i aramanın, Abbey’nin ziyaretinin gerginliği ve heyecanı ona çok fazla gelmiş olabilirdi.

Ryan geri döndüğünde Abbey’nin gözleri hâlâ kapalıydı.

“Doktorla birlikte onu yatak odasına taşıdık. Haklıydın. Donald’ın onu yerde o şekilde görmesini ben de istemezdim.”

Abbey, “Gitmem gerek,” dedi.

“Ama seninle tanışacaklar. Kalmalısın.”

Abbey, “Ama insanlar şoka girecek!” diye bağırdı. “Benimle tanışmaları işleri sadece daha kötü yapar.”

“Fred öldüğünde buradaydın.”

“Bu benim hatam değildi!”

“Bunu anlayacaklardır. Doktor bunu biliyor. Ona seninle ilgili her şeyi anlattım.”

“Sanırım Bay Fitzpatrick’in neden kalp krizi geçirdiğine şaşırmamıştır.”

“Bunun senin yüzünden olduğunu sanmıyorum Abbey.” Ryan’ın kelimeleri oldukça rahatlatıcıydı. “Öğrendiğime göre daha önce by-pass ameliyatı olmuş. Zamanı geldi, hepsi bu.”

Büyükannesi ve büyükbabası öldüğünde annesi de böyle söylemişti. Zamanları geldi. Abbey birden elbette onlar benim gerçek büyükannemle büyükbabam değildi, diye düşündü. Benim gerçek büyükbabam Fred Fitzpatrick’ti ve o da öldü.

Ryan, Abbey’nin kolunu okşayarak, “Sen harika bir iş çıkardın,” dedi. “Acil servisi aradın, kalp masajı yaptın... Bu yüzden endişelenme, her şey yoluna girecek. Gerçekten harikulade hissedeceksin.”

Harikulade hissedeceksin. Abbey, büyükannesinin sıra izlediği İrlanda’yla ilgili siyah beyaz filmlerdeki ifadelerle benzeyen bu kelimeyi duyduğunda hafifçe gülümsedi. Filmdeki herkes ‘harikulade, fevkalade, bulutların üzerinde’ gibi kelimeler kullanırlardı. Şu ana kadar Abbey hiç kimsenin ‘harikulade’ kelimesini Ryan gibi kullandığını duymamıştı, kimse bu kelimeyi iyi hissedeceğini belirtirken kullanmazdı. Ama Abbey, Ryan’ın ne ima ettiğini biliyordu. İyi olacağını söylemek istemişti. ‘Harikulade hissetmek’ sadece çok çok daha iyi olacağı anlamına geliyordu.

On Yedinci Bölüm

Zoey, partinin hazırlandığı evinde seksenlerin şarkılarından oluşan müzik listesinin üstünden geçip telefonunu verandaya koydu. Aslında bu şarkıların hiçbirini hatırlamıyordu ama doğduğu zamanlara ait müziklerin daha iyi olacağını düşünmüştü. Hem Donald kesin hatırlardı. Aslında bu şarkılar daha çok onun dönemine aitti. Genç kadın Donald'ın George Michael'ın Wham şarkısında oynayıp sallandığını düşününce sırıttı. Oysa kocasının hep bir Madonna hayranı olduğunu düşünmüştü. Yine de evin bir yerlerinde ona ait, en iyi parçaların bulunduğu tozlar içinde bir Madonna albümü olduğunu biliyordu. İlk çıkan iPod'lardan birisine sahip olmalarına rağmen Donald müziğini CD'den dinlemeyi tercih ederdi. CD'lerin müzik indirmeye göre daha özgün olduğunu düşünüyordu ve bu Zoey'nin yine sırtıtmasına ve ona neşeli bir sevgiyle 'yaşlı adam' demesine sebep oluyordu.

Zoey, odanın bir kenarındaki balonları diğer tarafa taşıırken kapıda Donald'ın anahtar sesini duydu. Genç kadının içinde kocasına karşı ani bir aşk belirmişti. Partisinin olduğu gün eve erken gelmesi büyük nezaketti. Donald, bu tarz eğlenceler için para harcaması konusunda bazen sinir bozucu olsa da Zoey'nin organize ettiği her şeyi benimserdi.

"Ah, Tanrım." Donald, odada gezinip etrafına baktı.

Zoey, kolunu Donald'a sararak, "Hoşuna gitti mi?" diye sordu. "Muhteşem bir akşam olacak."

Donald, "Hayır," diye yanıtladı. "Üzgünüm Zoey."

"Ne?" Zoey, kolunu çekerek Donald'a baktı. "Sorun ne?"

Donald, ona Fred'den bahsettiğinde genç kadın kollarını hızla kocasına sarıp ona sıkıca sarıldı.

"Ah, Donald. Ne kötü. Zavallı Fred. Peki ne olmuş?"

Donald, "Emin değilim," diye yanıtladı. "Alex detayları anlatmadı ama Doktor Casey hâlâ evde, o bana anlatacak."

Zoey başını Donald'ın omzundan kaldırarak, "Alex Shannon neden Fred'in evine gitmiş ki?" diye sordu.

"Bilemiyorum. Şoka girdim, sormak aklıma gelmedi."

Zoey, ellerini Donald'dan çekerken, "Tuhaf," dedi. "Avukatın babanı evde ziyaret etmesi çok tuhaf."

"Tuhaf, değil mi?" Donald düşünceli görünüyordu. "Neyse, birazdan her şeyi öğreneceğiz. Üstünü değiştirsen iyi olur."

Zoey, tiz bir sesle, "Benim neden gelmem gerekiyor ki?" diye sordu. "Fred'i... Ölmüş bir hâlde görmek istemiyorum."

Donald, "Elbette geliyorsun," dedi. "Hepimizin orada olması gerek. Gareth ve Lisette çoktan yola çıktı bile."

"Peki ya partim?"

"Zoey! Parti yapma ihtimalin yok. Böyle bir durumda bu imkânsız."

Zoey, Donald Fred'den bahseder bahsetmez parti yapamayacağını anlamıştı. Ama Fred'in nalları dikmek için onca gün içinden bugünü seçmiş olmasına içten içe sinirlenmeden edemiyordu.

"Özür dilerim, biliyorum. Aslında insanları arayıp iptal olduğunu söylemem gerek, demek istemiştım. Bunu evden yapsam daha iyi olmaz mı?"

Donald bir an düşünüp başını iki yana salladı.

"Yanımda olmana ihtiyacım var. İnsanları arabadan da arayabilirsiniz."

Zoey, Donald'la tartışmanın boşa olacağını biliyordu. Ayrıca mantıklı bir sebebi de vardı. Gareth ve Lisette'in durum üzerinde hâkimiyet kurmasına izin veremezlerdi. Donald en büyük kardeşi ve onun da karısı olarak ailede belli bir yeri vardı. Haklıydı. Parti, bu olayda hâkimiyet kurmalarından daha önemli değildi.

"Başka soru sormuyorum." Zoey, Donald'ı yanağından öperek devam etti. "Giyecek daha uygun bir şeyler bulayım hemen çıkalım."

Zoey ve Donald, Fred'in evine Gareth ve Lisette'le aynı anda vardı. Lisette ve Gareth, Jerome ve Fleur'a bakacak bir komşu ayarlar ayarlamaz evden çıkmıştı. Dördü sarıldıktan sonra Donald bahçe kapısını açtı ve birlikte evin basamaklarını çıktılar.

Doktor Casey, onları karşılamak için kapıdaydı. Onlara kayıpları için üzgün olduğunu ama Fred'in canının yanmadığı ve bunun hızlı bir ölüm olduğu için şanslı olduğunu söyledi. Ardından onları Ryan'la birlikte Fred'i taşıdığı yatak odasına getirdi. Lisette hıçkırıklarını tutmaya çalışırken Zoey, ölü kayınpederinin hareketsiz bedenine bakmamaya çalışıyordu. Lisette bir adım öne çıkıp Fred'in alnına bir öpücük kondurduğunda Donald ve Gareth da aynısını yaptı. Sıra Zoey'ye geldiğinde genç kadın, Fred'e doğru eğilip dudaklarını alnına değdirmeden önce uzun bir süre öylece kalakaldı.

Odadaki herkes sessizlik içinde duruyordu. İki erkek kardeş yatağın iki tarafında beklerken, eşleri ayak ucundaydı. Zoey, Fred'in görüş açısından biraz olsun çıkması için Lisette'in arkasına geçmişti. Ceketinin cebindeki telefonun titrediğini hissedebiliyordu. Herkese Fred'in öldüğünü belirten bir mesaj atmıştı ve şimdi insanların bu yüzden aradığını tahmin edebiliyordu. Donald'la birlikte eve varmadan önce mesajına gelen birkaç yanıt görmüştü. Mesaj-

lardan birinde üzgün bir ifade vardı fakat mesajı gönderen kişinin Fred öldüğü için mi yoksa parti iptal olduğu için mi üzgün olduğu belli olmuyordu.

Zoey ah, diye düşündü. Er ya da geç ölecekti. En azından partinin ortasında ölmeyecek kadar ince biri. Bu gerçekten ölümcül derecede korkunç olurdu.

Lisette Fred'i en son gördüğü zamanı düşündü. Onu görelili daha iki gün olmuştu, yaşlı adam oldukça iyi bir hâledeydi. Bir şey için heyecanlıydı ama ona ne olduğundan bahsetmemişti. Genç kadın, Fred'in yıllardır olmadığı kadar genç ve canlı olduğunu düşünmüştü.

"Göreceksiniz," demişti Fred. "Sizi henüz şaşırtmadım."

Lisette, Fred'in güzel bir sürpriz yapacağını umduğunu söylemişti. Fred ise bunun kendi için olduğunu belirtmişti. Şimdi Lisette sürprizin ne olduğunu ve hâlâ bir önemi olup olmadığını merak ediyordu.

Genç kadın, "Suzanne'i aradınız mı?" diye mırıldandı. Donald ve Gareth, Lisette'in bu söylediklerini şaşkın bir ifadeyle karşıladıktan sonra birbirlerine baktı.

Gareth, "Ben aramadım," diye yanıtladı.

Donald, "Pislik herif. Ben de aramadım."

Zoey, "İkinizden biri arasa iyi olur," dedi.

Donald, yatağın başucundan uzaklaşırken, "Burada biraz daha kalın," dedi. "Ben şimdi arıyorum."

Donald odadan çıkarken şimdiden ailenin reisi rolüne bürünmüştü.

Mutfaktan konuşma sesleri geliyordu. Donald mutfaktakilerin Doktor Casey, belki de Alex olabileceğini düşündü. Babasının tam olarak nasıl öldüğünü öğrenmek için onlarla konuşması gerekiyordu. Zoey'nin avukatın neden evde olduğuyla ilgili sorusu onu rahatsız etmişti. Bildiği kadarıyla Fred, Alex'i her zaman ofisinde ziyaret ederdi. Neden bu

sefer eve gelmesini istemişti? Kendini birden kötü mü hissetmişti? Acil bir hukuki tavsiye mi alması gerekmişti?

Donald yatak odasının kapısında kararsız bir şekilde duruyordu. Kız kardeşini mi aramalıydı yoksa babasını en son gören bu insanlarla mı konuşmalıydı? Sonra canı cehenneme diye, düşündü. Suzanne birkaç dakika daha beklese sorun etmezdi. Hem şimdi doktor ve avukatla konuşursa Suzanne'e daha fazla bilgi verebilirdi.

Donald koridoru geçip mutfığa girmek üzereyken kapının önünde birden durdu.

Alex ve Doktor Casey ayakta, birlikte kahve içiyorlardı. Masadaysa daha önce hiç görmediği iki kişi oturuyordu. İçeride genç bir çift vardı. Uzun boylu, hafif yanık tenli genç adam üzerine bir kot ve sweatshirt giymişti, yanındaki kadının ise soluk açık renkli saçları ve endişeli bir surat ifadesi vardı. Donald kadına baktı. Çünkü onu daha önce hiç görmemesine rağmen bu sarışın yabancıyı tanıyordu.

Zoey, Fred'in baş ucunda durmaktan sıkılmıştı. Otu-zuncu doğum günü planlarının içinde bir cesedin başını beklemek yoktu. Genç kadın, Lisette'e tuvaleti kullanması gerektiğini mırıldandıktan sonra Lisette onu durduramadan kapıyı açıp dışarı çıktı.

Genç kadın dışarı çıkar çıkmaz Donald'ın yükselen sesini duydu.

Donald, "Sen de kimsin?" diyordu. "Burada ne işin var?"

Zoey, hızla mutfığa girdikten sonra durdu. Doğrusu içerisinde bu kadar kalabalık olmasını beklemiyordu. Tabii doktoru tanıdı. Üzerinde temiz bir takım elbise olan gri saçlı adam da avukat olmalıydı. Fakat bu genç çiftin kim

olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onlara dikkatle bakan Donald'ın da onları tanımadığı belliydi. Zoey, Donald'ın kadına çok dikkatli bir şekilde baktığını fark etmişti. Sonra bir an bu kadının Fred'in dostu olduğunu düşündü. Fred'in sevgilisi varsa hiç şaşırmazdı. Fred ona şehvetle baktığından onun her zaman çaresiz, yaşlı bir adam olduğunu düşünmüştü! Ama bu kadın... Zoey, kadına tekrar baktı. Kadın ona çok tanıdık geliyordu, hatta onu bir yerlerde gördüğüne emindi.

Alex, Donald'a bakarak, "Sizi bu şekilde tanıştırma niyetinde değildik," dedi. "Çok üzgün olduğunu biliyorum."

Donald, "Elbette çok üzgünüm!" diye bağırdı. "Babam daha az önce öldü ve evinde tanımadığım insanlar var. O..." Donald, Abbey'ye bakarak devam etti. "O... O..."

Doktor Casey, "Belki de otursak iyi olacak," dedi.

"Ben böyle gayet iyiyim." Donald, kollarını göğsünde kavuşturarak karşısındaki insanlara baktı.

Zoey, "Neler oluyor Don?" diye seslendi. "Tüm bu henge de ne?"

"Bu insanlar..." Donald duraklamaya başladı. "Neden? Ve o... Neden o..."

Zoey, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Donald'ın gözleri hâlâ Abbey'nin üzerindeydi. "Hayır tanımıyorum ama..."

Alex, "Oturun," dedi. "Oturun da düzgünce konuşalım."

"Neyi konuşacağız?" Gareth, arkasında Lisette'le birlikte mutfığa girmişti. Zoey onları Fred'le baş başa bıraktığında, Zoey ve Donald'ın yanına gitmenin en iyisi olacağını düşünmüşlerdi. Lisette gözlerini mendiliyle yavaşça silerken, "Belki bilmemiz gereken bir şey olur diye gelmek istedik, dedi.

Ve Őimdi Gareth, kesinlikle bilmeleri gereken bir Őey olduđunu dűŐűnűyordu.

Çűnkű o da bűyűk bir ŐaŐkınılıkla Abbey'ye bakıyordu. Ve Abbey'ye bakarken aklından geçen tek bir Őey vardı; kız kardeŐim esmer olmasına rađmen kimse bu kadının Suzanne'in genç versiyonu olduđunu inkâr edemez.

On Sekizinci Bölüm

“Sen kimsin ve burada ne yapıyorsun?” Donald kendine gelir gelmez sorusunu direkt Abbey’ye yöneltmişti. Bu sırada zavallı genç kadın bir Gareth’a, bir Donald’a bakıyordu.

Alex, “Biz de bunu konuşuyorduk,” diye yanıtladı. “Bu biraz karışık bir durum.”

“Benim babam öldü ve siz ortada karışık bir durum olduğunuzu mu söylüyorsunuz?” Gareth, gözlerini Abbey’den alamıyordu.

“Evet,” dedi Alex. “Zaten benim burada olma sebebim de bu.”

Zoey, “Karışık olan nedir?” diye sordu. “Sorun nedir?”

“Şu kız.” Lisette, bakışlarını Abbey’den alıp Zoey’ye döndü. “Onu tanımıyoruz ama sanırım tanımamız gerek.”

“Neden?”

Alex tekrar, “Oturun,” dedi. “Oturun ve Abbey’yi size tanıtmama izin verin.”

Fitzpatrickler Alex’in dediğini yapıp sandalyelerini çektiğinde Alex anlatmaya başladı.

“Abbey Andersen seni Donald, Gareth, Zoey ve Lisette Fitzpatrick’le tanıştırayım. Donald... Bu da babanın torunu Abbey.”

Masanın etrafında tuhaf bir sessizlik oldu.

Abbey, “Babanız için gerçekten çok üzgünüm,” dedi.
“Ben...”

“Babanın torunu derken ne demek istiyorsun?” Donald, dik dik Abbey’ye bakıyordu.

“Evet,” dedi Abbey. “Ve gerçekten çok üzgü...”

Donald, “Nereden geldin?” diye sordu.

“Ben... San Francisco’dan. Aslında babanızı tanımıyordum ama...”

Gareth hızla Abbey’nin sözünü kesti. “Böyle bir şeye inanmak mümkün değil. Babam öldü ve nasıl oluyorsa o lanet San Francisco’dan sen geliveriyorsun?” Gareth, Ryan’a dönerek, “Peki sen kimsin?” diye sordu.

“Ryan Gilligan. Ben Alex’in iş arkadaşıyım. Abbey’yi ben buldum.”

Donald, “Buldun mu?” diye cevapladı. “Senden onu bulmanı kim istedi ki? Onu aradığımızı nereden çıkardın? Babamın akrabası olduğunu kim söyledi?”

Donald, konuşurken bile saçmaladığının farkındaydı. Çünkü Gareth ve Lisette de onun gördüğünü görmüştü. Hepsi içerideki bu kadının yüzünün şeklini, hatta saçının salınışını fark etmişti. Bu kadın kesinlikle bir Fitzpatrick’ti. Üstelik kız kardeşine ve babasına benziyordu. Gareth ve Donald her zaman annelerine daha çok benzemişti. Herkes böyle söylerdi. Ama Suzanne tam bir Fitzpatrick’ti. Ve bu genç kadının da öyle olduğu kesindi.

Alex, “Bu çok uzun bir hikâye,” dedi. “Babanızın sizden önceki hayatıyla ilgili ne biliyorsunuz?”

Fitzpatrickler bir süre birbirine baktıktan sonra Donald boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

“Onun yaşındaki herkes gibi o da zor zamanlar geçirmiş. Bir çiftlikte büyümüş, Dublin’e gelmeden önce birkaç yıl o çiftlikte çalışmış. Fırında çalışmaya başladığında Bles-

sington Caddesi'nde yıkık dökük bir daireyi birileriyle paylaşmış. Sonra bir kasapta şoförlük yapmaya, daha sonra da bir garaj elemanı olarak çalışmaya başlamış. En sonunda kendi işini kurmuş, annemle evlenmiş ve East Wall'a taşınmış. Sonrasında ise... Çok çalıştı, ailesini sevdi. Kısacası çok karmaşık bir hayatı yoktu.”

Gareth hiçbir şey söylemedi. Babasının hayatı, Donald'ın olmasını istediğinden çok daha karışık olmalıydı. Gareth, annesinin gece vakitleri sabırla kocasının dönüşünü beklediğini hatırlıyordu. Annesi suratında sert bir ifadeyle erkeklerin biraz stres atmaya ihtiyacı olduğunu söylerdi. Gareth büyüdükçe, ara sıra kulağına çalınan dedikodulara maruz kalmıştı. İnsanlar Fred'in kadınlara olan düşkünlüğünden bahsediyordu. Hatta söylediklerine göre kasabanın diğer ucunda süslü püslü bir sevgilisi vardı. Gareth bir keresinde babasıyla bu konuyu çözmeye çalışmış, Fred ise kahkahalarla gülmüştü.

“Sen de kendine bir kadın edinsen iyi olur,” demişti. “Bir evlat olarak beni gururlandır ama sen o sözde sanatınla öyle meşgulsün ki... Aslında sen sadece bir utanç kaynağısın.”

Gareth, ben karımı yasak aşklarla hiç utandırmadım, diye düşündü. Ayrıca kızıma da senin Suzanne'e yaptığın gibi saygısızlık yapmadım.

“Bay Fitzpatrick'in ömrünün büyük bir kısmında çok çalıştığı doğru.” Bu sefer konuşan kişi Ryan'dı. “Ama son zamanlarda gençliğinde yaşadıkları ve çiftlikte yaşadığı günler hakkında endişelenmeye başlamıştı.”

Donald, “Çiftliğin nerede olduğunu bile bilmiyorum,” diye cevapladı.

Ryan, “Tipperary,” dedi. “Büyük bir yer değildi ve senin de dediğin gibi baban oradan ayrılıp Dublin'e geldi. Ama Dublin'e gelmeden önce kasabada bir kızla ilişkisi vardı.”

Abbey, Fred ve Dilly'nin hikâyesini tekrar anlatan Ryan'ı dinleyen kardeşlerin suratlarını izliyordu.

Ryan hikâyesini bitirdiğinde Lisette, "Ah, Tanrım," diye inledi. "Bu yüzden Magdalen Çamaşırhanelerine bu kadar takmış. O yüzden kızlara olanlara bu kadar üzülmüş."

Ryan, "Evet," dedi. "İşte benden bu yüzden kızını bulmamı istedi."

Donald, Abbey'ye dönerek, "Ama sen onun kızı değilsin," dedi. "Alex, torunu olduğunu söyledi."

Abbey, "Evet," diye cevapladı. "Annem... Annem buraya gelemedi."

Donald, "O zaman sen neden geldin?" diye sordu. "Babam daha mezarına konmadı ama nasıl oluyorsa mutfağında hiç görmediği torunu oturuyor?"

Ryan, "Abbey İrlanda'ya dün geldi," dedi. "Bugün erken saatlerde Bay Fitzpatrick'le görüştü. Bay Fitzpatrick vefat ettiğinde Abbey onunlaydı."

"Ne!" Donald, dik dik Abbey'ye bakıyordu. "Bu kadın... Varlığından bile haberdar olmadığımız bu kadın babamı gören son kişi mi? Böyle bir şey nasıl olabilir? Onları kim baş başa bıraktı?"

Abbey boğazını temizledi. Yaşadığı şok ve yorgunluk yüzünden sersem gibi hissetse de Fred'in çocuklarının da şok geçirdiğini biliyor ve onların babalarının son anlarını öğrenmeyi hak ettiğini düşünüyordu.

Abbey, "Bay Fitzpatrick benimle görüşmek istedi," dedi. "Geldiğimde biraz sohbet ettik, sonra bana evi gezdirdi. Daha sonrasında kahve yapmaya gitti. Ben dışarıda oturuyordum, bir gürültü duyduğumda sanırım yarı uyur hâldeydim. İçeri girdim ve babanızı buldum."

Doktor Casey hemen araya girdi. "Abbey hiç vakit kaybetmeden kalp masajı yapmaya başlamış. Bayağı yetenekli bir kız."

Donald, “Yetenekli mi?” diye bağırdı. “Babam öldü!”

“Abbey, sağlık ekibi gelene kadar kalp masajı yapmaya devam etmiş. Elinden gelen her şeyi yapmış.”

Donald, “Sen hemşire misin?” diye sordu.

Abbey, “Hayır,” dedi. “Ama kalp masajı yapmayı biliyorum.”

“Çünkü bilgisiz insanlar işlerin daha kötü sonuçlanmasına sebep olabilir.”

Lisette, “Gerçekten öyle,” diye onayladı.

Abbey, birkaç kez gözlerini kırptırdı. Onu yaşlı adamın ölümü için suçluyor olamazlardı, değil mi?

Doktor Casey tekrar araya girerek, “Herkes çok yorgun,” dedi. “Hepiniz büyük bir şok geçirdiniz. Çok da üzölmüş olmalısınız. Belki de bu konuşmayı başka bir zaman yapmalıyız.”

Lisette, “Hepimiz çok üzgünüz,” dedi. “Kimse Fred’in... Böyle aniden vefat etmesini beklemiyordu. Acımızı yaşamak için biraz vakte ihtiyacımız var. Sonra cenaze için gereken organizasyonu yaparız.”

Abbey, “Tabii yalnız kalmak istersiniz,” diye cevapladı. “Ben sizi rahatsız etmek istemedim.”

Donald hafifçe homurdanarak güldü.

Ryan Abbey’ye bakarak, “Ben seni otele bırakayım,” dedi. “Ailenin geri kalanı seninle konuşmaya hazır olduğunda tekrar buluşabiliriz.”

Alex, “İyi bir fikre benziyor,” diye onayladı.

Abbey ayağa kalkıp Ryan’ın eşliğinde evden çıkarken Alex ve Doktor Casey de onları takip etti.

“Oldukça zor oldu,” dedi Doktor Casey.

Ryan, “Şansız bir zamanlama,” diye cevapladı.

Abbey, “Onlar için çok üzücü oldu,” diyerek araya girdi.

“Senin için de öyle.” Ryan, sempatik bakışlarla Abbey’ye bakıyordu.

Abbey, “Ben onu tanımıyorum bile,” dedi. “Fred, onların babası.”

Alex, Abbey’ye doğru, “Ben her şeyi halledeceğim,” dedi. “Dönüp onlarla konuşacağım ve seninle düzgün bir buluşma ayarlayacağım.”

Abbey, “Ben... Ben cenazeye gitmeli miyim?” diye sordu. “Doğru şeyi yapmak istiyorum ama sorun çıkarmak da istemiyorum.”

“Ben seni organizasyondan haberdar edeceğim. Her şeyi halledeceğiz. Endişelenme.”

Fakat Abbey bugün yaşadıklarından sonra endişelenmenin çok zor olduğunu düşünüyordu. Büyükbabasını aynı gün içinde tanımış, aynı gün içinde kaybetmişti. Üstelik onu kurtarma şansı olan tek kişi o iken başarılı olamamıştı.

Fitzpatrickler mutfakta tuhaf bir sessizlik içinde oturuyordu. Yalnızca Fred’in beklenmedik ölümü konusunda uzlaşamadıklarıyla kalmamış, Abbey Andersen’in varlığının büyük şokuyla baş etmek zorunda bırakılmışlardı. Ama Fred’in kendi oğulları bile, Abbey’nin durumunu düşündüğünde bu genç kadının, başta inandıkları gibi, çok da büyük bir sürpriz olmadığı sonucuna varıyordu. Donald, babasının yasak aşklarından haberdardı ama her zaman Fred’in ilişkilerinin bela açmayacak tarzda olduğunu düşünmüştü. Aslında öyle de görünüyorlardı. Donald, Fred’in daha önce istemediği bir çocuk sahibi olduğunu düşündüğünde, bunun tekrar yaşanmaması için gerekli önlemleri aldığına inanmıştı. Bu arada Gareth ise Fred’in kızını, yani Abbey’nin annesini merak ediyordu. Babasını kendi gözleriyle görmek için neden İrlanda’ya gelmemişti? Neden kendi gelmek yerine kızını göndermişti?

Lisette keşke Fred’i Magdalen Çamaşırhaneleri konusunda biraz daha sıkıştırırsaydım, diye düşündü. O gün

Fred'e daha çok ilgi gösterseydi gizli kızını öğrenebilir ve bu konu onları böylesine şok etmezdi. Genç kadın, Fred'in o gün vasiyetnamesinin üzerinden geçtiğini de biliyordu. Birden aklına bir korku yerleşti; Fred vasiyetini değiştirmiş olabilir miydi? Ama kızıyla buluşmadan önce hiçbir şey yapmazdı. Şimdiyse Tanrı'ya şükür artık çok geçti. Lisette rahat fakat tedbirli bir şekilde nefes verdi. Kayınpederi öldüğü için mutlu olmamalıydı ama işleri karıştıramadan öldüğü için gerçekten çok rahatlamıştı.

Zoey eve gitmek istiyordu. Kimse evde ölü bir beden olduğunu sorun etmiyor gibiydi. Ancak o Fred'in yatak odasında öylece yattığı gerçeğini düşünmeden edemiyor ve bu onu çok korkutuyordu.

Doktor Casey döndüğünde birkaç dakika Fred'in kalp krizi hakkında konuştuktan sonra onları yaşlı adamın ölümünün çok ani olduğu ve sağlık hizmetinin ya da Abbey Andersen'in eksikliğinden kaynaklı bir şey olmadığı konusunda ikna etti. Tüm bunların ardından cenaze işlemlerinden bahsederken Donald, işlemleri hemen halledeceğini, Abbey Andersen şoku yüzünden bunu daha önce düşünemediğini söyledi.

Gareth doktor gittikten sonra, "Peki ya Suzanne?" diye sordu. "Ona da Abbey Andersen'dan bahsetmek zorunda kalacaksınız."

Donald, "Ah Tanrım, Suzanne," dedi. "Onu tamamen unutmuşum."

"Babamın öldüğünü daha söylemedin mi?" Gareth, dehşete kapılmıştı.

Donald, kendini korumak isteyerek, "Arayacaktım," dedi. "Ama sonra mutfaktan seslerini duydum. Aklımdaki her şey uçup gitti."

"Onu hemen arasan iyi olur." Lisette bir an durakladıktan sonra ekledi. "Sizce de şu Abbey ona çok benze-miyor mu?"

Donald, “Hiç benzemiyor,” diye cevapladı ancak tabii ki yalan söylemişti. Gareth, bunu duyduğunda Donald’a şaşkın bir ifadeyle baktı. “Suzanne’e babamın vefat ettiğini söyleyeceğim ama şu Abbey Andersen konusunu telefonda açmak istemiyorum.”

Lisette, “Ona söylemen gerek,” dedi. “Eve gelip birden onu görmesine izin veremezsin.”

Donald saldırgan bir ses tonuyla, “Biz gördük ama,” diye yanıtladı.

“Ama illa onun da görmesi gerekmiyor.”

Zoey, “Lisette haklı,” diye araya girdi. “Suzanne’e şimdi anlat. Anlat da her şey bitsin gitsin.”

“Her şeyi ben yapamam.” Donald birden öfkelenmişti. “Önce cenaze işlemlerini halletmem gerek. Suzanne’le sonra konuşurum.”

Lisette, “Önce Suzanne,” dedi. “Cenaze işlemlerini sonra halledersin.”

“Bunca zaman haberi olmadı. Bir yarım saat daha beklese bir şey değişmez.” Donald, masadan kalkıp salona gitti. O, en büyük kardeşti. Son noktayı her zaman o koyardı. Lisette, ona ne yapması gerektiğini söyleyemezdi.

Suzanne, telefonu çaldığında Mirador Otelinin dosyasını gözden geçiriyordu. Genç kadın, ekranda Donald’ın aradığını gördüğünde telefonu neredeyse açmayacaktı. Yaptığı işe kendini fazla vermişti ve aylar sonra ilk defa ağabeyiyle konuşmak pek de çekici bir fikir gibi gelmiyordu. Fakat Donald’la gerçekten çok uzun bir zamandır konuşmadığı için telefonu açmaya karar verdi. Sonuçta önemli bir şey olabilirdi.

Donald, ona babalarının öldüğünü söylediğinde Suzanne hiçbir şey söyleyemedi. Genç kadının hep bir hayali vardı; Fred bir gün en zeki ve en başarılı çocuğunun o olduğu-

nu itiraf edecek, bunu daha önce fark edemediği için özür dileyecek ve onun evi terk etmesinin kendi suçu olduğunu kabul edecekti. Ardından Suzanne onu affedecek, boynuna sarılacak ve Fred kızının anlayışı için minnettar olacaktı.

Şimdiyse yaşlı herif ölmüştü. Suzanne, Fred'in ağzından onun en zeki evladı olduğunu ve ondan şüphelendiği için üzgün olduğunu asla duyamayacaktı. Babasını asla Mirador Otel'i'ne davet edemeyecek, otelin ona ait olduğunu söylediğinde suratındaki ifadeyi göremeyecekti. Günün sonunda kazanan Fred olmuştu. Suzanne'i acı ve pişmanlık duygularıyla baş başa bırakmıştı, üstelik Suzanne bu duygulardan ömrü boyunca kurtulamayacaktı. Her şey bir yana onu iki ağabeyiyle yüzleşmesi için bir başına bırakmıştı.

"Suzanne?"

Suzanne, Donald'ın sesiyle kendine geldi.

"Özür dilerim. Ben... Ben çok şaşırdım. Bir gün arayıp babamın hastalandığını ve eve gelmem gerektiğini söyleyeceğini bekliyordum. Ama bunu hiç beklemiyordum."

Donald, "Evet, biz de öyle," diye yanıtladı.

"Peki ne oldu?"

Donald, Fred'in kalp kriziyle ilgili küçük bir özet geçti. Yaşananları anlatırken sadece tıbbi detaylara bağlı kalmış ve aileye haber veren kişinin Alex olduğunu söylemişti.

Suzanne, "Sanırım yanında Alex'in olması iyi olmuş," diye yanıtladı.

Donald, Suzanne'e gerçekleri söyleyemezdi ama Suzanne habersiz bir şekilde eve gelirse öğrendikleri karşısında çılgına dönecekti.

Donald, "Alex sonradan gelmiş," diye devam etti. "Babam vefat ettiğinde yanında Abbey Andersen diye bir kadın varmış."

Donald, Abbey'yle olan görüşmelerini anlatırken Suzanne tekrar dilini yutmuş gibi hissediyordu. Fred'in yasak aşklarından o da haberdardı ve babasının başka bir çocuğunun

olması büyük bir sürpriz olmamıştı. Hatta bugüne kadar kimsenin çıkagelmemiş olması daha şaşırtıcıydı. Fakat rahibe manastırında ölen genç kızın hikâyesi çok üzücüydü.

Suzanne, “Peki şimdi nerede?” diye sordu. “Yani... Kardeşimiz?”

“O bizim kardeşimiz değil!” Donald birden sesine hâkim olamamıştı. “Onun bizimle hiçbir alakası yok. Evlatlık edinilmiş ve Amerika’ya götürülmüş. Tanıdığımız biri değil.”

Suzanne, “Her şeyden önce o bizim kız kardeşimiz,” dedi. “Ve kardeşimizin kızının böyle çıkagelmesi bizimle bir alakası olduğu anlamına gelir.”

Donald, “Ben onunla hiçbir alakam olsun istemiyorum,” dedi. “O kadının bu aileyle hiçbir alakası yok. Hiçbir alakası yok!”

“Belli ki babam başka düşünüyordu.”

“O yaşlı, aptal herifin teki.”

“Bu konuda tersini söylemiyorum. Ama Abbey’le konuşmak zorundayız. O ve annesiyle ilgili her şeyi öğrenmeliyiz. Babam onlara ne anlatmış, bir bakalım.”

Donald, “Cenazeden sonra,” diye yanıtladı. “O zaman konuşabiliriz.”

Suzanne, “Tamam,” dedi. “Sabah uçağına bilet almaya çalışacağım.”

“Beni haberdar et.”

“Tamam.”

Suzanne telefonu kapattıktan sonra bilgisayarını açıp eve giden uçaklara baktı. Seçenekleri tek tek incelerken bir cenaze için eve gelip onunla sohbet etme zahmetinde bile bulunmayan kaç insanla yüzleşmek zorunda olduğunu düşünüyordu. Peki kaç tanesi babası her zaman söylemesi gereken şeyleri söyleme fırsatı bulmadan öldüğü için ihanete uğramış hissediyordu?

On Dokuzuncu Bölüm

“Nasıl hissediyorsun?” Nihayet Furze Hill’den çıkan Ryan ve Abbey, Harbour Oteli’nin resepsiyon alanına doğru yürüyordu.

Abbey, “Cehennem gibi bir gündü,” diye yanıtladı. “Her an düşecekmişim gibi hissediyorum ama sebebi jet lag mı yoksa diğer şeyler mi bilemiyorum.”

“Şu ana kadar düşmemiş olmana şaşırdım. Çok fazla şeyle baş etmek zorunda kaldın.”

“Fitzpatricklerle tekrar buluştuğumda daha çok şeyle mücadele etmek zorunda kalacağım. Varlığımdan memnun değiller ve bunun için onları suçlayamam.”

“Evet, bugün varlığından haberdar olmak için ideal bir gün değildi. Ama üstesinden geleceklerdir.”

“İyimserliğine hayranım ama tekrar buluştuğumuzda sıcak bir karşılama beklemiyorum.”

Ryan, “Böyle şeyler zaman alır,” diye yanıtladı. “Sabah-tan beri bir şey yedin mi? Bir şey yemek ister misin?”

“Sanırım odamda kahve içeceğim. Her şey için çok teşekkür ederim. Sen de dağılmış olmalısın... Seni uyandırdım, değil mi?”

“Bu benim işimin bir parçası.” Ryan gülümseyerek devam etti. “Eğer başka bir şeye ihtiyacın olursa haberim olsun, tamam mı?”

“Tamam.”

Ryan, Abbey’ye kısaca sarıldıktan sonra Abbey merdivenlerden odasına çıktı. Hiçbir şey yememesine rağmen aç hissetmiyordu, kendine kahve yapıp sabah tepside gördüğü paketlenmiş küçük meyveli keki yemek ona yetecekti.

Genç kadın ayakkabılarını çıkardıktan sonra kendine kahve koyup telefonunu alarak Pete’i aradı.

“Vay canına!” Pete, Abbey’nin anlattıklarından sonra çok şaşırılmıştı. “Peki şimdi neler oluyor?”

Abbey, Fred’in cenaze planına bağlı olarak Fitzpatrick ailesiyle bir kez daha buluşacağını söyledi.

Pete, “Seni temsil edecek birine ihtiyacın var,” diye cevapladı. “Yaptıklarının yaşlı adamın ölümünü hızlandırdığını ima edemezler. Hemen oraya geleceğim, tatlım. Ben gelene kadar kimseyle buluşma.”

“Sorun yok Pete. Doktor ölümün kalp krizi yüzünden olduğunu belirtti. Eve gelen sağlık ekibi de öyle. Yani problem yok.”

“İnsanlar boş konuşup aptal şeyler yapabilir. Benim işim bunu engellemek. Ya da çizgiyi geçtiklerinde onlara ceza ödetmek.”

“Her şeyin yolunda gideceğinden eminim. Bir sorun olursa sana haber vereceğim. İrlandalı avukatlar benimle oldukça ilgileniyor.”

“Şu Ryan Gilligan, aklı başında bir çocuğa benziyor. Ama o senin için değil, Bay Fitzpatrick için çalışıyor. Bu yüzden seni yönetmesine izin verme.”

Abbey, “Beni yönetmiyor,” diye cevapladı. “O iyi biri.”

Pete, Abbey’yi tekrar uyardı. “Evet evet ama o iyiliğinin seni kandırmasına izin verme.”

Abbey, “Pete Pete!” diye bağırdı. “Birine güvenmek zorundayım! Doktor ve avukatlar benim tarafımda. Tabii bir taraf olmak zorunda değil. Sonuçta aile üzgün. Bunu anlayabiliyorum. Ben olsam ben de üzgün olurum.”

“Sen tam bir kahramanlık yaptın. Yaşlı adamı kurtarmaya çalıştın, yardım istedin. Sana minnettar olmalılar.”

“Belki tekrar buluştuğumuzda olurlar. Bu süreç boyunca hazmetmeleri gereken çok şey var.”

Pete temkinli bir şekilde sordu. “Seninle tanıştıklarında çıldırdıklarına göre onlara annenden bahsetme fırsatın olmadığını mı anlamalıyım?”

Abbey, “Evet,” diye cevapladı.

“Bu başka bir şok olabilir. Benim gelmemi istemediğinden emin misin? Gerçekten sorun olmaz.”

Abbey itiraf ederek, “Manevi desteğin harika olurdu,” dedi. “Ama yanımda tertemiz takım elbiseli avukat tavırlı bir adam olursa bu onları daha fazla endişelendirebilir.”

“Belki de.”

“Ben onlarla konuşacağım. Onlara her şeyi anlatacağım. Hem ne değişecek ki? Bu konuşmadan sonra hiçbirinden haber almayacağıma çok eminim.”

“Bu da bir şekilde kötü olur. Sonuçta onlar senin ailen.”

Abbey, “Hayır,” dedi. “Benim ailem sen ve Claudia. Yuvanın en sevilen evladı ben olmasam da bu böyle.”

“Ailemizin sevilen bir üyesi olduğunu biliyorsun. Bensiz başarabileceğine inanıyorsan sorun yok ama en ufak bir endişen olursa beni ara. Saat kaç olursa olsun mutlaka ara.”

“Sen benim Alcatraz’ımsın, Pete. Sen benim kayamsın.”

Abbey, telefonu kapatırken gerçekten böyle olduğunu düşünüyordu. Pete her zaman yanındaydı. Gerekeceği anlarda bile ona destek olurdu.

Suzanne, ertesi gün öğle vaktinde Dublin’e vardı. Gareth ve Lisette onlarda kalmasını teklif etmiş olsa da Har-

bour Otel'de yer ayırtmıştı. Gareth, ağabeyi sayılabilirirdi ama onu yıllar boyunca görmemişti ve evinde de kalmak istemiyordu.

Geç uyuyan Abbey, kafasını boşaltmak için uzun bir yürüyüşe çıkmaya karar vermişti. Resepsiyon alanından geçerken içeri uzun boylu, zayıf bir kadının girdiğini gördü. Fark ettiği büyük benzerlik onu şaşırtmıştı ama Suzanne'e sadece göz ucuyla baktığından kafasına başka bir düşünce takmadan otelden ayrıldı. Suzanne, Abbey'yi görmemişti, genç kadın kayıt kartını doldurmakla ve Harbour Otel'i'nin, Mirador'u dönüştürmek istediği otele çok da uzak olmadığını düşünmekle meşguldü. Şık, seçkin ve sıcak...

Suzanne, resepsiyoniste kendi çantasını odasına taşıyabileceğini söyledi. Üst kata çıkmak için asansör yerine merdivenleri kullanmış, bu sırada Mirador otelindeki art deco'nun* milyonlarca kez daha güzel olduğunu düşünmüştü. Suzanne'e göre resepsiyon alanının stili o eski asansörle ön plana çıkarılıyordu. Genç kadın, bu düşüncelerle birlikte odasına varıp kapısını kart anahtarıyla açtı. Bu, Mirador'un imzası olacaktı. Tabii Suzanne ihtiyacı olan parayı bir şekilde bir araya getirmeyi başarırca.

Suzanne, odasına girip çantasını yatağa koyarken hâlâ Mirador'u düşünüyordu. Babasının ani ölümünü atlattığında İspanya'da olup gerekli parayı toparlaması gerekirken İrlanda'da olduğu için içten içe öfkelenmeden edemiyordu. Fred, her zamanki gibi ölürken bile planlarını bozuyordu. Genç kadın bu düşüncesinden dolayı kendini suçlu hissetmişti ancak kendine engel olamıyordu. Yaşlı adamın ölmüş olması, yaşarken ona dertten başka bir şey olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Suzanne, Fred'in bilinmedik torununun onunla buluşmasını isteyerek ne tür belalara yol açmaya niyetlendiğini merak ediyordu.

* Bir sanat eseri akımı.

Genç kadın yavaş bir soluk verdi. Donald, önceki gece aradığında çok öfkeliydi ama Suzanne onun ortaya çıkan yeni bir Fitzpatrick hakkında hem öfkelenildiğini hem de üzüldüğünü biliyordu. Suzanne, ama kızın soyadı Andersen diye düşündü. Peki ya annesi? Babasının ilk çocuğu. Ya da bildikleri ilk çocuğu. Tanrı bilir Fred onlara daha ne sürprizler hazırlamıştı.

Genç kadın kabin boy valizindeki eşyaları çıkarıp kendine geldikten sonra Gareth'ı aradı.

Gareth, "Hazır olduğunda eve gel," dedi. "Bu akşam kiliseden çıkacağız. Yarın da cenaze işlemleri başlayacak."

Suzanne ağabeyinin evine gitmeden önce otelde bir şeyler yemeyi düşündü ama böyle yaparak kaçınılmaz sonucu ertelemekten başka bir şey yapmadığının farkındaydı. Bu yüzden yolculuğu esnasında giydiği kotu ve tişörtü çıkarıp kiliseye uygun lacivert elbisesini giydi. Ardından da orta yükseklikte topuklularını giyip otelden ayrıldı.

Gareth ve Lisette'in evi yürüyerek yirmi dakikalık uzaklıktaydı. Suzanne, bu eve daha önce hiç gelmediğinden konumu karşısında çok etkilenmişti. İki öğretmen için hiç de fena değil, diye düşündü. Tabii yıllar önce mülk yatırımları yapmışlardı, değil mi? Genç kadın, bir Noel günü eve yaptığı zorunlu telefonlarda, babasının bu konu hakkında kıkırdadığını hatırlıyordu. "Sanki mülk imparatoru." Suzanne babasını, ona 'mülk zengini' derler, diye düzeltmişti. Fred homurdanarak oğlu ve karısı her ne ise, mülk zengini olmadıklarının kesin olduğunu belirtmişti. Suzanne, babasının Gareth'a hiçbir zaman fazla destek olmadığını düşünüyordu. Kendisiyle de çok çatışır, kızını belli bir şekle sokmak isterdi fakat ağabeyi Gareth'ı tamamen görmezden geliyor ve duygusal yapısı yüzünden onunla dalga geçiyordu. Suzanne, en sevdiği çocuğu Donald'dı, diye düşündü. Ama Donald bile onun için yeterince iyi olamamıştı.

Suzanne zile bastığında çiftli bahçe kapısı açıldı. Gareth, ön basamakta durmuş ellerini parlak güneşe (Suzanne Dublin’de terminal binasından çıktığında havanın sıcaklığına şaşırmış ve İrlanda havaları için özel olarak gardırobunun arkalarında sakladığı ağır ceketini üzerinden hızla çıkarmıştı) karşı siper etmişti.

Genç kadın patikada ilerlerken Gareth, “Selam,” dedi. “Hoş geldin.” Ardından kız kardeşini aceleci bir şekilde kucakladı.

“Teşekkürler. Tabii durum böyleyken...”

“Evet... Bunun er ya da geç olacağını biliyorduk. Ama iki türlü de büyük bir şok oldu.”

Suzanne ağabeyinin peşinden eve girdikten sonra kordondan geçip arka taraftaki büyük mutfığa vardı.

“Suzanne, *chérie**, seni tekrar görmek ne güzel! Uçuşun iyi geçti mi?” Lisette çocuklarla birlikte oturduğu masadan hızla kalktı.

Suzanne, “Eskiden olsa bu sorunun bir değeri olurdu,” diye cevapladı. “Ama son zamanlarda iyi uçuş diye bir şey kalmadı. Uçuştan tek umabildiğiniz çok da korkunç olması. Ama evet, çok korkunç bir uçuş olmadı.”

Lisette, “Doğru,” diye onayladı. “Jerome, Fleur, Suzanne Halanıza merhaba deyin.”

“Merhaba Suzanne Hala.” Fleur başını birkaç saniyelikğine boyama kitabından kaldırırken iPad’ine dalan Jerome, merhaba diye mırıldandı.

Lisette, “Kusura bakma,” dedi. “Onlara ahlak kurallarını öğretmeye çalışıyorum ama sanırım başarılı olamıyorum.”

“Bence oldukça iyiler.”

“Kahve içmek ister misin?”

“Harika olur.”

* Fransızca ‘tatlım, sevgilim’

Lisette ayağa kalkıp kahve makinesine sıcak su döktükten sonra etrafa kahve çekirdeğinin kokusu yayıldı.

“Ee... Tüm bu drama...” Lisette kahveyi bardağa dökerken Suzanne konuşmaya başlamıştı. “Donald’ın dün gece konuşma tarzına bakarsak Amerikalı kızın babamın kalp krizinde etkisi olduğuna ikna olmuş durumda.

“Büyükbabam öldü mü?” Jerome başını iPad’inden kaldırdı, gözleri birden kocaman açılmıştı. “Bu efsane.”

Lisette, “Elbette değil,” diye cevapladı. “Size dedim ya, büyükbabanız pek iyi değildi.”

Fleur, “Büyükbabam tarihi eser olduğu için öldü,” diyerek araya girdi. “Büyükbabama böyle dediğini duydum. Şu tarihi eser herif hepimize bir iyilik yapıp ölse iyi olur dedin.”

“Fleur!” Lisette’nin suratı kıpkırmızı olmuştu. “Konuşmalarımızı dinlememelisin. Ayrıca beni doğru duymadığına eminim.”

“Duydum.” Fleur pastel boyasını masaya bırakarak devam etti. “Bu kadar hasta bir kalbi olan adamın çok da sağlıklı olamayacağını söyledin.”

“Benim asıl demek istediğim...” Lisette’nin sesinde zoraki bir sabır vardı. “Ben büyükbabanızın yaşına göre çok dinç bir adam olduğunu söylemek istedim.”

Jerome, “Genelde huysuz adam dersin,” diye ekledi.

Suzanne yüzünü sabit tutmaya çalışıyordu. Ağabeyi ve Lisette arasında geçen konuşmaları çok iyi tahmin edebiliyordu ama bunu çocuklarından duymak komikti.

Babaları, “Neden ikiniz de içeridesiniz?” diye sordu. “Hava evde durmak için fazla güzel.”

“Annem evde kalıp Suzanne Halamıza merhaba dememiz gerektiğini söyledi.”

“Tamam, zaten merhaba dediniz. Şimdi dışarı çıkıp oyun oynayın.”

Gareth çocukların masadan atlayıp bahçeye çıkışını izledi.

Ardından Lisette'ye dönüp, "Onları neden bugün okula göndermedik?" diye sordu.

"Babana saygıdan. Ayrıca onları okuldan alıp kiliseye gitsek tuhaf olurdu."

"Misafirlerin önünde saçma sapan konuşmalarından daha tuhaf olmazdı."

Suzanne, "Kız kardeşin," diye hatırlattı. "Misafir değil."

"Kusura bakma."

Suzanne, "Hadi bana şu kadından bahsedin," diye devam etti. "Şu uzun zamandır ortada olmayan ama babam ölürken rahatça ortaya çıkan akrabadan."

Gareth, "Senin de bu durumu şüpheli algılamana sevindim," dedikten sonra kız kardeşine Donald'ın bir gün önce yaşananlarla ilgili anlatmadığı detayları verdi.

Suzanne, "Peki annesi neden gelmemiş?" diye sordu.

Gareth omzunu silkti. "Bir fikrim yok. Çok az konuşabildik. Alex hemen onu yanma çekip kızı evden çıkardı. Ama bu hiç hoşuma gitmedi."

"Neden?"

"Bu işte doğru olmayan bir şeyler var. Neden şimdi? Yani senin de dediğin gibi annesi nerede? Ne istiyorlar? Babam onlardan ne istiyordu?"

Lisette, "Baban Magdalen Çamaşırhaneleri yüzünden çok üzgündü," dedi. "Sanırım onların iyi olup olmadığını öğrenmek istedi."

Suzanne, "Biraz tuhaf," diye yanıtladı. "Bizim iyi olup olmadığımızı hiç merak etmediği düşünüldüğünde..."

Gareth, kız kardeşine anlayışlı gözlerle baktı.

Lisette, "Belki yaşı dolayısıyla yumuşamıştır," diye cevapladı.

Gareth bunun üzerine homurdandı. "Böyle bir şey mümkün mü..."

“Demek cenazeden sonra buluşuyoruz,” dedi Suzanne. “Anlaşılan çok güleceğiz, öyle mi?”

Gareth hiçbir şey söylemedi. Lisette masadan kalkıp bisküvi getirirken Suzanne kahvesinden bir yudum aldı.

İçinden evim evim güzel evim diyordu.

Suzanne otele döndüğünde saat akşam dokuzdu. Fred’in tabutunun ertesi günkü cenaze için hazır bekletildiği kilise seansı çok uzun sürmüş, arkadaşlar sabit bir hızla bir bir ortaya çıkarak Fitzpatrickleri babalarının ölümünden dolayı avutmaya çalışmıştı. Suzanne’in elini yıllardır görmediği bir kuyruk insan tek tek sıkıyor ve ona sempati dolu sözler söylüyordu. Genç kadın onlara teşekkür ederken kendini sahtekâr gibi hissetmişti. Kiliseden çıktığında onu içine çeken ani kayıp hissi yüzünden de sahtekâr gibi hissediyordu. Onun için bir karaçalıdan farksız olan, böylesine büyük bir sırrı - o kızın bir aşk çocuğu olduğunu söylemek yanlış olmazdı - ortaya çıkan ve çocuğunu hepsinden gizleyen bir adam için bir şeyler hissetmek komikti.

Don ve Gareth bu konu yüzünden öfkeliydi ama Suzanne, ağabeylerinin kızın varlığından çok buraya davet edilmiş olmasına kızdığını düşünüyordu. Lisette oldukça sessizdi ama Zoey, böyle şeylerin olabileceğini ve hepsini atlatacaklarını söylüyordu. Sonuçta kız tören biter bitmez Amerika’ya dönmeyecek miydi? Bu kadar gerilmenin ne anlamı vardı? Zoey’nin hayat tarzı; unut gitsindi. Unut gitsin. Şu kızı unutun gitsin.

Suzanne, Donald’ın ikinci karısının tutumu karşısında oldukça etkilenmişti. Ona göre Zoey, Donald’ın pozisyonu ve güvenliği için evlenmişti; bu Jane Austen birleşiminin modern dünyayla ilgisi olmaması gerekse de belli ki vardı. Suzanne, sebepleri ne olursa olsun Zoey’nin, ağabeyi için fazla olduğunu düşünüyordu. Heyecanlı bir kadın olduğu-

na şüphe yoktu, üstelik Donald'ı çok iyi yönetiyor, doğru yerde doğru şeyi söylüyor, Donald için önemli görüldüğü yerde ona saygı gösteriyordu.

Sonra Suzanne, Zoey'nin tanımadığı insanların baş sağlıklarını kabul ettiğini gördü. Anlaşılan Zoey gözünü bir ödüle daha koymuştu. Suzanne, Zoey'nin kocasına Fred'in vasiyeti hakkında mırıldandığını ve Alex'in cenazeden sonra bu konudan bahsedeceğini söylediğini duymuştu. Bu tam da bir Agatha Christie romanına yakışır bir şeydi, Donald gerçekten Fred'in ölümünün Abbey Andersen yüzünden hızlandığına ihtimal veriyor muydu? Yaşlı adam onu gördüğünde çok şaşırıp pat diye düşmüş müydü? Suzanne, utanmaz bir şekilde onları dinlerken ağabeyi karısına bunun kanıtı olmadığını ve Doktor Casey'nin Abbey'nin çok güzel bir şekilde kalp masajı yaptığını söylediğini hatırlattı ancak Zoey burnunu bükerek yaşlı adamların çok aptal olduğunu ve onlara kalp krizi geçirtmenin çok kolay olduğunu mırıldandı. Suzanne bu cümlelerin ardından arkasını dönmek zorunda kaldı, çünkü Zoey Donald'dan mı bahsediyordu bilemiyordu.

Cenazeden sonra yine Gareth ve Lisette'in evine gittiler. Donald'ın eski karısı Deirdre'in de davetli olup olmadığını sorduktan sonra gitmek istemediğini söylediğinde tuhaf bir an yaşanmıştı. Deirdre kızlarını içeri itelerken ailenin geri kalanı hâlâ Amerikalı kız hakkında tartışıyordu. Fakat Suzanne aynı şeyleri tekrar tekrar konuşmayacaktı. Bu yüzden çok yorgun olduğunu ve otele gitmek istediğini söyledi. Gareth onu götürmeyi teklif etti fakat genç kadın yürümenin ona iyi geleceğini belirtti.

Suzanne resepsiyon alanından asansöre doğru yürürken derin düşünceler içindeydi. Asansörün aşağı gelmesini beklerken bara baktı. Uzun bir gün olmuştu, bir şeyler içmek

birden cazip gelmişti. Resepsiyon alanından ayrıldı ve bara giderek buzlu bir Jameson sipariş etti.

Genç kadın bardağını alıp oturacak rahat bir yer aradı. Rahatsız edilmeyecek bir yer olsun istiyordu. Sonra camın kenarındaki masada oturan kadını gördü. Kadının üzerinde bir kot pantolon ve açık renkli örgü bir bluz vardı. Sarı saçları yüzünün etrafından umarsızca dökülürken bir bacağını tembelce diğerinin üstüne atmıştı. Önünde pembe bir şarap vardı, kırmızı kapaklı Kindle'ına dalmış oturuyordu.

Suzanne kendi kendine, aman Tanrım, dedi. Bu o olmalı. Onu oturuşundan tanıdım. Onu tanıdım. Bu kız babam. Bu kız benim. Bu, o Amerikalı kız.

Genç kadın bir an tereddüt ettikten sonra odanın diğer ucuna gitti.

“Pardon, sanırım sizi tanıyorum.”

Abbey Andersen kafasını o gün indirip okumaya başladı. Kitabı kaldırdı. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

Suzanne “Senin de beni tanıdığını görüyorum,” dedi.

“Sen Bay Fitzpatrick’in kızıysın, değil mi?”

Suzanne başını evet anlamında sallayarak, “Suzanne,” dedi.

“Bana annemi hatırlattın.” Abbey, hızla ekledi. “Ama çok daha gençsin. Sanırım daha çok benle yaşırsın.”

Suzanne hafifçe gülümsedi. “Sanırım ben senin teyzeyim. Senden daha yaşlı ve bilge olmalıyım.”

Abbey, “Yarı teyze,” diye yanıtladı. “Kulağa biraz tuhaf geldi.”

“Zaten tüm olanlar tuhaf. Oturabilir miyim?”

“Elbette.” Abbey, yeni bulduğu akrabalarından biriyle daha az duygusal bir atmosferde konuşma şansı yakaladığı için mutluydu.

“Seni bulmak büyük bir şok oldu.”

Abbey, “Benim için de öyle,” diye cevapladı.

“Peki ya annen?”

“Anneme ulaşamıyorum. Daha hiçbir şeyden haberi yok.”

Suzanne ürkmüş görünüyordu.

“Ama kısa süre içinde anlatacağım.”

“Sence nasıl tepki verecek?”

“Bizim kadar şok olacak. Ama annem böyle konularda epey iyidir.”

“Anlaşılan senin gibi. Sanırım babamı kurtarmaya çalışmışsın.”

“Başarılı olamadım.”

“En azından denedin.”

Abbey hiçbir şey söylemedi. Tüm olanlar yüzünden hâlâ tuhaf hissediyordu ama birinin çabası için minnettar olması hoş bir değişiklik olmuştu.

Suzanne, “Babamı sevdin mi?” diye sordu.

“Onu tam tanıma şansı yakalayamadım. Sadece birkaç dakika konuştuk. Bahçede gezdik. Ama bana çok iyi davrandı.”

“Babam ve iyi davranmak. Bu bir ilk.”

“Öyle mi?”

“Bana hiçbir zaman iyi davranmadı. Ah. Bu yüzden ölüm ve cenazelerden nefret ediyorum. Geçmiş eşelenir ve sen iyileştirdiğini düşündüğün eski acılarla karşı karşıya kalırsın.”

Abbey, “Senin canını yakan ne?” diye sordu.

Suzanne omzunu silkti. “Geçmişte kaldı. Ve orada da kalmalılar.”

Abbey keşke geçmiş geçmişte kalabilse diye düşündü ama geçmişin geri dönüp huzur kaçırma gibi kötü bir huyu vardı.

Suzanne, “Bana biraz kendinden bahsetsene,” diye devam etti. “Ne yapıyorsun?”

Abbey, genç kadına tırnak sanatını anlatırken Suzanne istemsiz olarak kare, kısa tırnaklarını kontrol etti. Sonra Abbey telefonunu çıkarıp Mariposa'nın internet sitesini açtı. Yaptığı işlerin fotoğraflarını tek tek geçerken Suzanne'in dudaklarının arasından beğendiğini belli eden hafif bir ıslık kaçırmıştı.

"Tanrım. Bunlar çok iyi. Çok canlı, çok heyecanlı. Ve tabii sanatsal."

Abbey sırıttı. "Bu işe girmeden önce güzel sanatlar okuyordum. Resim yapmayı hâlâ seviyorum ama tırnaklardan da büyük keyif alıyorum."

Suzanne fotoğraflara bakmaya devam etti. Mirador Otelinde bir spa ya da güzellik salonu yoktu. Böylesine güzel şeyler için çok fazla oda olmasa da misafirlere tırnak bakımı teklifinde bulunma fikri iyi bir fikirdi. Kadınlar tatilde iyi görünmekten hoşlanırdı, ıslık ışık parlayan tırnaklar da görüntülerini güzelleştirmek için mükemmel bir yoldu. Özellikle de havuzun etrafında makyajsız bir şekilde geziyorlarsa. Olur da oteli satın almayı başarırssa Abbey tırnak bakımı konusunda bir manikürcünün verebileceği tüm tavsiyeleri verirdi. Fakat yine acele ediyordu değil mi? Daha oteli satın almak için yeterli konsorsiyumu toplayamamıştı.

Abbey, Suzanne'in hayallere daldığını fark ettiğinde babasını düşündüğünü tahmin ederek sessizce oturdu. Akıllı maddi endişelerle dolan genç kadın bir iki dakika sonra birkaç kez gözlerini kırıp dikkati dağıldığı için özür diledi.

"Çok uzun bir gündü. Yarın da aynı böyle uzun olacak. Yatmaya gitmeliyim." Suzanne bardağındaki içkiyi bitirip ayağa kalktı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Abbey, "Ben de," diye yanıtladı.

"Yarın cenazeye geliyor musun?"

"Evet." Abbey endişeyle Suzanne'e baktı. "Sorun değil, değil mi? Bu seni üzmez, değil mi?"

“Asla. Diğerlerine gelince... Bu şoku atlatacaklarına eminim. Aslında gelmen iyi olur.”

“Böyle düşünmene sevindim.”

“Aile durumları hiçbir zaman kolay değildir. İnan bana.” Suzanne’in ses tonu oldukça samimiydi. “Neyse, eminim herkes elinden geldiğince iyi davranacaktır. Bu yüzden endişelenme. Harikulade hissedeceksin.”

Abbey Suzanne’in bardan uzaklaşışını izlerken harikula-de hissedeceğim, diye düşündü. Ryan da böyle söylemişti. Suzanne de. Genç kadın haklı olmalarını umuyordu.

BEŞİNCİ KISIM

VASIYETNAME

Yirminci Bölüm

Fred'in cenazesinin olduğu gün yılın en sıcak günüydü. Sıcaklık yirmi dereceyi geçmişti, güneş masmavi gökyüzünde ıslıl ıslıl parlıyordu. Harbour Oteli'ndeki resepsiyonist Clara, Abbey'ye daha önce böyle bir ay geçirdiğini hatırlamadığını söyledi. Clara, Bay Fitzpatrick'in ölümünü öğrendiğinde çok nazik ve yardımsever davranmış, Abbey'ye elinden geldiğince destek olmuştu. Uygun bir şeyler alabilmesi için Dublin'e gitmesini öneren de oydu, çünkü Abbey kendi kıyafetlerinin cenaze için çok günlük olduğunu düşünüyordu.

Abbey, Suzanne'le konuştuktan sonra cenazeye katılma konusunda biraz daha rahat hissediyordu. Ryan Gilligan, İrlanda cenazelerinde güzel giyimin zorunlu olduğunu söylemişti. Ne kadar şık olursanız o kadar iyiydi. Abbey, bu kural onun için geçerli miydi emin değildi, aslında biraz geri durup ailenin içine çok girmemeyi planlıyordu.

Fakat Ryan onu kahvaltıdan önce aramış ve ailenin cenazeden sonra onunla buluşup, onun ve annesi hakkında daha çok şey öğrenmeye hazır olduğunu söylemişti. Abbey, onlara ne diyeceğinden tam olarak emin değildi. İrlanda'ya gelme sebebi Ellen'in onu bebekken terk ettiği için babasını affedeceğini söyleyerek Fred'i rahatlatmaktı. Fred'in aile-

siyle tanışacağını hiç düşünmemişti. Ona kalsa seve seve hemen evine dönebilirdi ama Fitzpatricklerin soruları olduğunu biliyordu ve soruları her neyse onların aklında kuşku bırakmak istemiyordu.

Abbey odasında tiz bir şekilde çalan telefonu açtığında Clara, Ryan Gilligan'ın onu almak için geldiğini söyledi. Genç kadın hemen çantasını alıp alt kata indi. Ryan'ı ilk defa gömlek ve kravatla görmüştü. Bu resmî görüntüsü ve verdiği ulaşılmaz izlenim onu gerçekten etkilemişti. Ryan, Abbey'ye bakıp gülümsedi.

"Cenaze için harika bir gün." Genç adam, Abbey'yi dışarı çıkarırken devam etti. "Eminim Fred bu havadan çok hoşlanırdı."

Abbey yolcu koltuğuna otururken, "Öyle mi?" diye sordu.

"Kesinlikle. Onun doğa adamı olduğuna bahse girerim."

"Onun nasıl bir adam olduğunu bilmiyorum ama her şeye rağmen bugün ortalarda görünmek beni biraz huzursuz hissettiriyor."

"Sen doğru olanı yapıyorsun. Aile, desteğin için minnettar olacaktır."

Abbey, Ryan'a şöyle bir göz attı. Genç adamın sesinde tereddüt vardı. Sesindeki o ikna ansızın azalmıştı ki bu Abbey'yi şüphelendirdi; Ryan onun bilmediği bir şey mi biliyordu?

Abbey bir Katolik olarak büyümesine rağmen kilisede çok vakit geçirmemişti. En son bir müşterisinin düğünü için Mission Caddesi'ndeki kırmızı tuğlalı St Patrick Kilisesi'ne gitmişti. Çok eğlenceli bir gündü, sonrasında Yerba Buena Bahçeleri'nde fotoğraflar çekilmişlerdi. Abbey, serenominin sıcaklığı sayesinde etrafındaki herkese karşı yakınlık hissetmişti.

En son cenaze deneyimini ise büyükannesiyle büyükbabasının ölümünde yaşamıştı ama bu on yıl öncesiydi ve bir Boston krematoryumunda gerçekleşmişti. Bu seferki cenaze daha farklıydı. Adak taşına en yakın sıra Fred'in ailesiyle dolarken Fred'in diğer arkadaşları kilise boyunca dağılmıştı. Belli belirsiz duyulan org arka planda hafif hafif çalıyordu. Abbey, içerisi sıcak olmasına rağmen ürperdiğini hissetti.

Genç kadın orta koridorda boş bir sıra bulup oturdu. Fred'in tabutu için elinde birkaç tutam çiçek vardı ama çiçekleri şimdi mi koymalıydı, emin değildi. Görünüşe göre çoğu kişi çiçeklerini bir gece önceki seansta sunmuştu.

Ryan yavaşça, "Çiçekleri senin için ben koyarım," dediğinde Abbey çiçeklerini Ryan'a verdi. Genç adam elinde çiçeklerle yerinden kalkıp çiçekleri adak taşının yanına bıraktı. Abbey, Ryan yanında olduğu ve ona destek olduğu için minnettardı. Müşterisi bile olmayan biriyle bu kadar ilgilenmek bir hukuk firmasının görevlerinin arasında olmaz diye düşünüyordu. Ama belki de Fred iyi bir müşteriydi ve Ryan hâlâ ödeme alıyordu.

Adak taşının yanında duyulan hışırtının ardından papaz dışarı çıktı ve org sesinin yükselmesiyle cenaze başladı. Abbey, papaz konuşurken kafasının başka yerlere gitmesine izin vermişti. Duyduğu kelimeleri çok az kullansa da anlamlarını biliyordu. Bu kelimelerin Fitzpatrickleri rahatlatıp rahatlatmadığını merak ederken kendi kendine, umarım rahatlatıyordur, dedi.

Papaz, Fred hakkında konuşurken onun çevresi tarafından çok sevilen, inançlı bir adam olduğundan bahsetti. Ardından Fred'in şimdi çok sevdiği Ros'uyla birlikte sonsuza kadar mutlu olacağından emin olduğunu söyledi.

Abbey, Fred'in durumundaki kişilerin ölümden sonra nasıl bir hayat yaşayacağını merak etmeden edemiyordu. Hayatına başka kadınlar dahil olmuşken nasıl olacaktı?

Onu hoş karşılayacaklar mıydı? Ros ve Dilly tanışmış mıydı? Onun hakkında konuşmuşlar mıydı? Onun hakkında ne hissediyorlardı? Tabii öldükten sonra gerçekten bir şey hissediliyorsa... Genç kadın bu soruların yanıtlarını duymak istiyordu ama papazın yönelttiği sorular bunlar değildi.

Papaz, Fred'in bir başka kızı olduğundan, son zamanlarda kızının yaşadıkları için vicdan azabı çektiğinden ya da tanımadığı torununu nihayet bulduğundan bahsetmemişti. Bu konuların başka bir gün konuşulacağı oldukça açıktı. Abbey saatine bakarak ya da birkaç saat sonra, diye düşündü.

Suzanne, papazın söylediklerini dinlerken dudaklarını ısırdı. Dudaklarını ağlamak istediğinden değil, yerinden fırlayıp tüm bunların yalan olduğunu, babasının kendinden başka kimseyi önemsemediğini söylememek için ısıırıyordu. Abbey'le görüşürken bile - Abbey ne kadar iyi bir kız olursa olsun - yine kendinden başkasını düşünmemişti. Ailenin ondan haber aldığında nasıl etkileneceğini zerre umursamadığı aşikârdı. Suzanne kendi kendine ama böyle bir sahne yaratmanın ne anlamı var, diye düşündü. Fred'in onun ve annesinin hayatını mahvettiğini, birçok yasak aşk yaşadığını ve şu an kilise sırasında birden fazla değil, sadece tek bir gayri meşru kızın oturuyor olmasının büyük bir şans olduğunu söylediğinde hiçbir şey elde etmeyecekti.

Genç kadın kendi kendine, bunları aklından at, dedi. Kısa süre sonra her şey bitecek, sen babanı, Don'u ve Gar'ı unutabileceksin. Kısa süre sonra Girona'ya dönüp senin için çok daha önemli olan işine tutunacaksın.

Suzanne o sabah giyinirken Petra'dan bir başka potansiyel yatırımcı üzerinde çalıştığına ve anlaşma yapmak üzere olduğuna dair bir telefon almıştı. Ama maalesef Beatriz, yatırım için bir kişinin daha para verecek olmasına sıcak bakmamıştı. Petra, hem artısı hem eksisi var, demişti. Kon-

sorsiyum için bir üye daha bulabilirsek anlaşma tamam olacak. Bu telefon Suzanne’i hüsrana uğratmıştı. Para neden her zaman bu kadar büyük bir problemdi? Neden her zaman insanın ayağına dolanıyordu?

Suzanne, babasının tabutuna bakıp babasının ona bir şey bırakmış olma ihtimalini düşünmemeye çalıştı. Fred, onun üzerine her zaman çok gelmiş, onu anlama ve dinleme konusunda hep isteksiz olmuştu. Bu yüzden babasının değişmiş olması için bir sebep göremiyordu. Ama o, başarılı bir kadındı, değil mi? Bunu babasına kanıtlama şansı elde edememiş olabilirdi ama başarılı bir kadın olduğu bir gerçektir. Babası tarafından fark edilmeyi hak ediyordu. Bunun için ölmüş olmasının hiçbir önemi yoktu.

Donald, cenazeden sonra yapacağı konuşmayı düşünüyordu. En büyük evlat olarak, babası hakkında konuşmak ve ona hoşça kal demek için gelen insanların gözünde babasını (mecazen) hayata döndürmek onun görevidir. Donald, bu tip işlerde çok iyiydi - makul tüm konular hakkında konuşabiliyor olmak satış müdürlüğünün önemli bir parçasıydı - ama Fred hakkında ne diyeceğini gerçekten bilemiyordu. Fred, çok sert bir babaydı, patronluğuna gelince babalığından bile sertti. Çok aksi ve zor bir adamdı. Kimse- nin bilmediği bir kızı vardı. Donald, Abbey’den bahsetmeyi düşünmüyordu. Yeni ya da eski yaraları kaşımının bir anlamı yoktu. Pozitif şeylerden bahsedecek, Fred’in mütevazı bir başlangıçla şirketini nasıl inşa ettiğini ve nasıl büyük bir başarıya imza attığını anlatacaktı. Bu başarı sayesinde evlendiğinde oturduğu küçük sıralı evler yerine tepedeki güzel evinde ölmüştü. Zoey, elini kocasının eline sıkıştırdı. O da Fred’in evini düşünüyor, Fred evi yapması gerektiği gibi ona ve Donald’a bırakmışsa neler yapacağını planlıyordu. Fred’e bir gün bu evi ne kadar sevdiğinden bahsetmiş,

Fred böyle bir yerde yaşamak isteyip istemediğini sormuştu. Zoey, başını hevesle evet anlamında sallayarak bunun harika olacağını söylemişti. Ancak evin yaşayabileceği bir yere dönüşmesi için çok fazla bakıma ihtiyacı olduğundan eve taşınır taşınmaz iç mimarları çağıracağından bahsetmemişti. Bu ev çok kıymetli konumuyla değerli bir mülktü ve asıl önemli olan da buydu. Arkadaşlarını buraya çağırıp muhteşem manzarasıyla hava atmak harika olacaktı. İşte o zaman arkadaşları onu hiç olmadığı kadar kıskanacaktı. Zoey kıskanılmayı hak ediyordu. Gerçekten hak ediyordu.

Gareth, Donald ve Zoey'nin ev hakkında planlar yaptığını biliyordu. Ağabeyi, daha çok kısa bir süre önce bir şeyler içmek için buluştuklarında bunları anlatmıştı. Fred bileğini burktuktan sonra Donald, Gareth'ı aramış ve babasının uzun dönemli bakımı hakkında konuşmuştu. Gareth, bu telefon karşısında öfkelenmişti, çünkü Donald'a söylediği gibi Lisette Fred'in bakımı için çok vakit harcıyordu. Her hafta Fred'in alışverişini yaptığını da söylemişti. Her cumartesi ona uğrayıp yaşlı adamı kontrol ediyordu. Evet bu pek uygun bir davranış değildi ama yine de yapıyordu. Yapmaya da devam edecekti. Gareth, Donald'ın buna şaşırdığını biliyordu. Donald ve Zoey Furze Hill'e ara ara uğrardı ama Lisette gibi hiçbir zaman düzenli bir ziyaret takvimi yapmamışlardı.

Gareth, Donald'ın gözlerinde, onun Furze Hill için daha uygun bir mirasçı olduğunu fark ettiğinde titrek bir alev belirdiğini fark etmişti. Yine de en büyük evlat olduğundan ve Fred'in iş ortağı olduğundan (bu kural dışı bir vuruştur) bahsetmeden etmemişti. Üstelik babasının, öldükten sonra evi bir aile üyesine bırakacağını söylediğini belirtmişti. Gareth, Lisette'nin Furze Hill'i sevdiğini söylemişti ve bu yorumun ağabeyini korkuttuğunu da biliyordu. Donald'ın

suratına bakmak Gareth’a büyük bir tatmin duygusu veriyordu. Bazen Donald’ın fazla ukala olduğunu düşünürdü. Ama bu kadar kendini beğenmesinin bir sebebi olabilirdi. Belki de kimsenin bilmediği şeyleri biliyordu.

Lisette’nin başı çok ağrıyordu. Fred’in ölüm haberini aldığından beri başındaki ağrı hiç geçmemişti ve geçecek gibi de değildi. Bir önceki akşam Suzanne, onun Panadol’a uzandığını görmüş ve kendi çantasından başka bir ilaç çıkarıp vermişti. Suzanne ilacı alırken çok büyük olduğunu söylemişti.

Her şeyin en kötüsünden kurtulmak istiyordu. Ama Lisette ilaç almayı hiç sevmezdi; Panadolu sadece çaresizlikten yutmaya başlamıştı. Daha sonra banyoda meditasyon yapmaya çalışmıştı ama tabii ki işe yaramamıştı çünkü onun tek meditasyonu Fred’in vasiyetiydi. Genç kadın keşke o gün kâğıtların altından çıkan kopyaya bir göz atsaydım diye düşündü. Belki de Fred aslında bakmasını istemişti. Belki bu konuda onunla tartışmaya değerdi.

Lisette ensesini ovuşturdu.

Belki de değmezdi.

Abbey, büyükannesi ve büyükbabası yakıldığı için daha önce hiç kimsenin gömüldüğüne şahit olmamıştı. Genç kadın açık mezarın etrafına toplanan kalabalığı takip etti. Yaslı insanlardan birinin Fred’in en sonunda Ros’a kavuşacağını söylediğini duyduğunda Fitzpatricklerin bir aile mezarlığına sahip olduklarını anlamıştı, bu da ona biraz ürkütücü gelmişti.

Aslında Abbey’nin bakış açısından bakıldığında tüm bu olanlar korkunçtu. Krematoryumla kıyaslandığında tabutu

toprağa bırakmakta bir son, bir kesinlik vardı. Bu bir şekilde daha ilkeldi. Güneş çıplak bacaklarının arkasını yakıyordu, cenazedeki başka bir insanın gölgesine sığınmak için biraz hareket etti. Ryan, soru soran gözlerle ona baktığında sıcaklık onu biraz sersemletse de her şeyin yolunda olduğunu mırıldandı.

Papazın söyledikleri sıcak rüzgârla birlikte uzaklaşıyordu, en arkadaki duacıların sesini duymak çok zordu. Onun gibi kalabalığın ötesinde duran bir adam ve bir kadın cenazeden hemen sonra gitmelerinin sorun olup olmayacağını fısıldaşıyordu. Yoksa ailenin cenazeye katılanların yiyip içmeleri için ayarladıkları otele gitmek zorundalar mıydı? Abbey kendisinin de kaçabilmesini diliyordu. Ama Ryan'ın planına göre onunla birlikte otele gelecek ve sonrasında aile toplanıp onunla konuşacaktı.

Genç kadın, yarından sonraki gün, diye düşündü. Tüm bunlar bitecek ve evine dönecekti. Yeniden sadece benim kendi endişelerim olacak. Maddi sorunlarım, yaşayacak bir yer bulma korkum... Bir önceki gece Abbey, odasına gidip San Francisco'daki apartman dairelerine bakınmıştı fakat uygun bir şey bulamamak onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Neredeyse tüm evler onu aşırıyordu ama araştırma yapmayı bir kenara bırakmayacaktı. Bir ev aramak, başka bir hayatın parçası gibi görünüyordu.

Genç kadın, papazın konuşmasını bitirdiğini ve mezarın etrafındaki kalabalığın dağılmaya başladığını fark etti. O esnada Ryan onu kolundan tuttu.

“Otel buradan birkaç dakikalık uzaklıkta.”

“Resmî bir şey mi?”

“Efendim?”

“İkram. Konuşma falan yapacaklar mı?”

“Hayır hayır, öyle bir şey değil. Sadece insanlar aileyle daha rahat bir ortamda konuşabilecek. Yiyecekler, içecekler...”

“Ölünün başında beklemek gibi mi?”

“Ah, hayır. Ölü genelde burada bekler. Rahat bir ortam olacak, inan bana.”

“Bana uyar. Tek istediğim ailenin Fred için üzgün olduğumu ve onlarla tanışmaktan memnun olduğumu bilmesi.”

Ryan, “Harika,” diye yanıtladı. “Ah, Alex. Demek buradasın.”

Ryan’ın hukuk firmasından iş arkadaşı onlara doğru gelmişti.

“Ne gün ama.” Alex, bir parmağını yakasının içinde gezdirerek devam etti. “Yazın ortası gibi terledik.”

Ryan onaylar bir tavırla, “Hava mükemmel, değil mi?” dedi. “İnsan sanki mezarlığa değil de kumsala gidecek gibi hissediyor.”

“Otele geliyor musunuz?” Alex’in ses tonu soru sorar gibi olsa da Abbey, adamın emir verdiğini anlayabiliyordu.

Ryan, “Elbette,” diye yanıtladı.

“Güzel.”

Abbey bir Ryan’a bir Alex’e baktı. Ne olduğunu bilmesine de bir şeyler dönüyor, diye düşündü.

Genç kadın, “Sen?” diye sordu.

Alex, Abbey’ye dönerek, “Efendim?” dedi.

“Otele geliyor musun?”

“Evet. Fred, müşterim olduğu kadar arkadaşımı da. En başından beri bizim şirketimizle çalıştı. Benden önce de babamla çalışmış.”

“Onu sever miydin?”

Alex kabullenerek, “Bazen zor biri olabiliyordu,” dedi. “Ama ben onunla iyi anlaşırdım.”

Alex, Ryan ve Abbey, çakıllı yolda araba parkına doğru yürüdü. Alex’in Lexus’u Ryan’ın Golf’ünün karşısında, son sıradaydı.

Alex, onlardan uzaklaşarak, “Orada görüşürüz,” dedi.

Güneş direkt olarak arabaya vuruyordu, Abbey arabanın kapısını açtığında içerideki sıcak hava direkt olarak ciğerlerine doldu.

“Üstü açılır bir araba almalıydım.”

Abbey, “Üstü açılan arabaları severim,” diye yanıtladı.

“Senin var mı?”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Çıldırдың mı sen? Benim araba alacak gücüm yok, Tanrım daha bir daire kirası ödeyemiyorum! Ama annemle ben Latin Amerika’dayken her yere arabayla...”

Ryan, şaşkınlıkla, “Üstü açık bir arabayla mı?” diye sordu.

Abbey bir kahkaha attı. “Hayır. Üstü açık bir Jeep’le.”

Ryan da güldü. Ardından arabayı çalıştırdı ve araba parkından çıkmak için diğer arabaların beklediği kuyruğa girdiler.

Yirmi Birinci Bölüm

Suzanne, cenazeden sonra otele gelen insanların çoğunu tanıyordu. East Wall'da Fitzpatricklerin karşısında oturan Bayan Farrell ve kızı Adrienne de gelmişti. Bayan Farrell hiç değişmemişti; beyaz bluzunun geniş göğsünde gerilmesinden zevk alarak kendine en az bir beden küçük gelen bir takımın içine sıkışmıştı. Suzanne, Adrienne'i rahat bir aileye sahip olduğu için hep kıskanmıştı; Adrienne kısa eteği, fazla makyajı ve haftanın her günü farklı erkek arkadaşı olan o kız gruplarından birindeydi. Genç kadın, Adrienne'yi hâlâ kıskanıp kıskanmaması gerektiğini merak ediyordu. Hâlâ bolca makyaj yapan Adrienne, suratındaki kalıcı memnuniyetsiz ifadeyle otuz dokuz yaşından büyük görünüyordu. Suzanne, burada kalsaydım ben de mi böyle olacaktım, diye düşündü. Gitmeme sebep olarak bana aslında bir iyilik mi yaptılar? Bu düşünce onu oldukça şaşırtmıştı.

Adrienne Farrell, Suzanne'in olduğu yere baktı, fakat Suzanne cenazeden sonra toplandıkları bu yerin garsonun çay ve kahve ikram ettiği uzun masalarda eski tanıdıklarla konuşmak için ayarlanmış olduğunu bilmesine rağmen Adrienne'le konuşası yoktu. Genç kadın sert bir kahve isteyip odanın köşesine, kimseye görünmeden insanları inceleyebileceği bir yere geçti.

Bulunduğu yerden Lisette'in odada dolanıp ev sahibesi gibi insanların elini sıkışını izliyordu. Suzanne, Lisette'in ev sahibesi sayılabileceğini düşündü, sonuçta son zamanların kıdemli Bayan Fitzpatrick'i oydu, değil mi? Deirdre'nin bu konudan hiç hoşlanmadığı belliydi. Suzanne, ağabeyinin eski karısının Lisette'in olduğu tarafa birkaç kez keskin bakışlar fırlattığına tanık olmuştu. Tabii aynı bakışları, kocasını ele geçiren Zoey'ye de atıyordu. Suzanne, Deirdre'nin odada dolaşan sinsi bakışlarını gördüğünde onun için biraz üzüldü. Hiçbir şeyi boş verememiş, Fitzpatrickleri arkasından bırakmayı başaramamış gibiydi.

Suzanne bu aileyi bir evliliğe dâhil etmeyen tek kişi kendisi miydi, merak ediyordu. Sorunsuz bir boşanma yaşayan tek kişi o muydu? Eski kocasının ailesini Calvin'den boşandıktan sonra hiç görmemişti. Tabii zaten hiçbir zaman yakın olmamışlardı. Ama Fitzpatrickler de o kadar yakın değildi. Belki de İrlanda'da daha farklıydı. Belki beş milyon insandan daha az nüfusu olan ülkelerde bir kere bağlandığın zaman bağları sonsuza dek koparmak imkânsız oluyordu. İşte Suzanne gitmekle bu yüzden doğru olanı yapmıştı.

Genç kadın çok geçmeden Abbey Andersen'i gördü. Abbey, siyah beyaz elbisesi ve yüksek topuklu sandaletleriyle çok asil ve şık görünüyordu. Suzanne, yalnız olduğunu görür görmez genç kadına doğru yürüyerek konuşmaya başladı.

"Bugün nasılsın?"

"Harikulade." Abbey, en sevdiği yeni kelimesini kullanabildiği için mutluydu. "Harikuladeyim. Sen?" Genç kadının sesi birden yumuşamıştı. "Papaz baban hakkında güzel şeyler söyledi. Tabii Donald da öyle."

"Ölünün arkasından konuşulmuyor işte." Suzanne, buruk bir gülümsemenin ardından devam etti. "Buradaki kimse kalkıp Fred'in kadın düşkünü bir herif olduğunu ve bu hayattan çekip gitmeden önce ailesinin ortasına bir bomba bıraktığını söylemez."

Abbey, “O bomba ben miyim?” diye sordu.

“Kusura bakma, biraz hissiz bir benzetme oldu.”

“Ah, hayır. Anlayabiliyorum.”

“Annene tüm bunları anlatma fırsatı bulduğunda üzülecek mi?” Suzanne, merakla Abbey’ye bakıyordu. Abbey’le ilk sohbet ettiklerinde bu Amerikalı kızın annesiyle ilgili daha çok şey öğrenmek istemişti ama bunun için çok yorgundu.

“Annemin bu konuyla baş edebileceğinden eminim. En azından annem adına hoşça kal demek için ben buradayım.”

“Vedalaşmak iyidir.” Suzanne, ağzından çıkan kelimelere şaşırmişti. Neden böyle hissettiğini bilemiyordu ama birden her şeye rağmen geldiği için mutlu olduğunu hissetmişti.

Abbey, “İspanya’ya ne zaman dönüyorsun?” diye sordu. “İspanya’ydı, değil mi?”

“Evet. İki gün daha buradayım.” Suzanne suratını buruşturarak devam etti. “Rezervasyon yaparken sorun yok gibi görünmüştü ama dürüst olmak gerekirse bu gece dönebilsem hiç fena olmazdı.”

“Ama benimle aile toplantısına kalıyorsun, değil mi?”

“Elbette.” Suzanne hızla gülümsedi. “Çok eğlenceli olacağına eminim.”

“Kesinlikle olmayacak.” Fakat Abbey bunu söylerken gülümsemeden edememişti.

Lisette, Suzanne ve Abbey’nin konuşacak ne bulduğunu merak etmişti. Çok iyi anlaşıp benziyorlardı. Lisette, gülecek ne olduğunu hayal edemese de iki kadının ara sıra güldüğünü görebiliyordu. Tüm bunlar bittiğinde ve her şey normale döndüğünde rahat bir nefes alacaktı.

Lisette, Edie Farrell’in ona doğru yürüdüğünü görünce içten bir şekilde inledi. Fred’in eski komşusu konuşmak isteyecekti ve Lisette şu an onunla konuşmak istemiyordu.

Yine de yüzünde sahte bir gülümseme belirdi. Kendi kendine az kaldı, diyordu. Biraz daha dayan.

Aslında sadece aile (Deirdre, kızları ve Abbey) kalana kadar neredeyse üç saat geçmişti. Tabii bunlara hukuk danışmanları Alex ve Ryan da dâhildi. Abbey, Ryan'ın yanındaydı. Ryan, öğlenin büyük bir kısmında Abbey'nin yanından hiç ayrılmamış, onu Celtic Hukuk Şirketi'ndeki işler hakkındaki anekdotlarıyla keyiflendirmiş ve Abbey'yi bir iki kez onunla konuşmak için yeltenen tanıdıklardan korumuştur. Abbey, Ryan ona böylesine iyi baktığı için minnettardı. Toplantının ciddiyetine rağmen Ryan'ın arkadaşlığından zevk alıyordu. Zaten toplantı hep ciddi ilerlememişti. Bir saat sonra insanların sohbet edip kahkaha attığı ve Fred'le ilgili anılarını paylaştıkları bir kutlamaya dönmüştü.

Ama şimdi arkadaşlar ve komşular ayrılmış, aile başa kalmıştı.

Donald, Alex'le kısaca konuştuktan sonra avukat boğazını temizleyerek herkesi toplanmaya davet etti.

"Hepiniz Abbey Andersen'la konuşma fırsatı istiyorsunuz. İşte o istediğiniz fırsat. Ancak sanırım benim de sizinle konuşmam iyi olacak. Özellikle merhum Bay Fitzpatrick'in vasiyeti hakkında."

Fitzpatrickler aynı anda birbirine baktı.

Donald, "Babamızın bizim için ne istediğini duyma fırsatını elbette isteriz," diye yanıtladı. "Fakat bu Abbey'yi ilgilendirmiyor, öyle değil mi?"

Alex, "Neden oturup konuşmuyoruz?" diye sordu.

Zoey sessizce kocasına döndü. "Fred'in vasiyetini işleme sokan kişi sen değil misin? Neden Alex konuşuyor?"

"Ben olabilirim ama babam beni tüm değişikliklerden haberdar etmedi. Yaşlı adamın şu lanet gayri meşru kıza bir şeyler bıraktığını düşünüyorum."

“Artık ona gayri meşru diyemezsin!” Zoey, kocasının kolunu sıktı. “O bir eşya değil! Belki Fred ona hoş bir şey bırakmıştır ve Alex, Abbey’nin bunu yanında götürmesini istiyordur.”

Donald homurdandı. “Öyle olsa bile onun aile toplantısının bir parçası olmasından hoşlanmıyorum.”

“Ah, kimin umurunda.” Zoey, kendini iyi döşenmiş kanepelerden birinin üzerine attı. “Bırak şu işler bitsin de taşınabilelim.” Genç kadın umarım, diye düşündü. Umarım Don ve ben Fred’in evine taşınabiliriz.

Alex, herkes oturacak bir yer bulduğunda konuşmaya devam etti. “Birinin vasiyetini yüksek sesle okumanın dedektif romanlarına ve filmlere özgü olduğunu biliyorum. Ama içinde bulunduğumuz durumda Bay Fitzpatrick’in isteklerini hepimizin iyice anlamış olması çok önemli.”

Donald diğerleri toplanırken, “Ne durumu?” diye sordu.

Alex, “Bu durum buradaki herkesi ilgilendiriyor,” diye yanıtladı.

Bunu duyan Deirdre Fitzpatrick, koltuğunda doğrulurken iki kızı birbirlerine gülümseyerek bakıyordu. Abbey gerilmişti. Fred, annesine bir şey mi bırakmıştı? Ne olursa olsun Ellen bunu asla kabul etmeyecekti. Genç kadın yavaşça soluk verdi. Aileye annesinden bahsetmek için kendini tüm gün hazırlamıştı. Ama Fred’in ona bir şey bırakabileceğini hiç düşünmemişti. Sanki her şey yeteri kadar karışık değilmiş gibi bir de bu çıkmıştı.

Yarım bir daire oluşturan geniş Fitzpatrick ailesi bir şeyler bekler yüzlerle Alex’e bakıyordu. Avukat sakin ve kontrollüydü, suratındaki ifade elindeki kâğıtlara bakarken oldukça nötrdü. Sonunda boğazını temizledi ve tekrar konuşmaya başladı.

“Bay Fitzpatrick’in mal varlığı daha çok nakit paradan ve mülkten oluşmakta. Bahsettiğim nakit para dört yüz bin

Euro'dan fazla. Son zamanlarda elde ettiği bu parayı sahip olduğu hakkı satarak kazandı. Bu yılın başında kendi hissesini satmaya karar verdi. Mülk ise evi.”

Aile başını olumlu anlamda salladı. Gareth, hakkını satarak çok da fena bir meblağ elde etmemiş olduğunu düşünüyordu. Son birkaç yılın zorlu pazarına rağmen babama hiçbir şey olmamış. Kurnaz yaşlı şeytan... Ama hakkını vermeli. Ona baktığınızda cebinde beş kuruş yok sanırsınız!

Alex, “Muhtemelen hepinizin bildiği üzere,” diyerek devam etti. “Bay Fitzpatrick birçok yaşlı gibi vasiyetinde zaman zaman değişiklikler yapmaktan hoşlanıyordu.”

Lisette, Gareth’in eline uzanıp kocasının elini sıktı.

“Bay Fitzpatrick’le vasiyeti hakkında en son bir hafta önce görüştüm.”

“Bir hafta önce mi?” Donald şok içinde Alex’e baktı. “Vasiyetini en son yılın başında değiştirdi diye biliyordum! Bir hafta önce neden seninle konuşma gereği duydu?”

“Bazı değişiklikler yaptığını söyledi.” Alex’in sesi oldukça durağandı. “Ve yeni vasiyetini benim işleme sokmamı istedi.”

“Değişiklikler mi?” Donald oldukça korkmuştu. “Ne gibi değişiklikler? Neden vasiyeti işleme sokan ben değilim? Her zaman bendim.”

“Tanrı aşkına. Bu kimin umurunda?” Deirdre sabırsızca konuya girdi. “Bırakın Alex devam etsin de Fred’in bize ne bıraktığını söylesin.”

Alex, “Bunu söylemeden önce,” diye devam etti. “Bay Fitzpatrick’in benim etkimde kalmadan kendi kendine vasiyetini yazma hakkı olduğunu bilmenizi istiyorum.”

Gareth, “Öyle mi yaptı?” diye sordu.

“Bu sefer...” Alex boğazını temizleyerek devam etti. “Bay Fitzpatrick’in önceki vasiyeti her zaman şirketimiz tarafından hazırlanmıştı ama bu seferkini kendi yazmak

istedi. İstekleri hakkında çok net olduğunu ve bu işi bana ve şirkete bırakarak zaman kaybetmek istemediğini belirtti. Uygulamaya geçtiğinde de iki kişinin imzasıyla tanık olmasını istedi.”

Deirdre, “Aman Tanrım,” diye inledi. “Şu yaşlı herif her şeyini kedilere köpeklere bıraktı.”

“Böyle bir şey yapmadı.” Alex, Deirdre’yi rahatlattığında kadının suratında bir ferahlama belirdi.

Donald ve Gareth birbirlerine gergin gergin gülümsüyordu. Zoey, endişeli görünmemeye çalışıyordu. Lisette Gareth’in elini iyice sıkarken Suzanne direkt olarak ona bakıyordu.

Alex, iç cebinden çıkardığı katlı kâğıdı açtı. “Bay Fitzpatrick dört torununa da eşit miktarda para bıraktı.” Avukat, önündeki kâğıda bakarak Fred’in yazdıklarını okumaya başladı. “Dünyaya yeni açılan torunlarımın - ki iki büyük torunum bunu zaten başarmış durumda - bu süreçte babalarına bu kadar yüklenmeyi bırakmalarını umuyorum.”

Sorcha ve Karen birbirlerine bakarken Deirdre gülümsemesini gizliyordu.

Alex, “Her biri için yirmi beş bin,” diyerek cümlesini bitirdi.

İki kız birbirlerine sarılırken Deirdre durumdan mutlu görünüyordu. Donald’ın suratı oldukça ifadesizdi, Zoey ise sert sert bakıyordu. Lisette başını Gareth’in omzuna yasladı. Doğrusu Fred’in torunlarına karşı bu kadar cömert olmasını beklemiyordu. Ne kadar zor bir adam olursa olsun bir sonraki jenerasyonu düşünmeyi ihmal etmemişti ve Lisette bunun için ona minnettardı. Ne olursa olsun en azından kızıyla oğlunun üniversiteye gidecek parası olacaktı. Genç kadın sonunda rahat bir nefes verebilmişti.

“Jerome ve Fleur parasını on sekiz yaşma geldiklerinde alacak.”

Gareth, “Bizim için uygundur,” diye yanıtladı.

“Eski Bayan Fitzpatrick için de beş bin bıraktı.”

“Ne?” Deirdre hakarete uğramış görünürken Zoey, gizlice gülümsüyordu. “Beş mi! Tanrı aşkına! Onunla iletişimi kesmedim. Onu görmeye geldim. Çimlerini kestim. Aldığım teşekkürle bak!”

Suzanne, “Eğer bunları para için yaptıysan, yaptıklarını ücretlendirmeliydin,” diyerek araya girdi. “Eminim paranı öderdi.”

Donald, şaşkınlık içinde kız kardeşine baktı. Suzanne’in babasını korumasını hiç beklemiyordu.

Alex de Suzanne’e bakıyordu. “Endişelendiğin üzere vasiyetten sana da okuyacaklarım var, Suzanne. Bir baba olarak kızım Suzanne konusunda hata ettim. Onun ruhu ve enerjisiyle gurur duymadım. Bu da benim kaybımdı.”

Suzanne gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordu. Başarılı bir kadın olarak babasının karşısına geçip Fred’in yüzünü görmek istediği anı hatırladı. Ama babasının onu zaten başarılı bir kadın olarak gördüğünü hiç düşünmemiş, hiçbir zaman onu iyi tanıyamadığı için büyük bir kaybı olduğunu düşündüğünü hayal etmemişti.

Alex, “Kızım Suzanne’e,” diyerek vasiyeti okumaya devam etti. “İki yüz elli bin Euro bırakıyorum.”

Suzanne’in ağzı açık kalmıştı. Genç kadın, kendini babasından hiçbir şey almamaya hazırladığını fark etti. Babası onu hayatından öyle bir çıkarmıştı ki (adil olmak gerekirse Suzanne de bunun olmasına izin vermişti) Suzanne, her şeyin ağabeylerine kalacağını çoktan kabul etmişti. Aslında Alex konuşmaya başladığında ağabeylerinden birini (ya da ikisini) konsorsiyumu için otelinin bir parçası olmaya ikna etmeyi düşünüyordu. Şimdiyse kendi parasını masaya koyabilecekti. Genç kadın mendilini çıkarıp ıslak gözlerini kurularken kendi kendine yeterli değil, dedi. Ama bu, ban-

kayı biraz olsun etkilemek için kesinlikle yeterli bir miktardı. Eğer onları etkilemeyi başarırsam bir otelim olabilir. Ve bu babam sayesinde olacak. Suzanne, ıslak mendilini buruşturup yüzünü elleriyle kapadı.

Donald boğuk sesiyle, “Tebrikler Suzanne,” dedi. “Bunu hak ettin. Kendini çok şanslı saymalısın.”

Suzanne hiçbir şey söyleyemiyordu. Hâlâ kendine gelememişti, hâlâ şoktaydı.

Alex vasiyeti okumaya devam etti. “İki oğlum ve eşlerine önceden zaten iyi bir meblağ vermişim. O zaman onlara ölmeden önce mirasından faydalanmaları gerektiğini söylemiş, paranın keyfini çıkarmalarını istemişim.”

Suzanne başını kaldırıp şaşkınlık içinde ağabeylerine baktı. Babasının daha önce ağabeylerine para bıraktığını bilmiyordu.

Genç kadın ağabeylerine bakarak, “Size para mı verdi?” diye sordu. “Ne zaman? Neden?”

Donald, “Annem öldükten sonra,” diye yanıtladı. “Aslında parayı annem için harcamak istiyormuş ama bize vermeye karar vermiş. Sonuçta ben onunla çalışıyordum. Bunun için bir şeyi hak ediyordum.”

Suzanne Gareth’a bakarak, “Peki ya sen?” diye sordu.

“Sanırım biraz destek çıkmak istedi. Biliyorsun, öğretmenlikte pek para yok.”

“En çok sizi sevdiğini hep biliyordum.” Suzanne hâlâ mirastan kalan paranın şokunda olsa da Fred oğullarına para verdiği için kırılmadan edememişti.

Gareth, “Sen o zamanlar yurtdışındaydın,” diye cevapladı. “Yıllarca eve gelmedin. Annemin cenazesi için geldiğinde de babama dayanamadığın yüzünden okunuyordu.”

Lisette, “Sana da şimdi para verdi,” diye araya girdi. “Mutlu olman gerekir.”

Suzanne, Lisette'in haklı olduğunu biliyordu. Geçmiş önemli değildi. Artık tek önemli olan gelecekti. Babası da - oldukça beklenmedik bir şekilde - onun geleceğine sahip çıkmıştı.

"Bir ebeveynin bir çocuğunu ya da diğer çocuklarını daha çok sevmesi her zaman bir talihsizliktir," dedi Alex. "Bay Fitzpatrick'in birini incitme niyetinde olduğunu hiç sanmıyorum. O, herkes için doğru olanı yapmak istedi."

Alex tekrar vasiyeti okumaya devam etti.

"Ekonomik durumun iki oğlumu da etkilediğinin farkındayım. Donald'ın aile durumunun sandığı kadar kolay olmadığını biliyorum. Bu parayı yıllar önce verdiğim için şimdi onlara yirmi beşer bin daha veriyorum. Üstelik kişisel işlerini halletmeleri için de iki klasik arabamı bırakıyorum."

İki kardeş birbirlerine baktı. Böylesine az bir nakit almaları biraz aşağılayıcıydı - özellikle de kendilerini Suzanne'le kıyasladıklarında - ama en azından evi aralarında paylaştırmamıştı. İkisi de Fred'in evi hangi erkek kardeşe bıraktığını merak ediyordu. Bu kararı nasıl vermişti? Sonra ne olacaktı?

"Gareth'ın karısı Lisette Fitzpatrick'e beş bin Euro ve gümüş koleksiyonumu bırakıyorum. Gümüş koleksiyonuma çok iyi baktığı ve yıllarca parlattığı için çok teşekkür ederim."

Lisette o lanet gümüş takımını verme, diye düşündü. Hiçbiri özel bir şey değildi, üstelik temizlenecek baş belaları olmalarından başka hiçbir özellikleri yoktu. Onunla dalga mı geçiyordu? Beş bin Euro'ya gelince, Gareth'ın parasına eklendiğinde bile borçlarını ödemeye yetmiyordu.

"Zoey Fitzpatrick'e beş bin Euro ve ölen karımın mücevherlerini bırakıyorum. Eminim onları Ros kadar sevecektir."

Zoey, içinden lanet olsun, dedi. Bana o lanet olası kolyeleri ve bir iki tane de takmayacağım yüzük bıraktı. Beş bin

pek bir işe yaramayacaktı, değil mi? Ama Donald’a bıraktığı para düşünüldüğünde bunun pek bir önemi yoktu. Genç kadın kendi kendine benim param benimdir, dedi. Donald’inki yine benim. Öyle ya da böyle Furze Hill benim olacak.

Alex, suyundan bir yudum alarak boğazını temizledikten sonra okumaya devam etti. “Şu ana kadar geçmişimi hep bildiniz. Umarım kalplerinizde beni affetmişsinizdir.” Alex başını kâğıttan kaldırarak aileye baktı. “Bay Fitzpatrick aileyle Bayan Andersen’la görüştükten sonra konuşmayı planlamıştı. Ama belli ki işler onun istediği gibi gitmedi.”

Abbey koltuğunda huzursuzca hareket ederken aile gözlerini ona dikmişti.

“Yaptıklarımın sonuçlarını fark edeli çok kısa bir vakit oldu.” Alex, Fred’in vasiyetini okumaya devam ediyordu. “Sevdiğim bir kadın korkunç şartlar altında öldü. Ve ben o kadının kızını gerçek ailesinden kopardım.”

Abbey tereddütle, “Bildiyiniz üzere ben annemin mutlu olduğunu düşünüyorum,” diye cevapladı. “Babanız kendini sebepsiz yere hırpaladı, en azından ilgilenildiği süre boyunca mutluydu o.” Alex, “Yaptıklarım yüzünden hiç cezalandırılmadım,” diye devam etti.

Donald, “Cezalandırılmak derken ne demek istiyor?” diye sordu. “Bir çocuk peydahlamış. Ee? Birçok erkek çocuk peydahlayıp sonra hiç ilgisi yokmuş gibi davranıyor. Babam neden farklı olsun ki?”

“Bay Fitzpatrick bana bu konuyu anlattığında çok üzgündü,” dedi Alex. “Televizyonda evlenmemiş kadınlara nasıl davranıldığını gösteren programlar izlemiş. Özellikle Magdalen Çamaşırhaneleri hakkında bir program onu derinden sarsmış. Dinî kurallar yüzünden kızlara yapılan şeyler onu çok öfkelendirmiş ve hamileliği boyunca bir ensitüye kapatılan eski kız arkadaşı için çok üzülmüş.”

Lisette, Fred'in o lanet televizyon programını hiç görmemiş olmasını diliyordu. Keşke her zaman yaptığı gibi savaş filmlerini ve uçak bombalarını izleyip dursaydı.

"Kısa zaman önce sadece bir kızım değil, bir de torunum olduğunu öğrendim." Alex, tekrar vasiyeti okumaya başladı. "Ida Dillon'a olanlar ve daha önce onlar hakkında hiçbir şeyle ilgilenmediğim için onlara bir tazminat ödemek istiyorum."

Fitzpatrickler 'tazminat' kelimesini duyduğunda aynı anda derin bir nefes aldı. Şimdi hepsinin gözü onlara bakan Alex'e dönmüştü. "Bay Fitzpatrick bu vasiyeti Abbey Andersen onunla buluşmayı kabul ettikten sonra, Abbey Amerika'dan ayrılmadan önce yazdı. Yani beş bin Euro'sunu önceden hazırlamıştı. Özellikle de onu bekleyen şeyi bilmeden İrlanda'ya geldiği için."

Fitzpatricklerin erkeklerinin ve eşlerinin suratında bir rahatlama belirdi. Uzun süredir ortada olmayan bir akraba için beş bin çok da fena sayılmazdı.

"Bu da Bay Fitzpatrick'in son nakitiydi," dedi Alex. "Tabii güncel hesabındaki bin Euro'yu geçmeyen küçük meblağ hariç."

Donald, işte asıl para geliyor diye düşündü. Ev. Babam ne yaptı? Benle Gar arasında eşit şekilde mi böldü? Yoksa eve Suzanne'i de mi dahil etti? Ama ona zaten çeyrek milyon bıraktı. Neden daha fazlasını alsındı ki?

"Kızımın annesinin yaşadığı duygusal ve fiziksel acıları fark edeli sadece birkaç yıl oldu. Ona yardım etmeye çabalamadığım ya da kızımı ülkede tutmadığım için çok pişmanım."

Donald, "Üzerinden elli yıldan çok geçmiş!" diye bağırdı. "O zamanlar bir bebeğe tek başına bakamazdı."

"Olanları telafi etmek istiyorum. Maalesef bunu yapmanın tek yolu da maddi."

Donald ve Gareth birbirlerine gergin bir şekilde baktı.

“Abbey Andersen ve Ellen Connolly’ye ortak olacakları şekilde evimi, Furze Hill’i bırakıyorum. Miras bıraktığım eşyalar hariç, evin içindekiler de onlara aittir.”

Neredeyse yarım bir dakika boyunca odada büyük bir sessizlik oldu.

Sonra Fitzpatrickler aynı anda konuşmaya başladı. Ve hiçbiri iyi şeyler söylemiyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Abbey şok içindeydi. Büyükbabası, henüz doğru düzgün tanımadığı bir adam, ona ve Ellen’a evini bırakmıştı. Üstelik bunu onu görmeden ve görüşmeden önce yapmıştı. Peki sebebi neydi? Üstelik ona daha Ellen’ın hayatıyla ilgili hiçbir şey anlatmamıştı. Peki bazı şeyleri konuşma şansları olsaydı sonrasında ne olurdu? Fikrini yine değiştirir miydi? Genç kadın ailenin şok içinde olmasını anlayabiliyordu. Doğrusu kendi de şok olmuştu.

“Bunun delice olduğunu anlayabiliyorsun, değil mi?” Alex’e karşı gelen Donald’ın sesi herkesi bastırmıştı. “Babam kesinlikle aklını kaçırmış.”

Alex, “Bay Fitzpatrick beni görmeye geldiğinde aklı gayet yerinde ve netti,” diye yanıtladı.

Donald, “Aklı yerinde falan değilmiş!” diye bağırdı. “Mirasımızı yabancı insanlara bıraktı.”

“Bay Fitzpatrick olaya bu şekilde bakmıyor.”

“Onun olaya bu şekilde bakması tamamen sana bağlıydı!” Donald’ın suratı kızarmıştı, damarları şakaklarında atıyordu. “Sen yıllarca onun avukatlığını yaptın. Bunun bir saçmalık olduğunu bilmen gerekirdi.”

“Babanızı bunun bir karışıklığa sebep olabileceği konusunda uyardım. Bu konuyu tekrar düşünmesini istedim. Ama çok ısrarcıydı.”

Deirdre, “Onu neden bir psikiyatriste göndermedin?” diye sordu. “Her şeyini nasıl bu para avcısı kadına ve anesine bırakabilir!” Deirdre, Abbey’ye döndü, yüzü eski kocasınınki kadar kızarmıştı.

“Bay Fitzpatrick’e vasiyetini değiştirmeden önce Bayan Andersen ve Ellen Connolly’yle tanışmayı beklemesini tavsiye ettim. Bu aşamaya geldiğinde bana gelmesini söyledim, ona, kızına ve torununa bir tazminat olarak sunabileceği bir belge hazırlayacaktım. Bu vasiyeti onları daha hiç tanımadan yazdığını söyledim. Ama bana bunun onların suçu olmadığını, Ellen Connolly’nin onun kızı olduğunu ve ondan bir şey almayı hak ettiğini söyledi.”

Gareth, “Evet, bir şey alabilirdi!” diye bağırdı. “Ama içindeki her şeyle birlikte bir ev bırakmak mı? Hiç sanmıyorum. Evi bana ve Don’a bırakmalıydı.”

Suzanne bir an ağzını açsa da bir şey söylemeden kapattı.

Alex, “Ben Bay Fitzpatrick’e tekrar düşünmesi gerektiğini söyledim,” dedi. “Ama o nakit parasının ailesine teslim edilmesi, evini ise Ellen Connolly’yle kızının alması konusunda çok katıydı.”

“Konu sadece para da değil.” Donald dişlerini sıkmaya başlamıştı. “Konu... Onlara kendilerini aileden sayma hakkı verilmiş. Onlar bizim ailemizden değil. Hiç olmadılar, asla da olmayacaklar.”

“Bay Fitzpatrick kızının kabullenilmesini istiyordu.”

Gareth, “Kabullenmek tamam,” diye gürlledi. “Ama aile evini devretmek... Bu asla doğru bir hareket olamaz.”

“Bunu planladın mı?” Donald, öfke dolu sesiyle Abbey’ye döndü. “Doğru söyle, planladın mı? Onunla iletişime geçtin, onun peşinden ayrılmadın, değil mi? Onun vicdan azabı çekmesini sağladın?”

Abbey, “Elbette hayır!” diye bağırdı. “Birkaç haftaya kadar onun varlığından bile haberim yoktu.”

“Bunu sen söylüyorsun.” Gareth da aynı derecede öfke-
liydi. “Peki doğru olduğunu nereden bilelim?”

Ryan, “Çünkü Bayan Andersen’ı ben buldum,” diyerek
araya girdi. “Ben onu bulana kadar hayatında Bay Fitzpat-
rick yoktu.”

Donald, “Babamın hayatında da o yoktu!” diye bağırdı.
“Ve bu kızın babamın hayatında yeri yok. Ya da bizim ha-
yatımızda. Babam, bu konuda daha fazla yanılmaz. Ger-
çek şu ki bu kız babamın ölümünü hızlandıran bir para ve
hazine avcısından başka bir şey değil...”

“Donald, seni Bayan Andersen’a bu tarz şeyler söyle-
memen için uyarıyorum.” Alex, ve durağan bir ses tonuyla
konuşuyordu. “Üzgün olduğunu biliyorum ama...”

Donald, “Çok doğru, üzgünüm,” diye köpürdü. “O ka-
dar üzgünüm ki.” Sonra Alex’e baktı. “Babamın bu vasi-
yeti kendi kendine yazdığını söyledin. Bunun düzgün bir
şekilde yapıldığına emin misin? Sonuçta babam bir avukat
değildi.”

“Bir vasiyet yazmak için bir avukata ihtiyacınız yok. Ba-
banız vasiyeti bana getirdiğinde benden vasiyetini uygula-
yan kişi olmamı ve imzasına şahit olunmasını istedi. İmzayı
atmadan önce Bayan Andersen’le tanışması için üsteledim
ama bana Bayan Andersen’dan hoşlanmazsa vasiyeti yırt-
cağını söyledi. Yırtmazsa bu geçerli bir vasiyet olacaktı ve
hiçbir şüphe yaratmamak adına bir öncekini yırtacaktı.”

Donald, “Peki yırttı mı?” diye sordu.

Alex, “Bilmiyorum,” dedi. “Ama anlayacağınız üzere
bu bir hafta önceydi, yani benim onun için hazırladığım
son vasiyetten sonra.”

“Belki fikrini değiştirdi. Belki bir başka vasiyet daha
var.” Gareth umutlu görünüyordu. “Vasiyeti kendi kendi-
ne yazmaya kalktıysa daha fazla vasiyet olabilir. Mülklerin

düzgün bir şekilde onları hak eden insanlara, gerçek ailesine bıraktığı birkaç vasiyet olabilir.”

Donald, Alex’e bakarak, “Yapabileceğin bir şeyler olmalı,” dedi. “Sonuçta sen de ona bunu yapmamasını önerdin.”

Alex tekrar hatırlatarak, “Ama o benim tavsiyelerime uymadı,” dedi.

“Çok üzgünüm.” Abbey, üzgün bir şekilde aileye bakıyordu.

Deirdre, “Bundan şüpheliyim,” diye çıkıştı. “Bu kadar şanslı olunmaz. İçeri giriyorsun ve altımızdan evimizi alıyorsun. Aferin sana. Üstelik bunca yıl o dengesiz, yaşlı manka-fayı çekmek zorunda kalmadan en iyi mirasa konuverdin.”

Donald, “Babam hakkında böyle konuşma,” dedi.

Deirdre, “Şimdi de onu mu koruyorsun?” diye bağırdı. “Sen aptalın tekisin, Donald Fitzpatrick. Ama zaten hep öyleydin. Ben ve şuradaki sosyete düşkününü kadını aptal yerine koydun. Ama sarışın bomba karının şu andan itibaren tavır değiştireceğine eminim.”

“Sen kim olduğunu sanıyorsun?” Zoey’nin gözleri öfkeyle parlıyordu. “Bir kelime daha söylersen seninle çıkışta görüşeceğim.”

“Zoey!” Donald, karısını kolundan yakaladı. “Lütfen.”

“Benimle böyle konuşmaya hakkı yok. Kendini beğenmiş huysuz Deirdre hâlâ gövde gösterisi yapıp bu ailenin bir parçası olduğunu düşünüyor ki asıl sadakatsizlik yapan da oydu! Seni fahişe!”

Birden ani bir sessizlik oldu ve herkes Deirdre’ye baktı.

“Bunun yeri ve zamanı değil.” Donald rica eden gözlerle yanındaki ve eski karısına baktı.

“Hepsi tamamıyla bir yanlış anlaşılımdı,” dedi Deirdre. “Donald zaten her şeyi biliyor.”

Zoey, “Hadi oradan!” diye çıkıştı.

Lisette, “Bunların hiçbirinin önemi yok,” diye bağırdı. “Önemli olan Fred’in yaptığı. Şu an diğer her şey... İkinci planda.”

“Eğer başka bir vasiyet bulmazsak bu gülünç olaya itiraz edeceğiz.” Donald, destek için kardeşlerine döndü. “Babamın... Aşk çocuğunu benimsememiz için neler düşündüğünü umursamıyorum. Babamın maddi olarak onun yardımına ihtiyacımız olduğunu bilirken Abbey Andersen ve annesine bu kadar çok şey bırakması mümkün değil.” Donald, sesinde hiçbir pişmanlık olmadan ekledi. “Kusura bakma Abbey. Sen tamamen masum olabilirsin ama sen bir Fitzpatrick değilsin ve babamın evini alma hakkın yok. Sana buraya geldiğin için elbette beş bin Euro ödeyeceğiz. İstersen hemen bugün veririm ama başka bir şey vermek hiç adil olmaz.”

Suzanne, “Zaten adillik ve babamı hiçbir zaman aynı cümlede kullanamayız,” diyerek araya girdi. “Ama bunu sadece kendi işinize gelmediğinde fark ediyorsunuz. Ben dışlandığımda kılınız kıpırdamadı. Bana aldığınız paradan bahsetme gereği bile duymadınız.”

“Bunlar tamamen farklı konular,” dedi Donald. “Er ya da geç zaten bir şeyler alacaktın, şimdi aldın da. Senin şikayet edecek bir şeyin yok. Bu konu babamın sahip olduğu her şeyi tamamen bir yabancıya bırakmasıyla ilgili. Onunla daha konuşma fırsatı bile bulamadık! Bunun olmasına imkân yok ve böyle bir şeye izin vermeyeceğim.”

Suzanne, “Her şeyi değil,” dedi. “Dediğin gibi ben biraz para aldım. Sen, Gar, çocukların ve eşleriniz - geçmiştekiler ve şimdikiler olmak üzere - iyi bir meblağ aldı. Tek sorun ev.”

Gareth, dik dik Suzanne’e baktı. “Yani bunu sorun etmediğini mi söylüyorsun? Aile evimizin daha önce hiç duymadığın iki insana verilmesini sorun etmiyor musun? Çünkü burada şu an olan bu. Resmen hakkımız yendi.”

“Geçmişe baktığımda bir şeyler alabildiğim için şanslıyım,” dedi Suzanne. “Yani bence bu benim sorunum değil. Ayrıca orası bir aile evi değil. Orada hiçbirimiz yaşamadık. Orası babamın evi, bizim değil.”

Donald, “Aptallaşma,” dedi. “Babamın malını aileden olmayan kimse alamaz. Ve onun ailesi biziz, Amerika’dan gelen herhangi biri değil. Alex, biz bu vasiyete karşı çıkıyoruz, bu konuda hemen harekete geçmeni istiyorum.”

“Bir vasiyete itiraz etmek için çok sınırlı koşullar olduğunu bildirmem gerek.” Alex, aileden böyle bir yanıt bekliyordu. Fred’i bu konuda uyarmıştı ama Fred kendi parasını istediğine bırakabileceğini söylemişti. Yaşamı boyunca çocukları için çok şey yapmıştı. Onları doyurmuştu, giydirmişti, tatile götürmüştü, hayatlarını kolaylaştırmak için çok para vermişti. Ama Ellen Connolly ya da Abbey Andersen için hiçbir şey yapmamıştı ve bu yüzden şimdi bir şeyleri telafi etmek istiyordu. Alex tüm ikna kabiliyetine rağmen Fred’in fikrini değiştirememişti. Alex içten içe Fred’in, çocuklarını şimdiki gibi öfkeliendirmek isteyip istemediğinden şüphelenmişti. Ölümünden sonra sorun çıkarma fırsatından faydalanmak mı istiyordu? “Ek olarak ben vasiyeti işleme koyan kişiyim, size bunu yapmanız için yardım edemem. Benim görevim Fred’in dileklerinin yerine getirildiğinden emin olmak.”

“Bence avukatının rezil tavsiyesi bu saçmalığa karşı çıkmak için iyi bir sebep,” dedi Donald. “Tabii babamın aklını tamamen kaçırdığı gerçeği de öyle.”

Suzanne, “Sana babamın aklını kaçırdığını düşündüren nedir?” diye sordu. “Tamam, bu tuhaf bir karar ama bu onun kararı, üstelik birçok şeyi kendi kendine halledebiliyor gibi görünüyordu.”

Lisette, “Yaşlı bir adamdı,” diye yanıtladı. “Akli gidiyordu. Her şeyi tartamıyordu. Tanrım, kendi adını unuttuğu günler oldu.”

Suzanne, “*Benim* de kendi adımları hatırlayamadığım günler var,” dedi. “Ve aklımda hiçbir problem yok.”

Zoey, “Paranı kaybetmek istemiyor olman çok doğal Suzanne,” diyerek araya girdi. “Bunu anlıyorum. Donald ve ben vasiyet değiştiğinde sana kalan parayı vereceğimize söz veriyoruz, öyle değil mi Don?”

Suzanne, “Konunun bana düşen parayla ilgisi yok,” diye cevapladı.

“Beni güldürme.” Zoey alaycı bir şekilde güldü. “Her şey her zaman parayla ilgilidir.”

“Abbey’nin yapması gereken tek şey onun ve annesinin, babamın mülkündeki hakkından vazgeçtiğini söylemesi.” Gareth ayağa kalkarak diğerlerine baktı. “Böylece tüm bu karışıklığı giderebiliriz.”

Ryan, “Böyle bir şey yapmanı tavsiye etmiyorum Abbey,” dedi.

“Neden?” Abbey, şaşkın görünüyordu.

“Şu an baskı altındasın. Baskı altında karar veremezsin. Üstelik annen adına da karar veremezsin.”

Donald, “Hey avukat!” diye bağırdı. “Sen onun için değil, bizim için çalışıyorsun.”

Ryan, “Ben sizin babanız için çalışıyordum,” diye cevapladı.

Gareth araya girdi. “O zaman bu işin son bulduğunu düşünebilirsin.”

“İşim Bayan Andersen’ı buraya getirdiğimde bitti.”

Abbey, “Ama Ryan haklı,” dedi. “Bu sadece bana bağlı değil, değil mi? Anneme de bağlı. Onunla konuşmam gerek.”

“Onunla konuşamadığımı sanıyordum,” dedi Gareth. “Onun ulaşılmaz olduğunu sanıyordum ki bu da çok şüpheli bir durum. Bu devirde kimse ulaşamaz değildir.”

“Amerika’ya döndüğümde onunla hep iletişime geçmeye çalıştım. Biraz zaman alsa da...”

“Ah, şimdi de ağız mı değiştiriyorsun?” Donald, suçlar şeklinde Abbey’ye baktı. “Daha önce ulaşılmaz bir yerdedi. Bu babamın tamamen uygunsuz biriyle tanışmaması için miydi? Belki de annen uyuşturucu bağımlısı bir direk dansçısıdır? Mirasımızın Amerika’daki deli bir kadına gitmesi söz konusu bile değil. Böyle bir şey olamaz.”

Ryan dikkatle Abbey’ye bakıyordu. “Annenle ne kadar süre içinde konuşabilirsin?”

Abbey, “Özel bir buluşma ayarlamak zorundayım,” diye cevapladı. “Belki bir, belki iki hafta.”

Zoey, “Hapiste falan mı?” diye sordu. “Fred evinin tutuklu bir suçluya gitmesini ister miydi, bilemiyorum.”

“Elbette annem bir suçlu değil.” Abbey, özür dileyen gözlerle Ryan’a bakarak devam etti. “Annem bir manastırda yaşıyor. Kendisi bir Aziz Benedict Rahibesi.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Odada yine şaşkın bir sessizlik belirirken bu seferki sessizlik Lisette tarafından bozuldu.

“Rahibe mi? Katolik bir rahibe mi? Bu mümkün değil. Sonuçta senin annen! Çocuğu var!”

Abbey, “Annem bir dul,” diye cevapladı. “Çocuğu olan dul bir kadının, çocuk ona bağlı olmadığı sürece rahibe olmasında bir sakınca yoktur. Ayrıca bünyesinde bulunduğu manastır Katolik değil. Hristiyan.”

Suzanne araya girerek, “Manastır mı?” diye sordu. “Yani rahibelerin yaşadığı manastırlardan.”

“Hayır. Aziz Benedict rahibeleri keşiş hayatı yaşar.”

Deirdre, “Yüce Tanrım,” diye bağırdı. “Adam evini keşşilere bıraktı.”

Abbey durağan bir sesle, “Hayır,” dedi. “Anneminki rahibelerden oluşan düzgün bir Hristiyan topluluğu.”

“Benimle dalga geçiyor *olmalısın*.” Donald’ın suratı patlamaya hazır bir bomba gibiydi. “Babamın evinin, her zaman çok sevdiği ve almak için çok çalıştığı bu evin yarısının şimdi deli, lezbiyen rahibelere ait olduğunu mu söylüyorsun?”

Abbey, “Onlar lezbiyen değil!” diye bağırdı. “Ayrıca olsalar bile onları küçümsemen gerekmez.”

Araya giren Donald, “Bir grup kadının kendilerini yüksek duvarların arkasına kapamasında tuhaf bir şeyler var,” diye cevapladı. “Bence onlara istediğim gibi hitap etmeye hakkım var.”

“Neden bunu bana seninle ilk tanıştığım gün, sana aneni sorduğumda anlatmadın?” Bu seferki soru büyük bir şaşkınlıkla olanları dinleyen Ryan’dan gelmişti.

“İnsanlar konu din olduğunda çok yargılayıcı olabiliyor. Aynı şekilde insanların seçimlerini de yargılıyorlar. Özellikle de konu annem gibi ilahi görevini yerine getiren biri olduğunda. Onu korumak istedim.”

Ryan, “Ben yargılamazdım,” diye cevapladı. “Ben bir avukatım. Ben kimseyi yargılamam.”

Gareth, “Ama babam iyi yargılardı!” diye bağırdı. “Sonuçta tüm bunları size annenin annesinin o lanet - rahibeler tarafından yönetilen - Magdalen Çamaşırhanelerinde yaşadığı sözde şeyleri telafi etmek için bırakmaya karar verdi. Yani annenin bir rahibe olduğunu bilseydi ona bir şey bırakmayacağını sen de çok iyi biliyorsun.”

“Sanırım bu elimizi güçlendirir.” Donald, Alex’e bakarak devam etti. “Babam malını bir rahibeye asla bırakmazdı.”

Alex, “Yıllar önce dinî emirler yüzünden çocuklara üzülmeleri parasını kızına bırakmayacağı anlamına gelmez,” diye cevapladı.

Gareth, “Gelir!” diye bağırdı. “Ve sen de bunu biliyorsun. Muhtemelen Abbey Andersen da biliyordu. Bu yüzden annesiyle iletişime geçemiyor gibi yaptı, bu yüzden kendi geldi. Şimdi bizim hakkımız olanı eline geçirdiğinin farkında ve senin tek istediğin de ona yardım etmek.”

Abbey, “Bu doğru değil,” diye karşı çıktı. “Ben gelmek bile istemedim.”

Gareth, “Çok sert oynadın,” dedi. “Babamın daha suçlu hissetmesini sağladın. Adam kalp krizi geçirene kadar ağlak hikâyeler anlatıp durdun.”

“Hayır!” Abbey ağlamak üzereydi. “Asla öyle bir şey yapmadım.”

“Rahibe olması suları bulandıracağı için anneni bu konunun dışında tuttum.”

Abbey, “Anlamıyorsunuz,” diye yanıtladı. “Ona anemden bahsetme şansı bulamadım.”

Donald, “Çok fırsatın vardı,” diye çıkıştı. “Ama sen o bağınaz topluluktaki annene rapor vermeden önce buraya gelip neler elde edebileceğine baktın.”

“Hayır, öyle bir şey yapmadım. Ayrıca o bir topluluk değil. Bir çamaşırhane de değil. Orası sessizliğin, yalnızlığın, düşünmenin ve yardımın yeri.” Abbey konuşurken ilk defa söylediklerine gerçekten inandığını fark etti. Çünkü Ellen manastıra gittiğinde onun da ilk görüşü Fitzpatricklerinki gibi olmuştu. Annesinin bir deli olduğunu düşünmüştü. Beynini yıkalamalarına izin verdiğini düşünmüştü. Ama Ellen, kararı konusunda çok ısrarcıydı. İlk altı ayını toplulukla birlikte ‘estancia’ diye tabir ettikleri bir yerde geçirmiş, burada onların günlük hayatını öğrenmişti. Sonra bir aday olarak yıllarca hizmet vermiş ve acemilik seviyesine yükselmişti. Bu, ancak bu şekilde olabilirdi çünkü geçmişine bakıldığında son görevini yerine getirmeden önce geçici sorumluluğunda uzun bir süre geçirmişti ve Abbey, annesinin son görevini gelecek yıl gerçekleştirmeyi umduğunu çok iyi biliyordu.

“Saçmalık.” Donald’ın sesi oldukça güçlü çıkmıştı. “Bence hemen gitmelisin. Burada hiçbir işin yok.”

Ryan, “Aslında oldukça var,” diye karşı geldi. “Vasiyetnamenin hak sahibi olarak...”

Gareth, “Mahkemenin bu vasiyeti onaylamasına imkân yok!” diye bağırdı. “İmkân yok.”

Deirdre araya girerek, “Mahkeme vasiyetnameyi reddederse bana ve kızlarıma ne olacak?” diye sordu.

Alex, “Başka bir vasiyetname yoksa Bay Fitzpatrick vasiyetsiz ölmüş sayılacak,” diye cevapladı. “Mülk 1965 Miras Kanunu’na göre ailesi arasında paylaştırılacak.”

“Biz onun torunlarıyız, bu bizim de aileden olduğumuzu gösterir.” Karen’in sesi yalvarır gibiydi.

“Evet ama çocuklarının dışındaki tüm akrabalar mahkemenin Bay Fitzpatrick’in dileklerini nasıl yorumladığına bel bağlar. Aile birinci akraba olarak kabul edilir, bu durumda ailesi çocukları yani Donald, Gareth ve Suzanne oluyor. Ayrıca bunun çok pahalı bir süreç olacağı konusunda sizi uyarmalıyım.”

Sorcha, Karen’a dönerek, “Lanet olsun,” diye inledi. “Biz paramızı aldık. Belki de babama bu konuyu fazla kurcalamamasını söylemeliyiz.”

Karen, “Vasiyeti daha fazla kurcalama,” diyerek kız kardeşini güldürdü.

“Bu hiç komik değil!” Donald o kadar öfkeliydi ki suratı neredeyse morarmıştı. “Babam hepimizi aptal yerine koydu.”

Abbey, “Bir çözüm bulabileceğimize eminim,” dedi.

“Öyle mi?” Suzanne’in ses tonunda gizli bir sinsilik vardı. “Annenin büyük bir mirasa konduğunu öğrendiklerinde rahibelerin de pay isteyeceğine eminim. Katolik, ekümen ya da deli olmaları umurumda değil... Oysa tüm dinler dünya malından vazgeçmenizi emreder.”

Abbey hiçbir şey söylemedi.

Donald, “Bu evin bir rahibe çetesine gitmesi için cesedimi çiğnemeniz gerekir!” diye bağırdı. “Karşı çıkıyoruz, o kadar.”

“Sanırım yasal bir süreç hakkında konuşmaya başlamadan önce hepinizin biraz düşünmesi lazım,” dedi Alex. “Hiçbirinizin böyle bir şey beklemediğini biliyorum. Tüm bu konuları Bay Fitzpatrick’e sundum ama elbette o za-

man hiçbirimiz kızını aradığını bilmiyorduk. Tek söyleyebileceğim babanızın kızı ve torunu için bir şeyler yapma konusunda çok katı olduğu ve bunu yapmanın en adil yolu olarak da bunu görüyordu.”

Lisette, Abbey’ye baktı. “Kayınpederimin evinde hiçbir hakkın olmadığına sen de farkındasın. Mirası kabul etmemelisin.”

“Ben...” Abbey ne diyeceğini bilmiyordu. Lisette’in haklı olduğunu düşünmeden edemiyordu ama acele etmek ya da aptalca bir şey söylemek de istemiyordu.

“Gördünüz mü!” Donald’ın suratında zafer dolu bir ifa-
de belirmişti. “Parmağını bala çaldı bir kere, bırakır mı hiç.”

Abbey, “Düşünmek için vakte ihtiyacım var,” dedi.

Donald, “Normal, düzgün biri doğru şeyi yapmak için iki kere düşünmezdi,” diye yanıtladı.

“Normal, düzgün biri birkaç yıl önce babasından yüklü bir para aldığını kız kardeşine söylerdi.”

Gareth, Suzanne’e çıkışarak, “Bırak şimdi şunu,” dedi. “Şu an konumuz bu değil.”

Donald, “Mahkemede görüşeceğiz,” dedi. “ve biz kazanacağız. Çünkü babamın ailesi biziz. Babamın mirasçıları biziz. Ve onun için gerçekten önemli olan insanlar biziz.”

Deirdre, “Hepimiz vasiyete karşı çıkmak zorunda mıyız?” diye sordu. “Sonuçta benim bakacak kızlarım var. Belki o kadar da bakıma muhtaç değiller ama...”

Donald, “Bu durumu tersine çevirdiğimizde çok daha iyi bakılacaklar,” diye cevapladı.

Gareth, Donald’a baktı. “Evi satıp çocuklarına daha fazla para vereceğini mi söylüyorsun?”

“Ah, hayır. Tam olarak öyle değil.” Donald’ın sesi öfkeli çıkmıştı. “Elbette, Jerome ve Fleur’a da bakacağım. Herkesin daha iyi olduğundan emin olacağım.” Donald konuş-

maya devam ettikçe sakinleşiyordu. “Tabii babamı en son gören kadın ve sözde keşiş annesi hariç.”

“Bu tarz konuşmalar kimseye yardımcı olmayacaktır.” Ryan, yüzü bembeyaz kesilen Abbey’ye baktı.

Gareth, “Hâlâ başka bir vasiyet olabilir,” dedi.

Alex, “Olmadığına garanti veremem,” dedi. “Konu bu vasiyet olduğunda avukatın tavsiyesini alacağım. Abbey ve annesi vasiyetteki haklarından vazgeçebilir ama...”

Donald “Asıl olması gereken de bu,” diyerek araya girdi. “Tek bir cent hakları olmadıklarını kendileri de kabul ediyor. Evrakları hazırla Alex, evrakları imzalat. Artık şu sorunla bir yüzleşelim, hemen hareket etmeliyiz ki önümüzü görebilelim.”

Abbey, “Annemle konuşana kadar hiçbir karar veremem,” dedi. “Bir manastırdaysen miras konusu nasıl karşılanır bilemiyorum. Ama isteyeceği en son şeyin sizi üzmemek olduğuna...”

Alex, “Bence hepiniz için en iyisi eve gidip düşünmek,” dedi.

Donald, “Hiçbir şeyi tekrar düşünmeye ihtiyacım yok,” diye çıktı. “Babam bir aptal gibi davranmış olabilir ama beni aptal yerine koymasına izin vermeyeceğim.”

“Hadi Don. Gidelim.” Zoey, kocasını kolundan tuttu.

Donald bir an tereddüt etse de karısının onu odadan çıkarmasına izin verdi. Fitzpatricklerin geri kalanı bir bir Donald’ın peşinden dışarı çıktı.

Odada nihayet Ryan, Alex ve Abbey kalmıştı.

Alex, “Bu iş beklediğim gibi zorlu geçiyor,” dedi. “Ama şu rahibe işi ortalığı iyice karıştırdı, değil mi?”

Abbey, “Bunu daha önce söylemediğim için gerçekten çok üzgünüm,” dedi. “Bunun sorun olacağını düşünmemiştim. Sonuçta ben Bay Fitzpatrick’le görüşüp annemle kendim hakkında bir şeyler anlatmaya geldim. Bay Fitz-

patrick'e annemin işini söyleyecektim. Ama ölmesini ve her şeyi bize bırakmasını beklemiyordum!”

“Bana söylemeliydin.” Ryan’ın sesi incinmiş gibiydi. “Bana güvendiğini sanmıştım. Manastıra gidip her şeyi hassas bir şekilde çözebilirdim. Tüm bu saçmalıkları atlayabilirdik.”

Abbey, “Ben sana güveniyorum,” diye cevapladı. “Ama... Her şeyden önce annem sen Amerika’ya geldiğinde inzivaya çekilmişti ve onunla iletişime geçemezdim. Sana bunu söylemedim çünkü önemli olduğunu düşünmemiştim. Özellikle de Bay Fitzpatrick onun yerine beni görmek istedikten sonra. Ona annemin hayatını anlatacaktım. Anlatmak zorundaydım çünkü annem onu asla ziyaret edemeyecekti ve bunun sebebini açıklamam gerekiyordu. Ama manastıra gitmeni istemedim Ryan. Orası elinde hukuk evraklarıyla gidip rahibelerle beraber anneme kayıp babasından bahsedebileceğin bir yer değil.”

“Peki nasıl yapıyorsun? Annenle ne sıklıkla konuşuyorsun?”

“Çok sık değil. Aziz Benedict Rahibeleri keşiş hayatı yaşıyor. Diğer rahibeler gibi topluma karışmıyor. Zamanlarının çoğunu düşünerek geçiriyorlar. Daha çok dua ediyorlar. Sebze yetiştirmek, bahçeyle uğraşmak gibi işler yapıyorlar. Tabi manastırın dışında insanlarla iletişime geçtikleri belli bir süre de yok değil. El işçiliği yapıyorlar, cam süs eşyaları yapıp satıyorlar. Enstitüyü yönetiyor, dua seremonileri düzenliyorlar. Ama yaptıkları her şey, çağ dışı sayılabilecek tarzlarına uyuyor. Çok erken kalkıyorlar, çok erken yatıyorlar. Belli vakitlerde konuşmuyorlar...”

Ryan, “Tanrım!” diye haykırdı. “Resmen orta çağdalar!”

Abbey, “Modern dünyada alışkın olduğumuz şeyler değil,” dedi.

“O zaman annenin enstitüyü yönettiğini nereden biliyorsun? Onunla nasıl iletişime geçiyorsun?”

“Manastırın bir internet sitesi var. Sana söylediklerimin kulağa biraz tuhaf geldiğini biliyorum ama üzerine düşündüğünde çok mantıklı gelecektir. Kapalı bir hayat yaşarken site sayesinde insanlara ulaşabiliyorlar. İnzivaları ve hizmetleriyle ilgili bilgi yayınlıyorlar. Her hafta siteyi kontrol edip annemle e-posta yoluyla iletişime geçiyorum. Rahibelerin her yıl belli bir sayıda e-posta atma izni var. Manastır annemin ilk katıldığı günlerdeki gibi değil, o günden beri sosyal medya konusunda büyük bir ilerleme kat etti. Dua isteği gönderebiliyorsun, rahibeler İncil’le ilgili tweetler ve ilham verici mesajlar atabiliyor.”

“Benimle kafa buluyorsun.”

“Hayır. Mesajlarını dünyaya iletiyorlar. Ama... Dünyayla senin ya da benim yaptığım gibi iletişime geçmiyorlar.”

Ryan alnını ovuşturdu. Abbey, Ryan’ın bunu anlamasının ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Bu, başta onun için de zor olmuştu. Doğrusu hâlâ da zordu. Çünkü Ellen mutlu olduğu konusunda ne kadar ısrarcı olursa olsun Abbey, gezmeyi ve insanlarla tanışmayı bu kadar seven bir kadının - sanal yolla dışarıyı görebilse de - manastırın dört duvarının arasında kafeste bir kuş gibi hissettiğini düşünmeden edemiyordu.

“Devam etsek iyi olur.” Alex, Abbey konuşurken not alıyordu. “Ellen’in istisnai bir durumu olduğu ortada ama hâlâ vasiyetin sahibi. Bu gerçek değişmedi ve siz ve Fitzpatrickler ne yapmaya karar verirse versin dosyayı ve evrakları hazırladığımı bilin. Annenle bir iki hafta içinde konuşabileceğini söyledin, değil mi?”

“Manastırın başrahibesiyle iletişime geçmem gerekiyor. Annemle ne zaman konuşabileceğimi söyleyecekler.”

Alex, “Onunla neden istediğin zaman konuşamıyorsun?” diye sordu.

“Çünkü kurallar böyle.”

“Ama onu görmek için bir randevu alabilirsin, değil mi?”

“Bazen. Sanırım acil durumlarda başrahibe anlayış gösteriyor.”

Ryan, “Bu acil bir durum,” diye araya girdi.

“Ee...” Abbey şüpheli görünüyordu. “Biz öyle düşünebiliriz ama başrahibe başka bakabilir.”

“Tanrım.” Ryan başını kaşıyarak Abbey’ye baktı. “Bu konunun böyle yerlere geleceğini hiç düşünmemiştim.”

Abbey, “Ben de,” diye cevapladı.

Ryan, Abbey’yi Harbour Otel’e geri götürürken yolculukları oldukça sessiz geçiyordu. Abbey, bunun tuhaf bir sessizlik olduğunu düşündü. Şu ana kadar Ryan yanındayken hissettiği rahatlık yok olmuştu. Annesinin hayatını ondan gizlediği için Ryan’ın hayal kırıklığına uğradığını biliyor ve bunu anlayabiliyordu. Bu bilgiyi daha önce paylaşırdı, bugün her şey daha kolay olabilirdi. Ancak şu an bile Ryan’ın manastıra gidip annesini görmek istemesine izin veremezdi.

Ellen, sekiz yıldan uzun bir süre önce ona kararını açıkladığında Abbey ilk önce hayatın nasıl değişeceğini fark edememişti. Manastır hayatı hakkında daha çok şey öğrendiğinde gerçekten dehşete kapılmıştı. Annesinin onu terk edip hayatından çıkardığını hissetmişti. Ellen, Los Montesinos rahibelerine katılmanın gerçek bir meslek olduğu konusunda ısrarcı olsa da Abbey annesinin gitmesi için bir şeyler yapmış olduğunu düşünüyordu. Annesi bunun Tanrı’dan bir çağrı olduğunu söylediğinde Abbey alaycı bir şekilde gülmüştü. Çünkü annesiyle seyahatleri boyunca birden çok Tanrı’yla mücadele etmiş, birçok farklı Tanrı’ya inanmışlardı.

Annesinin Hristiyan Tanrı’sının gerçek olduğuna ve hayatının geri kalanını birine (ya da bir şeye, Abbey emin değildi) adamaya karar verdiğine bir türlü kabullenemiyordu. Din, hangi şekilde olursa olsun Ellen’in hayatında

yeri olmamıştı, Abbey o zamanlar annesinin bu hareketinin büyükannesiyile büyükbabasının ölümüne reaksiyon olarak doğduğunu düşünmeden edemiyordu. Belki kocası Jon'u kaybetmesi de sebep olabilir. Genç kadın bazen göçebe hayatlarının sebebinin Jon'un ölümü olup olmadığını merak ediyordu. Belki de annesi içindeki hüznle baş etmenin bir yolunu arıyordu. San Francisco'da yaşarken, hatta Pete'le birlikteyken bile bir yardım arıyor olabilir. Abbey, uzun zaman boyunca Ellen'in sözde işinin Tanrı'dan gelen bir çağrıdan çok, kişisel hayatıyla ilgili olduğuna emindi.

Ancak rahibeler, bireysel krizler yaşayan insanları aralarına almıyordu. Ellen, ilahî görevini yerine getirmeden önce onlarla bu yüzden o kadar uzun bir zaman geçirmişti. Rahibeler ondan emin olmak istiyordu. Ellen, Abbey'le son konuşmasında yavaş ilerlediği için mutlu olduğunu söylemişti. Bu da Abbey'yi şok eden bir başka şeydi, çünkü Ellen yavaş ilerlemekten hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Her zaman aceleci bir yapısı olmuş, yeni bir yer bulup farklı bir şey yapmakta acele etmişti. Abbey için kabullenmesi en zor şey annesinin değişmesi olmuştu. Annesini gördüğünde aynı kadın olduğunu görseydi buna daha çok inanabilirdi. Ellen'in sükûnet ve toplumun desteğiyle ayartıldığını düşünüyor, geçmişte her şeyi kendi kendine yaparken şimdi hayatı emirler ve ölçülerle yönetiliyordu.

Başlarda en zor olan şey de annesiyle istediği zaman konuşamıyor olmasıydı. Hayatının en büyük sorununu yaşarken bile annesini arayamamıştı. Dürüst olmak gerekirse yaşadığı en büyük krizler genelde iş ya da erkek arkadaşlarıyla ilgili olur ve tüm dertleri güneşin doğumuyla birlikte yok olup giderdi. Ve ne olursa olsun, tüm bu sorunlar kendi kendine düzelirlerdi. Manastırın kuralları dışarıdaki insanların da yavaş ilerlemesine sebep oluyordu.

Ryan, arabayı otelin kapısına çektiğinde Abbey tekrar, "Özür dilerim," dedi. "Sana anlatmalıydım."

“İşlerin farklı olmasını sağlayabilirdim.”

“Evet. Biliyorum.”

“Ama Fred Fitzpatrick’in vasiyetini çoktan değiştirdiğini bilmiyordun. Hem onunla tanıştıktan birkaç dakika sonra kalp krizi geçireceğini de bilemezdin.”

Abbey, “Hiç böyle kötü bir zamanlama yaşamadım,” diye yanıtladı.

“Bu senin hatan değildi.”

“İşleri senin için zor bir hâle getirdim.”

“Ben bu yüzden iyi para kazanıyorum.” Ryan’ın sesi biraz daha yumuşamıştı ama sesinde hâlâ bir hayal kırıklığı mevcuttu.

“Ee...” Abbey tereddütle konuşmaya devam etti. “Şimdi Amerika’ya dönebilir miyim, yoksa işler çözülene kadar burada beklemek zorunda mıyım?”

Ryan bu sefer kıkırdadı. “Kanundan bahsediyorsun. Kanunlar hiçbir zaman hızlı ilerlemez. Alex’le konuşacağım, kalman gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Annenden bağımsız şekilde bir şey yapamayacağın konusunda haklısın ve ne olursa olsun o aşamaya gelene kadar epey bir zaman geçecek. Ama Abbey, ne yapmak istediğin konusunda uzun uzun, iyi düşünmelisin. Fred, evi annenle senin paylaşmanı istedi. Vazgeçmeni istemezdi.”

Abbey, “Beş bin bıraktığında mutlu olmuştum,” diye cevapladı. “Ama ev çok başka bir konu. Fakat ne demek istediğini anlıyorum... Bir daha elime böylesine bir para geçmeyeceğini kabul etmek zorundayım. Ama yine de...” Abbey endişeli görünüyordu. “Ben bunu hak etmek için ne yaptım ki?”

“Ne yapıp yapmadığının bir önemi yok. Bay Fitzpatrick böyle yaptı çünkü böyle olsun istedi. Belki diğerleri sakınlaştığında barışçıl bir görüşmenin en iyisi olacağını kabul ederler.”

“İki erkek kardeş resmen delirdi. Diğerleri o kadar delirmedi ama hepsi nakit para aldı... Belki Donald, annemin varlığına kızmıştır. Bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama yasal bir süreç için bir servet harcamak doğru bir şey mi emin değilim.” Genç kadın, “Üzgünüm,” diye ekledi. “Duruma farklı baktığının farkındayım, sonuçta sen paranı böyle kazanıyorsun.”

Ryan memnun görünüyordu. “Aslında hukuk insanları zamanının çoğunu insanlara mahkemeye gitmemesini söylemekle geçirir. Bu çok karmaşık ve pahalı bir işlemdir, üstelik her zaman istediğini de elde edemezsin. Bildiğim kadarıyla Bay Fitzpatrick’in vasiyeti davalık olursa herkesin aldığı para tekrar ortaya konacak. Üstelik uzak akrabalarından bazılarının durumu daha kötü bile olabilir.”

Abbey bir iç çekti. “Hayat parasız zor olabilirdi ama para ihtimaliyle geçen bir hayat daha kötü olabiliyor. Hem ev çok da iyi bir durumda değil yani sanırım özellikle vergilerden sonra çok da büyük bir servet için kavga etmiyoruz.”

Ryan, “Sausalito’da aynı özelliklerdeki bir ev ne kadar ederdi?” diye sordu.

“Pete’in evi dört milyon dolar kadar eder. Ama herkes Sausalito’daki ev fiyatlarının delice olduğunu ve Bella Vista Tepeleri’nin mükemmel bir mülk yeri olduğunu bilir.”

Ryan, “Furze Hill de oldukça istenen bir konumdur,” diye cevapladı. “Birkaç milyon dolara yakın kazanabilirsin Abbey.”

“Aman Tanrım.” Abbey şok olmuştu. “Bu kadar para edeceğini hiç hayal etmedim! Ailenin bu kadar deli olmasına şaşırmamalı. Adam gerçekten parasının çoğunu bize bırakmış.”

“Kesinlikle.”

Abbey arabadan indi. Başka ne söyleyebilirdi, bilemiyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Fitzpatrickler farklı arabalarda eve dönerken her arabada başka bir tartışma vardı. Deirdre ve kızları mutluluklarını bir kenara bırakmış, yeterli bir mirasa konamadıkları için üzölmüşlerdi. Üstelik kendilerini birdenbire bir hukuk mücadelesinin içinde buldukları için de endişeleniyorlardı.

Donald, arabayı kullanırken çok az konuşmuştu, miras hakkındaki kanunları mümkün olduğunca öğrenmeye çalışsan Zoey, Donald'ın sessizliğini telafi etmiş, hatta bir süre sonra annesinden gelen telefonla konuşmasının günlük kısımlarını yarıda kesip annesine olan biteni anlatmaya başlamıştı. Lesley tahmin edileceği üzere öfkeden kudurmuş, kızına Donald'la bir kenarda durup başkasının hakkını elinden almasını izlemek için evlenmediğini söylemişti. Donald gözlerini yoldan ayırmasa da karısının cevaplarından Lesley'nin yorumlarını tahmin edebiliyordu.

Gareth'in arabasında Lisette, Fred'in masasında görüdüğü vasiyete bakmadığı gün için bir kez daha pişmanlık duyuyordu. Vasiyeti oracıkta yırtıp tüm bu dertten kurtulabilirdi. Üstelik bunu Fred'in önünde yapıp ona saçmaladığını söyleyecekti. Fred'in onu dinleyeceğini biliyordu çünkü Fred her zaman Fransızların çok pratik insanlar olduğunu söylerdi. Genç kadın, yasal sürecin masrafından ve

işlerin nasıl sonuçlanacağından korkuyordu. Eğer davayı kaybederlerse çok daha fazla para harcamış olacaklar ve karşılığında hiçbir şey alamayacaklardı. Rahibeler annesinin payına el uzatma konusunda ısrarcı olsa da tek çıkar yolunun Abbey Andersen'i payını aileye vermesi için ikna etmek olduğunu düşünmeden edemiyordu. Sonuçta birinin birkaç hafta önce tanımadığı bir insandan gelen, böylesine büyük bir miktarı kabul etmesi nasıl beklenebilirdi ki? Bu doğru değildi. Doğru olamazdı.

Suzanne, Lisette ve Gareth'ın onu eve bırakma teklifini reddederek otele yürümüştü. Bugün olanlar üzerinde uzun uzun düşünüyordu. Babasının ona bıraktıkları için mutlu mu olmuştu, yoksa babasının onu yok sayarak erkek kardeşlerine para vermesi ya da evi tamamen yabancı iki insana bırakması yüzünden canı mı yanmıştı karar vermeye çalışmakla meşguldü. Bir yandan kardeşlerine bir iki araba verilirken ona büyük bir meblağ verilmiş olması hakkını aldığını hissettiriyordu. Diğer yandansa Abbey ve annesi yüzünden arka planda kalmak ona bir kötü sürpriz daha olmuştu.

Limana yaklaşırken, sen çok aptal bir adamsın baba, diye düşündü. Bir kadını elli yıl önce hamile bırakıp pişmanlığını şimdi, birdenbire yaşayacak kadar aptalsın. Fred yokken, Abbey Andersen ve annesinin mükemmel bir hayatı olduğu kesindi. Ellen Connolly'nin yaşamını bir manastırda devam ettirmesi biraz ürkütücü olabilirdi ama bu onun seçimiydi. Kızı Abbey, yeterince iyi görünüyordu ama gerçekçi olmak gerekirse beklenmedik bir mirasa hayır diyebilme ihtimali var mıydı? Suzanne'e göre böyle bir şey söz konusu bile değildi. Hem neden hayır diyecekti ki? Sonuçta insanların tırnaklarını yaparak böyle bir para kazanamayacağı ortadaydı. Ama ne olursa olsun Suzanne, madde olarak birkaç hafta öncesine göre çok daha iyi durumda

olduğunu itiraf etmeliydi. Bu da hayatında ilk defa - her ne kadar içten içe onu affedemese de - babasına minnettar olması gerektiği anlamına geliyordu.

Abbey, Ryan'a hoşça kal dedikten sonra otele girip odasına çıktı. Ayakkabılarını çıkardı, yatağına oturup ayaklarını altına aldı ve camdan limana yaklaşan botları izlemeye başladı. Fred Fitzpatrick'in onu tanıdıktan beş dakika sonra ona ve annesine iki milyon dolar civarında değeri olan bir ev bırakma kararını düşünüyordu. Yarısi onun olan iki milyon dolar! Vergilerden sonra bile hâlâ çok fazla parası olacaktı.

Genç kadın gözlerini kapatıp kendini bir milyoner gibi düşünmeye çalıştı. Ancak başaramadı. Çünkü o, böyle bir insan değildi. Fitzpatrick ailesi istediğini elde ederse asla da olamayacaktı. Ama o da Fitzpatrick ailesinin bir parçasıydı, değil mi? Onları daha önce tanımıyor olması birbirlerini tanımayacakları anlamına gelmiyordu. Belki birbirlerini sever ve vasiyet için ortak bir noktada buluşurlardı. Çünkü iki milyon dolarlık bir eve sahip olmaktan öylece kolay bir şekilde vazgeçemezdi. Böylesine bir parayla... Yapacağı ilk şey nerede yaşayacağıyla ilgili endişeleri bir kenara bırakmak olacaktı. Cobey'le oturduğu evden çok daha iyi bir apartman dairesi kiralayabilirdi. Tanrım, kendi apartmanını bile satın alabilirdi! Genç kadın Pete'i ve ona bu haberi verdiğinde nasıl sevineceğini düşündü. Onun için heyecanlanacaktı, heyecanlanacağını biliyordu.

Solı ve Vanessa da çok heyecanlanacaktı. Ve tabii Selina da. Diğer insanların reaksiyonları Abbey'nin kıskanılacak biri olmanın, iyi haberleri olan biri olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu fark etmesine sebep oldu. Bu duygularla neşelenmişti.

Abbey, gözlerini tekrar açtığında annesinin tepkisini merak etti. Fitzpatricklerin, Ellen'ın miras konusunda yalnız

başına karar veremeyeceğini, kararın manastırın son sözü söyleyen başrahibesi Inez Rahibeye bağlı olacağını düşünmekle haklı olduklarını biliyordu. Belki Ellen mirası reddetmek isteyecek ama bu onun seçimi olmayacaktı. Sonuç olarak bu konu mahkemeye taşınacaktı. Abbey, aile Fred'in akli dengesinin yerinde olmadığını söylediğinde başarılı olacak mıydı merak ediyordu. Belki Fred'in akli dengesinde sorun olduğunu söyleyen bir doktor ayarlarlardı. Her şey mümkündü. Akli dengesi yerinde olan birinin evini, biri evlatlık verdiği kızı olmasına rağmen, hiç tanımadığı iki kişiye vermesi nasıl mantıklı bulunabilirdi ki?

Genç kadın ensesini ovuşturdu. İşler İrlanda'ya gelip tanımadığı büyükbabasını görmeyi kabul ettiğinden beri umduğundan daha zor bir hâl almıştı. İç güdülerini dinleyip hayır demeliydi. Yaşlı adam hayal kırıklığına uğrayacaktı ama bu, mirasında böylesine radikal bir karar vermesini engelleyecek ve tüm bu tatsızlıklar yaşanmayacaktı.

Abbey hemen Pete'i arayıp neler olduğunu anlatmalıydı. Pete işlere hukuki bir perspektiften bakarak tavsiye verebilirdi. Genç kadın telefonunu çantasından çıkarıp Pete'in ismini buldu ama ismin üzerine tıklamadı. Pete'in sesini duyup tavsiyelerini dinlemeye hazır değildi. Pete olduğu yerde kalıp ona bırakılan için sonuna kadar savaşmasını söyleyecekti. Abbey'nin anlattığı huzursuzluk hissini anlamayacak, hiçbir şeyi hak etmediğini söylediğinde ona anlayış göstermeyecekti. Tek istediği evi almak, satmak ve Abbey'nin geleceğini kurtarmak olacaktı. Genç kadın kendi kendine mırıldandı, Pete sonuna kadar haklı olacaktı.

Abbey, e-posta uygulamasını açıp derin bir nefes aldı. Pete'le konuşmak istememesine rağmen annesiyle buluşmak için işlemleri başlatmak zorundaydı. Birkaç dakika boyunca uzun ve yoğun bir şekilde düşündükten sonra Inez Rahibe'ye bir e-posta yazmaya başladı. E-postasında acil

bir aile meselesi olduğunu ve annesiyle mümkün olduğunca çabuk bir şekilde görüşmesi gerektiğini yazmıştı. Genç kadın detay vermemiş, Magdalen Çamaşırhaneleri'nden, tanınmayan akrabalarından ya da mirastan bahsetmemişti.

Abbey e-postasını gönderip telefonu tekrar çantasına koydu. Ardından bacaklarını uzatıp kollarını başının üzerine götürdü. Burada böylece oturup daha fazla düşünmezdi. Dışarı çıkıp kafasını boşaltması gerekiyordu.

Genç kadın otel kapısından çıkıp, içeri giren Suzanne Fitzpatrick'le neredeyse çarpıştığında, kötü zamanlama, diye düşündü. İki kadın bir süre tuhaf bir şekilde bakiştiktan sonra Suzanne nihayet konuşmaya başladı.

"Ah, mirasçımız da buradaymış. Nereye gidiyorsun?"

"Abbey, "Yürüyüşe çıkıyorum," diye yanıtladı. "Biraz kafamı boşaltmam lazım."

"Şaşırmadım. Düşünmen gereken çok şey olduğuna eminim. Aynı şekilde... Benimle köyde bir kahve içmek ister misin?"

Abbey, bir kez daha Fred'in ona bıraktıklarını hak etmediğini duymaya dayanabilir miydi, emin değildi. Ama Suzanne agresif görünmüyordu, gözlerinde sempati vardı. Bu yüzden Abbey, onunla seve seve kahve içebileceğini söyledi.

Suzanne ve Abbey liman boyunca bir süre yürüdükten sonra Suzanne, kaldırımında masaları olan küçük bir kafenin önünde durdu.

"Burası olur mu?"

Abbey, "Bana uyar," diye cevapladı.

Suzanne, bol sütlü kahvelerini sipariş ettikten sonra "Geçirdiğin günden sonra çok yorgun olduğuna eminim," dedi.

"Senden daha yorgun değilim."

"Senin için zordu."

"Cenazeler en iyi zamanlarda bile zordur."

Suzanne, “Cenazeler için iyi bir zaman olabileceğini sanmıyorum,” diye cevapladı.

“Evet, haklısın. Gerçekten çok üzgünüm. Kaybından dolayı yıkılmış olmalısın.”

“Aslında o kadar yıkılmadım. Ama insanın bir parçası annesinin babasının sonsuza kadar yaşayacağını sanıyor. Babam çok inatçı bir adamdı. Yüz yaşma kadar yaşar sanıyordum.”

“Onunla anlaşabilir miydin?”

“Hayır ama bunun şimdi bir önemi kalmadı.”

Abbey hiçbir şey söylemeden kahvesinden bir yudum aldı.

“Her neyse, babam işleri gerçekten çok karıştırdı. Zaten bu konuda hep iyiydi, ama bu daha önce yaptığı her şeyin önüne geçti.”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Kardeşlerim bundan pek hoşlanmadı.”

“Onlardan hoşlanmalarını da bekleyemem.”

“Eşleri onlardan daha fazla öfkелendi.”

Abbey, “Peki ya sen?” diye sordu.

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Açıkçası bana para bıraktığını öğrendiğimde mutlu oldum. Paraya ihtiyacım var. Ama kardeşlerime daha önce para vermiş olduğunu duymak benim için zor oldu. Tabii buna şaşırmamalıyım.”

Abbey, ailenin tüm bireyleri ona tek tek yanaşıp Fred’in mirasıyla ilgili ne yapılması gerektiğini söyleyecek miydi, merak etmeye başlamıştı.

“Ve senin için yaptığı...” Suzanne tembel tembel kahvesini karıştırdı. “Herkesin açısından baktığımda bu durumun adilliği konusunda şüpheye düşünüyorum.”

Abbey kabullenerek, “Ben de öyle,” dedi.

“Annemden önceki kadınla ilişkisi hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Onu hamile bırakması elbette bu konuyu

önemli kılar ama işin doğrusu şu ki babamın daha sonradan önemli sayılabilecek çok ilişkisi oldu.”

Abbey’nin gözleri kocaman açılmıştı. “Sonradan mı? Yani evlendikten sonra mı?”

“Babam sadakatsiz bir herifti. Tanrı bilir daha kaç tane kardeşimiz çıkacak.”

“Ciddi olamazsın.”

“*Sen* çıktın ya.”

“Ben sizin kardeşiniz değilim. Sizin kardeşiniz annem. Yani başkaları varsa benden çok daha büyük olmalılar. En azından...” Genç kadın, Fred’in evlilik dışı ilişkilerine ne kadar uzun bir süre devam ettiğini düşündü. Suzanne’in düşündüğü gibi çapkın bir herifse karısı öldükten sonra kendi ölümüne kadar da ilişkileri olmuş olmalıydı. Bu da ortaya birçok ihtimal çıkarırdı. Genç kadın, “Ne olursa olsun,” diye ekledi. “Vasiyetinde onlardan bahsetmemiş”

“Endişelendiğin buysa hisse almak için peşine düşeceklerini sanmıyorum.”

Suzanne, Abbey cümlesini bitirirken sesinde oluşan ani asabiyete şaşırmıştı.

“Böyle bir şey düşünmüyordum. Sadece... Sadece daha çok Fitzpatrick olabilir mi merak ediyorum, o kadar.” Genç kadın, Abbey’nin ikna olmadığını görebiliyordu. “Tek umursadığının babamın bıraktıkları ve hak talep edenler olduğuna inanıyorsun. Bu doğru değil.”

Abbey, “Bana sen buna inanıyorsun gibi geldi,” diye yanıtladı. “En azından konu ben ve annem olduğunda.”

“Annen gerçekten bir rahibe mi?” Suzanne’in sesinde bir şüphe vardı. “Bu çok tuhaf.”

“Kesinlikle.”

“Biliyor musun, annem Budist bir keşiş desen daha hızlı inanırdım. Şu Katolik şeyler artık eski zamanlarda kalmış gibi.”

Abbey gülümsemeden edemedi. “Bir keresinde ben de ona böyle söylemiştim. Annem hep sıra dışı bir kadın olmuştur. Biraz da isyankâr bir kadındı. Bu yüzden manastırın kurallarıyla mutlu bir şekilde yaşadığına inanmakta güçlük çekiyorum. Ama söylediğim gibi bu bir Hıristiyan topluluğu, özellikle Katolik bir topluluk değil. Ama sanırım bu çok bir şeyi değiştirmiyor.”

“Onunla iletişime geçtin mi?”

“Hayır. Annemle görüşebilmek için başrahibeye bir istek gönderdim. Ama dürüst olmak gerekirse ne diyeceğimi bilemiyorum. Ya da annemin ne diyeceğini.”

“Belki Hıristiyan bir bakış açısı takınır ve ne olursa olsun her şeyi aileye vereceğini söyler.”

“Hepinizin istediği de bu, değil mi?”

Suzanne bir an duraksadı. “Bir yarım adil olanın bu olduğunu söylüyor, ama annenin yabancılara verilip Amerika’ya gönderildiğini, babamın geçmişinden silindiğini düşündükçe bir şeyler hak ettiğini düşünmeden edemiyorum.”

“Ama ben hak etmiyorum.”

Suzanne, “Bu kadarını değil,” diye cevapladı. “Bu kadarı çok fazla.”

“Biliyorum.”

İki kadın bir süre sessizce oturduktan sonra Suzanne tekrar konuşmaya başladı. “Ben kendi payımı bir otel için kullanacağım.”

Abbey merakla Suzanne’e bakarken Suzanne ona Mirador’u anlattı.

Abbey, “Gerçekten girişimci bir kadınsın,” diye cevapladı.

“Kendi işime sahip olmayı seviyorum. El Boganto’yu işletmeyi de seviyordum ama bu bir adım ileri.”

“Kulağa çok hoş geliyor.”

“Neden gelmiyorsun?” Suzanne bu teklifi çok düşünmeden yapmıştı. “Birkaç gün benimle kal.”

“Böylece babanın parasına daha çok ihtiyacın olduğunu mu göreceğim?”

“Böyle düşünmemiştim ama sanırım senin bir amacın var.”

Abbey sessiz kalmıştı.

“Göründüğün kadar tatlı ve çaresiz değilsin değil mi?” Suzanne’in sesi düşünceliydi.

“Sana tatlı ve çaresiz mi görünüyorum?”

“Biraz. Ama içinde bir yerlerde Fitzpatrick kanı olduğu çok acık. O içten sertliği sen de almışsın.”

Abbey şaşırmıştı. Daha önce kimse ona sert biri olduğunu söylememişti.

Suzanne, “Gelmek istiyor musun?” diye sordu. “Bir koşul yok, Abbey. Söz veriyorum. Ben isterdim ki... Gördüğün gibi ben tek kızdım. Kadın bir Fitzpatrick olması bana tuhaf geliyor. Seni daha iyi tanımak hoş olabilir.”

“Ben Fitzpatrick değilim, Andersen’ım. Ayrıca, Amerika’ya dönmem lazım.”

“Neden?”

“Bir işim var.”

“Tırnak yapma.”

“Nesi varmış?” Abbey, sesinin bu kadar korumacı çıkmasından nefret etmişti.

“Bir şeyi yok. Ama biraz ara versen dünya yıkılmaz herhalde?”

“Müşterilerimin çoğu böyle düşünmüyor. Dünya yıkılacaksa bile en azından tırnakları yıkım esnasında güzel görünsün istiyorlar.”

Suzanne bir kahkaha attı. “Doğru. Ama gelmeni istiyorum. Seni daha iyi tanımak isterim.”

Abbey, böylece sana daha çok para vermemi isteyebileceksin, öyle mi, diye düşündü. Otelini almak için daha fazla mı para almak isteyeceksin?

Genç kadın nihayet, “Düşüneceğim,” dedi.

“Tamam. İtiraf ediyorum.” Suzanne oldukça mahcup görünüyordu. “Kardeşlerimi çıldırtmak istiyorum.”

“Neden?”

“Birimizin mirasçıyla arkadaşlık kurması... Bunu hiç iyi karşılamayacaklardır.”

“Böl ve yönet politikası mı?”

“Onun gibi bir şey.”

Abbey kahvesini bitirdi. “Ne planım olduğunu henüz bilmiyorum ama karar verdiğimde sana söylerim.”

“Tabii.” Suzanne de fincanındaki kahveyi bitirip ayağa kalktı.

“Ne düşünürlerse düşünsünler, sana ne derlerse desinler sen babamın sana verdiği her şeyi hak ettin. Bu konuda kendini kötü hissetme.”

“Kardeşlerin istediğini elde ederse bir daha hiçbirini görmeyeceğim. Sen de bu konuda da kötü hissetme.”

Suzanne, “Göründüğünden daha sert olduğun kesin,” diye mırıldandı.

“Belki de herkes öyledir.”

“Geri dönelim mi?” Suzanne çantasını omzuna taktı.

Abbey, “Sanırım ben biraz daha kalacağım,” diye yanıtladı. “Başım hâlâ ağrıyor.”

Abbey nihayet Pete’i arayıp her şeyi anlattı. Pete, uzun alçak bir ışığın ardından iyi ki İrlanda’ya gittiğini yoksa yaşlı adamın ona bir şey bırakmayacağını söyledi. Belli ki Fred vasiyetini onunla buluşma beklentisi içinde yazmıştı ve onu sevmezse vasiyeti yırtıp atacaktı. Abbey onunla görüşmeyi reddetseydi, ona hiçbir şey bırakmayacaktı. Pete,

Abbey'nin kahve öğütme makinesi sandığı şeyin aslında Fred'in bir önceki vasiyetini yırtarken çıkan ses olabileceğini söyledi. Abbey, Fred'in mirasında ona ve annesine ayrıcalık tanımasını fakat bu vasiyeti onlarla tanışana kadar imzalamamasını daha mantıklı bulduğunu açıkladı. Ancak Pete'e göre yaşlı insanlar bazen tuhaf şeyler yapabiliyordu ve Fred'in imzalamak için beklememesi de buna bir örnekti. Yoksa ona hiçbir şey bırakmadan ölecekti. Ayrıca Pete mahkemenin onun ve Ellen'in yanında olacağını söyledi. Sonuçta Fred vasiyetini şahitlik etmesi için avukatına götürmüştü ve avukat vasiyeti icra eden kişinin kendisiydi. Üstelik yaşlı adam çocuklarına bir şey bırakmak zorunda değildi. Aileler genelde vasiyetlere itiraz ederdi çünkü yazılanlar hoşlarına gitmezdi ama mahkemeler ailelerin vasiyetleri beğenip beğenmemesiyle ilgilenmiyordu. Mahkemenin isteyeceği tek şey yaşlı adamın son isteklerinin yerine getirildiğinden emin olmaktı. Fred'in ona bağımlı bir çocuğu olmadığı düşünüldüğünde vasiyetinde ne istediği tamamen ona kalmıştı.

Pete cümlesini, "Vasiyeti değiştirebileceklerinden şüpheliyim," diyerek bitirdi. "Bu benim davam olsaydı onlara karşı çok güvenli bir şekilde savaşırdım."

Abbey, Fred'in rahibeleri sevmediğini açıklayıp Fitzpatricklerin gerekirse bu konuyu kullanabileceklerini düşündüğünü söyledi.

"Hiçbir ilgisi yok. Köşeyi döndün, tatlım."

"Bu genel bir bakış açısı gibi görünüyor ama buraya köşeyi dönmeye gelmedim."

"Ama döndün. Ayrıca ben olsam o kız kardeşin İspanya teklifini de kabul ederdim. Onu ne harekete geçirecek öğrenirdim. Tabii seni davet etmekte elbette kendi bencil sebepleri var. Sen de aynı şekilde oyna. Arkadaşlarını yakın, düşmanını daha yakın tut."

"O düşmanım değil".

“Bu kadar nahif olma.”

“Hımm. Şu an onunla kalma konusunda emin değilim. Hesabımda sadece birkaç yüzlük kaldı. Kredi kartıma yüklenmek istemi...”

“Abbey Andersen! Daha az önce sana birkaç milyonluk bir ev bırakıldığını söylemedin mi?”

“Bana ve anneme.”

“Ve beş bin nakitin yok mu?”

Abbey bunu tamamen unutmuştu. Evin sorunları nakit parasının aklından çıkmasına sebep olmuştu.

“Yani birazını harcayabilirsin.”

“O paranın yüzünü yıllarca görebileceğimi sanmıyorum. Ayrıca benim parammış gibi hissetmiyorum.”

“Evet senin. Sen iyi bir insansın, Abbey. Annen iyi bir insan. Neden ikiniz de ödüllendirilmeyesiniz?”

“Bize verileni aldığımızda insanlar bizden sonsuza kadar nefret edecekse bu nasıl bir kaderdir?”

Pete, “Annen kadere inanmaz,” diye hatırlattı. “Annen ödül ve ceza insanı. Şimdi de ödülleri toplama sırası sende.”

“Şimdi sen böyle söyleyince mantıklı geliyor.”

“Çünkü mantıklı. Bu parayı hak ediyorsun ve bu parayı kendin ve o kız, Dilly için alıyorsun. Onu unutma. Fred bu parayı onun için almanızı istedi.”

Abbey itiraf ederek, “Onu unutamıyorum,” dedi. “Sürekli onu ve ne kadar kötü şeyler yaşadığını düşünüyorum.”

“O senin büyükannen, Abbey. O kadının seninle bir ilgisi var. Bay Fitzpatrick’in sana ve annene ev bırakma sebebi bu. Yani bunu sakın reddetme, tatlım. Sana verileni al ve devam et.”

“Seninle konuşurken her şey siyah beyaz oluyor.”

“Güzel. Görmen gereken şekil de bu. Bu arada hiçbirinin sana baskı yapmasına izin verme. İspanya’ya git, şu Suzanne’i tanı. Bunu bir iş fırsatı olarak düşün.”

Abbey, Pete'nin neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordu. Sonuçta o bir avukattı, her zaman fırsatları görüyordu. Ama onda bu bakış açısı yoktu ve bu mirası insanların ondan ve annesinden nefret etmekten başka işe yaramayacak bir yük olarak görmeden edemiyordu. Daha önce kimşenin ondan nefret ettiğini hissetmemişti. Ama daha önce hiç bu kadar zengin de olmamıştı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Donald ve Gareth Fitzpatrick otele girip masada karşısına oturduklarında Abbey kahvaltısını yapıyordu. Genç kadın kendini çok kötü hissetmişti çünkü onlar geldiğinde tahıllı tost ekmeği ve el yapımı marmelatla domuz pastırması, sosis, domates, yumurta ve mantardan oluşan tam bir İrlanda kahvaltısı ediyordu. Abbey, ağzındaki kırıntıları silip onlara kahve söylerken babalarının parasını harcıyormuş gibi hissetti.

Donald, buraya kahve ve sohbet için gelmediklerini söylese de Gareth da o da garsonun önlerine koyduğu tost ekmeğini, iki fincanı ve kahve demliğini reddetmedi.

Donald, fincanını doldururken, “Parasını babam veriyor,” dedi. “Bu yüzden istediğimizi yiyebiliriz diye düşünüyorum.”

Abbey karşısındaki iki adama ne diyeceğini bilemiyordu. Kahvaltıda hiç görmediği Suzanne, onların buraya geldiğini biliyor muydu merak etmişti.

Donald kahvesine süt ve şeker ekleyip bir dilim kızarmış ekmeğe yağ sürdükten sonra, “Evet,” dedi. “Buraya doğru şeyi yapıp evimizi ele geçirme düşüncesinden vazgeçmekle en iyisini yapacağınızı söylemek için geldik.”

Gareth, “Babamdan gelen hiçbir şeyi hak etmiyorsun,” diye ekledi. “Tam tersini düşünmen saçmalık.”

Donald, “Bunu mümkün olduğunca ucuz ve basit bir şekilde halletmek istiyoruz,” diye devam etti. “Sana ve annene bu olanları unutmanız için yirmi beşer bin dolar teklif edeceğiz.”

“Dürüst olmak gerekirse,” dedi Gareth. “Bu babamızın hatalı suçluluk duygusunu azaltmak için yeterince fazla. Bize ve torunlarına bıraktığı parayla eşit ki bu bize yeterince adil geldi.”

Donald, “Doğru şeyi yapacağınızı düşünüyoruz,” dedi.

“Özellikle annenin dindar bir insan olduğu ve burada olan adaletsizliği hemen fark edeceği düşünüldüğünde.”

Donald, “Eğer vazgeçmezsen,” diye devam etti. “Vazgeçmezsen mahkemeye gidip kazanacağız. Bu konudaki yeteneklerimizi küçük görme.”

Gareth fincanını tekrar doldururken sivri bir dille araya girdi. “Seni para emici bir sülük olarak gösterebileceğimizden emin ol.”

“Gerçek varisler biziz,” dedi Donald. “Oğulları. O ev bizim hakkımız ve hakkımızı alacağız.”

Abbey, kardeşler nihayet sustuğunda, “Peki ya Suzanne?” diye sordu.

Donald, “Suzanne kendine çok iyi bakacaktır,” dedi. “Çeyrek milyon aldı! Büyük ihtimalle şansına inanamıyordur.”

“Ama siz de daha önce para almadınız mı?”

Donald, “O farklı,” diye cevapladı. “Babamın bize para vermesi gerekiyordu.”

“Suzanne’e vermesi gerekiyor muydu?”

Donald, “Suzanne seni hiç ilgilendirmez,” diye çıktı. “Bu ailedeki hiçbir şey seni ilgilendirmez. Bunu kafana soksan iyi edersin. Sen ve annen bizim için hiçsiniz. Hiç.”

Abbey, “Biz, babanızın evini bıraktığı insanlarız,” diye yanıtladı. “Bu bizim biri olduğumuz anlamına gelir.”

Gareth, “O evde hakkınız yok,” dedi. “Bunu anlamak zorundasınız.”

Abbey, “Peki vazgeçersek ne olur?” diye sordu.

“Elli bininizi alır ve hayatımızdan sonsuza dek çıkarırsınız,” dedi Donald.

Abbey kardeşlere baktı. “Hiçbir şekilde iletişimde kalmak istemiyor musunuz? Beni ya da annemi tanımak istemiyor musunuz?”

Gareth, “Neden isteyelim?” diye sordu. “Sizin bizimle hiçbir ilginiz yok.”

“Ama var. Kendim de gördüm. Suzanne anneme inanılmayacak derecede benziyor.”

“Bunlar senin hüsnükuruntuların.” Donald’ın kelimeleri oldukça kibirliydi.

Abbey, “Hayır,” dedi. “Miras alınan genler.”

Gareth bir kez daha, “Siz bu ailenin parçası değilsiniz,” dedi. “Siz farklı bir hayat yaşıyorsunuz. Tanrı aşkına, farklı bir kıtadasınız. Bizimle hiçbir alakanız yok ve asla da olmayacak. Bu... Bu durum başından beri hiç yaşanmamalıydı. Yaşadıklarımızın tek sebebi babamın yaşlı olması ve kafasının kolayca karışabilmesi.”

Abbey, “Anlıyorum,” dedi.

Donald, “Yani doğru şeyi yapmak zorundasın,” dedi. “Bak, belki burada kötü kurnaz kurt rolüne girip zaten zengin olmamıza rağmen para elde etmeye çalıştığınızı düşünebilirsin. Ama konu bu değil. Ben boşanmış bir adamım. Benden sürekli para isteyen iki ailem var ve ikinci karım etrafa para saçıp duruyor. Borçlarım ve zorunluluklarım var. O evin getireceği paraya ihtiyacım var.”

Abbey, “Tamam,” diyerek Gareth’a döndü. “Peki senin isteme sebebin...”

“Son birkaç yılda yaşanan kriz beni büyük bir derde soktu. Mülk yatırımlarım battı ve tekrar suyun üstüne çıkmaları çok uzun bir zaman alacak. Çok fazla nakite ihtiyacım var ve işim çok acil.”

“Yani gördüğün üzere Abbey, büyük bir baskı altında-
yız. Böyle şeyler düşünerek zaman harcayamazsın. Doğru
şeyi yapman lazım ve bunu bir kalemde yapman lazım.”
Donald konuşmaya devam etti. “En önemlisi de ne sen ne
de annenin babamızla hiçbir alakası yok ve biz sizin ne is-
tediğiniz konusunda endişelenmemeliyiz. Babam hayatını
sizi düşünmeden yaşadı ve siz de o olmadan iyi yaşadınız.
Şimdi hepimizi tek bir aile yapmaya çalışmaya hiç gerek
yok. Biz bir aile değiliz ve asla olmayacağız.”

“Ben ne düşünürsem düşüneyim, ne yaparsam yapar-
yım, yine de annemle konuşmam gerek.”

“Yani onunla hâlâ konuşmadığını mı söylüyorsun?”
Donald, kuşkulu görünüyordu.

“Manastıra bir e-posta attım. Başrahibe Inez, annem
uygun olur olmaz bir şeyler ayarlayacak.”

Gareth, “Peki bu ne zaman olur?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

Donald, “Tekrar ara,” diye emretti. “Ona durumun
ne kadar acil olduğunu anlat.”

Abbey, “West Coast’ta şu an gece yarısı,” diye hatırlattı. “Ama Başrahibe Inez durumun aciliyetini biliyor.
İlk fırsatta bir buluşma organize edecek.”

Donald, “Onu göreceğiz,” diye homurdandı. “Kardeşim ve benim kaybedecek zamanımız yok. Mirasımızı
istiyoruz ve senin işleri ertelemeni bekleyemeyiz.”

Abbey soru soran gözlerle kardeşlere baktı.

“Farkındaysanız Suzanne sizin kadar konuyla ilgili
değil?”

Donald, “Senin Suzanne’e olan takıntın nedir?” diye sordu. “Bir çeşit kadın dayanışması falan mı? Senin tarafında olacağını mı düşünüyorsun? Olmayacaktır. Suzanne, sadece kendini düşünür.”

Gareth, “O hiçbir zaman burada olmadı,” dedi. “Bizi terk etti. Hiçbir şeyi hak etmiyor.”

Abbey, “Anlaşılan size göre bir şey hak etmek için İrlanda’da olmak lazım,” dedi.

Donald, “Çok doğru,” diye yanıtladı. “Her şeye Gareth’la ben katlandık. Ben, Gar, Zoey ve Lisette. Babamıza biz baktık. Onu önemseyenler bizdik.”

“Lanet olsun ki paraya ihtiyacı olan da biziz!” Gareth’in sesi konuşurken öyle yükselmişti ki birkaç kişi dönüp masaya baktı.

Sonra daha sessiz bir şekilde ekledi. “Son birkaç yıldır neler yaşadığımızı bilmiyorsun. İrlanda’daki herkes para kaybetti. Biz de öyle. Bir şeylerin yaşadıklarımızı telafi etmesi lazım.”

“Hayatlarınızı ve yatırımlarınızı mahvettiniz, şimdi de ölmüş babanızın sizi kurtarmasını istiyorsunuz?”

Donald gözlerini kısarak, “Bize karşı küstahlık yapma,” dedi. “Sana düşman olmamızı istemezsin Abbey Andersen.”

“Bence çoktan oldunuz.”

Gareth, “Sana adil bir teklifte bulunduk,” dedi. “Paranı al ve yakamızdan düş.”

“Diğer herkesin elli binin adil olduğunu düşüneceğini sanmıyorum.”

Donald kardeşine döndü. “Gördün mü? Aynı sana söylediğim gibi. Birkaç hafta önce varlığımızdan haberi yoktu. Birkaç hafta önce olsaydı elli bine sahip olma şansını kaçırmazdı, şimdiyse her şeyi istiyor.”

Abbey, “İstemiyorum!” diye bağırды. “Ama...”

“Aması yok.” Donald ayağa kalktı. “Teklifimizi kabul etmek için yirmi dört saatin var. Sonra mahkemeye gideceğiz.”

Abbey, “Bu kadar aptal olmayın,” dedi. “Bana karşı dava kazanma şansınız ne ki? Babanız evi bana ve anneme bıraktı, bu davada hiç şansınız yok.”

Gareth, “Bunu sana kim söyledi?” diye sordu.

“Ben... Amerika’dan bir arkadaşımla konuştum. Kendisi bir avukat. O...”

“Demek annenle konuşamıyorsun ama koşa koşa bir avukatla konuştun, öyle mi!” Donald’ın yüzü öfkeyle parlıyordu. “Bu kadarı fazla, gerçekten fazla. Babam o vasiyeti yazdığında aklı yerinde değildi. Ayrıca ona kalp krizi geçirecek bir şey söylemediğine ya da yapmadığına hâlâ ikna olmuş değilim.”

Abbey’nin gözleri kocaman açılmıştı ama Gareth elini ağabeyinin koluna koyarak söze girdi.

“Sakin ol, Don.”

“Her neyse.” Donald kolunu çekerek kardeşinin elinden kurtuldu. “Yaşanan her şey tek kelimeyle yanlış ve ben bu yanlış düzeltmek istiyorum. Hem kendim hem ailem için. Bu aileye de sen dâhil değilsin, küçük Amerikan turtası. Yirmi dört saat. O kadar.”

Donald masadan kalktığı anda Gareth da onu takip etti. İki kardeş kahvaltı salonundan çıkarken Abbey arkalarından onlara bakıyordu.

Donald ve Gareth Abbey’le buluşurken Zoey annesine uğramaya karar verdi. Genç kadın eve girer girmez Lesley kızına oturup olanları anlatmasını söyledi.

“Yüzleş bununla, Donald haklı. O kadın ve kızı aileden değil. Aileden olan sensin.”

Zoey, “Çok doğru,” diye doğruladı. “Ama inandığımız şey ve mahkemenin söylediği...” Genç kadın parmaklarını

sandalyenin koluna vurarak devam etti. “Ah anne, o evi istiyorum. Hep çok istedim.”

Lesley, “Gerçekten iyi bir mülk,” dedi. “Ama belli bir standarda getirmek için çok nakite ihtiyaç var.”

“Borç alabiliriz.” Zoey suratını buruşturdu. “Ah, Don’la evlendiğimde işlerin böyle olmasını hiç beklemiyordum!”

“Onu seviyor musun?” Lesley, bu soruyu Zoey’ye daha önce hiç sormamıştı.

“Elbette seviyorum. O iyi bir adam. Ama sürekli o lanet eski karısıyla ilgili sızlanmalarına ya da kızlarına para vermesine katlanmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Tüm bunlara sonunda kazanacağımızı düşündüğüm için katlandım, şimdiyse...”

“Hâlâ çok gençsin,” dedi Lesley. “Evlilikten beklediğini alamadığını düşünüyorsan belki de tekrar düşünmen gerek.”

“Onunla sadece parası için evlenmişim gibi konuşuyorsun. Benim evliliğim bundan çok daha fazlası, bunu sen de biliyorsun. Donald iyi ve ilgili bir adam, ayrıca aklına koydu mu çok da cömert olabiliyor. Tek sorun benim düşündüğüm kadar cömert olmaması.”

Lesley, “Mantıklı olmaya çalışıyorum,” dedi.

“Biliyorum.” Zoey koltuğunda arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. “Aptal yaşlı herif, neden kendine hâkim olamamış ki?”

“O zamanlar yirmili yaşlarındaydı. O yaşlarda hiçbiri kendini tutamaz. Bana sorarsan hiçbir yaşta tutamıyorlar.”

Zoey gözlerini tekrar açıp bir kahkaha attı. “Ne kolay yönlendiriliyorlar, değil mi?”

“Çok doğru. Ya sana bıraktığı mücevherler? Nasıl bir şey?”

“Ölen karısının mücevherleri.” Zoey suratını buruşturarak devam etti. “Onları isteyeceğimi nasıl düşünür! Bazısı çok kötü değil; çok da korkunç olmayan birkaç çift

altın zincir ve gümüş bir bilezik var ama çoğu çirkin elbiselerle takılan mücevherlerden ve yaşlı kadın broşlarından. Satmaya değerler mi bilmiyorum ama satarsam Donald'ın sevineceğine eminim. Ama tüm bu işler çözülene kadar takılara elimi bile süremem.”

“Belki o Amerikalı kızı biraz daha yakından tanımalı-sın. Kızın gözüne girmeye çalış.”

Zoey, “Hemen fark eder,” diye cevapladı. ‘Hep çok tatlı bir kız gibi davrandı ama ben öyle olmadığını düşünüyorum.’

“Erkeklerin her zaman aceleci davrandığını biliyorum,” dedi Lesley. “Ama bir kazı yolmanın birden çok yolu vardır.”

Zoey, annesinin haklı olduğunu düşündü. Ama Abbey Andersen'in kendisini yolduracak bir kaz olmadığını da emindi.

Lisette internette miras kanunuyla ilgili bilgi arıyordu. Okuduğu hiçbir dava Fred'inkine benzemiyordu. Çoğu, mirasını genç ikinci karısına bırakan ve ilk ailesini tamamen yok sayan yaşlı adamlarla ilgiliydi. Belli ki bu gibi davalarda aileler, ölen adamın mirasını yeni karısının zoruyla yazdığı konusunda ısrarcı oluyordu. Diğer davalar genelde milyonlarını kedilerine ya da köpeklerine bırakan yaşlı kadınlarla ilgiliydi. İnandığı her şeyle zıt düşen kadınlara para bırakan adamlarla ilgili hiçbir dava örneği yoktu. Fred, uzun zaman önce kaybettiği kızının bir rahibe olduğunu bilseydi ona evi bırakmayacağından yüzde yüz emindi. Abbey'ye göre Lisette de Donald'la aynı şeyi düşünüyordu. Amerikalı kızın bir şekilde kendini mirasa dâhil etmek için Fred'i ikna ettiğine inanmıştı. Belki de annesinin mirasında bir problem olmasından korkmuştu. Çünkü mahkeme de bunu görebilirdi. Öyle olsa bile Abbey evin yarısını alacaktı.

Lisette suratını kırıştırdı. Furze Hill'in Gareth ve Donald'ın arasında bölünmesi hiç yoktan daha iyi olurdu. Aslında en başta böyle bir şey olmasını bile istemiyorlardı. Bu arada Fred'in ona bıraktığı lanet olası gümüşleri alamazdı bile. Gareth'a hiçbir şey söylememiştii ama belki bir iki parçanın değerli olabileceğini umuyordu. Tabii bunlar *Antiques Roadshow*'daki* ürünlerden değildi. Şaşkınlıktan nefes kesecek şeyler de değildi ama yine de birkaç bin edebilirlerdi.

Ancak bunların hiçbiri yeterli değildi. Bunların hiçbiri onlara güvenli bir hayat sunmayacaktı. Bunların hiçbiri Gareth'ın Papillon'u inceleyip güzel Fransız evlerini satmanın her şeyi çözeceğini düşünmesini engellemeyecekti. Genç kadın, sana lanet olsun Fred, diye düşündü. Hayalini kurduğumuz her şeyi mahvettiğin için sana lanet olsun... Lisette başını masaya koyup ağlamaya başladı.

* Antikalar Roadshow, BBC tarafından yayınlanan ve antika uzmanlarının yerel halk tarafından getirilen antikaları değerlendirmek için Birleşik Krallık'ın çeşitli bölgelerine seyahat ettiği İngiliz televizyon programıdır.

Yirmi Altıncı Bölüm

Abbey'nin El Boganto Oteli'ndeki odasında küçük balkona açılan çiftli kapı açıktı. Aşağıdaki caddeden gelen kahkaha ve sohbet sesleri içeri giriyordu. Genç kadın pencerelerden çeşitli yüksekliklerdeki binaların karmaşıklığını görebiliyordu. En göz önünde olan ise onu her sabah yedide kaldıran çanlarıyla büyük katedraldi. Abbey ayağa kalkıp kahve kokusunu takip ederek kahvaltı odasına gitti. Kahvaltı odasına dönüştürülmüş yarı bodrumun dar camlarından caddede yürüyen insanların ayakları görölüyordu.

Genç kadın ikinci kahvesini bitirdiğinde (El Boganto'nun Harbour Oteli'nden çok daha iyi olduğunu düşünüyordu) Suzanne, bu kadar erken gelmesine şaşmış bir hâlde içeri girdi.

Abbey, “Çanlar,” diye açıkladığında Suzanne başını olumlu anlamda salladı.

“Ben çoktan alıştım. İnsanı biraz şaşırtabiliyorlar.”

Suzanne, Abbey'ye geçirdiği bir haftada mükemmel sayılabileceği tek şeyin Dublin'de bulunmak olduğunu söyledi. Çok işi olmuştu ama eline harita ve kitapçıkları alıp şehri keşfe çıkmayı da ihmal etmemişti.

“İstersen akşam yemeği için buluşabiliriz?” Abbey, Suzanne'in bu teklifini dört gözle bekleyeceğini söyledi.

Abbey, gününün çoğunu eski şehirde gezip, dar labirent sokaklarda dolanarak ve heyecanlı sesleri dinleyerek geçirdi. İspanya'yı fark ettikçe annesiyle birlikte Kolombiya, Venezuela ya da Ekvador'daki şehir ve kasabalarda yürüdüğü zamanları hatırlıyordu. Bu günleri mutluluk ve pişmanlık karışımı bir duyguyla hatırlardı. Annesinin hayatının bir parçası olmayı seviyordu. Ellen bazen, "Seninle ben tüm dünyaya karşı gelebiliriz, derdi ve bu sözleri Abbey'yi güçlendirip kendini önemli hissettirirdi. Ama Ellen'a öfkeliydi de. Annesi taşınacaklarını, Abbey'nin sevmeye başladığı kasabayı bırakacağını ve başka bir yerde yeni bir hayata başlayacaklarını söylediğinde Abbey annesiyle birlikte hissedemiyordu. Sanki annesi dünyaya tek başına göğüs geriyor gibiydi.

San Francisco'ya döndüklerinde Abbey bir daha asla taşınmayacaklarına emindi. Ama büyükannesiyle büyükbabası hastalandığında kendilerini Boston'da bulmuşlardı. Abbey, Boston'a da gitmek istememişti. Ayrılmadan önceki gece gözyaşlarına boğulduğunu hatırlıyor, Pete'in döndüklerinde onları beklemeyeceğini söylüyordu.

Ama Ellen ısrar etmişti. Onlar annesi ve babasıydı. Onları çok seviyordu ve onlara bakmak göreviydi. Ellen kendini düşünmemeye hazırdı. Tabii Abbey'yi de. Bu Abbey'yi hiç şaşırtmamıştı çünkü Ellen'ın bu hayattaki görevinin ya da tamamen yabancı ayırmaksızın insanlara bakmak olduğunu biliyordu. Bu onun doğasında vardı ve buna karşı gelemiyordu. Ama daha sonrasında yaptığı şey, kendini manastıra kapatması da Abbey'nin hâlâ anlam veremediği başka bir şeydi. Ellen gitmeden önce insanlara fiziksel olarak bakmaktansa artık ruhen bakacağını söylemişti. Abbey ona bir danışmana başvurması gerektiğini söylediğindeyse başını iki yana sallamış ve yürümek istediği yolun bu olduğunu söylemişti.

Ama Ellen, Los Montesinos'a gitmeyi seçeli çok olmasına ve annesinin kısa süre içinde ilahi görevini yerine getireceğini bilmesine rağmen Abbey içten içe hâlâ annesinin her şeyi bir kenara atıp kapıda belireceğini umuyordu. Bir yerde birkaç yıldan fazla kalamayan bir kadının Kaliforniya ve Meksika arasındaki sınıra bu kadar istekli bir şekilde sıkışmış olmasına inanması çok güçlü. Abbey, Ellen'ın San Francisco'ya dönüp ona büyük bir hata yaptığını söyleyeceği günü hayal etmekten hiç vazgeçmemiştir.

Her şeyi daha da sıra dışı yapan şeyse genç kadının İrlanda'ya Fred'i görmeye ve hemen ardından aniden Girona'ya gitme kararı almış olmasıydı. Sebepleri oldukça karışık ve kendine bile yeterince açık gelmiyordu. Ama tüm Fitzpatricklerin içinde en az düşman ve en mantıklı görünen Suzanne'di. Ayrıca ona iyi tavsiyeler verecek kişi de büyük ihtimalle oydu. Abbey, onun hakkında kesinlikle yanlış olmalıyım, diye düşündü. Sadece anneme benziyor olması onun gibi olduğu anlamına gelmez.

Suzanne ve Abbey birlikte seyahat etmemiştir. Suzanne'in uçağı doluydu, bu yüzden Abbey bir gün sonrasına kadar beklemek zorunda kalmıştı. Böylece gitmeden önce Alex'le buluşma imkânı da bulabilmişti. Alex, Abbey'nin İspanya'ya gittiğini duyduğunda şaşırmış ve Don'la Gareth'in bu davetten haberi olup olmadığını sormuştu.

Abbey, "Bilmiyorum," dedikten sonra Donald ve Gareth'in otel ziyaretinden bahsetti.

Alex, "Aptallar," diye yanıtladı. "Seni böyle rahatsız etmemeliler."

"Sence Suzanne'i ziyaret etmesem daha mı iyi? Buna çok öfkeleneceklerini tahmin edebiliyorum."

"Çok memnun olacaklarını sanmıyorum. Ama bu tamamen sana bağlı bir şey, Abbey. Sana bağlı olmayan tek şey anneni durumdan bir an önce haberdar etme zorunda olman."

“Dün gece başrahibeyle konuştum. Eve gider gitmez annemi görebileceğim.”

“Güzel.” Alex bunu duyduğuna sevinmişti. “Ne düşündüğünüzü bilirsem her ihtimale karşı hazır olurum.”

“Herkes bu konuda çok duygusal. Bu beni bazen korkutuyor.”

“İnsanlar miras konusunda çok duygusal olabiliyor. Bu konuda ne sıklıkla kavga ettiklerini bilsen şaşarsın. Vasiyeti icra eden biri olarak kendimi daha önce müdafaa etmek zorunda kaldım. Tüm bu süreç aileleri sonsuza dek ayırabilir.”

Abbey, merakla Alex’e baktı. “Sence bu konuda kavga etmek doğru mu?”

“Fred Fitzpatrick ne istediği konusunda oldukça açıktı. Vasiyetnamesini kendi yazmasına rağmen ne yaptığını biliyordu. Annen ve sen elbette mirastan vazgeçebilirsiniz. O zaman mülk çocuklar arasında paylaştırılır. Ama ikinizden biri hakkından vazgeçerse hak diğerine geçer. Örneğin sen evdeki hakkından vazgeçmeye karar verirsen hak otomatik olarak annene geçer ki bu diğer herkesi düşündüğümüzde sıfırdan başlamamıza sebep olacaktır.”

Abbey hafifçe inledi. “Bir şey daha ne kadar karışık hâle gelebilir?”

“Asıl düşünmeni istediğim önemli şey Bay Fitzpatrick’in ne istediği. Miras onun isteklerini temsil ediyor. Ailesininkini değil. Senin ve annenin bir şey sahibi olmasını istedi. Bu yüzden annen de sen de sebep ne olursa olsun mirası aileye teslim etmek isterseniz sana Bay Fitzpatrick’in çok kırılacağını söylemek zorundayım.”

“Bay Fitzpatrick öldü. Artık kırılmaz. Ama diğer insanlar kırılabilir.”

“Yine de bu onun istediğiymi, eğer isteği olursa huzur içinde yatabilir.”

Abbey birden ürpermişti. Doğrusu Fred Fitzpatrick'in onları izlediğine ya da dilekleri yerine getirilmezse sonsuz, huzurlu bir hayat süremeyeceğine inanmıyordu.

"Belki annemle konuştuktan sonra işler daha netleşir." Belki Ellen, Alex'le aynı fikirde olurdu ama Abbey manastırın, öbür tarafta huzursuz ruhların gezinme fikrinden hoşlanmayacağından emindi.

"Annenle konuşur konuşmaz bana haber ver." Abbey, ayrılmak üzere ayağa kalkarken Alex devam etti. "Ben de bu arada ailenin geri kalanından, en olmadı Donald ya da Gareth'dan, red gelme ihtimaline karşı mirasın onayını erteleyeceğim."

Abbey, "Peki," diye cevapladı.

"İspanya'da iyi eğlenceler."

"Umarım eğlenirim." Doğrusu Abbey'nin bir yanı Suzanne'den de bir saldırı bekliyordu.

Abbey ve Suzanne akşam yemeği için buluştuklarında saat neredeyse dokuz oluyordu. Ancak dışarısı hâlâ sıcak, sokaklar hâlâ kalabalıktı. Suzanne, Abbey'yi Saint Felix kilisesinin yanındaki kafe-bara götürdü. Öğrenciler kilisenin basamaklarında oturmuş cep telefonlarıyla konuşurken turistlerin yakındaki taş aslan kopyasını - geleneğe göre bu aslanı öpen Girona'ya tekrar geliyordu - öpüşünü izliyorlardı. Suzanne, aslan öpme geleneğini anlatırken bir masa bulup eliyle garsona işaret etti.

Genç kadın sipariş verdikten sonra (Abbey için ton balığı, kendi için karides ve iki kadeh Viña Esmeralda söylemişti.) "Günün güzel geçti mi?" diye sordu.

Abbey, şehir gezisini detaylı bir şekilde anlattığında Suzanne etkilenmiş görünse de Abbey'nin yorgun olması gerektiğini söyledi.

“Dürüst olmak gerekirse yeni bir yere gitmeyeli çok uzun zaman oldu, kendimi tutamadım.”

“Ya Dublin?”

“Dublin’de gezemeyecek kadar meşguldüm.”

“Elbette. Babamın hayatını kurtarmak ve şu seksi hukuk görevlisiyle konuşmakla meşguldün.”

Abbey avukatlara ve vekillere İrlanda’da hukuk görevlisi denilmesine alışkın değildi. Bu ona daha çok fahişe demek gibi gelmişti. Oysa Pete bunun da bir çeşit avukat olduğunu söylemişti.

“Sanırım ona annemden bahsetmediğim için bana kırdı.”

“Söylememen büyük bir eksiklik olmuş.”

“Biliyorum. Ama bir yanımda onun hikâyesine inanmamıştı ve kimsenin annemi rahatsız etmesini istemedim.”

“Annene karşı çok korumacısın. Ama o yetişkin bir kadındır, kendine bakabilir. İddiaya girerim o kadın sürüsünde birbirlerine destek de çıkıyorlardır.”

Abbey Suzanne’i, “Manastırda,” diye düzeltti. “Ve evet, ona büyük destek oluyorlar. Bazen oraya sırf bu yüzden katıldığını düşünüyorum.”

“Ah, öyle mi?” Abbey’nin bu söylediği Suzanne’in ilgisini çekmişti. “Neden böyle bir desteğe ihtiyacı olduğunu düşünüyorsun ki?”

Abbey yanıtlamadan önce duraksadı. “Artık bana bakmak zorunda olmadığı için ailesini kaybettikten sonra başka bir şeye ihtiyaç duyduğunu düşünüyorum.”

“Olabilir.” Suzanne’in sesi şüphe doluydu. “Ya da sadece dindar bir kadın olabilir.”

Abbey, “Annem kesinlikle çok ilgili bir kadındır,” dedi. “Ve baş etmesi gereken çok şey oldu.” Abbey, Suzanne’e kendi babasının ölümünü anlattı. “Sanırım Tanrı’yı buldu-

ğu için şikâyet edemem. Ben sorunlarımla böyle baş etmem ama herkesin kendi yöntemi vardır.”

“Peki sen sorunlarla nasıl baş edersin, Abbey Andersen?”

“Ah, doğrusu şu an çok bir sorunum yok.” Abbey konuşurken Cobey Missen’ı ve ona yıllarca nasıl davrandığını düşünmediğini fark etti. Genç kadın kırık bir kalbi onarmak için ne yol ama, diye düşündü. Her şey istediği gibi giderse cüzdanını da onaracağını düşünmeden edemiyordu.

“Sen bir kariyer insanı mısın yani? Tırnak işi nasıl yapıyor?”

“Büyük bir kariyer değil ama güzel.”

“Bana gösterdiğin o fotoğraflar harikaydı. Ben etrafa bu laştırmadan bir kat cila bile süremiyorum. Çok zor olmalı.”

Abbey, “Diğer yeteneklerden bir farkı yok,” diye cevapladı. “Bu konuda hep iyi olmuştumdur.”

“Sence öğretebileceğin bir şey mi? Yani kişisel olarak insanlara bunu nasıl yaptığını öğretebilir misin?”

Abbey merakla Suzanne’e baktı. “Hiç denemedim.”

Suzanne, Abbey’ye Mirador’da tatlı bir manikür barı açma fikrinden bahsetti. Burada misafirlerine manikür ve tatil tasarımları sunacaktı.

Abbey, “Daha oteli almadın,” diye hatırlattı.

“Doğru.” Suzanne’in suratında endişeli bir ifade belirdi. “Ama ben kararlı bir insanım. Elimden geleni yapıyorum.”

“Sen de annem gibisin, o da gençken öyleydi. Beraber seyahat ettiğimiz zamanlarda. O zamanlar çok kararlıydı. Dindar bir hayat onu yumuşattı.”

“Annen rahibelere katıldığında tam olarak nasıl hissettin?”

Abbey, “Şok oldum,” diye itiraf etti. “Özellikle de yaşadıkları hayat yüzünden. Eğer bir rahibe olup şehirdeki aciz insanlar için çalışacağını söyleseydi daha anlayışlı olabilirdim. Ama kendini kapaması...”

“Birinin dünyayla ilişkisini keseceğine artık inanmıyorum.”

Abbey internet sitesini ve sosyal medyayı açıkladığında Suzanne bir kahkaha attı.

“Dijital yılda din. Siteye bakmam gerek.” Suzanne arkasına yaslanıp Abbey’ye baktı. “Zindan gibi bir yerde kilitli olmadığına göre neden babamı duyar duymaz ona e-posta atmadın? Ya da arayabilirdin.”

“Çünkü evlatlık alındığını bilip bilmediğini bilmiyordum. Tanrı’dan, inancından ya da bu tarz şeylerden güç alabileceğinin farkındayım ama böyle bir şeyi pat diye söylemek doğru olmazdı. Zaten ne olursa olsun o zaman inzivadaydı yani ona ulaşmam mümkün değildi.”

“Ne sıklıkla konuşuyorsunuz?”

“Bazen e-posta gönderiyorum. Yılda bir iki defa da görüşüyoruz ama... Artık hayatının büyük bir kısmı ben değilim. Dürüst olmak gerekirse ona ne diyeceğimi hiç bilmiyorum.”

“Benim İrlanda’dan gidişimden sonra annemle görüştüğümden daha sık görüşmüşsünüz.”

“Sanırım bu tamamen bir perspektif konusu. Galiba kişisel olarak tanımadığı insanlarla daha iyi anlaşıyor.”

“Çok fazla dua ediyorlar mı?”

Abbey’nin annesi hakkında çok az konuşmasının sebeplerinden biri Suzanne’in şimdi yaptığı gibi soru yağmurlarından sıkılmasıydı. Ama Suzanne’le konuşmak başkaydı. Suzanne’le konuşmak eski bir arkadaşla konuşmak gibiydi. Genç kadın, tüm rahibelerin manastırda yapacağı özel işleri olmasına rağmen dua ve meditasyonlar için toplandığını anlattı.

“Benlik bir şey değil.”

Abbey, “Benim için de öyle,” diyerek onayladı. “Ama sanırım anneme uyuyor. Rahibeler tatlı insanlar, bazen çok iyi olsalar bile yorucu olabilir.”

Suzanne dalgın görünüyordu. “Ama gizliden gizliye küçük rekabetler ve entrikalar oluyordur. Sonuçta bir grup kadın bir arada yaşıyor. Çok kuvvetli bir karışım.”

“Olabilir. Ama dışarıdan çok sakın duruyorlar.”

“Sence annenin mirasa tepkisi ne olacak?”

“Normal biri şaşırır ama hiçbir şey annemi şaşırtmayacak gibi.”

“Kardeşlerimin annen ve senin çoktan bir strateji yaptığına ikna olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Senin de yaptığını düşünüyorlar.” Abbey, kardeşlerinin otel ziyaretini anlattığında Suzanne dudaklarını büzdü.

“O kadar benciller ki. Kendilerinden başka kimseyi düşünmezler. Belki de babam bu yüzden evi başkasına verme-ye karar verdi.

Abbey şaşırmış görünüyordu. “Bizi tanımıyordu.”

“Ama Gar ve Don’u tanıyordu. Hem de çok iyi. Ama Gar’a şaşırdım. Donald’a göre daha duygusaldır.”

Abbey Gareth’in sıkıntılı mülk portfolyosunu anlattığında Suzanne’in gözleri kocaman açıldı.

“Ne aptal herif. Onda ticaret kafası yoktur ki. Her şeyin bu kadar çarpık ilerlemesine şaşmamalı.”

Abbey hiçbir şey söylemeden yemeğiyle meşgul oldu. Suzanne’in gerçekten stratejik davrandığını ya da erkek kardeşlerinin ona gizlice Abbey’yi keşfetme ya da yumuşatma görevi verdiğini düşünüyordu. Ama bu doğru değilse ve aile dağılmışsa belli ki Suzanne de kendi planını yapmıştı. Abbey’den var olmayan tırnak işi için eğitim almak istemesi bile onu pohpohlamak ve güvenini kazanmak için planının bir parçası olabilirdi.

Abbey, paranın dengeleri değiştiren bir şey olduğunu düşündü. Paranız olsa da olmasa da bu böyleydi. Ellen her zaman paranın peşinden gitmenin ruhu mahveden bir egzersiz olduğunu söylerdi. Pete de paranın seçim getirece-

ğine inanırdı. Abbey ikisinin de bir derece haklı olduğunu düşünüyordu ama ikisinin cevabı da doğru değildi.

Suzanne, Abbey birkaç dakika konuşmadığı için, “İyi misin?” diye sordu.

“Ah, tabii. İşleri düşünüyordum.”

Suzanne, “Düşünecek çok şey var,” diye onayladı. “Dinle, yarın satın almaya çalışacağım otele gidiyorum. Benimle gelmek ister misin? Otel nasıl bir yer gör. Hem bana manikür barı için güzel bir yer tavsiye edersin?” Genç kadının gözleri öyle parlıyordu ki Abbey gülümsemeden edemedi. Ama Pete’in tavsiyesi hâlâ aklındaydı; düşmanını yakın tut.

Abbey, Suzanne’e seve seve geleceğini söyledikten sonra akşamının geri kalanını annesinin kız kardeşinin Dublin’de büyüüp evi terk ediş hikâyesini dinleyerek geçirdi. Suzanne’in Ellen’in gençliğine çok benzediğini düşünmeden edemiyordu. Suzanne de parlak, hevesli ve istediği her şeyi yapabileceğini düşünen bir kadındı. Aynı Ellen’in yaptığı gibi...

Ertesi sabah Suzanne arabasını Mirador Oteli’ne uzanan kıyıda sürdükten sonra anahtarları Jaime’den almak için emlak ofisine uğradı.

Jaime anahtarları verirken “Otele ilgilenenler var, dedi. “Otel almak istiyorsanız acele edin.”

“Teklif veren başka biri var mı?”

Jaime bir an duraksadıktan sonra omzunu silkti. “Ciddi bir şey yok.”

“Teklif yaparlarsa söyle.”

Jaime, Suzanne’e göz kırptıktan sonra Suzanne hızla ofisten çıkıp arabasına bindi. Jaime’in onu sadece korkutmaya çalıştığını umuyordu. Bu işin mücadelecisi bir süreç girmesini istemiyordu. Genç kadın arabayı otelin önüne çektiğinde Abbey bina ve Akdeniz manzarası yüzünden keyifle haykırdı.

“Neredeyse Big Sur kadar büyük. Belki sis olmadığı için biraz daha iyidir. Gerçekten nefis.”

Suzanne, “En üst kattan daha da güzel,” diye cevapladı. “Gel. Beni takip et.”

Suzanne binanın kilidini açtığında Abbey bir kez daha keyifle haykırdı, eski asansör bu sefer Suzanne’i de çok etkilemişti.

Odalardan birine ait küçük balkona çıktıklarında Abbey, “Manzara karşısında haklısın,” dedi. “Gerçekten nefes kesici. Gerçekten burayı almayı umuyor musun?”

“Evet. Belli ki babamın parası işe yarayacak.”

Abbey, “Umarım işe yarar,” diye cevapladı.

“Ben de öyle umuyorum.” Suzanne tekrar odaya girerek devam etti. “Yarın banka müdürü ve diğer yatırımcılarla toplantı yapacağım. Bankaya mirasın bir kopyasını göstereceğim. Ardından bana babamın bıraktığı parayı borç vereceklerini umuyorum.”

“Tüm parayı otele mi yatıracaksın?” Abbey şaşırmıştı.

“Bu benim hayatım. Benim tutkum. Her zaman istediğim şey.”

“Ama bu oteli satın almak için babanın bıraktığından daha çok paraya ihtiyacın olduğu kesin.”

“Elbette. Bu yüzden bir konsorsiyum var. Seni buraya çağırma sebepimin bu olduğunu düşündüğünü biliyorum. Belki bu büyük bir yatırım olacak ama Furze Hill’i hiçbir zaman zamanında satamayacaksın ve bu, kardeşlerimin senin için planlayacağı tezgâhlar hesaba katıldığında korkunç bir gecikme olabilir. Ayrıca manikür barıyla ilgili senden tavsiye almaktan bahsetmeme rağmen aileyle işe girmek her zaman iyi bir fikir değildir.”

Abbey, “Beni bu işin bir parçası olarak düşünemezsin,” diye cevapladı. “Sonuçta ben sadece kız kardeşinin kızıyım.”

“Benim için yeterli.” Suzanne’in mavi gözleri öyle parlıyordu ki Abbey gülümsemeden edemedi. Genç kadın, Suzanne’in peşinden tekrar alt kata inerken aynı annem gibi, diye düşündü. Tanrı’ya şükür Suzanne’in içinde dünyaya karşı hayır işleme arzusu yoktu. Gerçi kendini böyle bir ailenin içinde hissetmek için çok daha fazlası gerekti.

Yirmi Yedinci Bölüm

Abbey, Amerika'ya giden uçağına binmeden önce tekrar İrlanda'ya uğramak zorundaydı. Ryan Gilligan'ı arayıp İrlanda topraklarına geri döndüğünü haber vermişti. Oysa Ellen'in bir rahibe olduğunu söylediğinden beri onunla çok az konuşmuştu.

Ryan'ın sesi sıcaktı ama Abbey, genç adamın sesinin eskiye göre daha az samimi olduğunu düşündü. Ryan, Abbey'ye Donald ve Gareth'in yeni avukatlarından bir mektup aldığını söyledi. Mektupta Fred'in aklının yerinde olmadığı ve vasiyeti yazdığı sırada çok etki altında olduğu yazıyordu.

Genç kadın, "Onu ben mi etkilemişim?" diye sordu. "Bu mümkün değil."

"Fark etmez. Şanslarını deneyeceklerdir. İlla peşine düşecekleri bir şey olacaktır."

Abbey, "Pete Caruso hukuk okumamı istemişti," diye yanıtladı. "İyi ki okumamışım. Bu resmen bir savaş. Sanırım diğer şeylere nispeten bu en basit örnek, değil mi?"

"Bir taraftan küçük sayılabilir ama durumun içinde bulunan insanlar için büyük bir olay. Bu da bizim hiçbir zaman unutmamamız gereken bir şey."

"Öyle mi?"

“Evet.” Ryan’ın sesi biraz yumuşamıştı. “Kesinlikle öyle.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

Ryan, “Uçağın saat kaçta?” diye sordu.

“Üçte.”

“Peki, o zaman sana iyi uçuşlar. Bir haber olursa seni hemen arayacağım.”

“Tabii.”

Abbey telefonu kapattı. Ryan’dan çok uzun bir zaman sonra haber alacağını biliyordu.

Genç kadın, bu sefer Harbour Otel’de kalmıyordu, havaalanının arazisinde yer alan Clarion’da yer ayırtmıştı. Kaldığı yerden şehir merkezine giden bir otobüse bindi ve bir turist gibi davranarak Christ Church Katedrali’ni ziyaret etti (böylece annesine Tanrı’ya zaman ayırdığını söyleyebilecekti.) Sonra Dublin Kalesi’ne ve Trinity Koleji’ne gitmiş, en son da kendine Dawson Caddesi’nden orijinal bir Aran kazağı almıştı. Genç kadın kazağın yaklaşımakta olan soğuk havalar hesaba katıldığında kullanışlı olacağını düşünmüştü. Üstelik ona buradaki belli belirsiz köklerini hatırlatacaktı. Abbey buraya bir daha ne zaman döneceğini ya da dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu. Gelecekte bir gün hukuki süreç için buraya döneceğinden emindi ama bu ne kadar süre sonra olurdu bilemiyordu. Yine de uzun bir zaman geçeceği kesindi.

Abbey aldığı kazağı bir gün sonra giydi, hava soğumuş ve griye dönmüştü. Çıplak kollarına değen sert yün ve kazağın onu soğuk rüzgârdan koruması çok hoşuna gitmişti. Korunuyor olma hissi ne de güzeldi.

Genç kadın otelin oradan bindiği minibüs tarzındaki otobüsten inerek bavulunu terminal binasına doğru sürükledi. İnternette check-in yaptığı için direkt çıkış kapısına gitmesi yeterliydi. Ancak asansöre binip beklediği sırada

birinin ona seslendiğini duydu ve şaşkınlıkla etrafına baktı. Ryan Gilligan hemen birkaç adım arkasındaydı.

Ryan, Abbey'le birlikte üst kata çıkarken genç kadın, "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Sana güle güle demeye geldim."

"Beni bir daha görmek istediğini sanmıyordum. Annemle ilgili şeyleri sana anlatmadığım için bana kızgın olduğunu sandım."

"Ah, öyle deme." Ryan'ın sesinde nazık bir muziplik vardı. "Bana güvenmediğin için gururum incinmedi değil ama ben bunları aştım. Gelip güle güle demek zorundaydım. Ama seni neredeyse tanıımıyordum. İrlandalı bir cailin gibi olmuşsun."

"İrlandalı ne?"

"Köklerin hakkında hiçbir şey öğrenmedin mi?" Genç adamın gözleri parlamıştı. "Cailin. Genç kız demek." Ryan, Aran kazağa dokunarak devam etti. "Bunu gören burada doğup büyüdüğünü sanır."

Abbey bir kahkaha attı. "Ama daha bu kazaklardan giyen bir İrlandalı görmedim. Çok tatlı bir kazak. Hem sıcak da tutuyor."

"Bir efsaneye göre her kazağın üstündeki desen bir aileye özgü olurmuş. Yani kazağı giyen kişi ki genelde balıkçılar giyermiş, boğulup vücudu tanınmaz hâle gelirse onu kazaktaki desenden teşhis ederlermiş."

"Ah!" Abbey korkmuş görünüyordu.

Ryan, Abbey'yi rahatlatmak isteyerek, "Bu sadece bir hikâye," dedi. "Artık tasarımlar muhtemelen bilgisayarla yapılan yapıyordur. Ama seninki orijinal el örgüsü, değil mi?"

"Umarım öyledir. Dükkândakiler öyle söyledi."

"Alcatraz'a bir sonraki gidişinde bunu giyebilirsin. Hava seni uyardıkları gibi sisli ve soğuk olduğunda."

"Güzel fikir."

Ryan ve Abbey bir süre sessizce durduktan sonra Ryan, Abbey'ye çıkış kapısına gitmeden önce kahve içmek isteyip istemediğini sordu.

Abbey, "Çok isterim," diye yanıtladı.

Kafeye oturduklarında Ryan Abbey'ye İspanya ziyareti- ni ve Suzanne'in vasiyete bakış açısını sordu. Abbey, Suzan- ne'in paraya çok ihtiyacı olduğunu ama her ne yaşayacak- larsa buna kaderci yaklaştığını söyledi."

Genç kadın cümlesini, "Birçok yönden anneme benzi- yor," diyerek bitirdi.

Ryan'ın kaşları soru sorar gibi havaya kalkmıştı.

"Gerçekten!"

"Ama o kadın pek göz alıcı değil mi? Bir rahibenin bu kadar göz alıcı olabileceğini sanmam."

"Ben görünüşünden değil, karakterinden bahsediyorum!" Abbey bir kahkaha atarken Ryan da sırtarak ona bakıyordu.

"Erkek kardeşlerinden daha sıcak kanlı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Daha az düşman diyelim. Ama bunun ne anlama gel- diğini kim bilir." Genç kadın omzunu silkerek devam etti. "Suzanne mirastan biraz daha alabilirse eminim mutlu ola- caktır. Zaten belki böyle bir şey de olabilir. Gelecek ekstra para onun çok işine yarar."

"Fred Fitzpatrick'in mirası senin de çok işine yarama- yacak mı?"

"Evet. Yarayacak."

"Onlar ne derse desin, bu parayı hak ediyorsun."

"Alex bunu mükemmel bir şekilde açıkladı."

"Yasal savaşlar zorlu olabilir. Seni strese sokmalarına izin verme."

"Unutmadığın şey her müşterinin birer insan olduğu mu?" Genç kadın gülümseyerek Ryan'a baktı.

“Hayır. Ben senin için endişeleniyorum. Dediğim gibi savaşlar çok stresli olabilir. Para uğruna yapılan savaşlar ise en streslileridir.”

“Belki de manastırda anneme katılmalıyım. O zaman paranın benim için hiçbir anlamı olmaz.”

“Ah hayır, sakın böyle bir şey yapma.” Ryan sahte bir korkuyla Abbey’ye baktı. “Sen manastırda ziyan olursun Abbey Andersen.”

Genç kadın gülümsemesine engel olamamıştı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle.”

Abbey ayağa kalkarak, “Gitsem iyi olacak,” dedi. “İstedğim en son şey uçağımı kaçırmak.”

Ryan, Abbey eşyalarını toplarken bir süre bekledi.

“Peki burada eğlendin mi?”

“Eğlendim dersem biraz zorlama olur.” Genç kadın suratını buruşturdu. “Ama kesinlikle ilginç vakit geçirdim.”

“Peki, o zaman vasiyet konusunda iletişimde kalalım. Umarım seni kısa zaman içinde tekrar görürüm.”

Ryan hoş bir adamdı, genç kadın onu tekrar görmenin hiç de fena bir fikir olmayacağını düşünüyordu. Ama şu an tek istediği eve gidip İrlanda’yı arkasında bırakmaktı.

Ryan, “Seninle tanışmak çok güzeldi,” diye ekledi.

“Seninle de öyle.”

Abbey ve Ryan tuhaf bir şekilde birbirlerine baktıktan sonra genç adam öne doğru eğilip Abbey’nin dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Abbey, Ryan’a birden bu kadar yakın olduğu için ürpermişti. Ryan’ın vücudundan yayılan koku ve dudaklarına değen dudakların hissi onu ürkütmüştü.

“İrlandalılar böyle vedalaşır.”

“Öyle mi?” Abbey’nin kalbi birden hızlanmıştı.

“Yani benim İrlandalı vedam bu şekilde.”

Abbey, “Teşekkür ederim,” diye cevapladı. “Her şey için teşekkür ederim.”

“Tekrar görüşmek üzere, Abbey Andersen.”

“Elbette.”

Abbey, kalp atışlarını yavaşlatmaya çalışırken kendi kendine, ama dedi. Belki de Ryan’ı görmemesi daha iyi olacaktı.

Abbey San Francisco’da uçaktan iner inmez büyük bir rahatlama hissetti. Fitzpatrick ailesinin onu ne kadar gerdiğini uçaktan inene kadar fark etmemişti. Üstelik Suzanne’le Girona’da geçirdiği en rahat vaktin bile rahatlatıcı olmadığını yeni fark ediyordu. Genç kadın varış koridoruna doğru yürürken Pete’nin onu beklediğini gördü. Öyle rahatlamıştı ki neredeyse ağlamaya başlayacaktı.

“Selam tatlım.” Pete, Abbey’yi sıkıca sarıp otoparka doğru götürdü. “Amerika’ya hoş geldin. Nasılsın?”

Abbey, “Yorgunum,” diye itiraf etti. “Ama jetlagdan değil, kötü bir şey olmasını beklemekten yoruldum.”

“Endişelenme. Artık evdesin, biz senin yanındayız.”

Abbey gittiği her kilometrede biraz daha rahatlamış hissediyordu. Ve Pete 4x4 jeepini nihayet Bella Vista Tepeleri’nin garajına çekti.

Abbey tam neler olduğunu soracaktı ki Pete sözünü kesti. “Bu gece burada kalıyorsun. Hiçbir itiraz kabul etmiyorum.”

Abbey, Pete’ye karşı gelmedi. Zaten gidecek başka bir yeri yoktu.

Eve girdiklerinde Claudia mutfakta onları bekliyordu. Abbey’yi sıcak bir şekilde karşılayan Claudia onu gördüğü için çok sevindiğini belirtti. Ardından ocaktaki tencereyi kaldırarak akşam yemeği için makarna ve salata yaptığını söyledi.

Abbey, “Sen mükemmel bir kadınsın,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Claudia, Pete’ye dönerek, “Abbey’nin bavulunu üst kata taşırsınız mı, tatlım?” diye sordu. “Yemeğe inmeden önce on beş dakika kendine gelsin.”

Claudia zamanlama konusunda her zaman dakik bir kadın olmuştu. Abbey uçağın ne zaman varacağını internetten takip ettiğine, yemeğin bu yüzden içeri girdiklerinde hazır olduğuna emindi. Aslında direkt yatağa gitmek istiyordu ama Claudia’nın misafirperverliğini görmezden gelemezdi. Ayrıca kendini yine izinsiz bir şekilde Claudia’nın evine girerken bulmuştu. Genç kadın bir şekilde hayatını düzene koymak zorunda olduğunu düşündü. Bunu da en kısa zamanda yapmalıydı.

Abbey alt kata indiğinde Claudia, Pete, Grady ve Joely masaya oturmuş onu bekliyordu. Pete çocuklar izin isteyip televizyon izlemek için oyun odasına gidene kadar gündelik şeylerden bahsederek Abbey’nin turistik aktivitelerinden konuştu. Çocuklar gittiğindeyse hemen son birkaç hafta içinde olanları sorgulamaya başladı.

Claudia, “Sana aile gibi davrandılar mı?” diye sordu.

Abbey, Claudia’nın sesinde bir umut mu vardı, merak etmişti. Abbey’nin kendi akrabalarını bulup artık onun ve ailesinin kapısına dayanmamasını umuyor olabilir miydi? Genç kadın, Claudia’yı böyle bir şey için suçlayamazdı. Pete’nin Abbey’yi hâlâ kendi kızı gibi görüyor olması muhtemelen onu çıldırtıyordu. Kendi babası Jon’un hiç yakın bir ailesi olmamıştı. Abbey bazen annesiyle seyahatleri sırasında Andersenler hakkında konuşurdu. Jon’un ailesi o daha çok küçükken boşanmıştı ve babası yeni karısıyla birlikte Tampa’ya taşınmıştı. Jon, annesiyle çok konuşmuyordu, zaten annesi orta okula başladıktan kısa bir süre sonra vefat etmişti. Abbey hepsinin genç yaşta öldüğünü düşündüğünden, o günden sonra babasının ailesiyle ilgili bir şey öğrenmek istememişti. Çünkü bu genlerin ona da

geçeceğinden korkuyordu (mantıksız olduğunu biliyordu. Özellikle de babasının bir kazada öldüğü düşünülüşünde bu yaptığının hiçbir mantığı yoktu ama o zamanlar daha çok küçüktü.) Genç kadın birden Fred Fitzpatrick'i düşündü. Aynı Fitzpatrick sertliği dedikleri şey gibi Fred Fitzpatrick'in uzun yaşayan genlerini de almış olabilir miydi?

“Abbey?”

Abbey, Claudia'ya yanıt vermediğini fark etti.

Pete, “Abbey çok yorgun,” diye araya girdi.

“Hayır hayır, şu an iyiyim. Claudia sayesinde yemekten sonra iyice kendime geldim.” Genç kadın sandalyesine yaslanarak Claudia'nın sorusuna cevap verdi. “Doğrusu çok tuhaf bir topluluktu. Birbirlerini bile çok sevmiyor gibiydiler.”

Pete, durumu Claudia'ya açıkladıktan sonra Claudia, “Sanırım yaşlı adam muhtelif zamanlarda farklı vasiyetler bıraksaydı sürtüşmeye sebep olurdu,” dedi.

Abbey, “Evet,” diye cevapladı. “Ama başka bir şey daha vardı. Hepsini birbiriyle rekabet ediyor gibi hissettim.”

Pete, “Ailelerde bu tarz rekabetler olur,” dedi.

Abbey, “Belli ki şimdi benimle de olacak,” diye yanıtladı. “Ve annemle de. Erkek kardeşlerin bizimle bu durum dışında hiçbir alakaları olmasını istemediklerini açıkça söylemesine rağmen bu böyle. Bence bu sorun çözülene kadar kavga edeceğiz. Annem bundan hiç hoşlanmayacak.”

Pete, “Annen aptal bir kadın değil,” diye cevapladı. “Sana sahip çıkmak isteyecektir. Bana kalırsa bu davayı kazanacaksın. Ellen'in babası istekleri konusunda gayet netmiş.”

“Ama annem aynı şeyleri isteyecek mi, emin değilim. Rahibelerin kendilerine ait parası ve malı olmasına izin verilmiyor.”

“Milyonları elinin tersiyle itemez.” Claudia bu fikir karşısında korku dolmuştu.

Pete karısına dönerek “Kimsenin bir şeyi ittiği yok,” dedi. “Abbey sadece annesiyle ilgili bu durumu bir açıklığa kavuşturmak zorunda.” Pete Abbey’ye dönerek sordu. “Annemi ne zaman göreceksin?”

“Başrahibenin tarih ve saat vermesini bekliyorum. Onunla konuştuğumda durumun ne kadar acil olduğunu belirttim, bu yüzden kısa süre içinde annemle görüşeceğime eminim. Ama sorun da bu, Pete. Annem gerçek ailesinden vazgeçti ve onun ailesi rahibeler oldu. Beni çok az gördüğü düşünülürse hiç tanımadığı ölmüş babasını ya da onun son isteğini umursamayacaktır.”

Pete ve Claudia birbirlerine baktı.

Pete, “Seninle görüşmemesi seni sevmediğinden değil,” diye yanıtladı.

Abbey esneyerek cevapladı. “Her neyse.”

Claudia, “Bu konu hakkında seninle görüşmek isteyecektir,” dedi. “Rahibelerin kendine ait şeyleri olmayabilir ama böylesine iyi bir nakti geri çevirecek hiçbir dinî topluluk tanımıyorum.”

“Yine de Ellen’ın Abbey’yi görmek isteyeceğine eminim.” Pete, karısına uyarıcı bir bakış attıktan sonra devam etti. “Şu an Abbey’nin tek ihtiyacı olan güzel bir gece uykusu.”

“Ah Tanrım, özür dilerim. Yemin ederim şu an yorgun değilim.” Abbey tekrar esnememeye çalıştı. “Şimdi yatağa gidersem sabahın saçma bir saatinde uyanacağım. Gidip biraz Joely’le oynasam nasıl olur? Aslında ben çocuklarla otururken dışarı çıkmaya ne dersiniz?”

Claudia, “Ayakta kalabileceğini sanmıyorum,” dedi. “Ama teklifin için teşekkür ederim.”

“En azından bunu yapayım. Sürekli benimle ilgileniyorsunuz, bunun sizin için bir dert olduğunu biliyorum.”

Pete, “Elbette değil,” diye cevapladı.

“Zavallı Claudia bana bakmak zorunda değil.”

“Hey, sen İrlanda’da insanlar hakkında neyin etkisinde kaldın bilmiyorum ama bizim burada aile değerlerimiz var. Claudia seni en az benim kadar umursuyor.”

Claudia, “Pete benimle evlendiğinde Grady’nin benim ailem olduğunu biliyordu,” diye cevapladı. “Ben de senin Pete’in ailesi olduğunu biliyordum.”

“Asıl sorun da bu.” Abbey ciddi bir şekilde Claudia ve Pete’e baktı. “Ben aslında sizin ailenizden değilim. Ne Claudia’nın ailesiyim ne de Pete’in. Bana hep çok iyi davrandınız ama siz benim ailem değilsiniz ve beni bu kadar umursamamalısınız. Asıl sorun... Benim asıl ailem olan insanlar... O insanlar için hiçbir şey ifade etmiyor olmam.”

“Ah tatlım. Kendini böyle üzme.” Claudia, kolunu Abbey’nin omuzlarına sardı. “Sen Caruso ailesinin bir parçasısın ve her zaman öyle olacaksın.”

Abbey o gecenin ilerleyen saatlerinde bunun harika bir şey olduğunu düşündü. Ama o bir Caruso değildi, bir Connolly değildi, bir Fitzpatrick değildi. Ve aslında bir Andersen da değildi. Köklerini bulmaya çalışmış olması gerçeğine rağmen herhangi biri olmaktan ileri gidememişti. Çünkü gerçekte kan bağı olan insanlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu da beraber yaşamayı öğrenmek zorunda olduğu bir duyguydu ve bu duyguyu bir kenara bıraktığında bazen yüreğine su serpiliyor olmasının hiçbir önemi yoktu.

Abbey nihayet yatağa gittiğinde yatar yatmaz uyudu. Ertesi sabah gözlerini açtığında kendine gelmiş ve tazelenmişti. Saatin daha altı buçuk olmasına rağmen üzerine yatak odası kapısında asılı olan misafir sabahlığını giydi ve alt kata indi. Güneş yeni yeni doğuyordu, okyanus hâlâ sisle kaplıydı. Genç kadın mutfak penceresinin yanında durup bir bardak portakal suyu içti. Cumartesi olduğu için aile

hâlâ uykudaydı. Ama Pete genelde hafta boyunca saat yedi buçuktan önce bürosunda olurdu.

Abbey kendine bir kahve yapıp bar tipi kahvaltı masasında otururken Claudia mutfağa girdi. Onun üzerinde de bir sabahlık vardı, siyah saçlarını gevşek bir şekilde at kuyruğu yapmıştı. Gündelik yaptığı makyajı olmadan yüzünde belirmeye başlayan çizgilerin daha net görünmesine karşın kırk yaşından daha genç duruyordu.

Abbey, “Umarım seni uyandırmamışımdır,” dedi.

“Tabii ki hayır. Ben hep erken kalkarım. Anne olunca erken kalkmak zorunda kalıyorsun.”

“Buna eminim.”

“Uyanırsın, aileni düşünmeye başlarsın ve bir daha asla uyuyamazsın.”

Abbey, “Harika bir ailen var,” diye cevapladı.

“Biliyorum. Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Ben Pete’in seni kızı gibi görmesini kabullendim.”

Claudia’nın sözleri oldukça samimiydi ama Abbey, Claudia’nın sesinde belirgin bir tedbir hissediyordu.

Abbey, “Pete bana karşı hep çok iyi oldu,” dedi. “Ama ona sonsuza kadar güvenemeyeceğimi biliyorum.”

“Elbette.” Claudia birden rahatlamış görünüyordu. “Bu miras için bu yüzden savaşman gerekiyor. O korkunç insanların seni mirasın dışında kalmaya ikna etmesine izin verme.”

“Ama Fitzpatricklerin neden bu kadar öfkeli olduğunu anlayabiliyorum. O ev onların, benim değil. Annemin değil.”

“Evet ama babaları onlara hayatları boyunca zaten yardımcı olmuş. Bunun tadını çıkaramamışlarsa bu onların şanssızlığı.”

“Sanırım öyle.”

“Daha kaç şans istiyorlar? Sen bir şans elde ettin, bu şansını iyi değerlendir. Bunu sen de biliyorsun.”

Abbey, “Biliyorum,” diye onayladı. “Sadece bazen sırf yapabilirsin diye her fırsatı değerlendirmemelisin diye düşünüyorum.”

“Kesinlikle.” Claudia’nın sesi oldukça sertti. “Ama sen bu fırsatı değerlendirmek zorundasın. Ayrıca...” Claudia büyük, ela gözleriyle Abbey’ye baktı. “Pete senin için bir şey yaptı, bunu yaptığı için çok mutlu oldum ama bu işi artık sonlandırması gerekiyor.”

“Efendim?”

“Düşünmeden hareket etti. Normalde her zaman her şeyi kontrol altında tutar ama içinde bulunduğun durumu duyunca...”

“Tanrım, Pete ne yaptı? Benimle ilgili ne yapmış olabilir ki?”

Claudia, “Pete sana bir daire aldı,” diye cevapladı.

“Ne aldı dedin!” Abbey şok içinde Claudia’ya bakıyordu.

“Bunu bir yatırım olarak aldığını söyledi. Ama sonra ev paranı çıkarana kadar içinde senin yaşayacağını söyledi. Yaşamak için düzgün bir yere ihtiyacın varmış. Mirasını aldıktan sonra bu evi ondan satın alabileceğini düşünüyor. Tabii bunu yapmak istersen.”

“Pete aklını mı kaçırdı? Annem mirası kabul etmezse benim için her şey mahvolacak. O evi asla satın alamayacağım.”

Claudia sert bir şekilde, “Biliyorum,” dedi.

“Ama... Ama... Pete bunu yaparken ne düşünüyordu ki? Neden öylece dışarı çıkıp ev alıyor, neden sonrasında bu evi ondan almak isteyeceğimi düşünüyor?”

“Ev icradaymış, o da evi yakından takip ettiğinden hızlı bir şekilde hareket etmiş. Ama kafasıyla değil, kalbiyle hareket ettiğini düşünüyorum. Bir daire istediğini bildiğini söyledi.” “Buna inanamıyorum. Kesinlikle aklını kaçırmış olmalı.”

“Kimmiş o?”

Mutfağa giren Pete’in üzerinde gri gündelik bir takım elbise vardı. Bu takım elbisesi - Claudia artık onu vermesi gerektiğini düşünüyordu - yıllar içinde aldığı birkaç kiloyu hiç de saklamıyordu.

Abbey, “Claudia bana daireden bahsediyordu,” dedi. “Sen aklını mı kaçırdın?”

Pete, “Tuhaf bir hareket olduğunu kabul ediyorum,” diye yanıtladı. “Ama daireyi gördüğümde görmezden gelemedim. Bana öyle bakma, Abbey Andersen. O evi isteyeceğini biliyorum.”

Abbey, “Ev nerede?” diye sordu.

“Dolores.”

“Ah.”

“Torreblanca binası.”

Abbey bir kez daha, “Ah,” dedi.

“Daire 12”

“Pete!”

Bu, Abbey’nin San Francisco’ya ilk geldiğinde annesiyle birlikte yaşadığı daireydi. O zamanlar o bölge biraz kötü, etraf biraz tehlikeli olduğundan iki yatak odalı dairenin kirasını ödeyebilmişlerdi. Geçen yıllarla birlikte hem bölge hem bina güzelleşmişti, şimdi burası yaşamak istenecek bir yer olmuştu. Abbey, asla ödeyemeyeceği miktarlar söz konusu olduğundan buradan asla bir daire alamazdı. Kiralar bile bütçesini aşıyordu. Şimdiyse Pete bu evi onun için almıştı ve ona kendini hayatı boyunca en güvende hissettiği yerde yaşayabileceğini söylüyordu. Üstelik gücü yettiğinde bu evi ondan satın alabilecekti.

Ama alamazdı. Fred’in ona bıraktığı her şeyi kabul etmeden bu evi alması mümkün değildi. Belki sonrasında bile alamayacaktı. Pete tam bir çılgındı. Bu plan asla işe yaramazdı.

Ama Abbey tekrar 12 numaralı dairede yaşamayı her şeyden çok istiyordu. Bu daire her zaman ev olarak gördüğü yerdı.

“Ah, Pete... Bundan hiç emin değılım.” Genç kadın en-dişeli gözlerle Pete’e baktı.

“Abbey, tatlım... Güçlüklere göğüs germe vakti. Haya-tın için bir şey yapmak zorundasın. Meydan okumalısın. Şu an şans kapını çalıyor.”

“Bana şansın kapımı çalması için zorluyormuşsun gibi geliyor. Bay Fitzpatrick davasının savaşında yer almam için beni zorluyorsun, çünkü daire için o paranın son kuruşuna kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun.”

Pete, “Birinin seni zorlaması lazım,” diye cevapladı. “Sen çok nazık, çok kibarsın ve... Bunu söylemekten nefret ediyorum ama pasif birisin, Abbey. Bir şeyin peşini kovala-mıyorsun, o şeyin sana gelmesini bekliyorsun. Kendi tırnak yerini açabilirdin ama sen Mariposa’da mutlu mutlu ça-lışmaya devam edip Selina’nın kazancından kesmesine izin verdin. Büromdaki kızların senin hakkında konuştuğunu duydum... Senin bir dâhi olduğunu düşünüyorlar.”

“Değılım...”

Pete sertçe tekrarladı. “Dâhi diyorum. Kimsenin senin gibi tırnak yapamayacağını düşünüyorlar. Onlara muhte-şem hissettirdiğini söylüyorlar. Ama sen kendini böyle pa-zarlamıyorsun.”

Abbey, “Ben kendimi pazarlamak istemiyorum,” dedi. “Ben öyle biri değılım.”

“Biliyorum. Bu huyunu annenden aldın. Ama değışmek zorundasın, Abbey. Kendini büyötmek zorunda olduğun bir dünyada yaşıyoruz, aksi takdirde insanlar üzerine basar geçer. Senden daha yeteneksiz insanların daha iyi işler yap-tığını gördüm.”

“Tırnak işlerini mi inceliyorsun?”

Ben her işi inceliyorum. Hadi tatlım. Biraz harekete geçmen lazım. Fred Fitzpatrick sana bunu yapman için bir fırsat sunuyor.”

“Yani payımı alıp aslında karşılayamayacağım bir dai-reyi satın almam ve kendi işimi kurmam gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Gördün mü, bak işte böyle.”

“Bunu yapamam Pete. Ben...” Abbey, çaresizce Pete’ye baktı.

“Evet yapabilirsin. Abbey, hedefini yüksek tutabilirsin. Çok para kazanıp harika bir hayat yaşayabilirsin. Amerikalılar böyle yapar.”

“Ama annem hayatını böyle yaşamadı.”

Claudia, “Annen dengesizin tekiydi,” diye cevapladı.

Abbey dik dik Claudia’ya baktı.

“Üzgünüm ama birinin bunu söylemesi gerekiyordu.” Claudia sabahlığının kemerini iyice sıkarak devam etti. “Tanrım, kaç kadın kendi kızını terk edip bir manastıra katılır? Bu hiç doğal değil.”

“Claudia.” Pete, karısına endişeyle bakıyordu.

Claudia, “Kendin söyledin,” dedi. “Senin kalbini kırdı, Abbey’nin kalbini kırdı. Bunu sadece çatlak bir kadın yapabilir.”

Abbey hiçbir şey söylemedi. Pete ve Claudia, o ve annesi hakkında kaç kez konuşmuştu, merak ediyordu. Pete de gerçekten Ellen’in deli olduğuna mı inanıyordu?

“Bak Abbey.” Pete, Abbey’nin ellerini avucuna aldı. “Belki Claudia biraz... Fazla açık sözlü... Ama doğru bir şeye parmak bastı. Annen gibi yaşamak, onun yaptıklarını yapmak... Seni ve beni terk etmesi... Bu normal bir yaşam şekli değil.”

Abbey, “Ama dinî bir görevin yoksa,” diye cevapladı. “Tanrı’nın seni çağırdığına inanmıyorsan.”

“Ama çok az insan böyle bir inanca sahiptir. Çok az insan Tanrı’nın onu çağırdığını hisseder.” Pete, kelimelerini dikkatlice seçmeye çalışıyordu. “Ve senin böyle hissetmiyor oluŖun, annenin istediğini dűşündűğűn bir hayatı yaŖamak zorunda olduğűn anlamına gelmez.”

Abbey, “Ben öyle bir Ŗey yapmıyorum!” diye bağırdı. “Asla. Annem güzellik iŖiyle ilgili ne dűşünürdü biliyorsun.”

“Evet, ben de bu yüzden bu iŖ konusunda elinden geleni yapmadığını dűşünüyorum.”

“Saçmalık!”

“Öyle mi?”

Abbey’nin omuzları birden düŖtü. Bilmiyordu. Pete ve Claudia yorumlarıyla kafasını çok karıŖtırmıŖtı. Aslında Claudia’nın dűşünceleri onu ŖaŖırtmamıŖtı. Ama Pete... Pete’in her zaman yanında olduğűnu sanıyordu. Ama değıldi, değıl mi? Pete, Ellen’in deli olduğűnu, onunsa umutsuz bir aptal olduğűnu dűşünüyordu.

“Abbey.” Pete, Abbey’nin elini bırakırken Ŗefkatli bir sesle devam etti. “Annen bu fırsatı değıerlendirmeni isterdi. O İncil’deki alıntı neydi... Tanrı’nın bunu istememesine rağmen yeteneklerini gömen adamı hatırlatın mı?”

Abbey, “Oturup İncil’e çalıştığını bilmiyordum,” diye cevapladı.

“Bazı yerlerini hatırlıyorum.”

“Ŗu an bahsettiğűn yetenek varlığını bile bilmediğűm bir adamın parasını kabul etmek.”

“Hayır, sahip olduğűn yetenekleri harekete geçirmekten bahsediyorum. Hem belki baŖka yeteneklerini geliŖtirmen için zamanın da olur.”

“Hangi yeteneklerimi?”

“Mesela resim.”

“Ben resmi bıraktım. Resimde iyi olduğűm fakat çok da muazzam olmadığűm konusunda anlaŖmıŖtık ve konu resim olduğűnda gerçekten muazzam olmak gerekir.”

“Kim demiş? Kendine sürekli böyle imkânsız standartlar koyup başarısız oluyorsun.”

“Ah Pete...” Genç kadın kafasını ellerinin arasına gömdü. “Kafam çok karışık. Artık doğru ne bilmiyorum.”

“Dairene taşın. Sen mirasını alana kadar bir kira ayarlarız. Yaşlı adamın sana bıraktıkları için vicdan azabı çekme. Hayatında güzel şeyler olmasına izin ver.”

Abbey, “Benim hayatımda zaten güzel şeyler var,” diye karşı çıktı.

“Eğlen. Eğlen ve endişeleri bir kenara bırak.”

Abbey, ama diye düşündü. Pete için bunları söylemek çok kolaydı. Onun içinse söylediklerini yapmak gerçekten zordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Lisette, Furze Hill'in salonundaydı. Ev uzun süre kimsesiz kalacağından Alex'e bakım için eve girip giremeyeceğini sormuştu. Sonuçta evin bakımsız kalmasının hiçbir anlamı olmadığını söylemişti. Alex, Abbey Andersen dâhil olmak üzere ailenin geri kalanına danışmış ve Lisette'nin evi kontrol etmesi için haftada bir içeri girmesini kabul etmişti. Fred hayattayken düzenli olarak yaptığı bir şey için herkesin iznini almak zorunda kalmak Lisette'in canını epey sıkırmıştı. Bunu şu ana kadar isimlerini dahi duymadığı Amerikalılar adına yapıyor olmaksı en çok canını sıkan şey olmuştu. Ama Lisette, Furze Hill'i hâlâ seviyor ve bu evin toz içinde, bakımsız hâlde durduğunu düşünmeye dayanamıyordu.

Genç kadının yaptığı ilk şey başka bir vasiyet olup olmadığına bakmak için Fred'in çalışma odasını kontrol etmek olmuştu. Gareth da onunla gelmişti ama çalışma odasının tüm çekmecelerini didik didik etmelerine rağmen hiçbir şey bulamamışlardı. Tek buldukları şey deste deste parşömen kâğıdıydı, Fred evi Abbey ve Ellen'a bıraktığını yazarken de aynı kâğıtlardan kullanmıştı. Ertesi gün Don ve Zoey de çalışma odasını karıştırmış ancak onlar da elleri boş dönmüştü. Hepsi isteksiz de olsa Fred'in saçma vasiyetinin son

vasiyet olduğunu ve buna karşı çıkmaktan başka seçenek olmadığını kabullenmişti.

Son birkaç haftasını evi toplayıp temizlemekle geçiren Lisette, evin odalarında gezinirken her zamanki hayalini kafasından atamıyordu; bu ev onun olsaydı ne yapardı?

Evi şöyle bir rahatlatırdım. Şu ağır, dökümlü perdeleri daha modern perdelerle değiştirirdim. Mutfağı değiştirirdim. İçeri ışık girmesini sağlardım.

Fakat bunların hiçbirini yapma şansı olmayacaktı, çünkü asla Furze Hill'in hanımı olamayacaktı.

Genç kadın veranda pencerelerine gidip bahçeye baktı. Öfkeyle Fred'in yaptığıнын yanlış olduğunu düşünüyordu. Bu hareketinin onları ne kadar çok üzeceğini bilmeliydi. Peki bunu neden yapmıştı? Elbette bu kadar ani bir şekilde ölmeyi beklemiyordu. Belki o aptal vasiyeti Donald ya da Gareth'a gösterecek, vasiyeti onları bir şekilde etkilemek için kullanacak, sonra da yazdıklarını değiştirecekti. Bu tipik bir Fred hareketi olurdu. Çocuklarının her zaman görmek istediği yerde olmalarını istiyordu. Esas niyeti ne olursa olsun arkasında koca bir nükleer bomba bırakmıştı. Lisette odanın köşesindeki, çoğu gümüş parçanın saklandığı büyük vitrine doğru yürüdü. Bu gümüşlerin onun olması gerekiyordu, ama her şey hâlâ havadayken hiçbirine dokunamazdı. Genç kadın küçük bir enfiye kutusu ve altılı bir piskopos kaşığı seti çıkardı. Gümüşlerin içinden gerçekten sevdikleri sadece bunlardı. Dikdörtgen enfiye kutusunun etrafında âdeta sarılı bir yaprak vardı, lacivert cam kutu yaprakla sarılmış gibiydi. Bu farklı, dikkat çekici kutu Lisette'e genç yaşlarını hatırlatmıştı. Bu kaşıkları hep sevmişti, hepsinin tutma yerinde birer piskopos başı vardı. Oysa büyük ihtimalle hiçbir değeri yoktu. Fred'in ona bıraktığı miras, tüm mirasla kıyaslandığında dinî bir bağıştan farksızdı. Fakat bunları ona bırakmıştı ve Lisette hepsini eve götürmek

istiyordu. Kimsenin enfiye kutusunu ya da kaşıkları fark etmeyeceğini bilmesine rağmen eşyalarını alamıyor olması sinirlerini bozmuştu. Ailede bunların varlığını bilen biri var mıydı, şüpheliydi. Bu eşyaları kimse fark etmeyecekti.

Genç kadın, ansızın çalan kapı ziliyle birlikte zıpladı. O kadar korkmuştu ki elindeki enfiye kutusunu granit ocak tabanına düşürdü. Kutunun kapağı hemen ayrılmış ve cam kutu kırılmıştı.

Lisette, “Lanet olsun,” diye mırıldanarak kutuyu kaldırıp şömine rafına koydu. Ardından hızla koridora gidip otomatın tuşuna bastı.

“Kim o?”

Zoey, “Benim,” diye cevapladı. “Beni içeri al.”

Zoey, arkadaşıyla Howth Kasabası’nda öğle yemeği yedikten sonra vefat eden kayınpederinin evine uğramaya karar vermişti. Genç kadın, aslında buluştuğum kişiye arkadaşım demek doğru olmaz diye düşündü. Esther Canaletti’ye, onu mahallelerindeki trafiği rahatlatmak için yürüyüşe katılmaya ikna etmeye çalışan bir tanıdık demek daha doğru olurdu. Zoey, bu konuya dâhil olma niyetinde değildi ama canı çok sıkıldığından öğle yemeği iyi bir fikir gibi gelmişti. Genç kadın, Esther’le vedalaşırken Fred’in evine uğrama fikrinden zarar gelmeyeceğini düşündü. Nasılsa aynı bölgedeydi, fakat Lisette’in aksine onun anahtarları yoktu ve içeri giremezdi. Ama Lisette’in arabasını kapıda gördüğünde birden durmuştu.

Lisette kapıyı açtığında Zoey, “Temizlik mi yapıyor-sun?” diye sordu.

“Eve bakacağımı söylemiştim.” Lisette saçlarını kulaklarının arkasına itti. “Biliyorsun.”

Zoey koridorda ilerlerken Lisette de onu takip ediyordu.

“Ee, peki ne yapıyorsun?” Zoey, parmağını konsolda gezdirerek tozda kalan parmak izine baktı. Ardından tek kaşını kaldırarak Lisette’e döndü.

Lisette korumacı bir ses tonuyla, “Evi topluyordum,” dedi. “Fred’in çok fazla ıvır zıvrı var.”

“İvır zıvırları ne yaptın?”

“Garaja koydum. Görmek ister misin?”

Zoey, Lisette’in sesindeki meydan okumayı fark etmişti. “Elbette.”

İkili garaja girdiklerinde Lisette, salondan kaldırdığı kâğıt kutularını, küçük aletleri ve alarmları gösterdi.

Zoey, eşyalara bakarak, “Erkekler birbirine ne kadar benziyor, değil mi?” diye sordu.

“Donald’ın böyle ıvır zıvırlar istiflemediğine eminim.”

“Dalga mı geçiyorsun?” Zoey, garajdan çıkarak tekrar eve girdi. “Tabii Fred’in eşyaları gibi şeyleri biriktirmiyor ama teknolojik şeyler ve parçalar istifleyip duruyor. CCTV kameraları, alarmlar... Bir sürü bilgisayarla ilgili ne olduğu anlaşılmayan şeyler. Çoğunun ne olduğunu bile bilmiyorum, zaten umursamıyorum da. Ama ne zaman görsem salondan çıkarıp dışarıdaki çalışma odasına götürüyorum.”

“Don’un dışarıda bir çalışma odası olduğunu bilmiyordum.”

“Olmaz mı? Şu bahçenin köşesine yapılan kulübeler gibi ahşap odalardan. Erkekler özel olarak oturup erkekçe şeyler düşünecekleri bir yere ihtiyaç duyuyorlar.”

Lisette mutfığa girdikleri sırada, “Erkekçe düşünceler mi?” diye sordu.

Zoey, “İma ettiğin şey oysa pornografik düşüncelerden bahsetmiyorum,” dedi. “Ama sanırım benimle olmadığında bile bunları düşünüyordur. Ama erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin. Bir şeyler hakkında çok konuşmazlar, hayat-taki haksızlıkları kafalarının içinde düşünüp dururlar.”

Lisette, “Donald son zamanlarda çok mu düşünüyor?” diye sordu.

“Sence?” Zoey’nin ses tonu oldukça karanlıktı. “Başka bir vasiyet bulamadığımızdan beri tek yaptığı şey düşünmek. Hadi su ısıtıcıyı aç. Birer fincan kahve içelim. Fred’in düzgün bir kahve makinesi yoktur sanıyorum, değil mi?”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Yeşil çay? Papatya çayı?”

Yeşil çay ve Nescafe var.”

“Ben kahve içeceğim.” Zoey, bar tarzı eski kahvaltı masasından yüksek bir tabure çekti. “Gareth ne durumda?”

Lisette elindeki fincanları sertçe tezgâha koyduktan sonra sırtını Zoey’ye dönerek kısaca, “Stresli,” dedi.

“İkisi de stresli. Biz de öyle, değil mi?”

Lisette, “Stresli olmaktan çok yoruldum,” dedi.

“Ben de. Karşılığını böyle alacağımı sanmıyordum.”

Listte, “Hiçbirimiz bunu beklemiyorduk,” diye onayladı. Zoey birden,” Evdeki gümüşlerin sayısı belli mi?” diye sordu. “Ya da evdeki diğer şeylerin?”

Lisette dönüp Zoey’ye baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Hiç.” Genç kadının iri gözleri masum masum bakıyordu. “Sadece merak ettim.”

“Ses tonun hiç de merak eder gibi değildi.”

“Sadece bu eşyalara bakan birinin yanlışlıkla bir şey alıp eve götürmesinin çok kolay olduğunu söylüyorum.”

Lisette zarar gören enfiye kutusunu düşünüp güçlkle yutkundu.

“Ben bu evden hiçbir şey almadım.” Lisette’in aksanı baskı altında olduğu için bozulmuştu. “Almam da.”

Zoey sakın bir şekilde, “Ben alırdım,” diye yanıtladı.

“Ama ben almadım.”

“O zaman aptalsın. Bana sorarsan durum çok daha kötü bir hâl alıp o çok masum Amerikalı ve kaçık annesi

her şeye sahip olmadan elimizden geleni yapıp kendimizi güvenceye almalıyız.”

“Bir şeyler almamızı mı ima ediyorsun? Böyle bir şey yapamayız.” Lisette’in sesinde korku ve istek karışımı bir şey vardı.

“Kim bilecek ki? Kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı bir dünya ıvır zıvır ayıkladın. Burada daha önce görmediğimiz ne var?”

Lisette, “Değerli bir şey yok,” diye yanıtladı.

“Baktın mı?”

“Çok fazla temizlik yaptım, olsaydı fark ederdim.”

“Yazık.”

“Sence mahkemeyi kazanacak mıyız?”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Alex, Fred’in ona verdiği tavsiyeyi yok saydığını söylerse aksini nasıl kanıtlarız bilemiyorum. Bunu Gareth’a da söyledim ama o Fred’in kafayı yediğini kanıtlayabileceğimiz konusunda ısrarcı. Asıl sorun, benim öyle olmadığını düşünmem. Biraz bunak olabilirdi ama ne yaptığını kesinlikle biliyordu.”

Zoey parmağını kahvaltı masasının kenarına vuruyordu. “Dava yüksek mahkemeye taşınırsa masrafımızın günde elli bin olacağını biliyorsun, değil mi?”

“Ne!” Lisette korkmuş görünüyordu.

Zoey, “Her bir taraf için,” diye ekledi. “Mücadele edip kaybedersek onların masraflarını da ödemek zorundayız.”

“Bu doğru olamaz. Bizim o kadar paramız yok ki.”

“Bizim de yok.”

“Ama... Ama... Benim Gareth’la konuşmam gerek. Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi.”

“Donald da ağzını açmıyor ama muhtemelen korkuyor.”

Lisette, “Peki sen nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Sanırım birinin olaya analitik açıdan bakması gerekiyordu. Biraz araştırma yaptım.”

Lisette şaşırmış görünüyordu. Bu göz kamaştırıcı kadının analitik bir yanı olduğunu daha önce hiç düşünmemişti.

“Bunu yapmalarına izin veremeyiz. Bizi mahvedebilirler.”

“Tabii bu konuyu mahkemeye taşımak zorunda kalırlarsa ve tabii Abbey Andersen ve annesi onlara bırakılanı kabul edip savaşırsa.”

Lisette, “Ama bunu zaten yapacaklar!” diye bağırды. “Onu gördün. Umursamıyor gibi davranıyor ama zengin biri değil ve para isteyecektir. Kim istemez ki?”

Zoey, “Elbette,” diye onayladı. “O zaman seninle benim bir plan yapmamız gerekiyor, öyle değil mi?”

“Ne tür bir plan?”

“Bizimle uzlaşmayı onun için çekici hâle getirmek zorundayız. Bunu bizimkiler gibi sert sözlerle, tehditlerle yapmayacağız. Ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunacağız.”

“Onun üzerinde güç sahibi değiliz ki. Her şeyi reddedebilir.”

Zoey suratını kırıştırdı. “Bizim gücümüz annesinin bir rahibe olması. Manastırın parayı isteyeceği hakkında konuştuk ama gerçek şu ki rahibelerin yardımsever olması gerekir. Ben Abbey’nin... Abbey’nin de yardımsever bir kız olduğu izlenimine kapıldım.”

Lisette, “Benim bağıştan daha fazlasına ihtiyacım var!” diye bağırды. “Benim... Benim...” Genç kadın birden ağlamaya başladığında Zoey kolunu onun omuzlarına sardı.

“Hey, üzülme.”

Lisette burnunu çekerek, “Üzülmemek çok zor,” dedi. “Fred öldüğünde tüm dualarımızın cevaplandığını sanmıştım. Şimdiye o günden beri korkunç bir kâbusun içindeyiz.”

“Gerçekten şu evler yüzünden çok mu kötü durumda-sınız?”

“O kadar kötü durumdayız ki bizi hiçbir şey kurtarmaz. Düşün satabileceğimiz tek ev Papillon. Onu sattığımızda da ne kâr ediyoruz ne zarar. Gareth bunu son jetonu olarak görüyor. Ama ben Papillon’u çok seviyorum. O evi kaybetmek beni gerçekten çok üzer.”

Zoey, “Durumun bu kadar kötü olduğunu fark etmemişim,” diye cevapladı. “Zor durumda olduğunuzu ama bunun üstesinden gelebileceğinizi sanıyordum.”

“Umarım öyle olur.” Lisette burnunu bir kez daha çekerek devam etti. “Her şeyi mahvettik.”

Zoey, “Para bizim de çok işimize yarayacak,” dedi. “Don, Huysuz Deirdre’e sürekli nakit para veriyor. Kızları ona karşı dolduracağından korkuyor ama zaten babalarını kandıran yalancı ve plan peşinde olan kaltaklardan bahsediyoruz.”

Lisette, “Ben Deirdre’yi severdim,” diye itiraf etti. “İyi anlaşırdık.”

“Ah, evet.” Zoey suratını kıvrıttı. “İsteddiği zaman çok etkileyici bir kadın olabiliyormuş. Belli ki öyle. Ama ben bilemem, çünkü bana şu güne kadar hiç etkileyici gelmedi. Ancak boşandıklarında Don çok cömert davrandı. Her şey Deirdre’nin hatası olmasına rağmen cömert görünmek istedi.”

“Donald’ı gerçekten aldattı mı? Bana mutsuz olduğunu hiç söylemedi.”

“Spor hocasıyla flörtleşmiş. Hiç yatmadıklarını iddia ediyor ama buna kim inanır ki?”

“Kendini hep Donald’a ve kızlara adanmış gibiydi.”

Zoey öfkeyle, “O kadın sadece kendini düşünür,” diye cevapladı. “Alex’in Donald’ın avukatı olduğu düşünülürse Donald’ın Alex’i pek sevdiği söylenemez. Üstelik biz de oyuna kendi evimizde bir sıfır yenik başladık. Furze Hill bizim olursa o evi satıp kendimize yeni bir hayat kurarız diye düşünmüştüm.”

“Ama Furze Hill neden bizim değil de sizin oluyor ki?”

“Olsun demedim. Olmasını umuyordum dedim. Fred’in büyük oğluna daha saygın yaklaşacağını ummuştum.”

Lisette, “Fred hiçbirimize saygıyla yaklaşmadı ki,” diye yanıtladı. “Ya seninle ben? Onun için çok şey yaptık, şimdi aldığımızısa beşer bin, biraz gümüş ve asla takmayacağımız mücevherler.”

“Ölü bir kadının mücevherlerini takma fikri beni ürpertiyor. Mücevherler Liz Taylor’a ait olmasaydı hiç ilgilenmezdim.”

Lisette sulu bir şekilde gülümsedi.

Zoey, “Her neyse,” dedi. “Asıl önemli konu kayınpe-
derimizin tam bir aptal olması ve bizi içine düşürdüğü bu saçma durumu düzeltmek için bir şeyler yapmak zorunda olduğumuz. Ben hâlâ Abbey Andersen’a bize merhamet göstermesi için bir teklif yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Ama belki de sorunlarımızın geçici bir çözümü vardır.” Zoey, dalgın dalgın Lisette’e baktı. “Tavan arasında hiç aile yadigârı olmadığından emin misin?”

Lisette, “Tavan arası yok ki,” diye cevapladı. “Her şey boş yatak odalarında.”

“Fred’in kasası var mıydı? Vasiyeti ararken Don kasası olmadığını söyledi ama belki de Fred bunu saklı tutuyordur.”

Lisette, şüpheyile Zoey’ye baktı. “Olduğunu sanmıyorum.”

“Neden bakmıyoruz?” Zoey, kahvesini bitirip sandalyesinden fırladı. “Onun gibi yaşlı adamlar, ıvır zıvırlarını gizliyor olabilir. Ya da paralarını. Ya da elmas madeni gibi bir şeye olan paylarını...”

“Fazla coştun.”

“Hayal kurmak bedava.”

Lisette, “Bakılabilecek en iyi yer çalışma odası,” diye cevapladı.

“Don, çalışma odasında vasiyet ararken ona yardım ettim. Dürüst olmak gerekirse bayağı ürperdim. Sonuçta orada ölmüştü!” Genç kadın birden titredi.

Lisette mutfaktan çıktıkları sırada, “Bakılacak en iyi yer orası,” diye tekrarladı. Yaşlı adamın öldüğü odada bulunmanın onu da biraz ürküttüğünü itiraf etmeliydi. San-ki hâlâ orada, onları izliyor gibiydi. Ancak Zoey, belli ki korkusunu çabuk yenmişti. Genç kadın odayı ararken Ab-bey’nin hayran kaldığı deniz manzarası resmini kaldırdı.

“Lanet olsun. Ajan filmlerinde kasa hep resmin arkasın-da olur.” Zoey, Fred’in çalışma odasındaki düzinelerce res-mi tek tek kaldırdı, fakat hiçbirinin arkasında kasa yoktu. “Belki de zemindeki tahtaların altındadır.”

Lisette duvardan duvara uzanan halıyı göstererek, “Tah-talara bakmamız biraz zor olacak,” dedi. Genç kadın oyuk bir duvara montelenen dolabın kapağını açtığında gazete kupürleriyle dolu mavi bir dosya düştü.

“*Lanet şey!*”

Lisette dosyayı aldığı gazete kupürlerinin Magdalen Çamaşırhaneleri’yle ilgili olduğunu gördü. Kupürlerde ha-yatta kalanların adalet ve tazminat savaşıyla ilgili haberler vardı. Dosyayı hemen Zoey’ye uzattı.

Lisette öfkeyle, “Her şey bu yüzden oldu,” dedi. “O la-net takıntısı yüzünden!”

“Don’la buradayken bu kupürleri görmüştüm,” dedi Zoey. “O kızlar neler yaşadı hayal bile edemiyorum ama Fred, bu olaya takılı kalacak kadar aptal bir adam.”

Lisette, “İşler oraya kadar gelirse bu takıntıyı mahkeme-de nasıl kanıtlarız?” diye sordu.

“O kadar ileri gitmek istemeyiz. Çünkü biz beraber ak-siyon alabileceğimiz bir yol düşüneceğiz. Duygusal, muhte-

melen eşit derecedeki mantıksız kocalarımıza bel bağlamayacağız. Ama o sırada...” Zoey gözlerini kısarak odanın ucundaki başka bir dolaba gitti. “Buraya baktığımı hatırlamıyorum.” Genç kadın dolabın kapağını açtığında dolabın içinden bir yığın kitap, video ve DVD döküldü. Zoey, dökülen yığından kaçarken, “Ah!” diye bağırdı. “Yüce Tanrım!” Sonra yerdeki yığına baktı. “John Wayne, Clint Eastwood, Tommy Lee Jones. Maço erkekleri büyük çapta toplamış, değil mi?”

Lisette, “Kendini sert bir adam olarak düşünmek hoşuna giderdi,” diye cevapladı.

“Eşyalarını başka nereye gizlemiş olabilir?”

“Belki odasına koymuştur.”

Lisette, Fred’in yatak odasına sadece bir iki kez girmişti. Bunlar da Fred göğüs enfeksiyonu yüzünden yerinden kalmadığı zamanlardı. Odanın dekoru Ros hayattayken nasılsa şimdi de öyleydi. Tüm oda Fred’in kişiliğine ters düşen çiçekler, pembelikler ve renklerle kaplıydı. Makyaj masası Louis XV taklidiydi, yatağın üzerindeki çerçeveli resimde aynı döneme ait pastoral bir Fransız manzarası vardı.”

Zoey içeri adım atarak, “Tanrım,” dedi.

“Hoşuna gitmedi mi?” Lisette gözlerinde aniden oluşan haylazlıkla Zoey’ye bakıyordu.

Zoey korumacı bir ses tonuyla, “Pembeyi severim,” diye cevapladı. “Ama bu öyle abartı ki büyükannemin bile reddedeceği bir şey.”

Lisette kabullenerek, “Çok korkunç, değil mi?” dedi. “Sanırım Fred’e karısını hatırlatıyordu.”

“Yani zevksiz bir kadını.”

“Belki yaptıkları dönemde güzeldi.”

“Bundan şüpheliyim. Neyse. Kasaya odaklanalım.”

Zoey duvara monteli üç kapılı gardırobun ilk kapağını açtı. Gardırobun içinde düzenli bir şekilde asılmış yedi

gömlek ve yedi pantolon vardı. Dolabın hemen altına ise yedi çift ayakkabı dizilmişti.

“Ah. Kıyafetleri. Bu çok ürkütücü, tabii biraz da üzücü.”

Lisette dolabın ikinci kapağını açarken, “Burada gündelik şeyleri var. Eşofmanları, yürüyüş pantolonları... Çok da yürüyüşe çıkmazdı ama.”

Zoey, “Hey,” diye karşı çıktı. “Ben seksenlerime gelsem oturup insanların bana bir şeyler getirmesinden zevk alırmım. Spordan nefret ederim.”

“Gittiğin bir spor salonu var mı?”

“Bu vücudu nasıl formda tutuyorum sanıyorsun? Bu vücut bütün gün kışımın üzerine oturarak olmadı. Çalışmak zorundayım. Ben senin gibi doğuştan zayıf değilim.”

Lisette, “Ben de doğuştan zayıf değilim,” dedi. “Ama güzel besleniyorum.”

Zoey, “Ben de deniyorum,” diye cevapladı. “Ama zor bir şey.”

“Kendi yemeğini kendin yaparsan zor değil. Sorun günümüz insanları. Sürekli yemek kitapları almalarına rağmen hâlâ hazır gıda satın alıyorlar.”

“Çünkü bütün gün ocak başında beklemektense yapacak daha güzel işleri var.” Lisette, “Hayır,” diyerek karşı çıktı. “Yok. Yemek pişirmek yapabileceğin en önemli şey. Düzgün yiyecekler vücudunu dengede tutar. İnsanların kıyafetlere ve bilgisayarlara yiyeceklerden daha fazla para harcamaları çok saçma. Sardığı beden çok kötü olduğu sürece elbisenin pahalılığının ne önemi var?”

Zoey dik dik Lisette’e bakıyordu. “Daha önce hiç bu kadar Fransız gibi konuştuğunu hatırlamıyorum. Ama bildiğin üzere siz kurbağa bacağı bile yiyorsunuz.”

“Kurbağa bacağı çok lezzetlidir. Aynı tavuk kanadı gibi.”

Zoey, “İğrenç,” diye cevapladı.

“Demek istediğim, yediklerine daha fazla dikkat edersen spor salonunda daha az vakit harcarsın.” Lisette gardırobun son kapısını açtığında, “Aman Tanrım!” diye bağırdı.

“Ne? Ne var?”

“Elbiselerini saklamış.”

“Olamaz!”

“İyi durumdalar.” Lisette, parmaklarını elbiselerin ve pantolonların üzerinde gezdirdi. “Aslında çok da kötü değiller. Çok kaliteliiler.”

Zoey, “On yıldan fazla bir süredir orada bekliyorlar!” diye bağırdı.

“On yıl geçmiş ama elbiseleri atmamış. Tabii bu bir suç değil.”

Zoey, “Ama kadın öldü!” diye bağırdı.

“Belki de elbiseler ona huzur veriyordu.”

Zoey birden ürperdi. Ardından dizlerinin üzerine çöküp gardırobun içini daha yakından incelemeye başladı.

“Bak. Yarıları pantolonların arkasında kalmış.”

Lisette de diz çöktü. Ve o an iki kadın, otellerin yatak odasında bulunan kasaları andıran türden bir kasayla burun buruna geldi. Küçük, dikdörtgen kasanın üzerinde şifre girilmesi için tuşlar vardı.

Zoey, “Bak bak,” diye mırıldandı.

“İşte kasayı bulduk.”

Lisette ve Zoey birbirine baktı.

Zoey, “Peki şifresi ne?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bir düşün. Onun ilgisini ne çekerti? Neyi hatırlayabilir-di? Sonuçta yaşlı bir adamdı, şifresi çok da zor olmamalı.”

Lisette 1234’ü denedi fakat kasa açılmadı.

“Şerefsiz.” Zoey söylenirken tekrar dizlerinin üzerine oturup düşündü. “Doğum günleri? Kendi doğum günü, Don’un doğum günü, Gareth’in doğum günü?”

Lisette 0205 tuşladı. Bu Gareth'in doğum günüydü fakat hiçbir şey olmadı. Zoey, Don'un doğum gününü girdi yine bir değişiklik olmamıştı.

Lisette, "Umutsuz vaka," dedi. "Asla tahmin edemeyeceğiz, vaktimizi boşuna harcıyoruz, zaten muhtemelen içinde hiçbir şey yok."

Genç kadın Fred'in kendi doğum gününü girdiğinde kasa yine açılmadı.

Zoey birden, "Belki onun doğum günüdür," dedi. "Karasının doğum günü olamaz mı?"

"Ros'un mu?" Lisette gözlerini devirdi. "Doğum günü ne zamandı bilmiyorum."

"Ya da belki de yıl dönümleridir?"

"Onu biliyorum." Lisette 2111'i tuşladığında kasanın kapısı onları büyük bir şoka uğratarak açıldı.

Zoey ve Lisette kasanın içine baktığında içeride kırmızı deri bir kutu ve büyük kahverengi bir zarf olduğunu gördüler.

Lisette, zarfı alırken, "Aile sırları mı?" diye fısıldadı.

"Belki daha iyi bir şeydir?" Zoey, kırmızı deri kutuyu kaldırarak yavaşça açtı. Kutunun içinde iki düzine altın vardı. Genç kadın altınlardan birini alarak, "Bu da nesi?" diye sordu.

Lisette, "Külçe," diye cevapladı. "Belli ki parasının bir kısmını külçe hâlinde saklamış."

Zoey umut dolu gözlerle Lisette'e bakarak, "Gerçek altın mı?" dedi.

"Öyle görünüyor."

"Ne kadar eder?"

"Bilmiyorum. Ama son birkaç yıldır altının değeri epey arttı... Birkaç bin eder mi?"

"O kadarcık mı?" Zoey hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"İnternette kontrol edebiliriz."

“Zarfıta ne var?”

Lisette zarfı kasadan çıkarıp içini açtı.

Genç kadın, “Ah!” diye bağırdı. “Para.”

“Nakit mi? Ne kadar?”

“Bilmiyorum. Ben...” Lisette altı deste banknotu çıkarıp saymaya başlarken Zoey dikkatle onu izliyordu.

Lisette bir nefeste, “Tanrım,” dedi. “Otuz bin var. Bu parayı evde sakladığına göre delirmiş olmalı.”

“İşte ihtiyacın olan kanıt.” Zoey, banknotlara hızla göz atarak devam etti. “Ah, Lisette. Bazı yaşlılar nasıldır bilirsin. Bir yerlere nakit saklama gereği duyarlar. Bu paradan vasiyetinde bahsetmemiştii, değil mi?”

Lisette başını hayır anlamında salladı. “Sanırım bu para evdeki mal varlığına dâhil oluyor, değil mi? Yani bu da o lanet Abbey Andersen’in parası demek.”

Zoey, “Tabii bundan haberi varsa,” diye cevapladı.

“Olmak zorunda.”

“Nedenmiş o?”

Lisette dik dik Zoey’ye baktı.

Zoey, “Ona kim söyleyecek?” diye sordu. “Sen mi, ben mi?”

“Ama...”

“İçindekini almayacaksak kasa aramamızın ne anlamı vardı ki?”

Lisette, “Bilmiyorum,” diye yanıtladı.

“Bak... Bu para büyük bir değişiklik yapmayacak, değil mi? Ne senin için, ne benim için. Bu parayı aldığımızda bile sen ve Gareth hâlâ mortgage parası ödeyeceksiniz. Don ve ben hâlâ o adi evde yaşayacağız. Lanet olsun ki *biz de* kendimiz için bir şeyler hak ediyoruz. Ve hemen şu an hak ediyoruz. Amerikalılar er ya da geç vicdana gelse bile tüm sorunların çözülmesi yıllar alacak.”

Lisette özlemle zarfa ve deri kutuya baktı. O an genç kadının gözünün önüne kendi mutfak rafında yığın hâlinde duran bir tomar kırışmış zarf geldi. Gaz faturaları, elektrik faturaları, sigorta ödemeleri ve ödeyemediği daha birçok şey...

“Bunu alamayız.”

Zoey, “İkimiz de beşer bin alacağız,” dedi. “Yani Fred’in bize bıraktığını iki katma çıkaracağız. Bence bu yeterince adil bir hareket olur. Biz Huysuz Deirdre’den çok daha fazlasını hak ediyoruz. Gareth’la Don’a hiçbir şey söylemeyeceğiz, çünkü ağızlarından bir şey kaçırabilirler.”

Lisette, “Peki ya Suzanne?” diye sordu.

Zoey kibirli bir ses tonuyla, “Ne olmuş Suzanne’e?” diye sordu. “Bu savaşı kazanırsak onun da kaybetmemesi için elimizden geleni yaparız.”

Lisette başını yavaşça olumlu anlamda salladı.

Zoey, “Hadi ama,” dedi. “Biz bunu hak ettik. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

Lisette başını bir kez daha, bu sefer daha kuvvetli şekilde salladı.

“Bunca zaman ona sen baktın. Suzanne değil. Onu ben ziyaret ettim. Zamanının çoğunu bluzumun dekoltesine bakarak geçirse de tek kelime etmedim.”

“Benim de kalçamı cimciklerdi.”

“Bak gördün mü? Yaşlı adamlara hizmetin bir ödemesi.”

Lisette suratını buruşturdu.

“Var mısın, yok musun?”

“Tamam tamam, varım.”

Lisette zarftaki parayı tekrar aldı. Bu sırada Zoey de altınları bölüştürüyordu.

Zoey, “Hepsini almayacağız,” dedi. “Kaşa boş çıkmazsa altınlarını ve parasını burada sakladığını düşünüp kasanın varlığını mantıklı bulurlar.”

Lisette, “İyi fikir,” diye cevapladı.

Ve ikili gardırobun kapılarını kapatıp odadan dışarı çıktı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Yeni dairesine taşınmak her şeyi değiştirmişti. Abbey eşikten içeri adım atar atmaz buranın onun yeri, onun evi olduğunu hissetmiş ve burada sonsuza kadar kalmak istediğini fark etmişti. Daire, on yıl içinde, Ellen’la burada yaşadığı günden beri çok değişmişti. Hem bina hem dairelerin içi tekrar dizayn edilip güzelleştirilmişti. Açık mutfaklı salon eskisine göre daha büyük ve daha aydınlık görünüyordu. Yatak odalarındaki boş alanlar daha iyi değerlendirilmişti. Ve banyo... Abbey’ye göre banyo son noktayı koymuştu. Çünkü eski akrilik banyodaki sürekli damlayan duşakabinin yerini şık fayanslardan yapılmış düz ayak bir duş almıştı ki Abbey bu görüntüye ilk görüşte aşık olmuştu. Ek olarak, binanın arkasındaki aşırı büyümüş bahçe tekrar elden geçirilmişti; yerlere taş döşenmiş, yeşil alanlara meyve ağaçları ve çiçekler ekilmişti.

Abbey bir milyon yıl boyunca Mariposa’da çalışsa bile böyle bir ev alamazdı. Gücü ne kirasını ne mortgage taksidini ödemeye yeterdi. Ancak Pete, miras işi çözülene kadar ondan kira almayacağı konusunda ısrarcı olmuştu. Söylediğine göre Abbey’nin evi ondan alacak bir durumda olacağını umuyordu. Abbey daha önce San Francisco’da bir ev

alabilmeyi hiç düşünmemişti. Ancak dairesinde dururken şimdi isterse bu evin onun olabileceğini biliyordu. Ve Pete'nin söylediği gibi bunu hak etmişti. Öyle değil mi?

Pete çoğu şeyde hep haklı çıkardı. Neden düzgün bir aile hayatı olan ve babaları tarafından zaten bakılan Fitzpatrickler için üzülecekti ki? Suzanne'e gelince... Geçmişte zor günler yaşamış olabilirdi ama şimdi akıllı bir iş kadınıydı ve mirastan payını almıştı. Bu yüzden artık şikâyet edecek bir şeyi yoktu.

Abbey, bu benim hatam değil, diye düşündü. Onlarla ilgili hiçbir şey benim hatam değil. Fred evini kime isterse ona bırakır. Eğer beni sevmeseydi vasiyeti yırtıp atardı.

Genç kadın, annesi de aynı şekilde mi düşünecekti merak ediyordu. Onunla bu hafta sonu görüşecekti. Başrahibe Inez'den bir e-posta almıştı. E-postada Rahibe Benita'nın - Ellen'in yeni ismi buydu - cumartesi günü müsait olacağı yazıyordu. Abbey hem sevinmiş, hem gerilmişti. Nihayet annesiyle her şeyi konuşabilme fırsatını bulduğu için mutluydu ama Ellen'in nasıl tepki vereceğini düşünmek onu geriyordu. Özellikle de evlatlık alındığından haberi yoksa. Ellen ona bunu bildiğini ama ondan gizlediğini söylerse kendi ne tepki verirdi, emin değildi.

Abbey, hafta sonu yaklaştıkça omuzlarındaki sorumluluğun arttığını hissedebiliyordu. Genç kadın, kendini işine vererek bu konu üzerine çok düşünmemeye çalıştı. Buna, kısa bir süre sonra Los Angeles'ta düzenlenecek tırnak sanatı yarışması için bir internet sitesi üzerinde çalışmak da dâhildi. Geçmişte yarışmalara katılmayı her seferinde reddetmesine rağmen Pete'in ona pasif demesi, imkânsız hedefler koyduğunu söylemesi ve yeteneklerini kullanmadığını belirtmesi onu can evinden vurmuştu. Bu yarışmaya katılmak istememesinin sebeplerinden biri de San Francisco'dan ayrılmak istemiyor oluşuydu. Ancak İrlanda'ya ve

İspanya'ya gitmişken bu bahaneyi kullanması artık zordu. Tırnak sanatını seçtiği için doğru kararı verdiğini kendine (belki Ellen'ı da) kanıtlamak istiyorsa bir yarışmaya katılmak atılacak iyi bir adım olabilirdi. Eğer yarışmayı kazanırsa... Aslında o kadar ileri gidebileceğini sanmıyordu ama bu deneyim zahmete değermişti. Bu yüzden giriş için neler gerektiğini inceledi, internetteki online formu doldurdu ve kararını değiştirmeden gönder tuşuna bastı.

Abbey, Ryan Gilligan'la iletişime geçip nihayet annesiyle miras hakkında görüşeceğini söylemişti. Genç adamın sesinden mutlu olduğu belliydi, bir şeylerin ilerliyor olma ihtimali onu keyiflendirmişti. Abbey kendine, bunun bir ilerleme değil her türlü faturanın çıkacağı saatler olduğunu hatırlattı. Bu tüm avukatların hoşuna giderdi.

Abbey vasiyet, yarışma ya da fatura saatlerini düşünmeyi bırakmıştı. Genç kadının uçağı San Diego havaalanına sert bir iniş yaparken aklından geçen tek şey kötü havalarda uçmaktan ne kadar nefret ettiğiydi. Terminale doğru ilerlerken şiddetli yağmur hafiflemeye başlamıştı. Genç kadın kiralık arabasını şehir merkezinde bulunan ve bir odasını tuttuğu otelin önüne park ettiğinde hava neredeyse açmıştı.

Abbey resepsiyon masasına doğru yürüyüp otele giriş yaptı. Daha önce hiç görmediği resepsiyonist ona Old Hotel'e tekrar hoş geldiniz, diyerek karşıladı. Abbey, bunun sebebini biliyordu; annesini ne zaman ziyarete gelse Pacific Otobanı'nın yanında bulunan bu yerde kalırdı ve bilgileri otelin sistemine kaydedilmişti. Bu da resepsiyon masasında çalışan kişi yeni de olsa eski müşterileri bu şekilde karşılayabileceği anlamına geliyordu.

Abbey oda kartını alıp dördüncü kata doğru yol alırken resepsiyonist, "İyi günler," diye seslendi.

Genç kadın, araba parkına değil de kıyıya bakan bir odası olduğu için mutluydu. Bir iki dakika pencereden okyanusa baktıktan sonra kendi kendine bunun her gün gördüğü o lanet su olduğunu söyleyip valizini boşaltması ve işine gücüne bakması gerektiğini söyledi. Zaman kaybettiğini biliyordu, otelden Los Montesinos'taki Santa Ana Manastırı'na gitmesi bir saate yakın sürecekti.

Genç kadın, başrahibeye ikindide manastırda olacağını söylemişti, yani çok fazla vakti yoktu. Başrahibe Inez, nazik ve etkili bir kadındı. Ona ve Rahibe Benita'ya bir ziyaretçi odası ayıracağını ve paylaşacakları çok şeyleri olduğunu umduğunu söylemişti.

Abbey odasından çıkıp tekrar alt kata inerken umarım Başrahibe Inez'in dilediği gibi olur dedi. Annesiyle paylaşmaya ihtiyaç duyduğu o kadar çok şey vardı ki. Genç kadın, yaşadıklarının üstünden geçerken kalbi pır pır atıyordu. Pete'in (bunu isteyeceğini zaten biliyordu) onunla gelme teklifini kabul etmiş olmayı diliyordu. Ama Pete bunu teklif ettiğinde Ellen'la kendi görüşmeyi tercih edeceğini söylemişti. Pete buna biraz kırılmış gibiydi ama Abbey, Ellen'ın onu görürse hemen kötü bir şey olduğunu sanacağını söylemişti. Annesinin hemen kalkanlarını kaldırmasını istemiyordu. Ayrıca Claudia'nın Pete'in - kutsal bir rahibe de olsa(!) - eski sevgilisini görmesini onaylayacağından da emin değildi.

Pete, "Annenle konuşur konuşmaz beni arayıp görüşmenin nasıl geçtiğini söyle," diye emretmiş, Abbey ise tamam diyerek söz vermişti.

Genç kadın manastıra giden tozlu yolda ilerlerken Pete'i arama fikrini düşündü, fakat bu fıkirden hızla vazgeçti. Ellen (annesini hiç Rahibe Benita olarak düşünmemişti) onun annesi ve ailesiydi. Pete miraslarıyla yakından ilgilense de bu annesiyle ikisinin arasındaydı. Genç kadın, arabanın

radynosuna basıp çıkan istasyonu dinlemeye başladı. Radyoda Linda Ronstadt'ın *Jardín Azul* albümünden bir seçme çalıyordu. Geleneksel şarkılar Abbey'ye annesiyle Latin Amerika günlerinde bu şarkıları söylediğini hatırlatmıştı. Genç kadın, annesinin o zamanlarda görev aşkıyla çağrıldığını hissediyor muydu, merak etmişti. Abbey'yi bir yerde bırakıp rahibelere katılmayı dilemiş miydi? Ellen'in çalışmış olduğu çoğu sağlık tesisinde normal ekipler gibi dinî gönüllüler vardı. Abbey, o zaman onların hepsinin rahibe olduğunu fark etmemişti çünkü hepsi rahibe kıyafeti giymiyordu. Genç, güzel ve hayat dolu olan Rahibe Teresa kliniğe her gün kot pantolon ve ekoseli pamuk bluzla gelirdi. Abbey onun bir rahibe olduğunu gittikleri güne kadar fark etmemişti.

Ellen, Rahibe Teresa'nın hayatını yaşamak istemiş olabilir miydi? Abbey'le paylaştığı dağınık apartman dairesine gitmek yerine huzurlu manastıra dönmek istiyor olabilir miydi? Abbey, annem bunu düşünmüş olmalı, dedi. Ama bakacak bir çocuğu varken nasıl harekete geçebilirdi ki? Abbey ona içten içe kızmış mıydı? Abbey'ye o zamanlar sadece sevildiğini ve istendiğini hissettiyordu ama belki de ona öyle gelmişti. Ancak Ellen, Abbey için Kaliforniya'ya gelmişti ve Pete'le güzel bir ilişkisi vardı.

Abbey, büyükannesinin ve büyükbabasının ölümünün her şeyi hızlandırdığında karar kılmıştı. Ellen, o günden sonra inzivaya çekilmiş, belli ki bu onu Abbey ve Pete dâhil olmak üzere her şeyden vazgeçiren nokta olmuştu.

Genç kadın Ellen'in ona her şeyi söylediği günü hatırladı. Bunu, Abbey ona tırnak teknisyeni dersine katılıp arkadaşlarıyla eve çıkacağını söyledikten kısa bir süre sonra açıklamıştı. Ellen tırnak dersine surat asmış, ona sanat derslerini sormuş ve hayatını boşa harcayıp yanlış şeylere odaklandığını söylemişti. Abbey her şeyin bir sırası olduğunu

nu söyleyip öfkelenmiş, sıra özür dilemeye geldiğindeyse Ellen asıl bombayı patlatmıştı; hayatın onun için doğru olup olmadığını görmek için manastırda biraz zaman geçirmek istiyordu. Abbey annesinin bu kararı karşısında şok olmuştu ama o zamanlar bunun ikisinin de istediğini yapmaları için en kolay yöntem olduğunu düşünmüştü. Birlikte yaşamak klostrofobik bir hâl almaya başlamıştı. Abbey'nin çok sevmesine rağmen evden taşınmak istemesinin bir sebebi de buydu. Pete konusunda da çok üzülmüştü çünkü annesiyle onun birlikte bir gelecekleri olduğundan emindi. Ellen'in kararından kısa bir süre sonra Pete, Abbey'yi aramış, kahve içmek istediğini söylemiş ve Ellen'ı böylesine uzaklaştıracak ne yaptığını sormuştu. Bu, Abbey'nin cevaplayamayacağı bir soruydu.

Abbey, Pete'e yakın bir şekilde büyümüş olsa da ona bile ilk aylarda annesini nasıl özlediğini söyleyememişti. Ellen, bir aday olarak toplulukta kalmak istediğine karar verdiğini söylediğinde bile Abbey bunu bir heves olarak görmüştü. Pete'e beklemesini, annesinin geri döneceğinden emin olduğunu ve annesinin bu çılgın girişiminden dolayı ikisinden de destek isteyeceğini söylemişti.

Ama öyle olmamıştı. Ellen giderek daha fazla uzaklaşırken Abbey annesinin bu zaman boyunca bir değişikliğe ihtiyaç duyduğunu, daha ileri gitmek istediğini ve hemşirelik yeteneklerini geliştirmek için başka bir şehre taşınmaya karar verdiğini fark etmemişti. Manastırdaki rahibelerle bir bağı oluşmuştu ve belli ki bu bağ Pete'le olan bağından daha kuvvetliydi. Hatta bir zamanlar onunla arasındaki bağdan bile kuvvetliydi. Bunu fark etmek Abbey'yi derinden yaralamıştı. Annelerin çocuklarını her şeyin ve herkesin üstünde tutması gerekirdi. Ama bu Ellen için yeterli değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Annesinin diğer insanlara bakmak için bu kadar çok vakit harcıyor olmasının sebebi de

buydu. Abbey bu konuda hiçbir zaman boy ölçüşmemişti. Genç kadın, geleneksel İspanyol şarkıları yerini eğlenceli ve güncel bir şarkıya bırakırken kendi kendine düşündü; zaten kim Tanrı'yla boy ölçüşebilirdi ki?

Abbey yaklaşık elli dakika sonra manastır binasını gördü. Mimarisi, 1800'lerin başına dayanan bu bina merkezi bir bahçeyle çevrili, fabrika tarzı kerpiç bir manastırdı. O zamanlar rahibelerin çoğu buraya ya korunma ya da kurtulma amaçlı aileleri tarafından gönderilmişti. Manastır yaklaşık yetmiş yıl önce kapandığında bina tekrar onarıma girmişti. Yeniden bir grup rahibenin burada keşiş hayatı yaşamak, binayı restore etmek ve tekrar dizayn etmek istemesi ise 1950'leri bulmuştu. İç bahçenin düzenini korumuşlar, duvarları ve çan kulesini tekrar inşa etmişler ve Hermanas de Santa Ana'yı yani neredeyse elli rahibeyi barındıran bu topluluğu, kurmuşlardı. Bu sayı topluluğun ilk kurulduğu yıllara göre yüz kişi daha azdı ama yine de modern zamana göre oldukça büyük bir topluluktü. Abbey rahibelerin yaş ortalamasının yüksek olduğunu biliyordu. Şaşırtıcı derecede çok genç kadının inzivaya çekilmek için manastıra geliyor olmasına rağmen çok az kız daha sonrasında da kalıp onların bu hayat tarzını yaşamak isterdi. Abbey bu konuda onları suçlayamazdı. Kendisinin de bu hayata dayanamayacağını biliyordu.

Manastır duvarlarının dışında çıkıntılı bir çatısı olan küçük bir park alanı vardı. Abbey üç arabanın park etmiş olduğu bu alana, tozlu kırmızı bir Pick-up'ın yanına park ettikten sonra kiralık arabasından çıkıp kapıyı kilitledi. Tabii burada bir şeyin çalınma ihtimalinin çok düşük olduğunu düşünüp kendi kendine gülmüştü. Görebildiği kadarıyla yolun iki tarafı da boştu.

Abbey birkaç derin nefes alıp kapıdaki zili çaldı. Omurgasından aşağı bir ter damlasının indiğini hissedebiliyordu.

Bu ter gerginlikten miydi, yoksa demir çatı olmadığından yoğun güneşe mi maruz kalmıştı emin değildi.

Kapıyı açan Rahibe Esperanza'ydı. Abbey, bu uzun, siyahi kadını Los Montesinos'a son geldiğinde de gördüğünü hatırladı. Esperanza'nın üstünde manastır kıyafetleri olan kahve rengi bir etek, kahverengi bir ceket ve beyaz bir bluz vardı. Ellen kapalı bir topluluğa katılacağından ilk defa bahsettiğinde Abbey, uzun siyah tunikler ve peçeler giyeceklerini hayal etmişti. Ancak Ellen gülümseyerek Tanrı'ya şükür rahibelerin daha modern olduğunu ve Güney Kaliforniya sıcağında günü koyu siyah şeyler giyerek geçirmenin delilik olacağını söylemişti. Abbey nihayet manastır hayatıyla ilgili birçok önyargısını bir kenara koymuştu ama Ellen'in seçiminin Los Montesinos'ta kalıcı olarak yaşayacağı ve bu yerin zarif, korunmuş bahçesine çok nadir çıkacağı anlamına geldiğini düşünmeden edemiyordu.

Rahibe Esperanza, Abbey'yi terakota fayanslı koridorlardan küçük bir odaya götürdü. İçerisi mis gibi balmumu ve amber çiçeği kokuyor, dar cama karşı duvardaki kırmızılıklar ve mavilikler yansıyor. Odanın ortasında, tahta bir masanın etrafında iki sandalye vardı. İçinde suda yüzen nane yaprakları ve dilim limon olan bir sürahi, iki bardakla birlikte masaya düzenli bir şekilde yerleştirilmişti.

Rahibe, Abbey'yi odada yalnız bırakmadan önce, "Rahibe Benita kısa bir süre sonra burada olacak," dedi.

Abbey, sürahidен su alırken ellerinin titrediğini fark etti. Bardağına boşalttığı suyu yavaşça içerken rahatlamak istiyordu. Bu sırada odaya yaklaşmakta olan biri var mı diye kulaklarını dikmişti. Kapı, hiçbir ayak sesi çıkmaksızın aralandığında genç kadın bir yıla yakın bir süredir ilk defa annesini görüyordu.

Ellen odanın diğer ucuna gelirken Abbey ayağa kalktı. O da Rahibe Esperanza gibi kahverengi bir etek ve ceket

giymişti. Manastıra katılmadan önce canlı, ana renkleri giymeyi severdi. Fakat artık Ellen - Rahibe Benita - odaya girdiğinde insanların fark ettiği şey kıyafetlerinin canlılığı değildi. İlk dikkat çeken şey gülümsemesinin canlılığı ve mavi gözlerinden fışkıran zekâydı. Pürüzsüz yüzünde neredeyse tek bir çizik bile yoktu, yaşlanma karşıtı krem reklamlarında kanıt olarak rol alabilirdi. Abbey annesinin San Francisco'da yaşadıkları zamana göre çok az değiştiğini düşündü ama artık biraz daha durgun olabilirdi.

“Merhaba anne.”

“Merhaba Abbey.” Ellen kollarını açıp kızını kucakladı. Abbey birden annesinin eski zamanlarına dönüvermişti.

“Nasılsın?”

“Ah, çok fena değilim.” Abbey iş ve sosyal hayatının kısa bir özetini geçtikten sonra, “Ya sen?” diye sordu.

“Tanrı’ya şükür çok iyiyim. Seni son gördüğümünden beri birçok insanı duaya ve düşünmeye yönlendirdim. Birçok rahatsızlığı tedavi ettim, birkaç kesik diktim, yerinden çıkan omuzları yerine taktım.”

Ellen, manastırın revirinde çalışıyordu. Abbey, Tanrı’ya geç dönmesi ve bir kızının olmasına rağmen topluluğa bu kadar hızlı kabul edilmesinin bir sebebinin de Ellen’in hemşirelik yetenekleri olduğunu düşünmüştü.

“Ama buraya bunları konuşmak için gelmedin, değil mi? Benimle konuşmak istediğin başka bir şey var.” Ellen, gözlerini hiç ayırmadan Abbey’ye bakıyordu.

“Evet.” Abbey, soğuk suyundan bir yudum daha aldıktan sonra devam etti. “Ben... Ben nasıl başlayacağımı bilemiyorum.”

“En baştan başla.” Ellen’in yüzünde bir gülümseme belirdi. “Julie Andrews bunun başlamak için iyi bir yer olduğunu söylemez mi?”

Abbey bir kahkaha atı. “*The Sound of Music* burada zorunlu mu kılınıyor?”

“Rahibeleri her şeye çare bulan insanlar olarak gösteriyor. Ayrıca müzik güzeldir.”

“Tamam o zaman.” Abbey birden daha rahat hissetmişti. “Sanırım sana senin evlatlık edinildiğini bilip bilmediğini sorarak başlamak en iyisi.”

Abbey konuşurken gözlerini Ellen’dan ayırmıyordu. Cevabın evet olduğundan emindi ama annesinin yüzünde hiçbir duygu değişimi görememişti. Yanılıyor muydu merak etmeye başlamıştı. Ellen’ı ne diyeceğini bilemeyecek kadar şaşırtmış olabilir miydi?

Ellen uzun bir aradan sonra, “Bunu nasıl öğrendin?” diye sordu.

“Yani biliyordun?”

“Evet.”

Abbey yumruklarını öyle bir sıktı ki tırnakları avuçlarına batıyordu. “Hep mi?”

Ellen başını iki yana salladı. “Annem, babam hastalandığında söyledi.”

“Neden hiçbir şey söylemedin? Neden bana söylemedin?”

Ellen bir süre hiçbir şey söylemedi, Abbey annesinin kafasını toplamaya çalıştığını görebiliyordu.

“Başta büyük bir şok yaşadım. Babam çok hasta olduğundan bunu düzgün bir şekilde yönetebileceğim bir süreçte değildim. Sonra annem de hastalandı ve... Sanırım bu konuyu bir kenara koydum.”

“Yine de bana söylemeliydin.”

“Biliyorum.” Ellen’ın suratında pişmanlık vardı. “O zamanlar çok da iyi düşünebildiğimi sanmıyorum. Anneme bunu daha önce söylemediği için kızgındım. Oysa o dönemde insanlar evlatlık konularını bugünkü gibi açık açık

konuşamazlardı. Annem ve babamla bu konu hakkında konuşamadığım için hayal kırıklığı yaşıyordum. Sana söylemediğim için özür dilerim. Bunu başka birinden öğrendiğin için özür dilerim.” Ellen merakla Abbey’ye bakıyordu. “Doğrusu şaşırdım da. Sana bunu kim, ne zaman söyledi?”

Ellen, Abbey Ryan Gilligan’la görüşmesini ve İrlanda’da kalmasını anlattığında Ellen hareket bile edememişti. Abbey, annesinin yüzünü izlerken bardağından su içmeye devam ediyordu. Annesinin suratı bir kez daha ifadesizleşmişti, genç kadın annesinin çok hızlı düşündüğünü görebiliyordu çünkü çok iyi hatırladığı gibi gözlerinde hatırladığı gibi büyük bir yoğunluk ve parlaklık vardı.

Ellen nihayet, “Travmatik zamanlar geçirmişsin,” dedi.

Abbey, “Epey zorlu oldu,” diyerek onayladı.

“Ayrıca benim hakkımda çok şey öğrenmişsin. Benim bildiğimden daha çok.”

“Öyle mi?”

“Ben annemin ismini bilmiyordum.”

“Büyükkannemle büyükbabam sana söylemedi mi? Onlar bilmiyor muydu?” Abbey hayret içinde kalmıştı.

“Belki tam ismini biliyorlardır ama bilseler bile bunu benimle paylaşmadılar. Tek söyledikleri doğumda ölen bir anne olduğu.”

“Avukat Ryan Gilligan bana sen doğduktan kısa bir süre sonra öldüğünü söyledi. Sanırım bu çok da büyük bir fark yaratmaz ama...”

“Ama belki varlığını biliyordu.” Ellen yavaşça, “Dilly,” dedi. “Zavallı. Zavallı kız. Korkunç zamanlar olmalı. Nasıl hissettiğini hayal etsene.”

“Fred Fitzpatrick ona benzediğimi söyledi.”

“O zaman çok güzelmiş.”

“Fred de öyle söyledi. Ama yaşlı bir adam, klasik konuşuyor. Ayrıca ona benzemiyorum. Hatta biraz Fred’e ben-

zediğimi düşünüyorum. Çünkü kızı Suzanne'e çok benziyorum. Yani sana da."

Ellen gözlerini birkaç kez kırptırdı. "Biyolojik ailemle ilgili bir şey öğreneceğimi hiç sanmazdım. Annem bana söylediğinde onları merak etmiştim. Herkes eder. Ama onların kendi hayatları vardı ve onları bulmaya çalışmam için bir sebebim yoktu."

"Ama baban farklı hissediyordu."

"Nihayet."

Abbey, "Bu duruma kızıyor musun?" diye sordu.

"İlk öğrendiğimde bunları sindirmek biraz vaktimi aldı. Evlatlık edinildiğim için değil, bilmediğim için kızdım. Kendimi farklı bir insan gibi hissettim. Ama sonra... Sonra görevimi keşfettim ve başka hiçbir şey umurumda olmadı."

Abbey, bu doğru, diye düşündü. Çünkü Ellen'ın hiç tanımadığı gerçek annesini öğrendikten çok kısa bir süre sonra manastıra katılması tesadüften çok daha fazlasıydı.

"Anne..."

"Efendim?"

"Bu yüzden mi rahibe oldun? Yani... Annen bir manastırda öldü. Rahibeler ona kötü davrandı. Bir şeyleri telafi etmeye çalışmadığından emin misin?"

Ellen ürpermiş bir şekilde kızına baktı. "Elbette hayır. Annemin bir manastırda öldüğünü bilmiyordum. Tek bildiğim öldüğü ve ailesinin bununla başa çıkamadığı. Yaşananlar benim görevimi etkilemiş olabilir ama bu tam anlamıyla doğru değil. Ne kadar korkunç olsa da anneme olanları telafi etmeye çalışmıyorum."

"Şimdi bütün hikâyeyi biliyorsun, sence bu bir şeyi değiştirecek mi?"

Ellen tekrar konuşmadan önce bir süre sessizce düşündü.

"Geçmiş geçmişte kaldı. Bu konu hakkında yapabileceğim bir şey yok. Şimdi kendi hayatımı elimden geldiğince iyi bir şekilde yaşamak zorundayım."

“Yani manastıra katılmak bir çeşit... Kefaret değil?”

“Herkes biri beklenmedik bir şey yaptığında sebebini öğrenmek ister. Ama tek sebebi... Tek gerçek... Tanrı’yı bulmuş olmam. Bunun modern dünyada çok dindar ve tuhaf göründüğünün farkındayım. İnsanlar Hıristiyanlıktan çok, Yeni Çağ’da olanları kabul ediyor. Bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama hastanelerde çalıştığım bunca zaman, seninle gezdiğimiz bunca zaman hep bir şey arayışındaydım. Sonunda aradığım şeyi burada buldum. Yine de...” Ellen, yoğun bir şekilde Abbey’ye baktı. “Bunu yaptığım için, seni arkamda bıraktığım için çok üzgünüm.”

“Ah.” Abbey nefesini tuttu. Ellen, çağrıldığı görev için daha önce hiç özür dilememişti.

“Seninle bu konu hakkında konuşmalıydım.”

Abbey hiçbir şey söylemedi.

“Ama senin devam etmen gereken bir hayatın olduğu noktasından olaylara baktım. Arkadaşların sana aynı evde kalmayı teklif etmişti. Sanat ve tırnak dersleri alıyordun. Kendi kararlarını kendin veriyordun ve ben, hayatını bensiz yönetebileceğin konusunda sana güvenmiştim.”

Abbey, “Ben de öyle,” diye cevapladı. Annesinin bu kararı yüzünden ne kadar canının yandığını bilmesini istemiyordu. Zaten artık bunun bir önemi de yoktu.

“Ve haklı çıktım, sen kendi kendine çok iyi bir iş çıkardın.”

Abbey annesine gönderdiği e-postalarda kısa kısa yazar, hayatında olan iyi şeyleri anlatırdı. Ona göre birini sık sık endişelendirmenin dua etmesinden başka bir işe yaramayacaktı.

“Genel anlamda ben... Harikuladeyim.” Abbey, Ryan Gilligan’ın ifadesini kullanırken kendi kendine gülümsedi. “Ama şimdi düşünmem gereken başka şeyler var. Sen, ben ve Fitzpatrick hakkında.”

Ellen, “Bay Fitzpatrick konusunda güzel iş çıkardın,” dedi. “Seninle gurur duyuyorum.”

“O öldü anne. Çok da iyi bir iş çıkarmadım.”

“Ama sen doğru şeyi yaptın. Sen onunlaydın. Kalıp ailesine neler olduğunu anlatmakta doğru şeyi yaptın.”

“Ben de o zaman tam olarak böyle düşünüyordum. Tabii miras işi ortaya çıktığında... Keşke daha önce davranmış olsaydım.”

“Bunun onlar için büyük bir şok olduğundan eminim.”

“Benim kadar şaşırmadılar.”

“Aslında... İzin ver de net anlayayım. Fred, evi bize bıraktı ama ailesi öfkeli ve biz her şeyden vazgeçmezsek mahkeme açıp mirası iptal ettirecekler, öyle mi?”

Abbey başını evet anlamında salladı. “Sanırım onları suçlayamam. Bizim varlığımızdan bile haberleri yoktu sonra birden ortaya biz çıktık! Şimdi altın değerinde gördükleri bir şeyi biz alıyoruz.”

“Peki sen bu konuda nasıl hissediyorsun?”

Abbey uzaklara baktı. “Başta onlar için çok üzülmüşüm. Suçlu hissetmişim. Ama...”

Ellen kızının devam etmesini bekledi.

“Ama şimdi düşünüyorum da... Neden olmasın, anne? Dilly’ye olanlar çok korkunçmuş. Babanın bunu... Bu telefiyi neden istediğini anlamak hiç de zor değil. Kendi sorumluluklarına sahip çıkabilseydi, onu ve bebeğini - yani seni - bırakmasaydı hem onun, hem bizim hayatımız çok farklı olacaktı. Onunla evlenebilirdi!” Abbey, Dilly’yi öğrendiğinden beri farklı olaylar yaşadığından, annesi İrlanda’da Dilly ve Fred tarafından büyütülseydi hayatının nasıl olacağını hayal etmeden duramıyordu. Sonra da her zamanki gibi büyükannesi ve büyükbabasının Ellen’sız ne yapacağını merak etti.

Ellen, “Benim manastırda olmam hakkında ne düşündü?” diye sordu.

“Bilmiyor.”

“Ona kimse söylemedi mi? Neden?” Ellen şaşırmıştı.

“Ryan Gilligan seni aramaya geldiğinde sana evlatlık verildiğini söyleyip söylemediklerini bilmiyordum. Ona böyle bir bilgi veremezdim. Seni ve rahibeleri yargılamasını istemedim. Ayrıca inzivadaydın, bu yüzden ona seninle iletişime geçemediğimi söyledim. İrlanda’ya gitmeyi, işlere bir göz atmayı, neler olduğuna bakmayı düşündüm. Böylece onunla iletişime geçmek isteyip istememe kararını sana bırakacaktım. Bay Fitzpatrick’in önümde öleceğini hiç düşünmedim.” Abbey’nin sesi birden titremeye başladığında Ellen sempatik bakışlarla ona bakıyordu.

“Elbette edemezdin.”

Abbey devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Ama şaşırmayacağın üzere ailesi senin bir rahibe olduğunu söylediğimde köpürdü. Bunu kötü sebepler için gizli tuttuğumu, tüm parayı manastıra vereceğini düşündüler.”

Ellen, “Aslında çan kulesinin onarıma ihtiyacı var,” diye mırıldandı.

“Anne!”

“Ne?” Ellen’in ifadesi oldukça masumdu.

“Ben sanmıştım ki...” Abbey bir an tereddüt etti. “Ben, mirası kabul etmenin yanlış olacağını düşüneceğini sanmıştım.”

“Gerçekten mi?” Ellen, kızına ilgiyle baktı. “Yani *sen* bunun yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ben ne düşüneceğimi bilemiyorum. Başta aileye karşı sempati vardı, Bay Fitzpatrick’in korkunç bir hata yaptığını düşündüm. Ama sonra iki oğlu bana çok kötü davranmıştı, senin bir çatlak olduğunu ve babalarını benim öldürdüğümü ima etti.”

Ellen, “Şaka yapıyor olmalısın!” diye bağırdı.

“Öldürme konusunda gerçekten ciddiler mi bilmiyorum ama çirkin suçlamalarda bulunuyorlar. Kız kardeşleri Suzanne ise çok tatlı, sürekli onların yaptıklarını telafi etmeye çalışıyor.”

“Belli ki onunla anlaşılmışsın.”

Abbey, Ellen’a Girona’ya gittiğini söylediğinde annesi ona şaşkınlıkla baktı.

“Sen hep iyi bir gezgin oldun. Onunla bir süre kaldığına göre gerçekten ilginç bir kadın olmalı.”

“Erkek kardeşleriyle arasında düşmanlık var. Bize bırakılanı almamız gerektiğini düşünüyor. Aynı avukatlar ve Pete gibi.”

“Pete elbette öyle düşünecek.”

“Asıl konu anne... Şartlar bunları öğrendiğimden beri çok değişti.”

“Nasıl?”

Abbey Pete’nin ona bir daire aldığını açıkladı.

Ellen, “Ne yaptı!” diye bağırды. “Aklını mı kaçırmış?”

“Bana ilham vermek için yaptı. Haklarım için savaşmaya başlamam için.”

“Hımmm.” Ellen’ın bakışları birden sertleşmişti.

“Benim çok pasif olduğumu düşünüyor.”

Ellen düşünceli görünüyordu. “Fitzpatrick’in oğullarıyla savaşmak, oldukça aktif olduğunun kanıtı.”

“Ben savaşmak istemiyorum ki. Ama o yaşlı adamın bu yaptığının bir sebebi olduğunu düşünmeye başladım. Ayrıca elimde değil, o daireyi çok seviyorum.”

Ellen, “Geçmiş arkanda bırakmak zorundasın,” dedi.

“Asıl konu bunun geçmiş olmaması anne. Ev yenilenmiş, artık çok farklı. Tam bana göre ve... Hayatımda güzel bir şeyleri hak ediyorum.”

Ellen, “Neden?” diye sordu. “Çok... Harikulade olduğunu söylediğini sanıyordum. Yanlış giden bir şeyler mi var?”

Abbey suratını ekşitti. Bir çocuk vardı...” Abbey annesine Cobey’yi anlattığında Ellen’in gözleri karardı.

“Yaşadıkların için üzgünüm. Sana çok kötü davranmış.”

“Biliyorum.”

“Evi almak ya da en azından parayı almak onu biraz geri getirecek gibi, değil mi?”

Abbey, “Kısmen,” diye onayladı.

“Tabii Kilise her zaman hayata karşı diğer yanağımızı da çevirmemizi söyler.”

“Ben o konu hakkında çok ikna olmuş değilim. Ben diğer yanağımı çeviremem. Pete beni kira çukurundan çıkarıp bir anlaşma yaptı. Ona borçlandım. Bu seferki büyük bir borç. Ona bu şekilde borcumu ödeyebileceğim.”

“Eminim kendime hiçbir şey alamayacağımın farkındasındır. Burada kimsenin kişisel bir varlığı yok. Dolayısıyla büyük bir mirası koyacağım banka hesabım da olmayacak. Ben bu mirası kabul edemem. Hepsini manastıra vermek de doğru olmayacaktır. Aslında ben kendi hakkımı sana vereceğim.”

“Gerçekten mi?” Abbey şaşırmıştı.

Ellen, “Elbette,” diye cevapladı. “Tabii istersen çan kulesinin bakımı için bir bağışta bulabilirsin.”

“Her şeyi benim almam gerektiğini söylediğine inanmıyorum.”

“O adam bize bir şey bırakmak istediye ve sen almak istiyorsan mantıklı sonuç benim payımı da alman.”

“Ama...”

“Ama ne?”

Abbey, “Bu büyük bir meblağ,” diye cevapladı.

“Ee?”

“Bu doğru olur mu bilemiyorum.”

“Neden?”

“Ben...” Abbey bir an düşündü. “Aile bunu hak ettiğimi düşünmüyor. Ben babalarına hiç bakmadım.”

“O da bana bakmadı.”

“Anne!” Abbey şok olmuştu. Ellen, Fred’i yargılamaya başlamıştı ki normalde kimseyi yargılamazdı. En azından manastıra katıldığından beri.

“Kullandığın argüman bu, değil miydi?”

Abbey konuşmadan önce suyundan bir yudum aldı. “Aslında avukatların kullandığı argüman Bay Fitzpatrick’in parasıyla istediğini yapma hakkı olduğu.”

Ellen, “Bunu çok iyi biliyorum,” diye cevapladı. “Bazen başışçılar bize miras bırakır. Aileler de bu durumdan hiç memnun olmaz. Sence bir rahibe olmasaydım onlar için bir şey değişir miydi?”

Abbey, “Emin değilim,” diye cevapladı. “O zaman bu onlar için çok daha zor bir mücadele olurdu. Bir rahibe olduğunu bilseydi Fred’in sana hiçbir şey bırakmayacağını söylüyorlar, çünkü Dilly’ye bu kadar kötü davrananlar da rahibeymiş.”

Ellen, “Mantıklı,” diye cevapladı.

“Biliyor musun, Bay Fitzpatrick’i onu gördükten beş dakika sonra sevmiştim. Ama kendi çocukları onu seviyor muydu, emin değilim. Yine de keşke bize bu kadar çok şey bırakmasaydı diyorum. O zaman her şey daha kolay olabilirdi.”

“Fazla cömert davranmış.”

“Bu konuda konuşabileceğimizi söylemeye çalıştım. Ama Gareth ve Donald babalarına çok öfkeli. Beni sevmiyorlar, hele seni hiç sevmiyorlar. Hiçbir şey almamamız gerektiğini düşünüyorlar. Bize yirmibeşer bin teklif ettiler. Kabul etmem gerekirdi ama seninle konuşmadan kabul edemezdim. Ama bu parayı almazsam mahkemeye gideceklerini söylediler ki sanırım şimdi bunu yapıyorlar.”

“Bazen Tanrı erkekleri yaratırken tatildeymiş gibi hissetmeden edemiyorum. Bizi duygusal olmakla suçluyorlar ama kafalarına bir şey taktıklarında beyinlerinin inatçı kısmıyla düşünmeye başlıyorlar. Kazan ya da kaybet durumu geliyor ve kaybetmekten nefret ediyorlar.”

Abbey, “Tanrı’nın tüm çocuklarını eşit sevdiğini sanıyordum,” dedi.

“Onları tasarım kusurlarını kabul ederek de sevebilirim.”

Abbey gülmeden edemedi. “Bazen gerçekten sıradan bir insan gibi davranıyorsun.”

“*Ben* zaten sıradan bir insanım.” Ellen gücenmiş görünüyordu ama sesinde bir kahkaha yok değildi. “Günlerimi burada geçiyorum diye mantığımı kaybetmiş değilim.”

“Sıkılmıyor musun?”

“Sıkılamayacak kadar çok meşgulüm.”

“Dua etmekle mi?”

“Revirde çalışıyorum, inzivalarda rahibelerle çalışıyorum. Yapacak çok şey var. Ama yaşadığımız asıl çıkmaz, hakkında dua etmek zorunda olduğumuz bir şey olması. Bay Fitzpatrick’i... Babamı onurlandırmak istiyorum.” Ellen odaya girdiğinden beri ilk defa kararsız görünüyordu. “Onun isteklerini yerine getirmek istiyorum ama ailesinin durumunu da anlayabiliyorum.”

Abbey çekinerek, “Belki onlara yarısını teklif edersek orta yolu buluruz. Hem Bay Fitzpatrick’in isteğini yerine getiririz, hem onlara çok şey vermiş oluruz.”

“Bu bana çok mantıklı geldi.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet evet.”

“Herhangi bir yolu kabul etmeyi kesinlikle reddedeceğini sanıyordum. Hem benim için hem de senin için.”

“Dünyevi her şeyi reddetmiş olabilirim ama bu senin de reddetmek zorunda olacağın anlamına gelmiyor.”

“Ama ben Fred’i tanımıyorum ve bu çok fazla para.”

“Bu kadar paranın olması seni huzursuz mu edecek?”

Abbey, “Eğer hepsini daireme harcarsam hayır,” diye yanıtladı.

“Ah evet, şu daire.” Ellen düşünceli görünüyordu.

“Sence bunu istemek yanlış mı?”

“Bence yanlış olan Pete’nin o evi alıp seni zor bir duruma sokmuş olması. Ama bu tamamen başka bir konu. Bence Fitzpatricklerle orta yolu bulmaya çalışmak zorundasın. Sonra da Pete ve daireyle ilgili ne yapmak istediğine karar vermelisin.”

“Anne, maneviyatı gelişmiş bir kadın için maddi dünyaya karşı hiç de fena değilsin.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.”

“Ah, tamam.”

Ellen, “Ben dua edeceğim,” diye ekledi. “Dilly için de edeceğim.”

“Onu tanımak ister miydin?”

“Elbette. Bu, büyükannele büyükbabana karşı duyularımı değiştirmezdi ama... Evet, sanırım herkes nereden geldiğini bilmeli. Fitzpatrickler şu an çok güç insanlar da olsa var olduklarını bildiğim için mutluyum.”

“Bence durum daha karışık bir hâl alırsa olmayacaksınız. Donald ve Gareth, uzlaşmaya sıcak bakacak mı hâlâ emin değilim.”

Ellen, “Dua edeceğim,” diye tekrarladı.

“Sanırım duadan daha pratik bir şeye ihtiyacımız var. Çünkü bu konuda iyi olduğunu biliyorum.”

“Diğer rahibelerin desteğini de alacağım. Hepimiz dua ettiğimizde Tanrı bizi duyacaktır.”

“Umarım dinliyordur.”

“Tanrı bizi her zaman dinler.”

“Duanı eksik etme. Gökyüzünden yıldırım olarak gelen bir cennet mesajı görürsem bu gerçekten tuhaf olacak.”

Ellen, “Bir yıldırıma ihtiyacımız yok,” diye yanıtladı.

“Ama o zamana kadar teklifte bulunup savaşılmaya devam edeceğim.”

Ellen ayağa kalkarak, “Evet,” dedi. “Şimdi dönmem gerek.”

“Hemen mi?” Abbey saatine baktığında bir saatin geçmiş olduğunu gördü. “Biraz daha vakit geçiremez miyiz?”

“Lectio Divina zamanı. Kutsal okuma. Bu, arka arkaya okuyacağım dualar için iyi bir ruh hâline girmeme yardımcı olacak.”

“Bir saniye de olsa daha dünyevi olamaz mısınız? Benimle iletişime geçerlerse ve sana söylemem gereken bir şey olursa... Ne yapacağım? Başrahibe kısa süre içinde tekrar görüşmemize izin verir mi?”

“E-posta atabilirsin. Başrahibenin koşullar dâhilinde orta yolu bulacağına eminim. Ne olursa olsun onunla konuşacağım, neler olduğunu öğrenecek. Bizi anlayacaktır. O da dua edecektir.”

Abbey hayal kırıklığı içinde annesine bakıyordu. “Muhtemelen imzalayacağın şeyler olacak. Payını bana versen, ben Fitzpatricklerle anlaşsam bile ev ikimize kaldı. Evrak işleri olacağına eminim. Bunları görmezden gelemezsin.”

Ellen kasvetli bir şekilde, “Modern dünya hep evrak işi,” dedi. “Belki beni Tanrı’nın kollarına atan da doldurmak zorunda olduğum o evraklardır.”

Abbey bir kahkaha attı.

“Seni gülerken görmek çok güzel. Seni ilk gördüğümde epey moralsizdin.”

“Hâlâ moralsizim. Ama...” Genç kadın etrafına baktı. “Ama... Burada gergin durmak zor.”

“Biliyorum.”

“Güzel bir hayat.”

“Ama her şeyin yolunda olduğunu söylerken doğruyu söylüyorsun, değil mi? Ara sıra aldatan erkek arkadaşlara rağmen her şey yolunda, değil mi?”

Abbey, “Sanırım,” diye yanıtladı. “İyi arkadaşlarım var, işimi seviyorum.”

“Tırnak yaparak hayat kazanabileceğini kim düşünürdü?” Ellen, sesindeki şüpheyi saklayamamıştı.

“Bence sen de şu tırnak bakımına bir uğramalısın.”

Ellen mükemmel şekildeki sade tırnaklarına baktı. “Belki de tırnaklarımıza azizlerin portrelerini yapmalısın.”

Abbey bağırmamak için kendini zor tutarken Ellen soru soran bakışlarla ona bakıyordu.

Abbey, “Aklıma birden *Two Mules for Sister Sara* geldi,” dedi. “Shirley MacLaine ve Clint Eastwood’un oynadığı o filmi hatırladın mı? O da filmde rahibeydi?”

Ellen, “Rahibe gibi davranıyordu,” diye hatırlattı. “Ama hatırladığım kadarıyla bir fahişeydi. Umarım karşılaştırma yapmıyorsundur.”

Abbey, “Elbette yapmıyorum!” diye bağırdı. “Ama bu kelimeyi senden duymama biraz şaşırdığımı bilmeni isterim.”

“Saçmalama. Kliniklerde çalışırken fahişelerle ilgili birçok sorunu çözmek zorunda kalıyordum. Hatta burada bile hâlâ aynı sorunların üstesinden gelmeye çalışıyoruz.”

“Bir rahibe olamayacak kadar dünyevi olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

Ellen bir kahkaha attı. “Rahibelerin ne kadar dünyevi olabildiğini bilsen şaşarsın.”

“Dünyevi, maddi, manevi... Tüm modların dâhil olmak üzere hayatta işler nasıl yürür, bir fikrin var mı?”

“İşler hep en sonunda nasıl hayırlı olacaksa öyle yürür.”

Abbey, “Belki peri masallarında öyledir,” diye mırıldandı.

“Tanrı’nın planlarına güven, Abbey. Tanrı’ya güven.”

Abbey gitmeden önce annesine sarılırken yüce bir güce inanan insanların bu cümleleri çok uygun bulabileceğini düşündü. Ancak onun gibi hayatın rasgele olaylar serisinden ibaret olduğunu düşünen biri için dünyadaki tüm inançlar birleşse bile ufacık bir değişiklik yapamazdı bu sözler.

Otuzuncu Bölüm

Abbey ertesi gün eve vardığında öğlen olmuştu. San Francisco'da hava gri ve nemli olmasına rağmen kendi daire-sine yürüyor olmak onu mutlu ediyordu. Ne olursa olsun bu evi seviyordu. Eskiye takılıp kalmamıştı, kendine bir gelecek kuruyordu. Hiç tanımadığı büyükbabasından iki milyon dolarlık bir evin miras kaldığı bir gelecek. Böyle şeyler hep olurdu. Tamam, hep olmuyordu ama insanlar bazen tanımadıkları akrabalarından para alıyordu. O neden almayacaktı ki?

Genç kadın oturup Ryan Gilligan'a bir e-posta yazdı. E-posta'da annesiyle birlikte mirasın yarısından vazgeçmeye hazır olduklarını yazmıştı. Gönder tuşuna basarken bile bunun Fitzpatrick kardeşlerin ciddi bir şekilde düşünmesi gereken bir teklif olduğunu düşünüyordu. Tabii Pete'in, kardeşlere vereceği parayı duyduğunda çıldıracağını da düşünmeden edemiyordu. Ama temelde, hakkı olan her şey onda kalacaktı; potansiyel zenginliklerini feda eden Ellen'di. Zaten potansiyel bir zenginlik artık annesi için bir şey ifade etmiyordu. Bu onun için çok da büyük bir fedakarlık değildi.

Abbey o öğleden sonra Solí'yle, çalıştığı galerinin yakınındaki bir kafede buluştu. İrlanda'dayken hem ona hem

Vanessa'ya mesaj atıp Fitzpatrickleri ve Fred'in ona mirasta pay bıraktığını anlatmıştı ancak çok fazla bir şey söylememişti. Solí, Abbey'nin Facebook duvarına yazmış ve bu büyük mirası öğrenmek için sabırsızlandığını söylemişti. Elbette bu da Abbey'nin potansiyel zenginliğiyle ilgili bir çok şakacı yoruma sebep olmuştu. Abbey'nin yanıtı da şakacıydı - öylesine tanıdığı insanların ona kalan mirasın gerçek büyüklüğünü bilmesini istemiyordu - ancak şimdi, Solí'yle kahvesini içerken olan biteni tüm ayrıntısıyla anlatmıştı.

"Ciddi olamazsın!" Solí'nin iri, kahverengi gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Sen ve annen için ailesini bir kenara mı attı? Film gibi!"

Abbey, "Ben böyle düşünüyorum," diye yanıtladı. "Ama Hollywood'da işler biraz daha hızlı çözülüyor. Bizimki biraz uzun sürüyor ve hoş bir deneyim olduğu söylenemez."

"Hayır, ben sonuca bakıyorum. Mirasçı olduğunu düşünmek muazzam."

"Aslında kendime hiç böyle bakmadım. Birinin mirasçısı olmak kulağa çok hoş geliyor, değil mi?"

"Hem de nasıl..." Solí heyecanlı görünüyordu. "Ama sen bunu hak ettin, Abbey. Buna inanmak zorundasın."

"Asıl problem yaratan konu da bu. Herkes böyle düşünmüyor."

"Yaşlı adam neden seninle annene de bakmasın ki? Daha önce sorumluluklarını bir kenara bırakmış. Artık yetişkin olmanız yaşananları unutması gerektiği anlamına gelmiyor."

"Daha önce hiç böyle düşünmemiştim ama doğru söylüyorsun."

"Gidip hakkın için savaşmalısın, kızım. Annenin hakkını neden ortaya koyduğunu anlayabiliyorum ama sen zengin hissetmenin keyfini çıkarmalısın."

Abbey, “Henüz zengin değilim,” diye yanıtladı. “Ola-
cak mıyım emin de değilim. Ama güzel bir hayal.”

Aslında bu, bir hayalden fazlasıydı. Abbey ertesi gün
Pete’i aradığında Pete böyle söylemişti. Bu onun hakkıydı.
O ve Ellen onlara bırakılanın yarısından vazgeçerek inanıl-
maz bir cömertlik yapıyordu.

“Annenin parasını sana verebileceğini düşünmüştüm.”
Abbey, Pete’nin bu söylediğinin üzerine aslında başta böy-
le olduğunu ama sonra hakkını Fitzpatricklere devretmeye
karar verdiğini belirtti. Bunu da avukatların en iyi gördüğü
yöntemle yapacaktı. Pete, daha düşük bir teklifle uzlaşabi-
leceğini söylese de Abbey bunun bir uzlaşma süreci olma-
dığını söyledi. Pete ise gülüp hayatın uzlaşmaktan ibaret
olduğunu ama onun için mutlu olduğunu belirtti.

Abbey Pete’nin endişelenmek yerine mutlu olduğuna se-
vinmişti. Pete’i gülümserken görmek çok güzeldi.

Genç kadın telefonu yeni kapatmıştı ki telefon ekranın-
da Ryan Gilligan’ın ismini gördü.

“Merhaba Ryan.”

“Selam, e-posta’nı ve teklifini gördüm. Ama başta sana
söylemek istediğim bir şey var.”

“Nedir?”

“Alex’le konuştum, Fitzpatrick’lerle iletişime geçecek-
tik ama biz onlara ulaşmadan bir e-posta aldık. Lisette ve
Zoey Fitzpatrick’ten bir e-posta geldi.”

“Ah, öyle mi?”

“Onların da bir teklifi var. Sana ve annene yüzer bin
teklif ediyorlar.”

“Öyle mi?” Abbey çok şaşırmıştı. “Sence Donald ve Ga-
reth’in bundan haberi var mı? Ya da Suzanne’in?”

“Bence bu eşlerinin işi.”

“Ama bu bizim teklifimizden daha kötü. Bununla bir
daire bile alamam.”

“Ah. Demek planın buydu.”

Abbey, Pete’nin ona aldığı daireyi ve Pete’nin bu daireyi satın almasını ne kadar istediğini anlattı.

“Zoey ve Lisette neden bu kadar az bir parayı kabul edeceğimizi düşündü ki?” Abbey bunu söylerken birkaç hafta önce böylesine bir paranın düşüncesiyle bile mutlu olabileceğini fark etti.

“Sanırım sizin için yeterli olacağını düşündüler. Çünkü başta her şeye karşı fazla mahcuptun.”

Abbey, yaşanan her şeyi kendine hatırlatarak, “Artık mahcup değilim,” dedi. “Annemle konuştum. Mirası kabul edersem cennete giremeyeceğimi söylemedi. Ayrıca onlara adil bir pay bırakıyoruz. Bence çok mantıklı davranıyoruz.” Genç kadın endişeyle ekledi. “Sence de öyle değil mi?”

“Kesinlikle. Alex yarın senin teklifini iletecek, sonra oradan ilerleyeceğiz.”

Abbey, “Tamam,” diye yanıtladı. “Umarım evet derler ve herkes mutlu olur.”

“Toplu mutluluk. Celtic Hukuk’un ana amacı budur.”

Aileye Ellen ve Abbey’nin teklifini e-posta aracılığıyla ileten Alex Shannon olmuştu. Alex, aynı e-postayı herkese gönderip Donald ve Gareth’ın Fred’in mirasına karşı çıkma sürecinde ellerine geçecek paranın kaçınılmaz şekilde erteleneceği konusunda uyarıda bulunmuştu. Fakat Abbey’nin teklifini kabul ettiklerinde her şeyi hızlandırmak için elinden geleni yapacaktı.

Suzanne birkaç dakika önce Jaime Roig’ten bir telefon almış ve Mirador Oteli için rakip bir konsorsiyumun sıkı bir teklifte bulunduğunu söylemişti. Genç kadın hemen telefonu alıp Donald’ı aradı. Abbey ve annesi oldukça yüce

davranmıştı, kardeşleri daha fazla kargaşa yaratmadan bu teklifi kabul etmeliydi.

Ancak Donald, “Ben bu duruma hiç sevinmedim,” dedi. “Neden?”

“Malın yarısı diyorlar. Ama evin içinde bilmediğimiz birçok eşya var, eşyalar çok değerli olabilir.”

“Ne olmuş? Eşyaları bölmek için de anlaşılabileceğinize eminim. Evden bir şeyler istemenin sebebinin duygusal olmadığını düşünüyorum, haksız mıyım?”

“Değerli olan her şeyi almalıyız. Neyin ne olduğunu görmek için bunu yapmamız gerekiyor.”

Suzanne, “Tanrım!” diye bağırdı. “Şu lanet teklifi kabul edin de hayatlarımıza devam edebilelim.”

“Bu bir taktik. Onlardan daha fazlasını alabiliriz. Dü-rüst olmak gerekirse ben daha fazlasını istemiyorum, ben her şeyi istiyorum.”

“Neden? Neden ya hep ya hiç?”

“Çünkü babam en başında böyle bir şey yapmamalıydı. Bu benim ailedeki statümü sarstı, babam herkesi aptal yerine koydu.”

“Bunun hiç önemi yok!”

“Evet var. *Ben* ailenin en büyüğüyüm. *Ben* onun miras-çısıyım. *Bana* danışması gerekirdi.”

“Kendine gel, Donald Fitzpatrick.” Suzanne, ağabeyine olan öfkesini zor bastırıyordu. “Bunlar kimin umurunda? Sen hariç kimse bunları düşünmüyor. Abbey’ye tamam de ve tüm bunları arkamızda bırakalım.”

Donald sertçe, “Ben kabul etmiyorum,” dedi. “Neden kabul etmem gerektiğini anlamıyorum ve sen bana bunu kabul ettiremeyeceksin.”

Suzanne, “Ama benim bana düşen paya hemen ihtiya-cım var!” diye bağırdı.

“Davayı kazandığımızda daha iyi durumda olcaksın, sana söz veriyorum.”

Suzanne âdeta yalvararak, “Kafanı kullan,” dedi. “Böylesine bir durumu mahkemeye taşımak tam bir delilik. Üstelik bize bir servete mal olacak.”

Donald inatla, “Umurumda değil,” dedi. “Bizim olanı istiyorum ve o deli kadının kendini ailemizden saymasını istemiyorum. Nokta!”

Suzanne başka bir şey söylemeden telefonu kapatırken ahizenin öfkesini belli edilecek şekilde kapatıldığı günleri özlediğini fark etti. Bir tuşa basmak enerjisini atmasına yardımcı olmamıştı. Ağabeyinin aile ve miras konusunda antika düşüncelere sahip bir aptal olduğunu düşünüyordu. Ticari olarak kafasının çalışmadığı da ortadaydı, genç kadın uzatılan bir yasal sürecin masraflı olacağı konusunda haklı olduğunu biliyordu. Donald’m boşandığı için paraya ihtiyaç duyduğunu düşünüyordu fakat Abbey Andersen’la uzlaşmaya gitmeyi reddettiğine göre beş parasız da olamazdı. Gareth ise tamamen kara bir deliğin içindeydi. İrlanda’da kendini emlak piyasasında hayal eden herkes bu çöküşten nasibini almıştı. Suzanne, Gareth’a üzülüyordu fakat Gareth kendi problemlerini kendi yaratmıştı. Hiçbir zaman bir iş adamı olmamış, geçmişte kâr peşinde koşulmasıyla dalga geçmişti. Çoğu insan gibi yolunacak kaz durumuna gelmesi gerçekten üzücüydü. Orta yolu bulmak onun için kesin bir çıkış yolu demekti.

Suzanne’in Gareth’ı yanına çekmesi gerekiyordu. Onu, Donald’la konuşturup ona ağabeyinin ne kadar aptallaştığını söyletmeliydi. Genç kadın hemen Gareth’ın telefonunu tuşladı.

Telefonu Lisette açmıştı. Lisette bir dakika beklemesini söylerken sesi oldukça yorgun ve gergin geliyordu. Çok geçmeden telefonun diğer ucunda Gareth belirdi. Suzanne

ağabeyine hemen Ellen Connolly ve Abbey Andersen'in teklifini kabul etmeye hazır olup olmadığını sordu.

Gareth, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Başka hususlar da var."

"Ne gibi?"

"Onlara çok kalsın istiyorlar. Evin değeri en az birkaç milyon. Neden bu paranın yarısını onlar alsın ki?"

"Belki en ideal olan bu değil ama gerçek şu ki babam bir karar verdi ve biz bu kararın doğrultusunda yaşamak zorundayız."

"Hayır değiliz. Don diyor ki..."

"Ah, Tanrım... Az önce Don'la konuştuk. Tam bir aptal!"

"Hayır, değil. Don'un çok başarılı olduğunu biliyorsun. Deirdre yüzünden çok çekti. Kadın bir intikam uğruna adamı soyup soğana çevirdi."

"Ne olursa olsun Donald'ın geçmişte yaptığı uzlaşmalarda pek de başarılı olmadığını biliyoruz."

"Donald her şeyi alabileceğimizi düşünüyor. Görüştüğü avukatlar..."

"Pardon? Avukatlar mı?" Suzanne şaşırmıştı. "Bir avukata ihtiyacı yok. Sadece bir tavsiyeye ihtiyacı var."

"Evet ama bize, verilebilecek en iyi tavsiye lazım."

"Tanrım bana sabır ver!" Suzanne öfkeyle gözlerini devirdi. "Alex bize zaten iyi tavsiyeler verdi. Don, kendinden başka kimseyi önemsemiyor. Ayrıca bu durumda belli ki gözü hiçbir şeyi görmüyor. Don'la konuş Gar. Şu lanet teklifi kabul etmesini sağla. O zaman bana düşen payı alabileceğim. Sen de seninkini alacaksın ve hepimiz hayatlarımıza devam edebileceğiz."

"Asıl problem onların teklifine göre yarım milyon bile alamıyor oluşum. Bu yeterli değil. Vergilerim var ve..."

Suzanne Gareth'ın sözünü keserek, "Sen ağzından çıkarnı duyuyor musun?" diye bağırdı. "Sen ne zamandan beri yarım milyonun yeterli bir para olmadığını düşünen bir adam oldun?"

Gareth küçümser şekilde, "Gayrimenkulle ilgilenen bir iş adamı olduğumdan beri," diye cevapladı.

"Sen bir öğretmensin. Sen hiçbir zaman iş adamı olmadın. Lütfen böyle düşünmeyi kes artık."

"Bir iş adamı olmayabilirim ama sonuçta hâlâ emlak işindeyim."

"Ah Gar. Her şey düzelecek. Güven bana, her şey düzelecek. Ama bu konuda mantıklı davranman lazım. Aynı şekilde Don'un da öyle."

"Onunla konuşacağım. Ama bir işe yarar mı, emin değilim."

Gareth, Suzanne'le konuştuktan sonra çalışma odasına gidip tekrar Fransız emlak sitelerine bakmaya başladı. La Rochelle'deki evlerin fiyatları geçen yıla göre biraz daha yükselmişti. Baktığı sitedeki temsilci aktif olarak daha fazla ev arıyordu. Abbey'nin teklifini kabul edip Papillon'u satarsa muhtemelen düze çıkacaklardı. Ama Donald haklıysa ve bu savaşı kazanırlarsa Fransız evleri ellerinde kalabilirdi. Şimdi bile, Lisette nasıl hissederse hissetsin, tuğla ve harca ilişkin her şeyden nefret ediyordu.

Lisette o gün Zoey'ye Facebook'tan bir mesaj attı.

Lisette: Ne yapacağımı bilmiyorum. Suzanne teklifi kabul etmek istiyor. Gareth arada kaldı. Düşünmekten kafam patlayacak.

Zoey: Don'un teklifi kabul etmesi mümkün değil. Bu onun için bir onur meselesi hâline geldi.

Lisette: Hiç yoktan iyidir.

Zoey hızla yazmaya devam etti.

Zoey: Umarım Abbey bizim teklifimize karşı atağa geçer. 250 bin teklif eder diye düşünüyorum ki bu miktar işe yarayabilir.

Lisette: Öyle mi düşünüyorsun?

Zoey: Benim düşüncemin bir önemi yok. Don ancak bunun yeterli olabileceğini düşünüyor.

Lisette: Onu ikna edemez misin?

Zoey: Abbey teklifimize karşılık 250 bin sunarsa ikna edebilirim ama yarısı olmaz. Bu kadarının çok fazla olduğunu düşünüyor.

Lisette: Peki onunla Deirdre konuşsa?

Zoey: Sen çıldırdın mı? Donald o fahişeden nefret ediyor.

Lisette: O kadar da kötü biri değil.

Zoey: Ah, lütfen. Donald'ı yiyip bitirdi. O asalak çocukları da öyle. Donald kızlarına sırf onu sevsinler diye para veriyor, sen de biliyorsun.

Lisette: Kızlar onu babaları olduğu için seviyor. Para için değil.

Zoey: Ben bundan pek emin değilim. Bazen neler istiyorlar duymalısın.

Lisette parmakları klavyede hızla hareket ederken çaresiz hissediyordu.

Lisette: Peki ne yapacağız?

Zoey, Donald'ın yatak odasının önündeki koridorda olduğunu duyduğunda daha da hızlandı. Donald'ın ne yaptığını görmesini istemiyordu.

Zoey: Buluşalım. Fred'in evde buluşalım mı? Yarın öğleden sonra?

Lisette: Akşam 16:00'ya kadar dersim var, 17:00 olur mu?

Zoey: Süper. O zaman görüşürüz.

Otuz Birinci Bölüm

Abbey'nin katıldığı tırnak sanatı yarışmasının düzenlendiği sergi salonu heyecanlı katılımcılar ve modelleriyle cıvılcıydı. Yeni yapılmış tırnaklarıyla gösterişli ve kendine güvenli bir şekilde dolaşan kadınlar Abbey'ye yaptığı işin hiç de muhafazakar bir şey olmadığını düşündürmüştü. Yarışmanın teması mevsimlerdi. Diğer yarışmacıların çoğu, modellerinin tırnaklarını mümkün olduğunca parlak ve renkli boyamıştı. Üç boyutlu tırnaklara sahip kızlar tüm maharetlerini sergiliyordu. Abbey modellerden birinin taktığı takma tırnaklarda, ucunda sallanan küçük yapraklarla ağaç dalları olduğunu fark etmişti. Bu, izlemesi çok hoş bir manzaraydı fakat günlük işler düşünüldüğünde pek pratik sayılmazdı, çünkü bu tırnakları takan birinin ellerini kullanması mümkün değildi. Abbey yine de bu ellerin çok güzel olduğunu ve bir ödülü hak ettiğini düşündü. Abbey yarışmaya katılacağını söylediğinde Selina çok şaşırmış ve mutlu olmuştu. Abbey ona hemen modeli olmasını teklif etmişti. Şimdi Selina dikkatlice boyanmış tırnaklarını önünde tutmuş, insanlara tırnaklarının güzelliğini sunuyordu. Ancak Abbey, Selina'nın tırnaklarında anlatmak istediği mevsim değişikliğinden çok da umutlu değildi.

Abbey yanlarından inanılmayacak kadar uzun tırnaklarla geçen bir modelin ardından, “Sanırım ellerini yarışma sonrasında kullanabileceksin,” dedi. “Şu kızınkiler ve Yaprakları Dökülen Ağaç teması pek kullanışlı durmuyor.”

Selina, “Bu bir sanat,” diye yanıtladı. “Sanatın kullanışlı olması gerekmez.”

Abbey başını olumlu anlamda sallarken yarışmanın yarınki tırnak kullanımıyla ilgili değil, tırnak teknisyenlerinin yetenekleriyle ilgili olduğunu fark etmişti. Kendi kendine lüks bir moda gibi dedi. Tuhaf ama güzel.

Yarışmanın sonunda toplam ödülü başka bir teknisyen (tema olarak baharı seçmiş, modelinin tırnaklarını çiçek tohumcuklarıyla süslemişti) alırken, sanat dalında ödülü alan Abbey olmuştu. Selina, ürün numuneleri ödülle birlikte Abbey’ye sıkı sıkı sarıldı.

“Kendine bir isim yapmaya başlarsan insanlar ürünlerini tanıtmayı isteyebilir. Belki kendi markanı bile yarattırın!”

Abbey, içinde şimdiden bir salon sahibesi hevesi hissetmişti. Şimdiden tasarımlarını nasıl geliştirebileceğini ve daha çok dikkat çekmek için neler yapabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Genç kadın o gece televizyonun karşısına kıvrılıp CSI:LA izlerken üç boyutlu işler yapması gerektiğini düşündü. Belli ki onlar daha fazla dikkat çekiyordu. Ve kendi sanat şablonlarını yaratmalıydı. Kendi kendine birden, sanat eserleri diye düşündü. Çok güzel olur. İnsanlar tırnaklarından Mona Lisa’yı taşımaktan çok hoşlanacaktı.

Selina ertesi gün salonun penceresine devasa bir poster asarak yarışmada ödül alan Abbey Andersen’in burada çalıştığını duyurmuş, insanların kendisine kişisel bir şekilde danışabileceğini belirtmişti.

Abbey bunun biraz fazla olduğunu düşünse de manikür ve tırnak sanatı yaptırmak isteyen insan sayısının iki katına çıkmasıyla şaşırmıştı.

Selina, “Görüyorsun,” dedi. “Böyle şeyler önemli. Sana söylemiştim. Kendini ortaya çıkar. İsmi duyur.”

Abbey birkaç hafta sonra başka bir yarışmaya katılmıştı. Bu sefer tüm ödülleri alan herkesin mükemmel olduğunu düşündüğü üç boyutlu *Mona Lisa* olmuştu. Selina ödülleri vitrine koyarak müşteri listesini yine ikiye katlamıştı.

Daha önce salona hiç gelmeyen Claudia, Pete’le bir iş yemeğine gitmeden önce tırnaklarını yaptırmak için randevu almıştı. Hatta yanında özel bir yatırım şirketinde çalışan, Tina isimli uzun boylu, stil sahibi arkadaşını da getirmişti.

Claudia Tina’ya, “Abbey, kendi ürünlerini geliştirmeyi düşünüyor,” dedi. “Bu senin için değerli bir yatırım olabilir.”

Abbey dilini yutmuş bir şekilde Claudia’ya baktı. Evet en son konuşmalarında Pete’e bundan bahsetmişti ama bu, Fred’den gelecek para nihayet geldiğinde (belli ki daha çok vakit vardı) neler yapacağına dair sıradan bir konuşmaydı, paranın bir kısmıyla tırnak boyalarını ve şablonlarını alabilirdi.

Tina, “Piyasada zaten çok fazla ürün var,” diye yanıtladı. “Neden seninkiler farklı olsun ki?”

“Renkleri yüzünden.” Abbey, bu kadar hızlı cevap verebildiğine şaşırmıştı. “Daha özel etki uyandıran bir renk paleti yaratmak büyük dikkat çekecektir.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Genç kadın, son birkaç haftadır düşündüklerini bir yabancıya sesli bir şekilde ifade etmişti. Abbey biraz daha neşelenerek devam etti. “Yapmak istediğim tasarımlar var ama renk şemaları doğru değil.”

Tina kartını uzatarak, “İşte kartım,” dedi. “Bir ara konuşalım.”

Tina ve Claudia parlak tırnaklarla salondan ayrılırken Claudia dönüp Abbey'yi yanağından öptü.

“Bir yeteneğin olduğunu hep biliyordum. Şimdi bu yeteneğinin çiçek açmaya başladığını görmek çok güzel.”

Abbey o kadar şaşırmıştı ki iki kadının bıraktığı bahşişin ne kadar fazla olduğunu güçlükle fark edebildi.

Genç kadın, on beş dakikalık öğle arası molasında sandviç almaya giderken kendine ait bir iş ihtimali hakkında derin düşünceler içindeydi. Bu büyük bir adım gibi geliyordu, üstelik bunun için tüm donanımlara sahip değil gibiydi. Şimdiyse aklına giren bu fikre giderek daha fazla yer vermeden edemiyordu. Pete'in, yeteneklerini geliştirmek için yapması gerektiğini söylediği şeyin tam olarak bu olduğunu düşünüyordu. Üstelik Ellen da onunla gurur duyacaktı. Belli ki Tina onun ve Abbey'nin fikrinin bir potansiyel yaratabileceğini ya da bu fikri görmezden gelemeyeceğini düşünmüştü. Claudia'ya gelince, Abbey her zaman Claudia'nın onu tolere ettiğini düşünmüştü ancak Claudia'nın sözlerinde gerçek bir sevgi vardı. Abbey, bunları düşündükçe kalbi giderek daha hızlı çarpıyordu. Genç kadın kendi kendine Abbey'nin Sanatı dedi. Ya da Mükemmel Tırnaklar. Ya da... Daha güzeli... Ojeli Parmaklar!

Abbey düşüncelere dalmış bir şekilde kendi kendine gülümserken etrafındaki insanları fark etmemişti. Sonra birden birinin adını seslendiğini duydu. Genç kadın başını kaldırdığında Cobey Missen'in önünde durduğunu gördü. Genç adamın üzerinde bir kot pantolon ve gri Giants bir polar vardı. Ayağına spor ayakkabılarını geçirmiş, her zamanki Ray-Ban gözlüklerini kafasının üzerine takmıştı.

“Nasılsın Abbey?”

Abbey önce hiçbir şey söyleyemedi. Birden titrediğini fark etti. Kendi kendine şoktayım dedi, Cobey'yi beklenmedik bir anda görmek onda şok etkisi yaratmıştı. Ancak

sadece bu yüzden titremiyordu. Cobey onu bu şekilde bıraktığı için içinde bir öfke hissediyordu. Ve... Ve ne? Bu titreme Cobey'nin onu hâlâ sevdiğini duymanın anlaşılmas arzusunu yüzünden olabilir miydi?

Abbey nihayet, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Karayiplere falan gittiğini düşünmüştüm."

"Gittim. Fakat bana göre olmadığını fark ettim. Lanet gemi klostrofobikti."

Abbey sertçe yanıtladı. "Tabii birlikte okyanustayken birini terk etmek zordur."

"Böyle yapma bebeğim. Çok üzgünüm. Üzgün olduğumu biliyorsun."

"Tek kelime etmeden gittin." Abbey'nin sesi boğuk ve öfkeli çıkıyordu. "Paramı aldın ve geri ödemedin. Sana verdiğim kiralari bile almışsın. Sen dolandırıcının tekisin, Cobey Missen."

"Hey, biliyorum. Bu yüzden hâlâ utanıyorum." Cobey'nin gözlerinde ve sesinde pişmanlık vardı. "Büyük bir hata yaptım."

"Bana söyleyebilirdin. Çift olduğumuzu sanıyordum. Ama değilmişiz."

"Panikledim. İtiraf ediyorum. Kazandığımdan daha çok harcıyordum. Tur şirketi batmak üzereydi ve maaşım kesilmişti. Utandığım için sana söylemek istemedim."

"Beni sevdiğini sanmıştım. Seni sevdiğimi sanmıştım. Birbirini seven insanlar ne olursa olsun her şeyi paylaşır."

Cobey, "Seni hâlâ sevip bir şeyleri söylemeye utanıyor olabilirim," diye karşı çıktı. "Konu da bu. Gitmem gerekiyordu. Gidip aklımı boşaltmam ve borçlarımı ödemem gerekiyordu."

"Bu yüzden gemiyle okyanusa mı açıldın?"

"Gemide çalışıyordum, tatile çıkmadım." Cobey, Abbey'ye pişman bir tebessümle gülümserken Abbey kalp

atışının hızlandığını fark etti. Cobey'nin bu gülümsemesi her zaman kalkanlarını indirmesine sebep olurdu. "Ama bu düşündüğüm kadar iyi bir fırsat olmadı. Çok zor bir işti. İzin ver sana anlatayım." Genç adam, "İzin ver sana anlatayım," diyerek tekrarladı. "Akşam bir içki içelim."

"İşim var."

"Hadi Abbs. Ufak bir içki. Sana her şeyi açıklayacağım, belki beni affedebilirsin."

Abbey, "Hayır," diye tekrarladı. Ancak bunu derken bile Ellen'in birini affettiğini görmesini isteyebileceğini düşünüyordu.

Cobey tekrar, "Sadece bir içki," dedi. "Cantina'da buluşup sana bir kokteyl ısmarlamak istiyorum."

"Ben hiç san..."

"Lütfen. Düzgün bir şekilde özür dilemek istiyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattığının farkındayım. Tanrım, kendimi de hayal kırıklığına uğrattım." Cobey önünde öyle perişan görünüyordu ki Abbey kararlılığındaki gücü kaybederek evet dedi.

Dublin'de sohbetlerin tek konusu Fred'in mirasıydı. Lisette, Gareth'ı Abbey Andersen'in teklifini kabul etmesi için zorlasa da (daha ne kadar istiyorsun ki? diyordu) Donald, Gareth'ı mirasa karşı dava açma konusunda ikna etmişti.

Gareth, Lisette'in haklı olabileceğini ve onlara verileni almaları gerektiğini söylediğinde Donald kardeşine, "Şimdi vazgeçemezsin," dedi. "Konu sadece para değil."

Gareth, "Lisette için öyle," dedi.

"Elbette. Ama o bizim kanımızdan değil. Seninle evlendiği için bir Fitzpatrick, bizimle beraber büyümedi. Bir Fitzpatrick olmak nasıl bir şey bilmiyor. Ayrıca Fransız. Farklı bir bakış açısı var."

“Şu an kesin bir para almamızın, gelecekte daha fazla para almaktan çok daha iyi olacağını düşünüyor. Çok mantıklı bir kadın.”

“Bu mirası kabul etmek babamın Dillon denen o kadın hakkında düşüncelerini kabul ettiğimiz anlamına gelmeseydi onunla aynı fikirde olabilirdim.”

“Bence olanlar yeterince açık. Kadın hamile kalmış, babam kadını terk etmiş ve kadın ölmüş. Babam vicdan azabı çekti.”

“Bebeğin ondan olduğuna nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Kadın ülkenin yarısıyla yatmış olabilir.”

“Bence babam kadının ona doğruyu söylediğine inanmasa parasını tamamen yabancı insanlara bırakmazdı. Babam bu gerçeğe inanmış olmalı yoksa bu kadar suçlu hissetmezdi.”

“Yaptıklarını günümüz standartlarına göre yargılıyoruz. Suçluluk hissetti ama o dönemde herkes onun yaptığını yapardı. Kendini bunun için paralamasına gerek yok. Çektiği vicdan azabını anlayabiliyorum ama yaşananlar elli yıl önceydi. Beni öfkeliendiren bugün herkesin geçmişte olan bir şey için özür dilemeye çalışması. Önümüze bakmalıyız. Bir şeyleri arkamızda bırakmalıyız.”

“Haklısın.”

“En önemli konu da bu. Ellen Connolly hiçbir zaman ailemizin bir parçası olmadı. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyor. Bizi bulmaya hiç çalışmadı. Kadın ortadan kaybolup bir rahibe oldu. Onun ve kızının mirasımıza ortak olmasına izin vermek Fitzpatrick ailesine bir hakarettir.”

“Yani sorun para değil, ailemiz mi?” Gareth şaşkınlık içinde ağabeyine bakıyordu.

“İkisi de. Para oldukça değerli. Ama en önemlisi bir Fitzpatrick olmak. Bu kadına ve kızına sahip olduklarımızın yarısını vermek... Bir hakareten de fazlası. Dürüst olmak gerekirse onlara bir şey verirse anneme hakaret edeceğimizi düşünüyorum.”

“Konu annemin anısı olduğunda sana katılıyorum. Ama finansal olarak...”

“İkimizin de maddi sebeplerden dolayı bu işin hızlı bir şekilde bitmesini istediğimizi biliyorum. Ama bu konuyu bir kenara bırakıp doğru olan için uğraşmalıyız. Sana söz veriyorum, sonucuna değecek.”

“Evet ama...”

Donald kardeşine, “Bana güven,” dedi. “Ben en büyüğüm. Ne yaptığımı biliyorum.”

Gareth ağabeyine inanmak istiyordu. Fakat içini şüphe kemirmiyor değildi.

“Donald’ın ne dediğini biliyorum ama mahkemenin aileyle aynı düşüncede olacağını sanmıyorum. Hepsinin tek derdi para.” Zoey Fitzpatrick, Lisette’le birlikte Fred’in mutfağında oturuyordu. İkili düzenli olarak buluşuyordu, şaşırtıcı olsa da durumları hakkında birbirlerine destek çıkmaktan hoşlanır olmuşlardı. İkisi de buluştuklarını eşlerine söylemiyordu. Tabii Fred’in nakit parasının bir kısmını aldıklarını da gizlemişlerdi. Otuz binden şimdi sadece on bin kalmıştı.

Lisette, parayı aldığı için vicdan azabını bastırmayı başarmıştı. Paranın bir kısmıyla bekleyen faturaları ödemiş, çocuklar için yeni ayakkabı almış, su ısıtıcısını ve arabayı servise götürmüştü, kredi kartını ödemişti. Bir zamanlar çok sevdiği bir aktivite olan ancak paraya sıkıştıklarından beri gerçekleştiremediği yüz bakım salonuna gitmeden de edememişti. Ayrıca en sevdiği Clarins ürünlerinden birkaç kutu almıştı, bunları alamadığından sürekli market ürünleriyle yerlerini doldurmaya çalışıyordu. Birçok insan ucuz kremlerin aynı etkiyi bıraktığı konusunda ısrar etse de Lisette çok sevdiği bu ürünlerin lüksüne hasret kalmıştı.

Genç kadın tüm nakiti harcamamıştı ama şifonyerinin en alt çekmecesindeki bir çift kalın çorabın içinde para olduğunu bilmek ona güven veriyordu. Fred'in parası sayesinde biraz olsun kendine gelmişti, parayı aldığını her düşündüğünde vicdanıyla boğuşuyor olsa da bunu bir kenara bırakmayı da başarmıştı. Gareth, faturaların ödendiğini fark ettiğinde Lisette çoğu öğleden sonra çocuklara fazladan ders verdiğini söyledi. Gareth bekleyen faturalardan bazıları ödendiği için o kadar rahatlamıştı ki başka soru sormadı. Fakat Lisette'in hiçbir zaman bu kadar faturayı ödeyebilecek ders veremeyeceğini de bilmesi gerekiyordu. Gareth'in maddi konulardaki yetersizliği bu sefer Lisette'in işine gelmişti. Kullandığı güzellik ürünlerini fark etmeyecek bir adam olduğu için de şanslıydı, çünkü diğer türlü Lisette'in asla cevaplayamayacağı sorular sorabilirdi.

Zoey parayı her zamanki gibi tarzı için kullanmıştı. Normalde bu alacaklarını Donald'ın kredi kartıyla alırdı. Donald, karısının harcamalarının azaldığını fark ettiğinde ona bu zor günlerde kemerleri sıktığı için teşekkür etti. Sonra bu savaştan galip çıktıklarında istediğini alabileceğini ekledi. Zoey, Fred'in parasını kıyafet almak yerine kuaför ve güzellik salonunda kullandığı için kendini tebrik etti. Kıyafet mühim bir şeydi ancak nasıl görüldüğün her şeyden daha önemliydi ve Zoey bu konuda asla ödün veremeyeceğini biliyordu. Donald, onun her zaman kusursuz görünmesini istese de güzellik salonuna gittiğini yeni bir kıyafet ya da ayakkabı gibi fark etmemişti.

"Huysuz Deirdre yine telefondaydı." Zoey kahvesini (genç kadın Fred'in dolabındaki hazır kahve içilmez olduğundan kahve demliği için çekilmiş kahve almıştı) yudumladı. "Don'u sürekli rahatsız edip o lanet parayı istediğini söylüyor. Vasiyetin onaylanması onun yüzünden gecikiyormuş."

Lisette, “Evet, Donald’ın hatası,” diye cevapladı. “O olmasaydı ben Gareth’ı Amerikalıların verdiği teklife ikna edebilirdim. Suzanne, miras konusunda mutlu olacaktı ve miras nihayet onaylanacaktı. Bu para bizim için yeterli olmamasına rağmen çok yardımcı olacak. Donald’ı ikna edemeyeceğine emin misin, Zoey?”

Zoey başını iki yana salladı. “Beni dinlemez. Resmen bir savaşta. Ailenin başı olarak gasp edildiğini düşünüyor. Fred onunla başta konuşmadığı ve Abbey’nin annesi, gerçekten onun ablası olduğu için çok kızgın. Ya da sanırım üvey kardeşi... Donald her zaman en büyük kardeşti. Kadının ondan önce doğmuş olması çok... Çok canını sıktı.”

“Güzel. Takıntısı yüzünden hepimiz bir dünya fatura ödeyeceğiz!” Lisette endişeli görünüyordu. “Söylediğini düşünüp duruyorum. Dava için günde elli bin gidecek. Bu delilik!” Genç kadın paketten bir bisküvi daha aldı. Zoey yanındayken huzurla bir şeyler yiyebiliyordu, zaten kilo almıyordu çünkü evde neredeyse hiçbir şey yiyemiyordu. “Neden ona bir teklif daha yapmıyorlar?”

Zoey, “Don’a böyle yapmasını söyledim,” diye cevapladı. “Ama bunun bir anlamı olmadığını söyledi. Bu bir pazar alışverişi değilmiş, bir prensip meselesiymiş.”

“Sonunda hiç paramız olmayacaksa prensiplerimizin olmasının ne önemi var?”

“Don bir çözüm bulacak. Konu ne kadar zor olursa olsun her zaman bulur. Don’un mahvolduğunu zannedersen ama sonra... Bumm! Yeni bir fikirle çıkagelir. Neyse tüm bunlar... Ailenin en büyüğünün kim olduğu, ona nasıl davranıldığı... Don için bunlar çok önemli.”

Lisette, “Ailedeki herkesin kendi planı var,” diye mırıldandı. “Fred’in ölümünün bizi yakınlılaştıracağını düşündüm ama hiç olmadığımız kadar uzaklaştık.”

“Bence seninle ben yakınlaştık.” Zoey, kahvesini bitirip bardağını muslukta duruladı. “Hadi. Yapacak işlerimiz var.”

Lisette taburesinden yavaşça kalktı. İkili, Fred’in nakit parasını çalmanın yanında, onlara yasal olarak bırakılan şeyleri almakta hakları olduğuna karar vermişti. Çünkü işler mahkemede daha kötü bir hâl alabilir ve her şey Abbey’nin olabilirdi. Fark edilmeyecek küçük şeyleri seçiyorlardı. Lisette gümüş enfiye kutusunu ve küçük, gümüş bir fotoğraf çerçevesini alırken Zoey, zümrüt yeşili bir yüzük ve ona uyumlu küpeleri almıştı. Bunları birkaç yüz Euro’ya satabilirdi. Bunu nakite ihtiyacı olduğundan yapmayacaktı, sadece bunu yapmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istiyordu. Lisette enfiye kutusunu ya da fotoğraf çerçevesini satmadı. Zaten çok para edeceklerini düşünmüyordu. Kutuyu ve çerçeveyi yatağının yanındaki şifoniyerin en alt çekmecesine koymuştu. Aynı para gibi, orada olduklarını bilmek genç kadını rahatlatıyordu.

Abbey ve Cobey eskiden en sevdikleri kokteyl barın kalabalığının içinde duruyorlardı. Genç kadın, Cobey’nin maddi durumunun nasıl kontrolden çıktığını ve tur şirketinin ödemeleri kesişinin işleri nasıl daha kötü bir hâlde soktuğunu açıklayışını dinliyordu. Genç adam her şeyi ona söylemeden çözmeyi ummuştu. Aklında kendi tur şirketini kurmak, şirketini yöneterek çok para kazanmak vardı. Ama işler o şekilde yürümemişti, gemi fırsatı geldiğinde de bu fırsata balıklama atlamıştı.

“Biraz uzaklaşıp kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı.”

“Bana söyleyebilirdin. Paramı alıp gittin!” Abbey hâlâ öfkeliydi.

“Bir hata yaptım. Özür dilerim.”

“Peki ya şimdi? Nerede yaşıyorsun?”

“Mike’la.”

“Doğru.”

“Evi aradım. Hâlâ orada olabileceğini düşündüm.”

“Nasıl olabilirdim? Evden çıkarılmana karar verilmiş. Hani bana söylemediğin şu karar...”

Cobey, “Çok... Çok üzgünüm,” diye tekrarladı. “Seni bu duruma sokmayı hiç istemedim.”

Abbey, Cobey çekip giderken ne olacağını düşünüyordu, merak etmişti. Ev sahibinin ödenmemiş kiralari unuta-cağını mı sanmıştı? Cobey olacıkları çok iyi biliyordu.

“Sana borçlu olduğumu biliyorum. Bunu halledeceğim. Ama bu arada...” Cobey cüzdanını çıkarıp biraz kâğıt para çıkardı. “İşte, burada beş yüz dolar var.”

Abbey bunu beklemiyordu.

“Ben borcumu öderim.”

Abbey’nin şu an onun parasına ihtiyacı yoktu. Kısa süre içinde kendine ait çok fazla parası olacaktı.

Cobey, “Al,” diye yineledi.

Ama ona borcu vardı. Parayı almazsa Cobey incinebilir-di. Genç kadın parayı alıp cüzdanına koydu.

“Güzel. İşte oldu. Şimdi eşit bir konumdayız. Hadi bir süreliğine başka bir şeyden konuşalım.” Cobey, Abbey’ye umutla bakıyordu.

Abbey, Cobey’le bir daha konuşacağını düşünmemişti. Ancak Cobey gerçekten pişmandı, ona para bile vermiş-ti. Genç kadın onun için üzülmeden edemiyordu. Herkes hata yapabiliirdi. Ayrıca annesinin affetmek ve anlamakla ilgili sürekli söylediği cümleler kafasının içinde yankılanı-yordu. Bir zamanlar sevdiği adamı affedemeyecekse diğer insanları nasıl affedebilirdi ki? Böylece Abbey, Cobey’nin ona bir margarita daha ısmarlamasına izin verdi. Cobey ona gemideki anılarını anlatırken içkisini içiyor ve ona olan öfkesinin giderek kaybolduğunu fark ediyordu. Cobey’nin onu ne kadar güldürdüğünü unutmuştu. Tabii onu ne ka-dar sevdiğini de.

Cobey gecenin dördüncü kokteylini söylerken, “Peki ya sen?” diye sordu. “Sen neler yaptın?”

Genç kadın hiç bu kadar içmedim, diye düşündü. Alkol ve açlıktan başı dönmeye başlamıştı. Ben sadece senin yanında bu kadar içiyorum.

Cobey, “İrlanda’da olduğunu duydum,” diye devam etti.

“Kim söyledi?” Genç kadın bardağındaki içkiyi bırakıp masaya koydu.

Cobey belli belirsiz bir şekilde, “Biri Facebook sayfanda görmüş,” dedi. “Aileni arıyormuşsun.”

“Ah, şu mesele.”

“Belki başkasının sayfasıdır. Büyükkannenin sana bir servet bıraktığı doğru mu?”

Abbey, Cobey’nin şakacı yorumları görmüş olabileceğini düşündü. Ama onu arkadaşlıktan çıkarmıştı, değil mi? Belki hâlâ arkadaş oldukları sosyal bir hesap vardı. Genç kadın, lanet olası gizlilik ayarları diye düşündü. Şu şeyleri hiçbir zaman doğru kullanamıyorum.

“Büyükbabam. Ama olay tam olarak öyle değil.”

“Ama bir şeyler bıraktı, değil mi?”

“Hımmm.” Abbey bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. “Öyle diyebiliriz. Ama şu an durum biraz karışık.”

“Neden?”

“Bana bir evden pay bırakıldı ama ailenin bir kısmı evi almamam gerektiğini düşünüyor, bu yüzden ortada devam eden bir sürtüşme var.”

“Umarım çözülür de senin olanı alırsın. İrlanda’da bir ev kulağa harika geliyor. Küçük, tatlı kulübe gibi bir şey mi?”

Abbey, “Hayır,” diye yanıtladı. “Normal bir ev. Ama...”

“Değeri nedir?”

“Ben...”

“Özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez. Sadece bir şeye sahip olduğun için çok mutluyum. Sen iyi şeyleri hak ediyorsun, Abbey.”

İnsanlar sürekli bunu söyleyip duruyordu ama bunu, yaptıklarından sonra Cobey'den duymak tuhaftı. Abbey, Cobey geri döndü, diye düşündü. Mirası da duymuştu. Ne de büyük bir tesadüftü, değil mi?

“Hiçbir şey almayabilirim.”

“Umarım alırsın.” Cobey, yeni karışmış margaritayı Abbey'ye uzatarak, “Ama bu arada...” dedi. “Şimdilik senin için güzel bir şey vereyim. Hadi, şerefe”.

“Sabah başımın ağrısından kendime gelemeyeceğim.” Genç kadın bunu söylerken bardağını çoktan havaya kaldırmıştı.

Otuz İkinci Bölüm

Vanessa, Abbey'nin Cobey'le birlikte bara gittiğini duyunca çok korkmuştu.

“Ne yaptım dedin!” Genç kadın Abbey'nin evine gelmişti, ikili salonda oturuyordu. Vanessa kahve içerken Abbey izotonik içeceğiyle kokteylden sonra vücudundaki susuzluğu dindirmeye çalışıyordu. “Sen aklını mı kaçırdın? Seni bunca zaman aldattığını hatırlatmalı mıyım?”

“Sanırım birini aldatmak başka biriyle görüşünce oluyor. Aldatmak farklı bir şey.”

“Şimdi dilbilgisi dersi verme vakti değil. Şimdi o herifi hayatından sonsuza kadar çıkarma vakti.”

“Açıklama yapma şansını hak ediyordu. Ben de açıklamasını istedim.”

“Umarım açıklamasından sonra kıcına bir tekme atıp karşı kaldırıma yollamışsındır.”

“Aslında onu biraz anladım.”

“Neyi anladın?” Vanessa korku içinde Abbey'ye bakıyordu. “Herif dolandırıcının, eziğin teki. Tekrar hayatına girmesine izin vermeyi düşünemezsin.”

“Hayatıma girmesine izin vermiyorum. Ben...”

Vanessa Abbey'nin sözünü keserek, “Borcunu ödedi mi?” diye sordu.

“Beş yüz dolar verdi. İlk fırsatta kalanını da verecekti.”

“Buna inandın mı?”

“Ben onu affedeceğim.”

“Abbey! Sen annen değilsin. Sana tokat atana diğer yavaşlığına çevirmek zorunda değilsin.”

“İnsanlar pişman olacakları şeyler yapabilir. Özür diledi ve şimdi yaptığını telafi etmeye çalışıyor.”

“Adam senin kalbini kırdı.”

“Kalbimin kırılmasına izin verdim. Bu farklı bir durum.”

“İrlandalı avukat miras hakkında bir şey söyledi mi?”

“Bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Hiç. Sadece Cobey’nin zengin olma ihtimalin varken ansızın ortaya çıkivermesi tuhaf geldi.”

“Bunu ben de düşündüm. Ama saçma. Gemiye sevmemiş, eve dönmüş, benden özür diledi ve her şeyi yoluna koymaya çalışıyor.”

“İrlanda’dan döndüğünden beri çok daha iyi bir durumdasın. Kariyerin ve hayatın güzel ilerliyor. Bir adam için mahvetme.”

“Hayatımda bulunduğum noktanın Cobey Missen’la hiçbir ilgisi yok. İrlanda’yla da. Hayatıma daha fazla odaklandım, o kadar.”

“O zaman Cobey’nin bu netliğini kaybettirmesine izin verme. Lütfen Abbey.”

“Dırdır edip durma.” Abbey arkadaşına öfkeyle bakıyordu. “Şu dırdırı kes ve mutlu olduğum için keyiflen.”

Vanessa karşı çıkmak için ağzını açtı fakat bir şey söylemedi. Abbey öfkeli ve kararlıyken onunla tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Vanessa’nın yapabileceği tek şey arkadaşının büyük bir aptallık yapmadan önce mantıklı davranabilmesini dilemekti.

Abbey, Şükran Günü için Claudia ve Pete'in evine gitmişti. Cobey, gününü onunla geçirmek isteyip istemediğini sormuştu. Genç kadın Carusoların hayatından çıkması gerektiğini hissetse de henüz böylesine önemli bir günü Cobey'le geçirmeye hazır değildi. Geçen yıl manastırda Ellen'ı ziyaret etmişti, o gün yerel halka açık olan evrensel ayinden çok hoşlanmasına rağmen diğer birçok ziyaretçiden biri olmak zordu. Ayrıca Ellen'la baş başa geçirebileceği çok zaman da olmayacaktı.

Abbey, Pete için bir şişe Cabernet Sauvignon, Claudia için büyük bir buket çiçek almıştı. Joely ve Grady için bir kutu kek, Battle için de kırmızı kurdeleye sarılı büyük bir kemik götürmüştü.

Genç kadın yemek odasına girip Claudia'nın mor ve altın rengiyle dekore ettiği masaya baktı. "Ah, nasıl da muazzam görünüyor."

Joely gururlu bir şekilde, masanın üzerine saçılmış, konfeti büyüklüğündeki mor, altın rengi yıldızları gösterdi. "Yıldızları ben yaptım."

"Sen de harikasin! Annen izin verirse bugün tırnaklarını yapacağım."

"Yapabilir mi, anne?" Yalvaran gözlerle annesine bakan Joely, Claudia'nın tamam deinesiyle sevinç çığlığı attı. Abbey küçük kızı çocukların odasına götürüp tırnaklarına pembe ve gümüş rengi parlatıcı sürdü.

"Bana bakın!" Joely, yemekten önce bir şeyler içen aileye doğru haykırdı. "Ben bir prensesim."

Pete, "Kesinlikle öylesin, tatlım," diye yanıtladı. "Abbey'ye teşekkür ettin mi?"

"Evet." Joely kollarını Abbey'ye sarıp onu tekrar öptü.

Claudia tırnaklarını önüne uzatarak, "Benimkileri yaptığın için de teşekkür ederim," dedi. Abbey, Claudia'nın tırnaklarını bir gün önce yapmıştı, fakat Claudia'nın iste-

diği mor ve altın renginin masa dekorasyonuna uyması için olduğunu fark etmemişti.

“Rica ederim.”

“Tina geçen hafta katılacağı davet için mükemmel tırnaklar yaptığını söyledi. Soy ağacı gibi bir şey sanırım?”

Abbey başını olumlu anlamda salladı. “Ailesinin; büyü-kannesıyla büyükbabasının eski fotoğraflarını uyarladım. Diğer elinde de eşinin ailesi vardı. Harika durdu.”

Pete, “Son zamanlarda çok meşgul olmalısın,” diye araya girdi. “Ofisten Sandra senden randevu almak için iki hafta beklemek zorunda kaldığını söyledi.”

“Ne diyebilirim ki!” Abbey çok mutlu görünüyordu. “ok talep edenim var.”

Claudia, “Tina seninle gerçekten ilgileniyor,” diye devam etti. “Bence kendi işini kurup şu tırnak renklerini geliştirmek istersen seni dinlemeye hazır.”

Abbey, “Belki gelecekte,” diye cevapladı. “şu an henüz hazır değilim. Ama kesinlikle reddetmiyorum.”

Pete, “Hey,” diyerek bir kez daha araya girdi. “Abbey İrlanda’daki evi bir alsın, yatırım için çok parası olacak.”

“Senden daireyi alırsam olmayacak.”

“Onun bir çözümünü buluruz. Asıl konu şu an yükseliş-te olman. Mükemmel bir yükseliştesin.”

Claudia, “Ayrıca çok da harika görünüyorsun,” diye ekledi. “Saçlarını biraz uzattın ve bu sana çok yakıştı. Ve...” Claudia, Abbey’yi süzmeye devam etti. “Bir şey daha var. Sanki... Daha...”

Pete eşinin cümlesini, “Daha güvenli,” diye tamamladı. “İşte bu, Abbey. Suratındaki o her zamanki mahcup ifade gitti.”

Abbey, “Suratımda öyle bir ifade yoktu,” diye karşı ıktı.

Claudia, “Artık yok,” diye onayladı. “Ama Pete haklı. Önceden sürekli kendini savunur gibi görünüyordun, şimdi daha saldırgan bir tipin var. Bu da sana çok yakıştı.”

Abbey, Claudia'nın düşündüğü kadar saldırgan bir tip olmadığını biliyordu. Solí and Vanessa, Cobey yüzünden ona hâlâ öfkeliydi, genç kadın arkadaşlarını Cobey konusunda ne yaptığını bildiğine ve kalbinin bir daha kırılmayacağına ikna edememişti. Cobey'le birlikteyken - Cantina'daki kokteyl gecesinden sonra bir iki kere daha buluşmuşlardı - Cobey'ye ne yapacaklarına ya da nereye gideceklerine karar vermesi için izin veriyordu. Genç kadın birden diğer insanların kendi hayatına ondan daha çok müdahale ettiğini hissetti. Yine de hayatında tekrar birinin olması güzeldi. Tabii Cobey, Solí ve Vanessa ne düşünürse düşünsün, hâlâ hayatında değildi.

"Peki mirastan haber var mı?" Yemek masasına yerleştiklerinde Pete et bıçağını bilemeye başlamıştı.

"Ryan Gilligan beni her hafta arayıp beni güncelliyor. Ama şu ana kadar yeni bir haber yok."

Pete, "O çocuğu sevdim," diye yanıtladı. "İyi bir adam."

Abbey, "Evet," diye onayladı. Genç kadın Ryan'ı düşünürken gülümsemişti. Haftalık konuşmaları her zaman eğlenceliydi. Ryan ona hâlâ *Amerikalı cailin* diyor, Abbey'se ona İrlandalı *buchail* diye hitap ediyordu (genç kadın bu kelimeyi düzgün bir şekilde telaffuz edemiyordu, Ryan ona bu kelimenin İrlandaca 'oğlan' demek olduğunu söylemiş, ardından gönderdiği bir e-postada kelimenin doğru hecelenişini boo-kill yazmıştı. Fakat bir sebepten - tabii nazikçe - Abbey'nin aksanına hâlâ gülüyordu.) Abbey, Pete'nin şüpheli bakışını fark ederek, "Ne?" diye sordu.

"İkinizin arasında bir şey mi var?"

Genç kadın, "Saçmalama," diye yanıtladı. "Adam Atlantik'in diğer tarafında yaşıyor."

Joely, "Abbey'nin erkek arkadaşı var!" diye bağırdı.

Abbey küçük kıza dönerek, "Abbey'nin erkek arkadaş edinecek vakti yok," dedi.

Claudia, “Herkesin erkek arkadaş için vakti vardır,” diye cevapladı. “Tırnak işinde başarılı olman erkekleri hayatından çıkarman gerektiği anlamına gelmiyor.”

Pete hızla ekledi. “Ayrıca bir adamla kötü bir deneyim yaşamış olman hepimizi aynı kefeye koyman gerektiği anlamına da gelmiyor.”

“Ben bu konuyu arkamda bıraktım.” Abbey, resmî bir şekilde olmasa da Cobey’yle tekrar görüşmeye başladığını hâlâ söylememiştii.

Pete, “Güzel,” diye cevapladı.

Claudia, “O çocuk bizim Abbey’yimizi hak etmedi. Ama onu kaybedecek kadar aptalmış.”

En son buluştuklarında Cobey de aynı şeyi söylemişti ancak Abbey, ona inanmamıştı. Onu kaybedecek kadar aptal olsa bile Abbey onu tekrar kabul edecek kadar aptal mıydı? Özür dilemiş olsa... Pişman olsa... Abbey onu neredeyse affedecek olsa bile...

Aynı akşamın ilerleyen saatlerinde Claudia ve Pete televizyondaki bir filmin önünde uyukluyordu. Grady ve Joely kendilerini video oyununa vermişti ki Abbey’nin telefonu çaldı.

“Merhaba.” Genç kadın telefonu açtığında karşısında Ryan’ı buldu. “Nasıl gidiyor?”

“Güzel. Ben iyiyim, her şey yolunda... Neden aramıştın? Aileden yeni bir haber mi var?”

“Önemli bir şey yok. Avukatlarından birkaç mektup aldık, ama henüz bir teklif yok. Uzlaşma isteklerine dair bir işaret de yok.”

“Mirasın yarısını onlara vermenin yeterince cömert olduğunu söylemekle hata mı yaptım? Yani... Sence aile haklı mı? Bencillik mi yapıyoruz? Sence her şeyden vaz mı geçmeliyiz?”

“Annen böyle yapmanız gerektiğini mi söyledi?”

“Hayır, öyle bir şey söylemedi. Yanına gittiğimden beri onunla hiç konuşmadım. Ama biliyorsun, havadan gelen paranın yanlış olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

“Sen kesinlikle Katolik büyümüşsün.” Ryan kıkırdadı. “Başına güzel bir şey geldiği için suçluluk duygusu yaşıyorsun.”

“Suçluluk duygusu yaşamıyorum. Belki... Belki yaşıyorumdur. Başıma güzel bir şey geldi ama kötü bir şey yüzünden. Ayrıca tüm aile üzgün.” Genç kadın dikkati dağınık bir şekilde parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum!”

“Fred’in kızı için doğru şeyi yapmak istediğini düşün. Bu sana iyi hissettirmeli.”

“Hımm. Belki de. Peki miras için aramadıysan... Neden aradın?”

“Bir sebebi mi olmalı?”

“Ee... Genelde oluyor.”

“O zaman Şükran Günü’nü kutlamak için aradım.”

“Teşekkür ederim.”

“Bunun orada önemli bir gün olduğunu, sizin Şükran Günü’ne bizim burada Noel’e verdiğimiz kadar önem verdiğinizi biliyorum. Bu yüzden Celtic Hukuk’taki herkesin güzel dileklerini yollamak istedim.”

Abbey tekrar, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Dublin’de hepimiz seni düşünüyor ve her şeyin senin için iyi olmasını diliyoruz.”

“Dublin’deki herkesin bunu umduğunu söyleyemem. Bence Fitzpatrickler tam tersini umuyordur.”

“Sen Fitzpatrickleri kafana takma. Hepsinin icabına bakacağız.”

“Gerçekten mi?”

Ryan, Abbey'yi rahatlatmak isteyerek, "Kesinlikle," dedi.

"Bir yanım davayı kazandığımızda Donald'ın yüzünü görmek istiyor. Ama işler bu hızla ilerlerken... Tanrı bilir bu ne zaman olacak."

Ryan, "Doğru," diye onayladı. "Erken bir haber almazsak seni İrlanda'ya getirmek için başka bir sebep bulmak zorunda kalacağım."

"Neden?"

Genç adam sessizce, "Çünkü seni özledim," dedi.

Abbey, Ryan'ın sesinin normalden daha şakacı olduğunu fark ederek birden, "Benimle flört mü ediyorsun?" diye sordu.

"Biraz olabilir."

"Sen harika bir adamsın. Benim tarafımda olduğun için mutluyum. Çünkü eğer istersen sert olabileceğine eminim."

"Ah. Ve gaddar. Eğer sen istersen çok vahşi olabilirim." diye garanti verdi Ryan.

"Bu tarafını görmem gerekmez. Belki o kadar ileri gitmeden işleri yoluna koyabiliriz."

Ryan, "Söz veriyorum," dedi. "Bizim istediğimiz de bu."

"Aradığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ve unutma, bize... Bana... Ne zaman ihtiyacın olursa buradayız."

Abbey, "Unutmayacağım," dedikten sonra Ryan'a iyi geceler diledi.

Genç kadın telefonu tekrar titrediğinde hâlâ gülümsüyordu. Bu sefer arayan Cobey'di.

"Cantina'dayım. Bana katılmak ister misin?"

"Pete ve Claudia'yla olduğumu biliyorsun."

"Elbette ama çok güzel bir parti var ve burada olmanı çok isterdim."

"Maalesef."

“Birer bardak margarita paylaşabilirdik diye düşünüyordum.” Cobey oldukça ısrarcıydı. “Ve sonra... Belki sana döneriz... Paylaşmayı sevdiğimiz o kadar çok şey var ki...”

Abbey, Cobey’yi henüz Torreblanca’daki dairesine davet etmemişti. Orası onun eviydi. Sığınağıydı.

Genç kadın tekrar, “Bu gece olmaz,” dedi.

Cobey yumuşak bir ses tonuyla, “Biz birlikte çok iyiyiz,” dedi. “Ne kadar iyi olduğumuzu unuttun mu?”

Abbey elbette unutmamıştı. Yatak odalarındaki heyecan ilk bakışmalarında nasılsa öyleydi. Abbey de bu yakınlığı özlemişti. Fakat şimdi Pete, Claudia ve çocuklarıyla. O, bu ailenin bir parçasıydı. En azından şu an öyleydi.

Abbey, “Başka bir zaman,” diye söz verdi. “Ben seni arayacağım.”

Genç kadın cep telefonunu tekrar çantasına koydu.

Pete odanın diğer ucunda tek gözünü açmış ona bakıyordu. Fakat Abbey bunu fark etmeden boş boş televizyon ekranına bakmaya devam etti.

Otuz Üçüncü Bölüm

Donald, tuttuğu avukatlar olan Tierney ve Gibson'la bir kez daha buluştuktan sonra bir aile toplantısı düzenledi. Tabii aile olarak önemsedığı tek insanlar kendisi, Zoey, Gareth ve Lisette'ti. Gareth eşine, ağabeyinin toplanmalarını istediğini söylediğinde genç kadın akşam yemeğine gelebileceklerini söyledi. Onlara yemek yapacaktı; dışarıda yemek yemekten çok daha az masraflı olurdu.

Gareth, eşinin bu teklifine şaşırmıştı. Lisette'in miras hakkında konuşmak isteyip istemediğine emin değildi, ayrıca Lisette onunla da konuşmuyordu. Genç kadın, Papillon'u satmakla ilgili Fransız bir emlak şirketiyle görüştüğünü öğrendiğinden beri ona düşman kesilmişti. Gareth, bir piyasa araştırması yaptığını ve yazlıklarının ne kadar edeceğini öğrenmek istediğini açıklamaya çalışsa da Lisette öfkeden deliye dönmüştü.

Genç kadın, "Papillon'u satmama konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye bağırdı. "İkimizin de oraya evimiz gözüyle baktığını sanıyordum."

Gareth, "Tam olarak böyle bir şey kararlaştırmadık," diye yanıtladı. "Gerçekçi ol, Lisette. La Rochelle'deki piyasa şu an iyi. Babamın mirası ne olursa olsun mülk sat-

mamız gerekecek. Papillon için iyi bir teklif alırsak satmak çok mantıklı.”

“Abbey Andersen’in teklifini kabul edersen evimizi satmak zorunda kalmayız.”

“Kalırız. Davayı kazansak bile bir şey satmak zorunda kalacağız. Satmak zorunda olduğumuz şey de insanların almak istediği bir ev olmalı.”

“Bu delilik! Donald’ın davayı kazanması için savunduğun her şeyin Papillon’u satmamak için olduğunu sanıyorum. Şimdi evi her hâlükarda satacağını söylüyorsun!”

“Ama baskı altında olmayacağız. Ayrıca Donald diyor ki...”

“Ah, eğer Donald bir şey söylüyorsa kesinlikle doğru olmalı! Hiç de öyle değil. Donald gayet de aptallaşabiliyor. Aynı senin gibi.”

“Donald aptal bir adam değil. Haklı. Babam böyle bir şey yapmamalıydı. Donald’ı küçük düşürdü, ailemizi aşağıladı.”

“Sen de sırf ağabeyin küçük düşmüş hissettiği için bu delice girişimi destekliyorsun!”

“Ben ağabeyimi haklı olduğu için destekliyorum, tüm avukatlarımız iyi bir dava çıkarabileceklerini söylüyor.”

Lisette, “Ama evimizi satmaktan bahsediyorsun,” diye bağırdı. “O evi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun.”

“Bak Lisette, eğer her şey yolunda giderse Fransa’da başka bir ev alabiliriz. Daha büyük, daha güzel bir ev alırız.”

“Ama sadece bir ev almış olursun, bir yuvva satın alamazsın.” Lisette’in İngilizce’si bir kez daha hissettiği baskı yüzünden bozulmuştu. “Papillon bizim yuvvamız. Bunu bilmen gerekir, Gareth. Donald’a sorunlarını aşıp Amerikalılarla iş birliği yapmasını söylemelisin.”

Gareth, “Neden o Amerikalılar bir şey alsın ki?” diye sordu. “Neden?”

“Bunu defalarca konuştuk.”

“Bak, eskisi kadar kötü durumda değiliz. Özel derslerden aldığın ekstra para büyük bir değişiklik yaptı. Biraz daha dayanabilirsek Papillon’u satmak zorunda kalmayabiliriz. Ama satarsak bunu çok daha büyük bir ev almak için yapacağız.”

Lisette hiçbir şey söyleyemedi. Gareth’a bakıyordu. Şimdi mülk girişimlerinin neden bu kadar kötü ilerlediğini anlamıştı. Kocasının finans hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu kadar parayı özel dersten kazanamayacağını bile anlamamıştı. Gareth’ın hiçbir şey hakkında fikri yoktu. Lisette, gerçekten çok sevdiği bir şeyi; La Rochelle’deki yuvasını, ondan almaya çalışan bir ahmakla evlenmişti.

Genç kadın sertçe, “Böyle bir şey *yapmayacaksın*,” dedi. “Seni engelleyeceğim. Çocuklarımı da alıp Papillon’a gideceğim.”

“Ne?” Gareth, Lisette’in söylediklerine inanamıyordu.

“Beni duydun.” Genç kadının sesi titremeye başlamıştı. “Papillon’u satmana izin veremem.”

Lisette hızla odadan çıkarak kapıyı arkasından sertçe kapadı. Gareth daha sonra Papillon’la ilgili henüz bir şey yapmadığını söylese de genç kadın onunla konuşmuyordu. O günden beri araları aşağı yukarı böyle sayılırdı.

Donald ve Zoey, söylenen saate beş dakika kala gelmişlerdi (Lisette dakiklik konusunda çok titiz bir kadındı, İrlanda’nın zamanlama konusunda daha ukala bir tutum sergilemesi onu öfkeliyordu.) Gareth misafirlerin kadehlerini kırmızı şarapla doldururken Donald, mutfaktan gelen kokuyu içine çekiyordu.

Lisette, “Coq au vin*,” dedi.

“Leziz kokuyor.” Donald’ın yüzünde nostaljik bir ifade belirmişti. “Annem biz küçükken güveç yapardı. Tabii içinde şarap yoktu ama çok leziz olurdu.”

* Coq au vin, şarap, lardo, mantar ve isteğe bağlı olarak sarımsak konan kızarmış bir Fransız yemeğidir.

“Güzel pişen et lezzetli olur.” Lisette nazik fakat soğuk konuşuyordu. “Maalesef çoğu insan düzgün yemek yapmayı öğrenme zahmetinde bulunmuyor.”

Donald, Zoey’ye bir bakış atarak, “Mesela benim karım,” dedi.

“Yemek yapamam, yapmam. Restoran ve pizzacılar bunun için var.”

Lisette, “Ama sana daha önce de söyledim,” diye yanıtladı. “İyi yemek pişirmek çok kolay. Dışarıda yemekten daha uygun, ve pizza çağdırmaktan çok daha iyi.”

Gareth, “Lisette çok güzel pizza yapar,” diye araya girdi. Karısının sosyalleşmeye hazır olduğunu görünce rahatlamıştı. Ancak tekrar kafasının atmasından ve ağabeyiyle karısının önünde onunla kavga etmesinden korkuyordu ya da direkt Donald’a bulaşmasından.

Lisette, “İstersen sana öğretebilirim,” dedi.

Donald, “Harika fikir,” diye yanıtladı.

“Olabilir.” Zoey, Lisette’e gülümseyerek devam etti. “Belki pizza değil de daha lezzetli bir şey öğretirsin.”

“Zevkle. Gerçekten öğretirim.”

Donald, “İkinizin anlaşabildiğini görmek çok güzel,” dedi.

“Düşündüğümüzden daha çok ortak yönümüz olduğunu fark ettik.” Zoey, Lisette’e göz kırptıktan sonra Lisette, hızla yerinden kalkıp yemeği kontrol etmek için mutfığa gitti.

Ana yemek bitene kadar kimse mirastan bahsetmemişti. Sonra Donald, avukatların davadan bahar döneminde haber alacağına çok güvendiğini söyledi; bu tarih beklemediklerinden çok daha erkendi.

Donald, “Bu harika bir haber,” diye devam etti. “Çünkü hakkımız olanı kısa süre içinde alacağımız anlamına geliyor. Evdeki hatıraları alamıyor oluşumuz bile büyük saygısızlık.”

Lisette tam karşısında oturan Zoey'ye bakmaya cesaret edemiyordu.

Donald ise anlatmaya devam ediyordu. "Paul Tierney üstün bir avukat. Hâkimin davamızın saygınlığını görmesini sağlayacağına çok güveniyorum."

Zoey, "Bence hâkimler davalardan nefret ediyor," diye yanıtladı. "Herkesin önceden anlaşılmış olmasını istiyorlar."

"Anlaşma olmayacak." Donald'ın sesi oldukça sertti. "Abbey Andersen'in ve annesinin hakkımıza parmak atmasını istemiyoruz."

Lisette, "Neden?" diye sordu. Gareth, karısına endişeli bir bakış atmıştı.

Çünkü bu aileyle ilgili olan hiçbir şeyin içinde olmayı hak etmiyorlar."

Lisette, "Bu senin fikrin," dedi.

"Kesinlikle öyle."

"Yanılıyorsun. Biz ne kadar karşı çıksak da hakları var. Ama sen düşünceni herkesinkinden üstün tuttuğun için her şeyi riske atmak istiyorsun."

Donald'ın suratında ani bir öfke belirmişti. "Ben bu ailenin reisiyim. Ben hepimiz adına savaşıyorum."

"Saçmalık. Sen sadece egonla savaşıyorsun ve..."

"Lisette." Zoey, Lisette'e bakıyordu. "Donald'la aynı fikirde olmadığını biliyorum ama haklı olabilir."

Donald, "Tierney, savaşıacağı birkaç teknik sorun olduğunu söylüyor," dedi. "Mesela babamın kaçık olduğu düşüncesi gibi."

Lisette, "Ama kaçık olduğu falan yok," diyerek karşı çıktı.

"Gayet de kaçıktı. Sana sorarlarsa sen de öyle söyleyeceksin."

"Öyle mi söyleyeceğim?"

"Evet. Ne kadar mantıksız bir adam olduğundan bahsedebilirsin. Sürekli fikri değişikliğinden, mutfak dolabına

ulaşma konusunda ne kadar inatçı olduğundan, bu yüzden kayıp bileğini incittiğinden...” Gareth, ağabeyine destek çıkma zamanı geldiğini düşünüyordu.

Lisette, “Bileğini burkmakla delilik arasında bir bağlantı kuramıyorum” dedi.

Donald, “Aptallık etme,” diye çıkıştı. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Lisette bir kocasına bir Donald’a bakıyordu.

“Peki ya ücretler?”

“Ödenmeyecek gibi değil.”

“Günlük elli bin mi?”

“Ne?” Gareth şok olmuştu. “Bu kadar çok olamaz. Don, sen dedin ki...”

Donald, “Avukatla bir anlaşma yaptım,” dedi. “Bana güven.”

Lisette, “Ya kaybedersek?” diye sordu.

“Kaybetmeyeceğiz.”

“Ama ya...”

“Tanrı aşkına Lisette!” Donald’ın masaya indirdiği yumruğu masanın sertçe titremesine sebep olmuştu. “Her zaman bu kadar negatif misin? Kardeşimin neden bu kadar gerildiğine şaşmamak gerek.”

Lisette, Gareth’a baktı. “Ağabeyine benim yüzümden gerildiğini mi söylüyorsun?”

“Hayır, elbette hayır. Ben olanlar yüzünden gerginim!”

“Ama ben negatifim ve bu senin için kötü bir şey, öyle mi?”

“Ben hiç...”

“Evet negatifim çünkü bu... Amerikalıları yenme arzusu yüzünden yuvamı kaybetmek istemiyorum.”

Donald, “Bu onları yenme arzusu değil,” diye yanıtladı. “Bu doğru olanı yapma arzusu. Benim ailenin reisi olduğumu kayıtlara geğme arzusu.”

“Ama dava bununla ilgili değil. Dava Fred’in istedikleriyle ilgili ve Fred, kendi bileceği bir sebepten dolayı her şeyini bu insanlara bırakıp onu hayatı boyunca umursayan insanları kırmak istedi. Senin ne söylediğinin bir önemi yok Donald, bu davayı kaybedeceğiz ve sen beş parasız bir ailenin reisi olacaksın!”

“Yüce Tanrım!” Donald, cümlesine devam etmek üzereydi ki Zoey sözünü kesti.

“Lisette biraz abartıyor ama ihtimalleri göz önünde bulunduruyor. Belki de teklifi kabul etmeyi düşünmeliyiz ya da biraz uzlaşmaya çalışmayı düşünmeliyiz. Şimdi bunu daha güçlü bir durumdayken yapıyoruz, sahip oldukları her şeyin yarısından vazgeçmeye hazırlanıyorlar.”

“Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi? Ben - Kimseyle - Uzlaşmıyorum. Uzlaşmak o kadının isteği şeyde bir saygınlık olduğunu gösterir ama yok.”

Lisette, “Kim kaçık acaba,” diye mırıldandı.

Donald, “Ben hepimiz için elimden gelenin en iyisini yapıyorum,” dedi.

“Hayır yapmıyorsun. İşlerin nasıl gideceğiyle ilgili feodal düşünceler yüzünden kör olmuşsun. Bu süreçte hepimizi mahvedeceksin!”

Donald, Gareth’a dönerek, “Bununla nasıl yaşıyorsun bilemiyorum,” dedi. “Hayatımda gördüğüm en inatçı, en yıkıcı insan. Her şeyin üstünde kara bulutlar gezdiriyor. Gerçekten bu kadar stresli olmana şaşmamak gerekir.

“Çok teşekkürler.” Lisette masadan kalktı. “Buradaki problemin ben olduğunu fark etmemiştim.” Genç kadın odadan çıkarak kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Zoey yerinden kalkıp, “Ben bir bakayım,” diyerek Lisette’in peşinden odadan çıktı.

“Lanet kadınlar.” Gareth kendine ve ağabeyine birer kadeh şarap koydu. “İn na kafayı yedirirler.

“Lisette, Papillon’u kaybetmemizden korkuyor. Abbey Andersen’in teklifini kabul etsek bile evi satma ihtimalimiz olabileceğini anlatmaya çalıştım ama beni dinlemiyor.”

“Asıl konu da bu. Hepimiz beş kuruşsuz kalabiliriz. Mirasın yarısı asla yeterli olmayacak.”

“Senin için de mi? Sen bizim gibi borca batmış hâlde değilsin.”

“Bakımını yapmam gereken bir yığın evim yok ama Zoey var. Kadın parayı su gibi harcıyor. Tüm mirası hiç düşünmeden bir yılda bitirebilir.”

Gareth ürpermişti. Lisette ağabeyinin karısı gibi müsrif biri olsa kendi durumları nasıl olurdu merak ediyordu.

“Lisette dikkatli bir kadın. Ev aldığımız dönemlerde bile her zaman harcama konusunda tutumluydu. Bu batağa girmemizin suçlusu benim.”

“Aynı şekilde Fransa’daki evi tutmak isteyen de o.”

“Evi seviyor. İkimiz de seviyoruz.”

“Sana söz veriyorum, Gareth. Bu davayı kazanıp paramızı alacağız. Fransa’daki evini satmak zorunda kalmayacaksın, borç batağından çıkacaksın ve Lisette bu işin sonunda bana teşekkür edecek.”

“Aslında son birkaç haftadır ekstra ders vererek eve çok fazla nakit soktu.” Gareth, bunu söylemek zorunda hissetmişti. “Yaşadığımız baskının asıl sebebi lanet paraların hâlâ mortgage kredilerine gitmesi. Ama en azından borcumuzun bir kısmı ödendi. Ancak Papillon... Çocukları alıp Fransa’ya gideceğini söylüyor, Donald. Böyle bir şey yapmasını istemiyorum.”

“Fazla dramatikleştirme. Sonuçta kadın Fransız.”

“Ama bu gitmesi gerektiği...”

Donald elini kaldırarak kardeşinin sözünü kesti. “Her şey yoluna girecek. Karını buna ikna et. Göreceksin, sonunda gülen biz olacağız.”

Gareth sandalyesine yaslandı. Bugüne kadar ağabeyine hep destek olmuştu ama şimdi ağabeyinin doğru şeyi yaptığına ikna olmak istiyordu.

“İyi misin?” Lisette, Zoey içeri girdiğinde mutfaktaki rulodan kâğıt havlu koparıp burnunu siliyordu. “Donald’ın seni üzmemek istemediğine eminim.”

Lisette burnunu çekerek, “İnsanlar gerçekten böyle mi düşünüyor?” diye sordu. “Ben Gareth’a hep baskı mı yapıyorum?”

“Ben öyle düşünmüyorum. Bence sen harika bir kadınsın. Çalışıyorsun, evi çekip çeviriyorsun, çocuklarına bakıyorsun. Hayattayken Bay Fitzpatrick’e bile sen bakıyordun. Sen harika bir eş ve harika bir annesin. Gareth sana sahip olduğu için çok şanslı.” Genç kadın etrafına bakarak sordu. “Bu arada bu gece çocuklar nerede?”

“Arkadaşlarında kalıyorlar. Ama Fred’e yeteri kadar iyi bakamamışım, değil mi? Yoksa her şeyini bana bırakırdı.”

“Donald tekrar sinirlenecek. Tanrım, Lisette... Fred’in evini herkes kadar ben de çok istiyordum ama para tüm kötülüklerin anasıdır, değil mi?”

Lisette, “Çok korkuyorum,” diye yanıtladı. “Sadece Papillon’u değil, Thorngrove’u da kaybedeceğimizi düşünüyorum. İnsanlar aç gözlü olduğumuzu düşünecek, sırf zevkimize harcamak için Fred’in parasına göz dikmiş bencil insanlar olduğumuzu sanacaklar.”

“Sen aç gözlü ya da bencil değilsin.” Zoey kolunu Lisette’in omuzlarına sardı. “Donald kararını verdi. Hiçbir zaman babası gibi sert bir adam olamasa da ona ne yaptığını bildiği konusunda güveniyorum.”

Lisette şüpheli bir şekilde, “Gerçekten güveniyor musun?” diye sordu.

Zoey, Lisette’i avutmaya çalışarak, “Donald, savaşına hazır,” dedi. “Onu hiç bu kadar hazır görmemiştim.”

“Ben savaşmak istemiyorum. Kimin kazanacağını bilmediğim savaşları sevmem.”

Zoey, “Biz kazanacağız,” diye söz vererek Lisette’in eline bir kâğıt havlu daha tutuşturdu. “Bir şekilde kazanacağız.”

Suzanne tüm gün çok meşguldü, evinde telefonu eline alıp ekrandaki cevapsız çağrıları ve açılmamış e-postaları görmesi akşamın geç saatlerini bulmuştu. Jaime Roig ve Petra Summers’tan sesli mesajlar vardı. Jaime, Mirador’un satışının gerçekleşmediğini ve otelin bir kez daha satışta olduğunu söylüyordu. Petra ise konaklama sektörüyle ilgilenen başka yatırımcılar bulduğundan bahsetmişti. Suzanne, ilginç bir proje bulursa onu desteklemek için istekli olabileceklerini söylüyordu.

Suzanne bu bir işaret diye düşündü. Bir işaret olmalıydı. Kaderinde Mirador’u satın almak vardı. Genç kadın Petra ve yatırımcılarla buluşacak ve bu sefer bankayla uzlaşma konusunda daha sert olacaktı. Onlara iki yüz elli binlik mirasının yanında Furze Hill’den pay alacağını söyleyecek, bankayı ona para vermesi için ikna etmenin bir yolunu bulacaktı. Peki sonunda Abbey Andersen ve annesi, babasının evini alıp ortadan kaybolursa ne olacaktı? Suzanne, kredisini aldığı anda geri ödeyebileceğine emindi. Baştaki tahminleri daha fazla para ödünç almaya dayalıydı. Tüm bunlar bankacıların onun başarılı olabileceğine inanmadığı için olmuştu.

Genç kadın dizüstü bilgisayarındaki fotoğraf albümünü açıp çektiği solgun parıltılı Mirador fotoğraflarına baktı. Burası onun oteliydi. Hep hayalini kurduğu o otel... Gerçekten öyleydi. Aptal ağabeyi babasının mirasını bu kadar takıntı yapmasaydı şimdi parasını alıp bankayı parayı geri

ödeyebileceğine ikna ediyor olabilirdi. Suzanne telefon rehberindeki numaraları tararken Donald'ın numarasının üzerinde durdu. Tam onu arayacaktı ki fikrini değiştirdi.

Daha önce sahip olduğu ya da yaptığı her şeyi babasından bir şey almadan yapmıştı. Şimdi de onun parasına ihtiyacı yoktu. Mirador'un sahipleri bu oteli satmak istiyordu. Genç kadının potansiyel yatırımcıları vardı. Bunu tek başına başarabilirdi. Ve bu sefer o lanet banka ona engel olamayacaktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Abbey, Ellen'ı hava alanından almayı planlamıştı, fakat Ellen eve kendi gelebileceği konusunda ısrarcıydı.

Ellen manastırdan açtığı telefonda, "Çaresiz olmadığımı biliyorsun," dedi. "Kaybolmadan A noktasından B noktasına gitme konusunda çok deneyim yaşadım."

Abbey, "Biliyorum," diye yanıtladı. "Ama on yıl önceydi."

"Yön bulma yeteneğim yok olmadı. Hâlâ yetenekli bir insanım."

Abbey, annesinin gerçekten yetenekli olduğunu biliyordu. Ancak dış dünyaya çıktığı için endişelenmeden edemiyordu. Ellen ne düşünürse düşünsün dünya o manastırdayken çok değişmişti.

Abbey, başrahibe Inez'in annesinin aile konularına destek vermesi için İrlanda'ya gitmesine izin vermesine şaşırsa da mutluydu. Ryan Gilligan mahkemenin ocak sonunda başlayacağını söylediğinde Ellen'ın buraya gelmesi mecburi olmuştu. Ancak Abbey, bunun nasıl gerçekleşeceğini merak ediyordu. Bazı rahibelerin dini konferanslar ya da olaylar için bazen manastırdan çıktığını biliyordu ama bu durum çok farklıydı. Sonuç olarak başrahibe, Benita'nın durumu-

na çok anlayış göstermişti. Ancak Ellen şimdi tek başına olduğundan Abbey bunun onun için ne kadar kolay olacağını merak ediyordu. San Diego yerine San Francisco'dan uçamayı tercih etmişlerdi çünkü bu çok daha uygundu. Fakat Abbey, annesini yalnız başına seyahat etme stresine sokacağına, yerel havaalanını seçmenin daha iyi olacağını düşünmeye başlamıştı.

Abbey, kapının çalmasıyla pencereden ayrılıp kapıya bakmaya gitti.

“Benim.”

“Anne! Camdan sana bakıyordum ama seni göremedim.” Genç kadın otomata bastı. “Hadi, yukarı gel.”

Ellen birkaç saniye sonra manastırda giydiği bej kıyafetin üzerine geçirdiği lacivert bir yağmurlukla daireden içeri girdi. Abbey’ye sıkıca sarılırken merakla etrafına bakıyordu.

“Haklıymışsın. Ev eskisi gibi değil.”

“Evet. Fakat hâlâ sıcak, tatlı ve rahat hissettiriyor.”

Ellen düşünceli görünüyordu. “Evi sevdim ama bana maziye yaşatmadı. Anıların canlanacağını sanmıştım.”

Abbey, “Ben de,” diye onayladı. “Pete evin baştan dizayn edildiğini söylese bile kendimi hâlâ eski evimde gibi hayal ediyorum.”

“Her şey değişir. Hiçbir şey eskisi gibi kalmaz.”

“Ben öyle düşünmüyorum.” Abbey annesinin yağmurluğunu alıp küçük dolaba astı. “Odanı görmek ister misin?”

“O da mı değişmiş?”

“Yatak odalarını bölmüşler, böylece ikisinin boyutu aynı olmuş. Artık biri büyük, biri küçük değil.” Genç kadın annesini dar koridordan odaya götürdü. “Hadi.”

“Çok güzel.” Ellen, düzgünce toplanmış yatağa, üzerindeki açık mavi yorgana, üzerinde birkaç Alcatraz resmi olan krem rengi duvarlara baktıktan sonra resimlere bakarak, “Seninkiler mi?” diye sordu.

“Eskiler.”

“Ama güzeller.”

“Teşekkür ederim. ‘Teşekkürler. Sana yerleşip eşyalarını yerleştirmeni söyleyecektim ama sabah gidiyoruz. Zahmet etmene değmez.”

Ellen, “Evet,” diye yanıtladı. “Zaten yerleştirecek çok bir şeyim yok.”

Anne kız hiçbir şey konuşmadan odada duruyordu. Sonra Abbey, hiç düşünmeden kollarını annesine sarıp onu sıkıca kucakladı. Ellen da ona sarılmıştı.

Pete onları havaalanına bırakmayı teklif etse de Abbey, taksi tutmalarının daha iyi olacağını söylemişti.

“Annem için manastır dışında olmak büyük bir şey. Seninle görüşmek ona biraz ağır gelebilir. Fitzpatricklerle tanışmadan önce ağır bir şey yaşamasını istemiyorum.” Pete, “Sen nasıl istersen,” diye yanıtladı. “Kendine dikkat et tamam mı? Kimsenin seni üzmesine izin verme.”

“Beni üzen hâkim olaksa sanırım izin vermek zorunda kalacağım.”

“Öyle bir şey olmayacak.” Pete kendinden oldukça emindi. “Davada oldukça güçlü durumdasın, böyle bir şeyin peşine düşmeleri tamamen onların aptallığı.”

“Belki de.”

“Öyle. Bırak avukat arkadaşın hakkın için savaşsın.”

“Kesinlikle öyle yapacağım.”

“İyi şanslar, tatlım.”

Abbey annesiyle birlikte terminal binasında yürürken Pete’nin kelimeleri kafasında yankılanıyordu. Ellen, kahverengi bir etek ve yeni, beyaz bir bluz giymişti. Ayağında düz, kahverengi ayakkabıları, üzerinde yine lacivert yağmurluğu vardı. Bir önceki akşam Dublin’in hava durumu na bakan Abbey endişelenmişti.

Ellen'a, "Kar yağacak," dedi. "Ne kadar yürümek zorunda kalacağımızı bilmiyorum ama bence bu ayakkabılar ve yağmurluktan daha fazlasına ihtiyacımız var. Mesela polar ve bot?"

Ellen, "Benim bu kıyafetimi giymem gerek," diye karşı çıktı.

"Anne manastır kıyafetin çölün ortasında güzel olabilir ama kar için yeterli değil. Eminim başrahibe Inez zaatüre olmanı istemez."

Ellen, "Bana bir şey olmaz," dese de Abbey ısrarcıydı. Bir süre dırdır ettikten sonra Ellen'a tüy kaplı bot, iki kalın kazak (polar almayı reddetmişti) ve örgü siyah bir etek aldırmayı başarmıştı.

Ellen deneme kabininden çıktığında Abbey ona kıyafetlerin nasıl olduğunu sordu. Ellen, siyah eteğin umduğundan daha dar olduğunu, bir an kendini Rahibe Benita değil de tekrar Ellen Connolly gibi hissettiğini itiraf etti. Ama kazakların (biri siyah, biri krem) vücudunu gizleyecek kadar uzun ve birden modern görünme dilemmasını dengeleyecek kadar bol olduğunu eklemişti. Kasaya geldiklerinde ise "Kazancım kıyafet alışverişi niyetiyle verilmiyor," demişti.

Abbey, "Bunu dış dünyayı tekrar öğrenme olarak düşünebilirsin," diye yanıtladı. "Ayrıca döndüğümüzde bunları hak eden yoksullara verirsin."

Ellen mutlu olmuştu. "Evet, sanırım böyle bir şey yapabilirim."

"Dublin'e gitmeden üstünü değiştirecek misin?"

"Neden? Benden utanıyor musun?"

"Hayır." Genç kadının üzerinde botlarının içine soktuğu dar bir pantolon ve İrlanda seyahatinde aldığı Aran kazığı ve sahte kürk jilesi vardı. "Donmandan korkuyorum."

Ellen, JFK'de uçak değiştirdiklerinde pes etmişti. Kadınlar tuvaletinden çıktığında Abbey, annesine şaşkınlıkla bakıyordu.

“Aman Tanrım. Yine benim annem olmuşsun.”

“Saçmalama.” Ellen, bu durumu önemsemez gibi görünmeye çalışıyordu. “Siyah bir etek ve kazak giydim o kadar.”

“Biliyorum...” Abbey ne diyeceğini bilemiyordu. Fakat Ellen’ın güzel görünmekten utandığını fark ettiğinde şaşkınlığını gizlemeye çalışarak kapıya doğru yürümeye başladı.

Anne kız ertesi sabah Dublin Havaalanı’nın varış koridorundan çıktığında Ryan Gilligan, Rahibe Benita’yı transatlantik uçuşundan herhangi bir yolcu sanmıştı. Sonra Abbey’yi gördü.

Genç adam, Abbey’yi yanağından hafifçe öperken, “Harika görünüyorsun,” dedi. “Seni tekrar görmek güzel.”

“Seni de öyle. Bu annem.”

“Meşhur Ellen Connolly.” Ryan, elini uzatıp Ellen’ın elini sıktı “Gerçekten bir gün tanışıp tanışamayacağımızı merak etmeye başlamıştım. Sizinle tanışmak benim için gerçekten büyük bir zevk.”

Ellen, “Keşke daha iyi şartlarda tanışsaydık,” diye yanıtladı.

“Gerçekten öyle. Fakat bizim için iyi olacağını düşünüyorum. Davamızda hâkim Halligan var, gerçekten akıllı bir adamdır. Buradan lütfen.” Ryan, Ellen ve Abbey’yi otoparka doğru götürürken konuşmaya devam etti. “Bu seyahat için daha uygun bir yer istediğinizi biliyorum Abbey ama Harbour Otel’in bu sezonda fiyatı çok uygun. Şehre seyahat masraflarıyla birlikte bile çok mantıklı geliyor.”

“Sen nasıl düşündüysen.” Abbey birden titredi, sıcaklık San Francisco’yla kıyaslandığında çok düşüktü ve kaldırımlarda ince bir kar tabakası vardı.

Ryan, Abbey kardan bahsettiğinde, “Bu hiçbir şey,” dedi. “Son birkaç yıldır ağır bir kar yağışıyla ve Alplerden

gelen soğuk havayla boğuşuyoruz. En azından caddeler temiz, böylece etrafta dolaşabiliyoruz. Hem geansaí'nin içinde güvendesin."

Genç kadın titreyen dişleriyle, "G...G... Geansaí?" diye kekeledi.

"Kazak."

"Doğru."

Ryan, "Harikulade olacaksın," diye tekrarladı.

Abbey bu kalıbı her zaman Ryan'la bağdaştıracağını düşündü. Bu rahatlatıcı, güven ve motivasyon verici bir kalıptı. Harikulade olacaktı. Fred Fitzpatrick'in evine sahip olduğunda harikuladede de iyi olacaktı. Zengin olacaktı.

"Biliyorum yorgunsundur ama öğleden sonra Alex'le bir toplantı organize ettim." Ryan, arabanın kapısını açarken konuşmaya devam etti. "Bu toplantı sana yarın başladığımızda neler olacağına dair fikir verecek."

"Davanın üç dört gün süreceğini söyledin." Ellen, Abbey'nin yanına, arka koltuğa otururken ikisi de arkaya geçerse Ryan'ın bir taksi şoförü gibi hissedebileceğini düşünerek bir an tereddüt etmişti.

"Tahminlerimiz bu yönde."

"Yasal işlemler konusunda çok cahilim ama neden bu kadar uzun sürüyor ki?"

"İki taraf da dinleniyor, çapraz sorguya çekiliyor. Hakim, Bay Fitzpatrick'in aklından geçenleri öğrenmek isteyecektir. Fred'in aklından bir problemi olmadığını sadece Magdalen Çamaşırhaneleri hikâyeleri yüzünden huzursuz olduğunu kanıtlayacak iki doktorumuz var."

Ellen, kemerini bağlarken, "Şu zavallı kız," dedi. "Nasıl korkunç şeyler yaşıdıysa etkileri hâlâ devam ediyor."

Abbey, "O zavallı kız senin annendi," dedi.

"Biliyorum. Onun için dua ediyorum."

"Hâlâ hayatta olup bize acı çektiren insanlar için dua etsen daha iyi olabilir."

“Onlar için de ediyorum.”

Abbey annesine öfkeli bir bakış atarken Ellen’in yüzü çok huzurluydu.

“Seni son gördüğümde beri güzel işler başardığını duydum Abbey.” Ryan, dikiz aynasından anne kıza bakarak devam etti. “Alex bana ödüller kazandığını söyledi.”

“Ne ödülü?” Ellen sorgular bakışlarla kızına bakarken, Abbey ona tırnak sanatı yarışmalarını anlattı.

“Bu yılın sonuna doğru da Londra’da Nailympics’e seçildim. Gerçekten çok heyecanlı.”

“Ama kendi tırnaklarını boyamamışsın.”

“Tırnak sanatı büyük olaylar içindir. Ama tırnaklarım konusunda yanılıyorsun anne. Tırnaklarımda ten rengi oje var.”

“Ah.”

“Yarışmaların harika sonucu ise hiç bu kadar meşgul olmayışım. İstesem yirmi dört saat çalışabilirim. Müşteri listem kasımdan beri neredeyse iki katına çıktı. Bu çok iyi bir şey ama dava için vakit bulabiliyor olmam tuhaf. Ayrıca Claudia’nın bir arkadaşı kendi işimi kurmam için bana yardım etmek istiyor.”

“Bu çok umut vaat edici.” Ryan aynadan tekrar Abbey’ye baktı. “Peki sen bu teklifle ilgileniyor musun?”

“Galiba. İşim için yatırım yapmasına izin verebilirim ya da belki Bay Fitzpatrick’in evini sattığımda elde edeceğim parayı bu iş için kullanabilirim.”

Ellen, “O evden gelecek parayı kendi daireni almak için kullanacağını sanıyorum,” diye yanıtladı.

“Henüz karar vermedim.” Abbey’nin sesi sabırsızdı. “Henüz ne yapacağımı bilmiyorum anne. Ama bu para bana seçme şansı verecek.”

“Anlıyorum.” Ellen gözlerini kapatıp ellerini birleştirdi. Abbey, bir an annesinin dua edip etmediğini merak etti. Bir

gece önce annesi yatak odasına girip bir saatten uzun bir süre dua etmişti. Bu sabah da uçak İrlanda'ya yaklaştığında çantasından tespihini çıkarmıştı. Bu hareketi etrafında oturan insanların ona endişeyle bakmasına sebep olmuştu. Abbey, insanlar annesini onları tespihle havaya uçuracak dinci bir terörist olarak mı görüyordu merak etmişti. Belki de pilotun uçağı güvenli bir şekilde indiremeyeceğini düşünerek dua eden bir kadın olduğunu düşünüyorlardı.

Abbey, "Nerede buluşacağız?" diye sordu.

"Bay Fitzpatrick'in evinde. Annenin evi görmesi çok önemli."

"Bu... yargıda... celsede... Artık ne diyorsanız, benden konuşmamı isteyecek misiniz?" Ellen gözlerini tekrar açmıştı.

Ryan, "Muhtemelen," diye yanıtladı. "İşin aslı şu ki aile, Bay Fitzpatrick'in sizin bir rahibe olduğunuzu bilseydi size hiçbir şey bırakmayacağını söyleyecek. Alex bir rahibe olmanızın manyak bir katil olmadığını kanıtlamak için birkaç soruyu yanıtlamanızı isteyebilir."

Ellen tek kaşını havaya kaldırdı.

"Fred'in tüm rahibeleri öldürme niyetinde olan insanlar olarak gördüğünü söyleyecekler."

"Ah ama bu çok aptalca."

"Biliyorum. Ama Dilly'nin rahibelerin elinde öldüğünü söyleyecekler."

"Bundan kesin emin miyiz?"

"Fitzpatricklere karşı kullanacağım bir başka argüman da bu. Dilly, doğumdan kısa bir süre sonra öldü. Bebeğin erken gelmesinin manastırda gördüğü muameleyle hiçbir ilgisi olmayabilir. Şu an ulaşabildiğimiz kayıtlardan bunu anlamak mümkün değil. Ama o yerlerde kötü şeyler yaşandığı kesin."

Ellen, "Çok trajik," diye mırıldandı.

Abbey uzanıp annesinin elini sıktı. Ellen, kızına şaşkınlıkla baksa da gülümsedi. Abbey, annesinin elini tutmaya devam etti. Geçmiş ve yaşanan olaylar hakkında konuşmak normaldi ancak işin doğrusu, yaşanan tüm bu olaylar Ellen'in annesinin başına gelmişti. Ve Dilly, Ellen'ı doğurduktan çok kısa bir süre sonra hayatını kaybetmişti. Ellen ne kadar maneviyatı gelişmiş bir kadın olsa da, dünyadaki her şeyi rasyonelleştirse de bunları öğrenmek kesinlikle acılı olmalıydı.

Otel resepsiyonisti Clara, Abbey'yi eski bir arkadaşı gibi karşılarken aynı heyecanı Ellen'ı selamlarken de göstermişti. Clara, anne kızı içinde şık mobilyalar olan, ızgarasında taze bir şömine ateşi yanan sıcak, tatlı bir yatak odasına çıkardıktan sonra birbirine benzer iki odanın arasındaki kapının kilidini açtı. Ardından onlara ihtiyaç duydukları ve istedikleri her şeye sahip olduklarını umduğunu söyleyerek iyi geceler diledi.

Ardından, "Sanırım bu sefer rıhtımda yürüyüşe çıkmayacaksın Abbey," diye ekledi. "Çok rüzgâr esiyor, şu an hava donma noktasının birkaç derece altında. Odalarınızda sıcaklığı arttırmak isterseniz lütfen bana haber verin."

Ellen, "Böyle çok güzel," dedi. "Gerçek ateşe bayılıyorum."

Clara özür diler bir ifadeyle, "Aslında doğalgaz," dedi. "Ama çok tatlı duruyor."

"Harikulade." Abbey, en sevdiği İrlanda ifadesini kullanma fırsatı bulduğu için mutluydu.

"Harika." Clara, anne kızı gülümsedikten sonra onları yalnız bıraktı.

Abbey annesine dönerek, "Sevdin mi?" diye sordu.

"Odayı mı? Çok güzel."

"Hayır. İrlanda'yı."

"İlk izlenimim güzel."

“Buradaki herkes çok arkadaş canlısı. Tabii Fitzpatrick’ler hariç.”

“Bu konuda onları suçlayamazsın.”

“Bu kadar öfkelenmiş olmalarına şaşırıyorum. Bir yabancı çıkıp benim mirasımı istese ben de aynı şekilde öfkelenirdim. Tabii mirasım olacağından değil de... Biz doğru şeyi yapmaya çalıştık - herkes teklifimizin çok cömert olduğunu söylüyor - ama onlar başka bir teklifle bile gelmedi. Neyse...” Genç kadın suratını buruşturdu. “Donald ve Gareth sana karşı çok kaba ve kötüydü, bu yüzden bunu hak etmiyorlar.”

“Bu biraz sertmiş.” Ellen, bunu söylerken kelimeler ağzından çok nazik bir şekilde çıkmıştı.

“Onlar da öyle. Aslında direkt terbiyesiz ve agresifler.”

“Stresli zamanlar geçirdiklerinden eminim.”

“Streslerini atmak için çok fazla fırsatları oldu. Ayrıca daha önce babalarından para almışlar, hem de Suzanne’in aldığından daha çok almışlar.”

“Suzanne’i sevdin mi?”

“Evet, sevdim.”

“Daha fazla alması gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Peki ona daha fazla para vermeyi planlıyor musun?”

Abbey, derin pencere denizliğine oturup karşıdaki koya baktı. “İlgilendiği bir otel projesi için yatırım arıyor. Hâlâ arıyor mu bilmiyorum ama bu konuyla ilgilenmeye hazırım.”

“Yani ona para mı vereceksin?”

“Hayır. Yatırım yapacağım.”

“Bu da aynı şey sayılır.”

“Ne demek istiyorsun anne? Hâlâ yanlış bir şey yaptığımızı söylemeye mi çalışıyorsun? Yaptığımız teklifin çok adil olduğunu söylemiştin.”

Ellen, “Zaten öyle,” diye yanıtladı. “Ama bazen insanların canı adilliği göremeyecek kadar yanabilir.”

“Yani geri çekilmemiz gerektiğini mi söylüyorsun? Düzgün düşünemedikleri için geri mi çekilmeliyiz?”

“Hayır. Problem... Yani benim gördüğüm... Bay Fitzpatrick’in yaptığıyla ilgili değil.”

Abbey, “Baban,” diye hatırlattı.

“Evet. Problem, onun yaptığı değil. İnsanların buna nasıl tepki gösterdiği. Yapılanın insanlara nasıl hissettirdiği.”

“Başta şok olmuşum ama şimdi gayet iyi hissediyorum.”

Ellen gülümsedi. “Başrahibe de senin adına çok sevindi.”

Abbey şaşkın bir şekilde, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Elbette. Aynı benim gibi senin mutlu ve rahat olmanı istiyor.”

Abbey, rahibelerin aileleri hakkında konuştuğunu hiç düşünmediğini annesine de söyledi.

“Neden konuşmayalım ki? Birçok şeyden bahsediyoruz. Bütün gün oturup dua okumuyoruz. Ayrıca içeride bir tek benim kızım var. Hepimiz senin iyi olup olmadığını düşünüyoruz.”

“Vay be.” Abbey hâlâ şaşkındı.

“Hepimiz senin gerçek dünyada yaşadığının farkındayız. Hayatını devam ettirmek için maddi şeylere ihtiyacın var. San Francisco’da bir manastır hayatı yaşayabilecekmişsin gibi düşünmek mantıklı değil.”

Abbey gülümsemesini engelleyememişti.

“Bu yüzden hepimiz iyi olmanı istiyoruz. Fitzpatricklerin de iyi olmasını istiyoruz. Onların da mutlu ve memnun olmasını istiyoruz.”

“Şu an bu iki dilek birbiriyle asla uyuşmuyor.”

“Umarım öyle olmaz. Şu an tüm rahibeler dua ediyor. Tanrı’nın her şeyi yoluna koyup herkesin hak ettiğini alması için dua ediyorlar.”

Abbey, rahibelerin onu gurur duydukları tek kızları olarak gördüğü bilgisini sindirdikten sonra, “Havadan gelen bir parayı almak pek de hak gibi değil,” dedi. “Ama diğer insanlar bunu yapıyor. Piyango kazanıyor, başka sebeplerden büyük ödemeler alıyor. Ben neden suçlu hissedeyim ki? Neden sen suçlu hissedesin? Özellikle de sen. Sen onun kıızıydın. Kızısın. Ve terk edildin.”

Ellen nazik bir ses tonuyla, “Annemle babam beni terk etmedi,” diye yanıtladı. “Beni seçtiler.”

Abbey pencere denizliğinden kalkarak, “Bazen seni tanımak yorucu olabiliyor,” dedi. Ardından yandaki odaya giderek kapıyı arkasından çekti.

Ryan bir saat sonra Abbey ve annesini otelden aldı. Abbey ve Ellen kendine gelmiş, Ellen’in odasında kendilerine kahve yapmışlardı. Bu yüzden tekrar arabaya bindiklerinde kendilerini daha dinç hissediyorlardı.

“Buraya daha önce geldiğimde sürekli uyuya kalıyordum.” Abbey, son bir saattir annesiyle çok konuşmamıştı. Odaların arasındaki kapıya hafif bir şekilde vurup açtığında Ellen pencerenin yanına diz çökmüş dua ediyordu. Abbey ona kahve ikram edene kadar hiç hareket etmemiş, sonra da sessizce kahvelerini içmişlerdi.

Ryan neşeli bir şekilde, “Sanırım sıcaklıktan kaynaklanıyor,” dedi. “O zaman en sıcak Hindistan sıcağını yaşıyoruz, hatırladın mı?”

“Nasıl unuturum.”

“O çok yaşanan bir hava değildi, aslında bugünkü hava da öyle.”

Mor, gri gökyüzünden sakın sakın düşen kar taneleri önlerindeki yola ince, beyaz bir halı döküyordu.

Ellen, “Ama daha önce kar yağdığını söyledin,” dedi. “Hem de bundan daha fazla.”

“Aslında yağdı. Ama bunun için hiç hazır değiliz. Bize her seferinde sürpriz gibi oluyor ve büyük bir kaosa sebep oluyor. Tanrı’ya şükür çok kalıcı bir hava değil.”

Abbey, “Umarım değildir,” diye yanıtladı. “Yoksa bu tepeyi çıkıp inmek çok zor olabilir.”

Ellen daha yukarı tırmandıklarında, “Mükemmel bir manzara,” dedi.

“Dublin’in en iyi manzarasıdır. Bu yüzden burada evler bu kadar pahalı.”

Ellen, Abbey’ye baktı ama Abbey arabanın camından karşıdaki koya bakıyordu.

“İşte geldik.” Ryan, arabayı Fred’in evinin önüne çekti. “Belli ki Alex daha gelmemiş. Bu arada endişelenmeyin, kalorifer her gün birkaç saat önceden devreye giriyor. Evin hava koşullarına kurban düşmesini istemeyiz.” Genç adam yolcu kapısını açtıktan sonra yerlerin kaygan olabileceği konusunda uyarılarda bulunarak anne kızı basamaklardan yukarı çıkardı.

Ellen, “Ev gerçekten çok etkileyici,” dedi. Bu sırada Ryan cebinden çıkardığı birkaç anahtardan kapının anahtarını seçmekle meşguldü.

Abbey, “Yazın harika oluyor,” diye cevapladı. “Tüm çiçekler açıyor, bahçe muhteşem görünüyor. Belki biraz serkeş görünüyor ama bu görüntü bahçeye cazibe katıyor.”

“İşte giriyoruz.” Ryan giriş kapısını açtığı anda hep birlikte içeri girdiler.

Abbey’nin ilk fark ettiği şey, evin daha düzenli olmasıydı.

“Bildiğin üzere Lisette eve göz kulak oldu. Her hafta geliyor.”

Abbey, “İyi iş çıkarıyor,” diye yanıtladı.

Ryan, “Çok titiz bir kadın,” diye onayladı. Salona girdiklerinde Abbey, evin önceki ziyaretine göre çok daha yeni bir görüntüsü olduğunu düşünüyordu.

Ryan, soru soran gözlerle anne kıza bakarak, “Çay isteyen?” diye sordu.

“Daha yeni kahve içtik.”

“Evet ama İrlandalılar her sosyal ortamda çay yapar.” Ryan sırtarak Abbey’ye baktı.

“Tamam o zaman.” Abbey, Ryan’ın peşinden mutfığa girdi. Lisette mutfığı da tertemiz yapmıştı. Ellen birkaç saniye sonra onlara katıldı. Ancak mutfaktan geçerek Fred’in çalışma odasına doğru yol aldı. Abbey ise Ryan’la kalmıştı.

Ryan, “Annen çok tatlı,” diye fısıldadı. “Hiç hayal ettiğim gibi değil.”

“Sen nasıl hayal ettin ki?”

“Daha... Daha evcimen bir tip hayal etmiştim. Belki daha sert. Ve kesinlikle daha dindar. Ama çok normal görünmüyor mu? Ayrıca etek ve kazak kombini çok hoşuma gitti. Üzerinde hayal ettiğim gibi manastır kıyafeti yok.”

Abbey kıkırdarak San Francisco Havaalanı’nda soğuk hava için yaptıkları alışverişi anlattı.

“İyi düşünmüşsün. Kadını soğuktan öldürmek istemeyiz.” Genç adam hızla, “Özür dilerim,” diye ekledi. “Çok kötü bir kalıp oldu.”

Ryan, Ellen’in oturduğu salona çay getirirken Alex de gelmişti. Alex’in elinde kâğıtlarla dolu bir evrak çantası vardı. Avukat, Ellen’ı sıcak bir şekilde karşılarken Ryan gibi nihayet onunla tanıştığı için memnun olduğunu söyledi. Sonra Fred’in mirasından ve vasiyeti icra eden biri olarak mirası nasıl savunacağından bahsetti.

Ellen, “Yani Bay Fitzpatrick’in parasıyla ne yapacağına karar verme hakkı olduğunu söylemek sizin işiniz?” dedi.

Alex, “Kesinlikle,” diye yanıtladı. “Fred sizin kesinlikle bir şey almanızı istedi. Bu onun için çok önemliydi. Onun dileği buydu ve benim işim Fred’in dileğinin yerine getirildiğinden emin olmak. Donald Fitzpatrick teklifinizi reddet-

tiğinde şok olduğumu itiraf etmeliyim. Avukatlarının bunu yapmasına izin verdiğine inanamıyorum! Tabii bir avukat olarak insanların bir teklifi reddetmesini engelleyemeyiz ama bundan daha iyi bir şey alabileceklerini hiç sanmıyorum.”

“Sizce benim... Bizim evi almamız... Bay Fitzpatrick için neden bu kadar önemliydi? Gerçekten büyük bir şey gibi görünüyor.”

Alex, “Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum,” diye yanıtladı. “Ama oğullarının mülk konusunda bir sürtüşme içine gireceğinden endişelendiğini biliyorum. Biri evi satmak isterken diğerinin bunu yapacak gücü olmayacak ve ortalık iyice karışacaktı. Bence bunun iyi bir çözüm olduğunu düşündü.”

“Sanırım bu konuda düşündüğümüz her şey sadece bir varsayım.”

“Evet. Ben sadece Fred’in bana söylediklerini söyleyebilirim. Hadi yarın hakkında konuşalım, başarımızın meyvesini nasıl yiyeceğimizden bahsedelim.”

Alex tam evrak çantasından daha çok kâğıt çıkarmaya başlamıştı ki giriş kapısının açıldığı duyuldu.

Otuz Beşinci Bölüm

Lisette'nin dersi Pazartesi öğleden sonra bitiyordu fakat genç kadının sonrasında birkaç saatlik özel dersi oluyordu. Ancak bugün, yaklaşan dava için gergin ve heyecanlıydı, bu yüzden derslerini iptal edip Furze Hill'e gitmeye karar verdi. Temizlikten sonra bu deniz manzaralı cennet yerin mutfağında kim bilir bir daha ne zaman oturabilecekti? Eğer - Donald'ın ısrarlarına rağmen - hakim onları haksız bulursa ev artık onların olmayacaktı.

Artık evi istemiyordu. Bir zamanlar burada yaşamayı hayal etse de bu ev onun için kocasıyla arasında büyüyen uyuşmazlığın bir sembolü hâline gelmişti. Bugünlerde çok nadir konuşuyorlardı, Fred'in mirasındaki fikir ayrılıkları aralarını açmıştı. Gareth zamanının çoğunu çalışma odasında geçiriyordu. Lisette ise onun Fransız emlak sitelerine baktığını düşünüyordu. Gareth bilgisayarda değilken kısık, telaşlı bir sesle Don'la konuşuyordu. Don, Lisette ve Zoey'nin Amerikalılara teklifte bulunduğunu öğrenmişti. Zoey, Lisette'e durumu anlatırken Don'un önce öfkelenmediğini ancak sonra Abbey ve annesi teklifi kabul ederse bunu kabul edebileceğini söylediğini anlattı. Prensiplerine rağmen, mirasçı olmaktan vazgeçerlerse bunu kabul ede-

bilirdi. Ama Abbey'nin teklifi asla mantıklı değildi, ayrıca sonucu parayla değil, Fitzpatrick olma hakkıyla ilgiliydi.

Gareth Lisette'e başta teklifle ilgili bir şey söylememişti. Aslında ikisi de çok konuşmuyordu. Sohbet açma yeteneklerini kaybetmiş gibiydiler. Tek yaptıkları birbirlerine çıkmaktı. Miras hakkında konuştukları son sefer Lisette Don'un ya hep ya hiç düşüncesinin çok çocuksu olduğunu ve Gareth'in ona karşı gelemeyecek kadar güçsüz olduğunu söylemişti. Gareth'in çenesi iyice kasılmış, bu konuda beraber kalmaları gerektiği için Don'u desteklediğini, o ve Zoey gibi hazırlıksız iş yapmadığını söylemişti. Genç kadın Gareth nihayet gerçekleri öğrendiği için rahatlamıştı ama yine de bağırıp en azından kısıtlı kaynaklarını bir hayal uğruna harcamadığını söyledi. Ardından çocukların mirasını da boşa harcamakla ilgili bir şeyler söyledi. Söylediğine göre Gareth'in yapmaya çalıştığı tek şey Don kadar iyi oluğunu kanıtlamaktı, fakat gerçek konu iş olduğunda ikisinin de iyi olmadığıydı. Onlar babaları gibi acımasız değildi, ne yaptıklarını biliyor gibi davranmayı bir an önce bırakmalıydılar çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlardı.

Gareth, "Ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum," diye yanıtladı. "Ben ailemin geleceğini kurtarmaya çalışıyorum. Senin tek yapmak istediğinse geleceğimizi başkalarına sunmak."

Tartışma Lisette'in hızla üst kata çıkıp yatmasıyla son bulmuştu. Tanrı'ya şükür bağrıışmaları çocukları uyandırmamıştı. Genç kadın uzanmıştı, öfkesini güçlkle bastırıyordu. Sonra Gareth'in da üst kata geldiğini duydu, fakat Gareth yatak odasına girmede. O gece misafir odasında yatan Gareth, o günden beri orada kalıyordu.

Lisette, evliliğinin bu şekilde parçalandığına inanamıyordu. Geçmişte Gareth'la her konuyu çözebildiği için gururluydu. Birbirlerine öfkeli uyumama kuralına bağlı kalabildikleri için gurur duyuyordu. Aslında bunun çok ör-

neğini de yaşamamışlardı. Birlikte iyi bir takımlardı. Aynı şeylere inanır aynı değerleri paylaşırlardı. En azından eskiden böyleydi. Çünkü şimdi işler çok değişmişti.

Lisette salona girdiğinde Alex'i, Ryan'ı, Abbey'yi ve Ellen Connolly olabileceğini düşündüğü bir kadını (hayal ettiği rahibelere hiç benzemese de) gördü. Genç kadın çok içinde olduğu yerde kaldı. Evin önünde park hâlinde arabalar olduğunu görse de evde biri olabileceğini düşünmemişti. Bu insanları Fred'in koltuğunda oturmuş Fred'in fincanlarıyla çay içerken gördüğünde karnına bir yumruk yemiş gibi oldu.

"Lisette." Alex ayağa kalkıp elini uzattı. "Nasılsın?"

Genç kadın, beyni bunun Gareth'ı çok öfkeliendirecek başka bir hareket olduğunu söylese de otomatik bir şekilde avukatın elini sıktı.

"İyiyim." Lisette'in cevabı da otomatik olmuştu, bunu söylerken nasıl hissettiğini hiç düşünmemişti.

Abbey, Lisette'e endişeyle baktı. Onu en son gördüğünde Gareth'ın karısının hayal ettiği tüm Fransız kadınlar gibi zarif olduğunu düşünmüştü. Siyah elbisesi, topuklu ayakkabıları ve düzgünce toplanmış beyaz gri saçlarıyla oldukça şık görünüyordu. Bugünse üzerinde kot pantolon, spor ayakkabı ve Ellen'in giymeyi reddettiği polarlardan vardı. Hâlâ zarif görünse de yüzündeki yorgunluk ve gözlerinin altındaki mor halkalar dikkat çekiyordu.

Alex, "Çay ister misin?" diye sordu.

"Ben... Burada ne yapıyorsunuz?" Lisette şaşkın görünüyordu.

"Toplantı yapıyoruz. Ama biraz bizimle oturmandan zevk duyarız. Evi toplamaya mı geldin? Zaten oldukça toplu."

"Ben..." Lisette ne diyeceğini bilemiyordu.

Ryan Gilligan ayağa kalkıp mutfığa gittikten sonra elinde bir fincanla geri dönü. Ardından fincanı çayla doldurup Lisette'e uzattı.

“Sizi şaşırttık.” Ellen narince konuşmaya başladı. “Çok üzgünüm.”

Lisette sıcak çayından büyük bir yudum aldı (istemeden şu lanet Lyonslardan diye düşündü; bunları çöpe atmalıydım.) “Siz...” Genç kadın cümlesini bitiremedi, hâlâ Ellen’a bakıyordu.

“Ben Rahibe Benita. Fred’in kızıyım.”

Abbey annesine baktı. Ellen kendini ilk defa Fred’in kızı olarak tanıtıyordu, bu kelimeler genç kadının soluğunu kesmişti. Çünkü birden kulağa çok gerçek gelmişti. Sanki Abbey bu gerçeğe inanmıştı. Fred Fitzpatrick, gözlerinin önünde ölen adam Ellen’ın gerçek babasıydı. Ayrıca kendi büyükbabasıydı. Sırf bu yüzden Lisette, Gareth, Zoey, Donald ve Suzanne’le muhatap olmuşlardı. Bu insanlar, ailesinin bir parçasıydı.

Lisette fincanını sehpaye bırakarak, “Hiç beklediğim gibi değilsiniz,” dedi.

“Soğuk havalar için yeni kıyafetler almış olmasaydım eminim beklediğiniz gibi çıkardım.”

“Belki de.” Lisette, Ellen’a bakmaya devam ediyordu. “Siz... Siz Suzanne’e çok benziyorsunuz.”

Abbey de böyle düşünüyordu. Ellen üzerine etek ve kazak giydiği an onu şok eden ilk şey bu olmuştu. Artık kendi gibi görünmüyordu; Suzanne’in yaşlanmış versiyonu gibiydi.

Ellen, “Henüz Suzanne’le tanışmadım,” diye yanıtladı. “Umarım tanışırım. Ama sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.”

Ryan, Alex ve Abbey iki kadına bakıyordu. Lisette hiçbir şey söylemedi. Çok geçmeden gürültüyle acı acı çalan telefonu odada yayılan sessizliği bozdu.

“Hemen evin önündeyim.”

Zoey, Lisette’e evin önünden geçerken arabasını kapının önünde gördüğünü söyledi.

“Bensiz ne yapıyorsun? Umarım kasaya saldırmamışsındır?” Zoey şaka yapıyordu. Lisette’in böyle bir şeyi hayal bile etmeyeceğinin farkındaydı. Konu Furze Hill’den bir şeyler aşırmaq olduğunda bu suçta ortaklardı. “Hadi beni içeri al.”

Lisette önündeki insanlara bakarak Zoey’nin kapıda olduğunu söyledi.

Ellen, “Harika,” diye yanıtladı. “Biriyle daha tanışacağım.”

“Ben bilemiyor...” Alex, şüpheli görünüyordu.

Ellen, “Lütfen onu içeri alın,” dedi.

Lisette ayağa kalkıp kapıyı açtı. Genç kadın Zoey’le birlikte salona dönerken içerdeki bir şeyler fısıldaştıklarını duyabiliyordu.

Abbey, ilgiyle Zoey’ye baktı. Lisette’in aksine hatırladığı gibi güzel ve moderndi. Üzerinde yünlü bir pantolon, kürk yakalı yün bir palto ve gizli topuklu ayakkabılar vardı. Gür, siyah buklelerinin üzerinde kürk yakalı montuna uyan kürkklü bir şapka takmıştı. “Vay toplanmışsınız. Önden bir toplantı mı yapıyorsunuz?”

Ellen, “Merhaba,” dedi. “Ben Rahibe Benita. Sizinle tanışmak çok güzel.”

Zoey, “Tüm bu kargaşanın sebebi sensin,” diye yanıtladı. “Sen manastırdaki deli rahibesin. Aslında deli gibi görünmüyorsun ama görünüşün aldatıcı olabilir.”

Ellen tatlı bir dille yanıtladı. “Sanırım insanların bu yüzden asla görünüşe bakmaması gerekiyor.”

Alex, “Çay?” diye sordu.

“Bu ne cürret...” Zoey şapkasını ve paltosunu çıkarıp sandalyenin üzerine astı. “Onları buraya getirmişsin. Burayı kendi evin gibi kullanıyorsun.”

“Peki sen buraya neden geldin?” Alex’in her zamanki nazik sesi buz gibi olmuştu.

“Dışarıda Lisette’in arabasını gördüm. Temizlik yaptığı-
nı sandım, yardım edecektim.”

Herkes Zoey’nin paltosunu çıkardığında ortaya çıkan kusursuz, tarz sahibi pantolonuna ve ipek bluzuna bakıyordu. Zoey, temizlik yapmak için giyinmediğini fark etmişti.

“Lisette çalışırken sohbet ediyoruz.”

Alex, “Ne kadar nazıksın,” diye yanıtladı. “Buraya çok geliyorsun, değil mi?”

“Gelmek zorundayız. Lisette’nin evi nasıl güzel bir hâle getirdiğini görebilirsiniz. Burası önceden çöplük gibiydi.”

Ellen, “Çok düşünceli bir hareket,” dedi.

“Sen rahibe olamazsın.” Zoey başını iki yana sallayarak devam etti. “Sen çok... Çok normalsın.” Sonra birden, “Bu bizim için iyi bir şey değil.” Genç kadın Lisette’e baktı. “Stratejileri bu. Onu rahibe gibi göstermemeye çalışıyorlar. Suzanne’e benzetmeye çalışıyorlar.”

Lisette önce Zoey’ye sonra, Ellen’a baktı. Ardından birden ağlamaya başladı.

“Üzülmene gerek yok.” Ellen ayağa kalkıp Lisette’e doğru yanaştı. “Bunda ağlayacak bir şey yok.”

Ancak Lisette’in omuzları yanaklarından süzülen göz yaşlarının şiddetiyle titremeye devam ediyordu. Alex ve Ryan huzursuz görünürken Abbey annesinin kolunu diğer kadına sarıp onu yavaşça kendine çekişini izledi. Bu ara Zoey, onun gerçek bir insan olduğuna ikna olmamış gibi, annesine bakmaya devam ediyordu.

‘*Je suis désolée.*’ Lisette nihayet Ellen’dan uzaklaşarak “Çok üzgünüm,” dedi. “Niyetim bu...” Genç kadın, Ellen’ın uzattığı mendili alarak gözlerini sildi. “Benim aptallığım.”

Ellen, “Sadece üzgünsün,” diye yanıtladı. “Herkes üzülebilir. Bunun aptallıkla bir ilgisi yok.”

Zoey, “Ama üzülmeye sebebi çok aptalca,” dedi. “Neden üzgün olmak zorunda? Neden ben üzgün olmak zorundayım? Senin bir rahibe olman gerekiyor. Senin yoksulluğu kucaklaman gerekiyor. Ama sen bizim olan mirası elimizden alıyorsun. Sen ve kızın. Plan yaptınız, değil mi? Her şeyimizi alıp bizi beş parasız bırakmak için plan yaptınız.”

Alex, “Peş parasız bırakmak diyemeyiz,” diye araya girdi. “Rahibe Benita ve kızı size çok cömert bir teklifte bulundu ve siz bu teklifi reddettiniz. Zaten bildiğiniz üzere Bay Fitzpatrick oğulları için daha önceden para bırakmıştı. Bu seferki mirasında da kızlarını düşündü ve torununu.”

Zoey, “O zaman Donald’la evlenmezdim!” diye bağırdı. “Bunların hiçbirini tahmin etmedim. Huysuz Deirdre patilerini her şeye sürüyor.”

Ellen şaşkın bir şekilde, “Huysuz Deirdre mi?” diye sordu.

“Eski karısı. Sanırım bu da ona karşı kullanabileceğiniz başka bir şey. Ben onun ikinci eşiyim. Donald daha önce boşandı. Siz boşanmalara inanmazsınız, değil mi? Kadınlar ve erkeklerin çok kötü bir hâlde olsa bile birlikte kalması gerektiğini düşünürsünüz. Ama Donald, o fahişe Deirdre onu aldatana kadar benimle buluşmadı. Sonra o pis kadın Donald’ı soyup soğana çevirdi.”

Ryan, Zoey’nin söylediklerine gülmemek için zor duruyordu. Abbey ise eliyle gülümsemesini sakladı. Alex hiçbir şey söylememişti.

“Belli ki burada çok fazla duygu var.” Ellen tekrar oturarak huzur veren bir kucaklamayla birkez daha Lisette’e sarıldı. “Belki bunları kendi bakış açma göre açıklaman daha iyi olur.”

Böylece Zoey, Lisette’in ara ara sözünü kesmesiyle Ellen’a Fred’in verdiği kararın iki kardeş üzerinde nasıl etkileri olduğunu anlatmaya koyuldu. Don’un en büyük evlat

olarak yok sayıldığı için hissettiği öfke, Gareth'in onu desteklemek zorunda olduğu fikri, babalarının yaptıkları yüzünden hissettikleri öfke ve o parayla maddi kaygılarının engelleneceğine, özellikle de Gareth'in, dair inançları...

"Sonra siz bunların hiçbirini umursamadan buraya gelip bizim olanı alıyorsunuz. Ve bence bu... Kesinlikle yanlış!"

Alex tekrar araya girdi. "Ama dediğimiz gibi gerçekten cömert bir teklifte bulundular ve siz bunu reddettiniz."

Zoey, "Neden bir şey alsınlar ki?" diye sordu. "Mirasın yarısı muhtemelen manastır tarafından yutulacak... Bu küçük hanımefendi hiç alışkın olmadığı bir hayat elde edecek."

Ryan, "Neden almasın?" diye sordu. "Sizi ondan daha fazla hak sahibi yapan ne?"

"Kesin!" Ellen elini havaya kaldırdı. "Bu tatsızlığı, öfkeyi ve kendini haklı görmeyi bırakın artık. Bunun ruhunuzu zehirlediğini göremiyor musunuz?"

"Söylemesi kolay!" Zoey öfkesini bastıramıyordu. "Ruhunuzun zehri, yaşlı adamın size bıraktığıyla gayet iyi bir şekilde temizlenirken söylemesi kolay."

"Zoey." Lisette elini Zoey'nin koluna koydu. "Rahibe Benita haklı. Biz... Bu yanlış. Hepsi yanlış. Söylediğimiz ve yaptığımız her şey yanlış."

"Biz yanlış bir şey yapmadık." Zoey'nin sesinde uyarıcı bir ton vardı. "Sadece adil olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık."

Ryan, merakla Lisette'e bakarken Ellen tekrar konuşmaya başladı.

"Bence dua etmeliyiz."

"Tanrı aşkına!" Zoey iyice öfkelenmişti. "Şimdi de Tanrı kartını oynuyor."

Ellen başını eğip tekrar konuşmaya başladığında herkes susmuştu. "Yüce Tanrım, kalplerimizi sevginle doldur. Senin buyurduklarını anlamamıza yardım et."

Abbey aşağı indirdiği kirpiklerinin arasından diğerlerine bakarken daha çok Fred'in mirasını anlamamıza, diye dűşündü. O an gözleri Zoey'ninkilerle buluştu, onun gözleri de en az Abbey'ninkiler kadar huzurluydu. Bu Abbey'yi şaşkırtmıştı çünkü Zoey'nin sert ve etin olduğunu düşünüyordu. Fakat aynı zamanda sözleri ne kadar öfkeli olursa olsun genç kadının da korktuğunu fark etti. Endişeliydi. Kendi için mi korkuyordu, yoksa kocası için mi? Aldatılan, her şeyini kaybeden şu adam... Genç kadın para her şeyi daha kolay kılabilir diye düşünüyordu. Ama bir şekilde Fitzpatrick Ailesi'nde zor seçimlere sebep olmuştı.

Otuz Altıncı Bölüm

Abbey ve Ellen otele döndüklerinde kar hızlanmıştı. Anne kız bekleme salonuna girip yine gazlı bir şöminenin - bu şömine kendi odalarındakinden daha büyüktü - yanına oturdu. Ellen ellerini şömine ateşinde ısıtırken Abbey mavi sarı alevleri izliyordu. Otel görevlilerinden biri bir şey yiyip içmek isteyip istemediklerini sorduğunda ikisi de hayır yanıtını verdi.

Ellen, “Midem daha fazla çay almayacak,” dedi. “Günün bu tuhaf saatlerinde çay içmeye alışık değilim.”

Abbey annesinin yorulduğunu düşündü. Kendi de yorulmuştu, Ryan’ın ona verdiği bunca bilgi başını döndürmüştü. Genç adam otele dönene kadar konuşmuş, onlara ertesi gün mahkemeye gitmeden önce avukatla görüşeceklerini söylemişti. Söylediğine göre Lisette ya da Zoey’nin söylediği hiçbir şey fark yaratmayacaktı. Muhtemelen konuşma şansları bile olmayacaktı. Ryan’ın söylediğine göre, çoğu dava hiç olmadık şekilde hukuki argümanlarla sonuçlanırdı ve Fitzpatrickler’in ansızın paralarını boşa harcadığını fark edip geri çekilme ihtimali vardı. Ryan, bunun profesyonel doğruluğunun sorgulanmasından rahatsızlık duyan Alex için iyi bir şey olacağını söylemişti.

Ellen, “Neden sorgulandığını düşünüyor ki?” diye sorduğunda Ryan, “Bu miras mücadelesi yüzünden Fred elle yazılmış mirasla ortaya çıktığında Alex’in Fred’e yanlış tavsiyeler verdiğini ima ettiler,” diye yanıtladı.

“Yani kazandığının görülmesi onun için önemli mi?”

“Evet.”

“Kazandıklarını görmek iki Fitzpatrick kardeş için de önemli.”

“Konu sadece para olsaydı teklifinizi kabul ederlerdi. Gerçekten iyi bir anlaşmaydı. Belli ki ailedeki pozisyonu Donald için çok önemli. Babasının en büyük oğlu olarak görülmemiş olmak ona bir şekilde saygısızlık gibi gelmiş.”

Abbey, “Saçma,” diye yanıtladı. “Kazanıp her şeyi alırsak ailedeki pozisyonu iyice mahvolacak. Daha kötü bir duruma girecek.”

Ryan, “Bazen insanlar baskı altındayken düşünemez,” diye yanıtladı.

Ellen Ryan’ın sözlerini başıyla onayladıktan sonra herkes uzun bir sessizliğe büründü. Doğrusu Abbey bu sessizliği bozmayı hiç istemiyordu. Abbey, arabadan inerken Ryan elini sıkıp endişelenmemesini ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Genç kadın, “Harikulade mi olacak?” diye mırıldanırken Ryan elini tekrar sıkıp, “Evet, fevkaledede olacak,” dedi.

Abbey gazın alevlerini izlemeye devam ederken kendi kendine, ama, dedi. Yasal savaşlar, karar senin lehine olsa bile hiçbir zaman fevkaledede sonuçlanmaz. Pete daha önce böyle söylemişti ve Pete her zaman haklı çıkardı. Genç kadın çalan telefonuyla yerinden sıçradı.

“Bebeğim?”

Abbey sesini alçaltarak, “Selam Cobey,” dedi. “Ne yapıyorsun?”

“Hiç. Bir arayıp her şey yolunda mı öğrenmek istedim.”

Abbey ve Cobey en son Ellen San Francisco’ya gelmeden bir gece önce buluşmuştu. Abbey ona Fred’in mirasıyla ilgili durumu çözmek için İrlanda’ya gideceğini söylemişti. Konuyu ayrıntısıyla anlatmamaya çalışsa da en sonunda Fitzpatrickler, ev ve para hakkında niyet ettiğinden daha fazlasını anlatmıştı. Cobey, Abbey’nin hakkı olan için savaşması gerektiğine inanıyordu. Fitzpatrickler her şeyin yarısını alma teklifini kabul etmediği için şanslı olduğunu, karar verilip her şeyi aldığıda çok daha iyi olacağını söylemişti. Ve annesinin hakkını ona vermekle çok doğru yaptığını da eklemişti. Rahibelerin paraya ihtiyacı yoktu ama şehirde yaşayan bekâr kızların elbette vardı. Hatta parayı nasıl harcayacağına dair tavsiyeler vermişti. Daire alma fikrine pek sıcak bakmıyordu (kim tek bir yere bağlanmak isterdi ki) Biraz kendine vakit ayırıp dünyayı gezmeliydi. Küçük, zevk aldığı bir hayat yaşamalıydı.

Abbey, Cobey’nin paranın satın alabileceği şeyleri listelemesini dinledikten sonra Cobey’nin alışveriş listesinden sonra geriye bir şey kalacak mıydı merak ediyordu. Sonra Cobey körfeze bakan güzel bir yer kiralayabileceklerini söyledi; bu ev daha önce yaşadıkları evden ve Abbey’nin şu an yaşadığı evden daha iyi olacaktı. Genç kadın ona şu an yaşadığı yeri sevdiğini söylediğinde Cobey, buranın zengin bir kız dairesi olmadığını ve onun zengin olacağını belirtti. Cobey’ye göre kendine güzel bir yer almayı kendine borçluydu. Sonra şehir merkezindeki muhteşem okyanus manzaralı evlerin ona çok yakışacağını söyledi. Tabii kendine de. Çünkü buradan çalışmaya başlamayı umduğu ofise çok rahat gidebilecekti.

Abbey, Cobey’nin sürekli İrlanda’dan döndüğünde beraber yaşayacaklarını belirttiğini gözden kaçırmamıştı an-

cak bir şey söylemedi. Şimdiyse Cobey'nin yasal süreç hakkında sorular sormasına rağmen pek bir şey söylemiyordu.

"Eve dönmeni dört gözle bekliyorum. Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Bu sözler Abbey'nin ağzından otomatik olarak çıkmıştı. "Şimdi kapatmam lazım. Seni sonra ararım."

Abbey telefonu kapatıp ateşe bakmaya devam etti. Cobey ve o tekrar bir çift gibiydi ve bunun nasıl olduğundan emin değildi. Onu terk ettiği için Cobey'yi affetmişti, annesinin dediği gibi affetmek önemliydi ve Cobey kendini baskı altında hissetmişti. Ama tekrar onun kız arkadaşı olmayı planlamamıştı. Doğrusu kim olmak istediğinden de pek emin değildi.

Ellen, "Anlatmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Genç kadın annesinin hâlâ odada olduğunu unutmuştu. Ellen bugünlerde o kadar sessiz ve geri plandaydı ki âdeta kalabalıkta kayboluyordu.

"Aslında yok."

"Tamam." Ellen sandalyesine yaslanıp sayfa kenarları yıpranmış bir İncil kopyası çıkardı.

"Şimdiye bunu ezberlemiş olmalısın."

Ellen başını kaldırıp kızına baktı. "Tüm güzel kitaplar bir defadan çok okunmayı hak eder."

"Sanırım haklısın."

"Ayrıca her okuduğunda farklı bir şey öğrenirsin. Kalplerinizin telaşlanmasına ve korkmasına izin vermeyin. John 14:27."

"Kalbimde telaş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Herkesin kalbi bazı noktalarda telaşa düşebilir. Bunlar endişeli zamanlardır."

"Böyle olmamalı. Param olacak. Bu fikir hoşuma gidiyor, anne. Kendime daha güvenli hissediyorum, daha iyi hissediyorum."

Ellen düşünceli şekilde kızına baktı. “Kendine güvende ve iyi hissetmen için neden paraya ihtiyacın var? Son zamanlarda zaten çok iyi değil miydin? Bana öyle söylemiyor muydun? Tırnak işin giderek daha iyi gitmiyor muydu? Yarışmalar kazanmadın mı? Şu Tırnak Olimpiyatı’na katılmayacak mısın?”

Abbey annesini, “Nailympics,” diye düzeltti. “Evet ama tüm bunlar Fred Fitzpatrcik’in mirasını duyduktan sonra oldu. Zengin olabilme ihtimalimi fark ettikten sonra.”

“Peki tırnak sanatındaki jüriler mirası biliyor muydu?” Ellen soru soran gözlerle kızına baktı.

“Ee, hayır ama...”

“Bana söylediğin tüm o ekstra müşteriler paran olacağı için mi sana geldi?”

“Anne...”

“Sen işinde neredeyse hiç tanımadığın bir adamın yapıtları sayesinde mi başarılısın?”

Abbey başını yavaşça iki yana salladı.

“Bu kadar basit değil.”

“Şu adam... Şu seni özleyen adam. Sana para için mi ihtiyaç duyuyor?”

Abbey suratında şaşkın bir ifadeyle Ellen’a baktı.

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Bunun senin için neden önemli olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

“Para herkes için önemlidir. Sen ve rahibeler hariç, çünkü size manastır bakıyor. Sizin bizim önemsedığımız şeyleri önemsemenize gerek yok.”

Ellen hiçbir şey söylemedi.

“Ah!” Abbey, birden annesinden ümidi kesmişti. “Konusmazken bile kafamın içini karıştırmayı başarıyorsun!” Genç kadın ayağa kalkarak devam etti. “Ben odama çıkıyorum. Daha fazla konuşmak istemiyorum.”

Abbey telefonu tekrar çaldığında yirmi dakikadır kendi kendine oturuyordu. Genç kadın, temkinli bir şekilde telefonuna baktı. Arayan Cobey'se cevap vermemeye karar vermişti. Fakat ekranda Ryan Gilligan'ın ismi yazıyordu.

“İyi misin diye kontrol edeyim dedim. Sabah evde yaşayanlar biraz üzücüydü.”

“Ben... Ben harikuladeyim.”

“Ama sesin harikulade gelmiyor. Kötü geliyor.”

“Annemle varoluşsal bir sohbeteydim.” Ryan, Abbey'nin bu söylediğine kıkırdadı.

“Annen ilginç bir kadın.”

“Ben de kendi kendime öyle söylüyorum.”

“Çok sakın.” Ryan, Abbey'nin sesindeki hafif öfkeyi duymazdan geldi. “Sana baktığında ruhuna işliyor gibi.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Ryan, “Öyle hissediyorum,” diye yanıtladı. “Dürüst olmak gerekirse bana biraz yüzeysel hissettiriyor.”

“Bana bunu hep yapıyor.” Abbey'nin sesi çok kuruydu.

“Merak ediyordum da...”

“Evet?”

“Benimle buluşmak ister misin? Bir şeyler içeriz. Belki bir şarap ya da başka bir şey?”

Abbey'ye göre Ryan'la konuşmak annesiyle konuşmaktan daha kolaydı ya da Cobey Missen'la. Rahat biriyle olmaya ihtiyacı vardı. Ayrıca lanet olsun ki alkol onu sakinleştiriyordu.

“Çok isterim.”

“Harika. Otelin önündeyim.”

“Öyle mi?”

“Seni bıraktıktan sonra Alex'le ofise döndüm. Sonra da buraya dönmeye karar verdim. Ne olur ne olmaz diye.”

“Bana beş dakika ver.”

“Genç kadın kendine aynada bakıp fazla soluk yanaklarına biraz allık sürdükten sonra saçlarını elleriyle tarayarak *Benefit B* sıktı. Ardından ceketini giyip alt kata indi. Annesi hâlâ gözleri kapalı bir şekilde bekleme salonunda, ateşin önünde oturuyordu. Abbey, annesinin uyuya kalmış olabileceğini düşündü. Fakat annesinin yanma gitmek yerine Clara’ya ona döneceğini söylemesini istedi.

Ryan, bekleme salonunda onu bekliyordu. Genç adam onu görünce gülümseyerek kolundan yakaladı ve tren istasyonunun yakınındaki bir bara, Bloody Stream’a kadar uzağa yürüyeceklerini söyledi. Bastıkça ses çıkan, ayaklarının altındaki kar sertleşmişti. Ryan beyaz caddede yürürken onu sıkı sıkı tutuyordu.

“Karda yürüdüğüme inanamıyorum. “Batı’dan ne zaman Kanada havası gelse karın yağacağı tahmin edilirdi ama hiç şahit olmadık.”

“Sen hiç kar görmedin mi?” Ryan şok olmuştu.

“Kar topu yapacak kadar değil.” Abbey eğilip avucuna bir kar topu aldı. “Tanrım, ama çok soğuk.”

Ryan tatlı bir mizaçla, “Kar genelde soğuk olur,” dedi.

Ryan ve Abbey birlikte bara girdi, içerisi bu ani soğuk havanın uzun sürmeyeceğini uman insanlarla dolup taşmıştı.

“Doğrusu buna hazır değiliz.” Ryan Abbey’nin önüne bir bardak kırmızı şarap koydu. ‘Gerçeğini yaşamaktansa beklentisini yaşamak daha iyi.’

“Belki yarın da böyle olur.” Abbey birden titredi. “Bençe heyecanlı olabilirdi. Ama şimdi...” Geç kadın yarım kalan cümlesiyle, şarap kadehine bakıyordu.

“Her şey yoluna girecek. Bu kriminal bir dava değil.”

“Evet ama yine de insanların kafasını meşgul ediyor, değil mi? Ve Zoey’le Lisette...”

“Bugün evde olmamaları gerekirdi.”

“Çok üzgünlerdi. Lisette çok kötü görünüyordu.”

“Bu senin sorunun değil.”

“Lisette ve Gareth’in gerçekten o kadar çok paraya ihtiyacı var mı? Bu mülk olayı onları gerçekten mahvetti mi?”

“Mahvettiye bile bu Gareth’in kolay zengin olmak için kendini çok zora sokması yüzünden.”

“Peki ya Donald? Kendini aşağılanmış hissettiği için her şeyi riske atması çok tuhaf.”

“İnsanlar tuhaf şeyler yapar. Sadece bir şeyi ispatlamak uğruna kaç tane imkânsız dava aldığımı bilemezsin. Müşterilerin çoğu mahkemede kalkıp hasmının hatalı olduğunu kanıtlamak istediğini söylüyor. Bu pahalı bir terapidir, özellikle de kaybedersen.”

“Kesinlikle.”

“Hadi yarın hakkında konuşmayalım. Onun yerine bana kendinden bahset. San Francisco’nun en seksi tırnak teknisyeni olmak hoşuna gidiyor mu?”

Abbey gülümseyerek, “Ben artık bir tırnak sanatçısıyım,” diye düzeltti. “Bunun için kartvizitimi bile değiştirdim. Güzel gidiyor. En sevileni *Mona Lisa* tasarımı. Ama geçen ay en çok istenilen Noel ağacı oldu.”

“Her şeyinin yolunda gitmesine sevindim.”

“Ben de öyle. Anneme tüm bunların mirastan sonra olduğunu söyledim. Bence başarımın arkasında para olması düşüncesi onu korkuttu.”

“Para güzel bir şey ama henüz o parayı ele geçirmedi. Seni başarılı yapan senin yeteneğin, Abbey.”

“Annem de bana bunu inandırmaya çalışıyordu.”

“Evet, çünkü doğru.”

Abbey, Ryan’a baktı. “Bunun... Annem bir... Rahibe olduğu için olduğunu sanmıştım.”

“Abbey Andersen! Nasıl olur da kendinden bu kadar emin olmazsın? Kendi değerini nasıl bilmezsin?” Ryan’ın sesi oldukça sertti. “Sen zeki, yetenekli bir kadınsın.”

“Ah, bence...”

“Şu saçma alçak gönüllüğü bırak artık. Sen kesinlikle zeki bir kadınsın ve yaptığın sanat harika. Alcatraz resmini ofisimdaki duvara astım. Gören herkes muazzam olduğunu söylüyor.”

Abbey, Ryan’ın resmi duvarına asacak kadar sevmesinden hoşlanmıştı ama ona bunun sadece hızlı bir çizim olduğunu, özel bir şey olmadığını hatırlattı.

Ryan, “Bana göre özel,” dedi. “Tırnak sanatına gelince... Eminim o da eşit derecede güzeldir. Tanrı aşkına yetenekli olduğunu kabul et.”

Abbey düşünceli görünüyordu. “Özellikle alçak gönüllü olmaya çalışmıyorum. Ama kendimi düzgün bir sanatçı olarak göremiyorum.”

“Öylesin. Buna inanmak zorundasın.”

Ryan kolunu Abbey’ye dolayıp ona sarıldı. Abbey bedeninin Ryan’ın kollarında gevşemesine izin verdi. Kolları gerçekten rahatlatıcıydı. Dahası, ona doğru bir yer gibi hissettiriyordu. Sonra bir süre sonra tekrar doğruldu.

“Haklısın. Başardığım her şey... Geçen yıldan beri her şey... Ben kendim yaptım, değil mi?”

“Hiç şüphelen olmasın.”

“Daire hariç.”

“Bay Fitzpatrick’in parasıyla almayı düşündüğün daire mi?”

Abbey, Ryan’a Pete’in yaptığını anlattı.

“Harika. Ama o evi almak zorunda değilsin, değil mi? Evi kiralayabilirsin. Pete’nin sana uzun süreli kiralayacağına eminim.”

“Sanırım.”

“İrlandalılar mülke çok düşkündür. Oturduğumuz eve sahip olmak isteriz. Bu tarihi bir şey, birkaç yıl önce yaşanan çöküş yüzünden. Gareth ve Lisette’nin kendilerini

böylesine belaya sokmalarının sebebi de bu. Ben evimi kiralamadım. Bu daha kolay taşınabileceğim anlamına geliyor. Yerler çok şey ifade ediyor ama insanlar da öyle.”

Abbey emin olmayan bakışlarla Ryan’a bakarken Ryan ona tekrar sarıldı.

“Söylemek istediğim, kendini Pete için bağlamak zorunda değilsin. Sen de biliyorsun ki o senin baban değil, Abbey. Senin hayatını o kontrol edemez. Hayatını bir tek sen kontrol edebilirsin.”

“Annem de sen de bana yetenekli biri olduğumu söylüyorsunuz. Kendimi birilerine bağlamamamı ya da bir şeyleri diğer insanlar için yapmamamı söylüyorsunuz. Bunları önceden konuşuyor musunuz?”

Ryan onu rahatlatmak isteyerek, “Bilerek yapmıyoruz,” dedi. “Tek istediğim senin mutlu olman, Abbey Andersen.” Genç adam eğilip Abbey’nin alnına hafif bir öpücük kondurdu. “Çünkü her İrlandalı cailin mutlu olmayı hak eder.”

“Teşekkür ederim.”

Abbey, Ryan’ın Cobey’ye göre çok farklı olduğunu düşünüyordu. Ryan çok kibar, nazik ve daha önce deneyimlemediği şekilde ilgiliydi. Elbette tüm bunlar muhtemelen sadece müşterisi - yakın zamanda zengin olacak bir müşteri - olduğu içindi. Tüm bu nezaket rol olabilirdi. Belki ona yakın insanlar için korkunç biriydi.

Abbey’nin gözleri Ryan’ın kollarıyla birleştiğinde genç adam gözlerini kaçırmadan ona baktı. Ryan rol yapıyorsa gerçekten çok iyi rol yapıyordu. Abbey onun sahte olmasını istemiyordu. Tek istediğinin mutlu olması olduğunu söylerken doğru söylediğine inanmak istiyordu. Çünkü şu an omuzlarında hissettiği kolla gerçekten çok mutluydu.

Lisette ve Zoey, Furze Hill’de Ellen ve Abbey’le görüştüğünü eşlerine söylememişti. Lisette ve Gareth çok az ko-

nuşuyordu. Donald ise hukuki evrakları okumaya o kadar dalmıştı ki karısını fark etmiyordu.

Zoey, Lisette'e bir mesaj attı:

Zoey: Mahvolduk. O kanun avcıları evde olmamızdan çok şüphelendi.

Lisette: Kasayı bildiklerini düşünmüyorsun, değil mi?

Zoey: Hayır. Ama bu hâlâ iyi bir durumda olduğumuz anlamına gelmiyor.

Lisette: Ahh.

Zoey: Hadi bakalım, şans bizimle olsun!

Lisette: Rahibenin pörsümüş yaşlı bir kadın olacağını sanıyordum. Ama çok şaşırdım!

Zoey: Biraz şaşırtıcıydı. Belki yarın manastır kıyafetlerini giyer.

Lisette: Ben bundan pek emin değilim. Normal görünmesini istiyorlar.

Zoey: Üzerindeki her şey siyahken seksi görünüyordu. Kim tahmin ederdi ki?

Lisette: Seksi ama nazik. Maalesef.

Zoey: Sence başka teklifle gelme olasılıkları var mı?

Lisette: Bunun için çok geç. Bu, artık ya kazan ya kaybet savaşı. Ve... Kaybedersek bana ve Gar'a ne olacak bilmiyorum.

Zoey: Neden?

Lisette: Aramız hiç iyi değil.

Zoey: Böyle söyleme. Siz güçlü bir çiftsiniz.

Lisette: Öyleydik. Artık değiliz.

Zoey: Lanet olsun.

Zoey'nin parmakları klavyede hızla hareket ediyordu. Fred Fitzpatrick bu mirası yazarken ne yaptığını bilmiyordu. Mirasını yazamadan ölseydi çok daha güzel olurdu.

Otuz Yedinci Bölüm

Kar, gece boyunca hafif hafif yağmaya devam etmişti, fakat yollarda bir sıkıntı yoktu. Ryan Gilligan ertesi sabah Abbey ve Ellen'ı tam zamanında otelden almayı başarmıştı.

Abbey, “Kanıt sunmamız gerekecek mi?” diye sordu.

“Bugün değil. Ama Alex orada olmanızı istiyor.”

“Fitzpatrickler de gelecek mi?”

“Bilemiyorum. Gareth ve Lisette'in geleceğini sanmam. Çünkü ikisi de öğretmen ve okul yüzünden kısıtlı vakitleri var. Ama bu sabah radyoda birçok okulun hava şartları yüzünden kapalı olacağını duydum. Yani gelme ihtimalleri de var.”

“Hava okula gidemeyecek kadar soğuk mu?” Ellen, arabaya binerken titriyordu.

Ryan, “Hayır,” diye yanıtladı. “Ama ne zaman kar yağsa okullarda ısıtma problemi yaşanıyor. Bazı okullarda borular donuyor, bu yüzden okulları kapatmak zorunda kalıyorlar.”

“Geçen yıl San Diego'daki okullarda kar günü yapıldı.” Ellen ellerini ovuşturarak devam etti. “Kar dağ tepelerindeydi ama çocuklar yine de çok heyecanlanmıştı.”

“Kar severim ama karda seyahat etmek zorunda kalmadığım zamanlarda.” Ryan, arabanın sıcaklığını yükseltti. “Umarım hava şartları mahkemeyi etkilemez.”

Abbey, “Bu korkunç olur,” diye cevapladı. “Annemle ben bu kadar yolu gelip her şey bu kadar...”

Ryan arabayı yavaşça yol kenarından uzaklaştırırken, “Her şeyin harikulade olacağına eminim,” dedi. “Şeytanın bacağı kıracağız, endişelenme.”

Liffey Nehri’ne bakan mahkeme binasının kubbeli çatısında kar birikmişti. Abbey, Ellen ve Ryan bir süre binanın önünde durdu. Abbey biraz sersemlemiş hissediyordu. Başka bir ülkede hukuki bir sürece dâhil olması hâlâ inanılır gibi değildi. Bir suç işlememiş olmasına rağmen binaya uzanan merdivenleri çıkarken kendini suçlu hissetmeden edemiyordu.

“Bu biraz... Boğucu bir duygu.” Abbey, yanından ellerinde dosyalarla süratle geçen cüppe ve peruk giymiş avukatlara bakarken fısıldadığını fark etti.

Ryan, “Evet biraz göz korkutucu olabilir,” dedi. “Ama endişelenmene gerek yok, Abbey.”

Abbey, “Endişelenmiyorum,” diye yalan söyledi. Genç kadın burada olmak istemediğini fark etmişti. Hâkimin önünde Fred’in mirasını tartışıp bu konunun bir parçası olmak istemiyordu.

“Herkes merhaba.” Alex birden yanlarında belirdi. “Üç numaralı salondayız. Hakim Halligan aklı başında ve mantıklı bir adamdır.”

Ryan, “Fitzpatricklerin son dakika verdiği aklı başında, mantıklı bir teklif yok mu?” diye sordu.

Alex başını iki yana salladı. “Hakim bir anlamaya varmadığımızı gördüğünde ürperecek. Mahkemeler bir şeyleri ispatlama yeri değildir.”

Ellen, “Sanırım göze göz diş diş bir savaş herkesi kör bırakır diye bir söz var,” dedi.

“İncil’de bu da mı yazıyor?” Abbey şaşırmış görünüyordu.

“Martin Luther King Junior. Aynı zamanda doğru şeyin doğru zamanda olacağını da söylemiştir.”

“Biz doğru olanı *yapıyoruz*, değil mi?”

Hep birlikte mahkeme salonuna girdiklerinde Donald, Gareth, Lisette ve Zoey’nin avukatlarıyla birlikte çoktan geldiğini gördüler. Abbey hepsini çok resmi ve ciddi bulmuştu, oysa daha rahat bir görüntü bekliyordu. Sonuçta bu bir cinayet davası değildi!

Hâkim bir şeyler söylese de Abbey adamın söylediklerinden tek kelime anlamadı. Aksanı, Ryan’ının aksine çok sertti. Genç kadın Ryan’a doğru fısıldayarak adamın söylediklerini kaçırdığını söyledi.

Ryan, “Hâkim Halligan, Kerry’den,” diye fısıldadı. “Bazen ben bile aksanını anlamıyorum ama cin gibi bir adamdır.”

Hâkim, Fitzpatricklerin avukatlarından konuyu anlatmalarını istediğinde avukatlardan biri ayağa kalkıp konuşmaya başladı. Adamın konuşması Abbey’nin televizyonda hukuk dizilerinde duyduğu gibi süslü değildi. Avukat bir konuşup bir susuyor, ara ara sessiz kalıp birkaç kez duraklıyordu.

Abbey Ryan’a doğru, “Neden bahsettiğini bilmiyor gibi görünüyor,” diye mırıldandı. “Ki bu çok iyi.”

“Hukuk dili. Jüriyi ikna etmek zorunda değil, sadece hâkimi ikna etmek istiyor. Bilirsin, hepsi jargondan hoşlanır.”

Abbey, konuşması devam eden avukatı dikkatli bir şekilde dinliyordu. Adam, Bay Fitzpatrick ve çocuklarından, Bay Fitzpatrick’in nasıl bir aile adamı olduğundan bahsediyordu. Abbey, adamın anlattıklarına inanıp inanmadığını bilmiyordu ama Bay Fitzpatrick’in Donald, Gareth ve Suzanne’in babası olduğu kesindi. Ancak Ellen’in babası değildi. Çünkü Ellen, Connollylere verilmişti ve Bay Fitzpatrick onu arkasında bıraktığı için mutluydu.

Abbey, Fitzpatricklere baktı. Lisette olduğundan daha solgun görünüyordu, üzerindeki koyu siyah takımıyla oldukça zayıf duruyordu. Donald ve Gareth sert duruyordu. Zoey her zamanki gibi bakımlıydı fakat Abbey, genç kadının gözlerinde endişe olduğunu görebiliyordu. Abbey, Zoey'nin endişelenecek hiçbir şeyi olmadığını düşündü. Ona bakacak bir kocası vardı. Aslında hiçbirinin endişelenecek bir şeyi yoktu. Kendi kendine, artık onlar için üzülmemeliyim, dedi. Çünkü bunu istiyorlar.

Abbey'ye çok uzun gelen bir sürenin ardından-bu sırada avukatlar birbirleriyle tartışıyordu; hâkim bir ara verilmesini istedi. Ryan anne kızı bir şeyler yemek için yakınlarıdaki bir kafeye götürdü ancak Abbey yutkunmakta güçlük çekiyordu.

Ellen, “İyi misin?” diye sordu.

“Ben... Beklediğimden daha farklı çıktı. Aileyi orada görmek, avukatların söylediklerini dinlemek... Avukatın ‘sanık’ derken bizden bahsettiğini bilmek. Hepsi gerçek dışı gibi geliyor.”

“Hukuk bizim için var.” Ryan vurdumduymaz ve neşeliydi.

Abbey, “Ama bu insan hayatı!” diye bağırdı. “Bizim hayatımız. Onların hayatı.”

“Evet ve bugün senin hayatını onlarınkinden daha fazla önemsiyoruz.”

Abbey, önündeki bir kâse çorbayı karıştırırken hiçbir şey söylemedi.

Tekrar mahkeme binasına döndüklerinde genç kadın direkt olarak kadınlar tuvaletine gitti. Kısa bir süre de olsa tek başına kalmak istiyordu. Sabah yaşananları çözümlmeye çalışıp onlar için iyi mi, kötü mü olduğunu anlamaya çalışmaktan beyni sersem gibi olmuştu. Ryan da aynı şekilde düşünüyordu ama Ryan, tanıdığı en pozitif insanlar-

dan biriydi. Genç kadın kendine bunun onlar için bir ölüm kalım savaşı olmadığını hatırlattı. Kaybederlerse hayatlarından hiçbir şey eksilmeyecekti. Fred'in mirası onlar için bir ekstraydı. Bir talih kuşuydu. Evi kazanmak bir piyango olacaktı. Fred de bu piyangonun onlara çıkmasını istemişti.

Bu sırada kadınlar tuvaletinin kapısı açıldı ve Lisette içeri girdi. Genç kadın, Abbey'yi gördüğünde bir an durdu. Abbey, Lisette'in gözlerinin yorgun ve kırmızı halkalarla çevrili olduğunu görebiliyordu.

“Ben de tam çıkıyordum.”

Lisette kenara çekilirken birden tökezledi. Abbey, hemen uzanıp genç kadını yakaladı.

“İyi misin?”

“Nasıl olabilirim? Çocuklara Fransızca şiir öğretmem gerekirken buradayım.”

Abbey ne diyeceğini bilemiyordu.

Lisette birden, “Kabul eder miydin?” diye sordu. “Sana daha önce yaptığın teklifi kabul ettiklerini söyleseler şimdi tekrar kabul eder miydin?”

“Neden böyle bir şey düşünsünler ki?”

“Tüm bunlara bir son vermelerini istiyorum. Dün gece Gareth'a yalvardım ama Donald öyle kararlı ki... Gareth'ı da peşinden sürüklüyor.”

“Biliyorum.”

“Bu onun için bir ölüm kalım savaşı oldu. Delice. Gareth'a onu desteklemesi için ne söyledi bilmiyorum. Gareth asla parayla motive olan bir insan olmamıştı. Bu o değil...”

“Ama bugün öyle biri gibi.”

Lisette bir an öfkeyle baksa da siniri daha önceki aciliyeti ve çaresizliğiyle birlikte kaybordu. “Fred'in ölmesini hiç istemedim. İyi geçinirdik, zor bir adam olsa da onu severdim. Ama sanırım bize bakacağını düşündüm. Tabii bu aptallık. Neden bakmak zorunda olsun ki?”

“Üzgünüm.”

“Sen neden üzölmek zorundasın...” Lisette mağlup bir ses tonuyla devam etti. “Fred’in evi size bırakmak için sebepleri vardı. Tek istediğim bize yaşatacaklarını baştan düşünmüş olmasıydı.”

Abbey, Lisette’e baktı. Lisette’in gözlerine bir gölge düşmüştü, yüzündeki çizgiler hatırladığından çok daha derindi.

“Size ne yaşattı ki? Yani kişisel olarak sen ne yaşadın?”

“Evliliğimin zarar görmesi dışında mı?” Lisette’nin kahkahasında hiçbir mizah yoktu. “Beni zorladığı...” Genç kadın birden sustu. Evden para ve gümüş aldığını itiraf etmesinin iyi bir fikir olacağını sanmıyordu. Özellikle de dava devam ederken.

“Bu olay evliliğine neden zarar verdi?”

“Anlattım ya. Bu durum Gareth’i farklı bir adama çevirdi. Beni de. İkimiz de dönüştüğümüz yeni karakterleri sevmedik. İkimiz de bu karakterleri tanımıyoruz.”

“Ama hâlâ berabersiniz.”

“Kim bilir ne kadar beraber kalacağız.” Lisette derin bir iç çekti. “Kazansak bile, her şeyi elde etsek bile eskiye dönebileceğimizi sanmıyorum. Onun sevmediğim tarafını gördüm. Belki o da aynı şeyi bende görmüştür.”

Abbey hiçbir şey söylemedi.

“Kendimizi soktuğumuz çukurdan çıkarmak için Fred’e güvenmemeliydik. Donald’ın da bu kadar büyük beklentileri olmamalıydı. Öz saygısı, en büyük evlat olmaya bağlı olmamalıydı. Onu en çok üzen bu oldu. Babasının ondan önce bir evladı daha olması.”

“Davayı kazansanız bile bu durum değişmeyecek. Anem hâlâ en büyük evlat olarak kalacak.”

“Biliyorum. Kaybedersek Donald daha fena olacak. Tanrı bilir, bu durum ona ve Zoey’ye neler yaşatır.” Lisette birden durdu. “Kaybedersek Gareth mahvolacak. Sahip

olmadığımız paraları harcamış olacağız...” Genç kadın birden hıçkırığını bastırdı. “Peki tüm bunlar ne için?”

Abbey ne söyleyeceğini bilmiyordu. Lisette’i makyajını tazelemesi için kadınlar tuvaletinde yalnız bıraktı ancak mahkeme salonuna dönmedi. Ellen ona bakmaya geldiğinde bekleme salonunda hareketsiz bir hâlde duruyordu.

Abbey, annesine Lisette’le karşılaşmalarını anlattıktan sonra, “Neden kötü hissetmeliyim?” diye sordu. “Lisette’in evliliğindeki sorunların sorumlusu ben değilim. Donald’ın hislerinin de öyle. Bay Fitzpatrick’in parasıyla istediğini yapma hakkı olduğuna Lisette de katılıyor.”

Ellen, “Bu doğru,” dedi.

“O zaman neden onun için bu kadar üzülüyorum? Onlara olanları neden bu kadar umursuyorum? Neden kendimi yaşlı adamın bana bıraktıklarına konmaya çalışan aç gözlü bir kaltak gibi hissediyorum?”

“Onlar için endişeleniyor olman çok normal. Aç gözlü, bir şeylere konmaya çalışan bir kadın... Ya da kaltak olmadığını biliyorum.”

“Değil miyim?”

“Sen hiçbir zaman aç gözlü bir insan olmadın.”

“Sence yanlış mı yapıyoruz?” Abbey’nin yüzü kıvrılmıştı. “Sence Bay Fitzpatrick yanlış mı yaptı?”

“Bunların ikisi çok farklı sorular.”

Abbey annesine baktı. Ellen’in suratı her zamanki gibi durgundu ancak mavi gözleri sakin ve anlayışlı bakıyordu.

“Bay Fitzpatrick, Dilly için doğru bir şeyler yapmak istedi. Senin için bir şeyleri onarmak istedi.”

Ellen, “Biliyorum,” diye yanıtladı.

“Hepsi senin için. Bay Fitzpatrick bu hissettikleri senin için.”

“Hayır. Tüm bunlar sadece kendiyle ilgili.”

“Ah, kes artık şunu!” Abbey’nin sesi istemeden çok yüksek çıkmıştı, öyle ki genç kadın kendi bile korkmuştu. Daha sessiz ama daha kuvvetli bir şekilde, “Kes artık,” diye tekrarladı. “Bu kadar iyi, mantıklı, yargısız olmayı kes. Hayatında bir kez olsun bana nasıl hissettiğini söyle!”

“Benim nasıl hissettiğimin bir önemi yok.”

Abbey, “Bana göre var!” diye bağırdı. “Benim için çok önemli. Nasıl hissettiğini bilmek istiyorum. Bay Fitzpatrick, para, Dilly hakkında... Benim hakkımda nasıl hissettiğini bilmek istiyorum.”

“Seni seviyorum.”

“Beni bırakmışken nasıl sevebiliyorsun?” Abbey daha önce hiç söylemediklerinin ağzından ansızın döküldüğünü fark etti. “Beni, asla yarışamayacağım bir şey için bıraktın. Din için. Tanrı için. Çok farklı bir hayat için.”

“Bu bir yarış değildi.”

“Evet yarıştı ve kaybeden ben oldum. Seni kaybettim.”

“Elbette kaybetmedin. Ben hep buradaydım. Hep seninle dim. Ne zaman ihtiyacın olsa yanımdaydım.”

“Hayır değildin. Sen başka insanlardıydın. Rahibelerle idin. İnzivaya gelen diğer insanlardıydın. Onlar için dua etmeni isteyen başka insanlardıydın. Ama asla benimle değildin.”

“Senin için dua ettim.”

“Ah, lütfen ama.” Abbey’nin sesi oldukça mağrurdu. “Bunun bana ne yararı var? Bu benim aptal şeyler yapmamı, yanlış insanlara âşık olmamı... Ya da diğer tüm hatalarımı engelledi mi? Hayır!”

“Seni hayattan koruyamam. Ne olursam olayım, ne yaparsam yapayım sen kendi kalbinin peşinden gidip kendi hatalarını yapacaksın. Ama yaşadığın deneyimlerinden ders alıp olgunlaşman için dua edebilirim. Üstelik...”

“Kahretsin anne! Benim iyi bir insan olmam için dua etmeyi kes ve sadece...” Genç kadın gözlerinden taşan yaşlara karşı savaşıırken birden sustu.

Ellen suratında yaralı bir ifadeyle kızına bakıyordu. Sonra uzanıp Abbey’yi kendine çekti ve göğsüne bastırıp küçük bir kızken yaptığı gibi parmaklarını saçlarında gezdirerek fısıldadı.

“Özür dilerim... Özür dilerim.”

Ellen’in göğsüne yaslanan Abbey, annesinin kalp atışlarını hissedebiliyordu. Saçlarında gezen parmaklar onu geçmişte her seferinde olduğu gibi yine sakinleştirmişti. Genç kadın neredeyse bir dakika kadar hareketsiz kaldıktan sonra başını kaldırdı.

“Benim özür dilemem gerek.” Abbey çantasından bir mendil çıkararak burnunu sildi. “Seni böylesine üzdüğüm için.”

“Beni üzmüyorsun. Sen beni hiç üzmedin. Bunu yapan asıl ben...”

Abbey yutkunarak, “Lütfen anne,” dedi. “Buradaki iyi insan sensin. Sen rahibesin.”

“Ben de herkes gibi kusurluyum. Zaten mahkemede kanıtlamak istedikleri bu değil mi? Herkesin kusurlu olduğu.”

“Sanırım sırf rahibe olduğun için herkesten daha kusurlu olduğunu kanıtlamak istiyorlar.” Abbey hafifçe gülümsedi.

“Belki de öyleyimidir.”

“Hayır değilsin.”

“Bir anne olarak oldukça kusurluyum.” Ellen bir iç çektikten sonra devam etti. “Ve bunun için gerçekten çok üzgünüm, Abbey.”

“Ah, daha önce de söylediğim gibi çok daha kötüsünü yapabiliirdin.” Abbey’nin gülümsemesi bu sefer biraz daha güçlüydü.

“Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu... Diğer ilişkim seni sevmeyi bıraktığım anlamına gelmiyor.”

“Benim önce gelmem gerektiğini düşünüyordum.”

“Anlıyorum.”

“Ama yaptığın... Çok farklı bir şey, değil mi?”

“Açıklayamıyorum. Keşke açıklayabilseydim.”

“Açıklamak zorunda değilsin.”

“Açıklamam gerektiğini hissediyorum ama nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.”

“Sanırım... Sanırım iyi olduğun konuya odaklanmak zorundasın. Dua etmeye. Belki söylediklerime rağmen benim buna ihtiyacım vardır.”

“İyi şeyler yaşaman için hep dua ettim. Her zaman da edeceğim.”

“Peki şu an yaşadığımız? Abbey gözlerini silerek devam etti. “Bunun için nasıl bir dua ettin?”

“Seninle... Seninle benim doğru seçimi yapmamız için dua ettim.”

“Ah anne.” Abbey, uysal bakışlarla annesine baktı. “Seçilmesi gereken seçeneği zaten biliyoruz.”

Anne kız mahkeme salonuna döndüğünde Abbey, Ryan’ın yanına oturup derin bir nefes aldı. Ardından, “Kararımızı değiştirdik,” diye fısıldadı. “Biz hiçbir şey istemiyoruz.”

“Ne?” Ryan şok içinde Abbey’ye baktıktan sonra hızla mahkeme salonuna baktı.

“Bunu yapamayız. Durumun bu noktaya gelmesine hiç izin vermemeliydim.”

Ryan alçak ve aceleci bir ses tonuyla, “Abbey,” dedi. “Bay Fitzpatrick’in istediği bu değil.” Abbey, “Annemle benim üzgün olduğumu bilmemi istiyordu,” diye fısıldadı. “Artık annem babasının üzgün olduğunu biliyor.”

Ryan, sakın bir şekilde kızının yanında oturan Ellen'a baktı.

"Abbey'ye ne söylediniz? Neden böyle bir şey yapıyorsunuz?"

"Ben hiçbir şey söylemedim. Bu Abbey'nin seçimi."

Ryan, şüpheli bakışlarla Ellen'a baktı.

"Ah, Tanrım." Abbey bir iç çekti. "Bu mirasa hiç inancım olmadığını biliyorsun, Ryan. Bu fikirle sürekli mücadele ettim. Ama bir an hak ettiğimi düşünmüştüm. Bunun başıma gelen en iyi şey olduğunu düşünmüştüm."

"Zaten hak ediyorsun. İkinci de hak ediyorsunuz."

Abbey, "Hayır," diye yanıtladı. "Hak etmiyoruz. Bay Fitzpatrick'in ailesinin bir parçası olmamak bize bir şey kaybettirmeyecek. Bizim kendi ailemiz var."

"Abbey... Çok büyük bir paradan bahsediyoruz."

"Biliyorum."

"Bunun..." Ryan mahkeme salonunu göstererek devam etti. "Burayı biraz bunaltıcı bulduğun için olmadığından emin misin?"

"Evet bunaltıcı. Ama sebebi bu değil, Ryan. Doğru olan Bay Fitzpatrick'in, mirasını bize değil, ona yakın olan ailesine bırakması."

"Ellen onun kızı."

Ellen, "Evet, biyolojik kızıyım," diye doğruladı. "Ama ben her zaman John ve Mamie Connolly'nin kızı, Abbey Andersen'in annesi olacağım. Ayrıca Abbey'ye ek olarak Los Montesinos'taki topluluk da benim ailem."

Ryan bir süre Ellen'a baktıktan sonra Abbey'ye döndü. "Annenin bu kararı verirken manevi sebepleri olduğunu biliyorum. Peki ya sen?"

"Annem ona düşen hakkı bana vereceğini başta söylemişti. Teklif yapmamızın sebebi de bu. Annem ona düşen parayı geri vermiş olacaktı. Ama Bay Fitzpatrick'in bana

zaten hiçbir şey bırakmamış olması gerekirdi. Şu an iyi bir insan olmamım ya da yetişme şeklimin ondan alacağım hiçbir şeyle ilgisi yok.”

“Abbey... Fred bu dileğini gerçekleştirmek istedi.”

“Ama yanıldı.”

Ryan bir iç çekerek başını yavaşça olumlu anlamda salladı. “Bu konuyu en iyi şekilde ele almak için Alex’le konuşmam gerekecek.”

“Alex’i hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bunun, Bay Fitzpatrick’e yanlış tavsiye veren bir avukat olarak bilinmemesi için onun adına önemli olduğunu söylemiştin. Alex’i seviyorum. Bence iyi bir adam. İtibarını kaybetmesini istemem.”

“Konuşmamız gerek. Önce Alex’le konuşmalıyım, sonra diğer avukatlar ve vekillerle konuşurum. Hâkimden biraz zaman istememiz gerekecek.”

“Tamam.” Abbey’nin midesi hâlâ bulanıyordu. Doğru şeyi yaptığını bilse de bunun birçok sıkıntı yaratacağını fark etmişti. Genç kadın gözlerini kapattı. Sonra elini birinin sıktığını fark ederek gözlerini tekrar açtı.

Ellen, “Her şey yoluna girecek,” dedi. “Sana söz veriyorum.”

“Umarım. Çünkü şu an her şeyi bir kez daha mahvetmiş gibi hissediyorum.”

Avukatların Donald, Gareth, Zoey ve Lisette’e Abbey’nin kararını bildirdiği küçük odada şaşkın bir coşku vardı.

“Size söylemiştim!” Yüzünde kocaman bir gülümseme olan Donald, kabarttığı göğsüyle bir zafer kazanmış gibiydi. “Davayı kazanacak yeterlilikleri olmadığını anladılar.”

“Aslında oldukça iyi kanıtları vardı.” Donald’ın avukatı şaşkındı. “Mahkemeler vasiyetleri çok nadir reddeder. Halligan’ın bizden şüphe ettiğini fark etmeye başlamıştım.”

Gareth, “Ama hâkim Amerikalıların birer para avcısı olduğunu fark edecekti,” diye yanıtladı.

Paul Tierney, “Hiç sanmıyorum,” dedi. “Bildğin üzere Donald, bu konuda seni uyar...”

“Bak şimdi ne oldu!” Donald’ın sesinde alaycı bir ifade vardı. “Siz avukatlar yasalarla o kadar ilgileniyorsunuz ki adaleti anlamıyorsunuz.”

Avukat, “Haklı olabilirsin,” diye cevapladı. “Ben de çok şaşkınım.”

Avukatlar odadan çıkarken Donald, “Gördünüz mü!” diye bağırды. “Ben, bu evin ağabeyi benim, arkanızı ben topladım. Ne yaptığımı biliyordum. Her zaman bildim. Şimdi söyle bakalım Lisette Fitzpatrick. Tüm o kasvetli ah-larınla söyle bakalım... Evin babası kimmiş? Kim?”

“Don!” Zoey, eşinin kaburgasına hafif bir yumruk attı. “Sakin ol.”

“Kusura bakmayın.” Don bir an utandı. Sonra tekrar, neşeden oynamaya başladı. Kendini durduramıyordu. Aile reisi olarak pozisyonu kuşkusuz şekilde kanıtlanmıştı ve şimdi bunu kutlamak istiyordu.

Hâlâ imzalanacak evraklar ve anlaşmalar vardı ancak Alex durumu öğrendikten sonra onlara katılan diğer avukatlarla birlikte alınan karara göre Fred’in mirasına dâhil olan ev ve içindekiler, Fred’in üç çocuğuna - Donald, Gareth ve Suzanne’e - bölünecekti.

Donald, “Bu şekilde olmak zorunda mı?” diye sordu. “Çünkü normalde Gareth’la bana pay edileceğini düşün-müştük.”

Avukat, “Ev mirasın bir parçası olduğundan evet,” diye yanıtladı. “Abbey Andersen’in babanızın ona bıraktığı beş bin Euro’yu alma hakkı hâlâ var.”

“Buna da karşı gelmeyeceksin, değil mi?” Lisette’in sesi endişeliydi.

Donald bir an tereddüt etti.

“Don!” Zoey ona sertçe bakıyordu.

“Hayır hayır. Şu an tek düşündüğüm Suzanne’in bana karşı gelmesine rağmen mutlu olacağı. Şimdi öncekine göre daha iyi bir durumda olacak.”

Zoey, “Konu kimin iyi kimin kötü durumda olduğu değil.”

“Ne?” Donald şaşkınlıkla karısına baktı. “Elbette bu.”

“Birkaç gün öncesiyle kıyaslandığında çok daha iyi bir konumdayız.” Lisette anlaşımdan sonra en az on yıl gençleşmişti. “Belki durum istediğin gibi mükemmel değildir, Don. Ama Abbey’nin her şeyi alıp gittiğini görmekten çok daha iyi.”

Paul, “Evrak işlerine başlayacağız,” diye araya girdi. “Sonuna geldik. Herkesi tebrik ederim.”

Donald, “Teşekkürler,” dedi. “Haklı olduğumuzu biliyordum.”

“Bu beni şaşırttı.” Paul, ensesini ovuşturarak devam etti. “Ama kanunlarda, adalette bile böyle şeyler olabiliyor.”

Donald ve Gareth, yakınlardaki Morrison Otel’ne gidip bir şişe şampanya açtırma konusunda ısrar etmişti.

“Bu kutlama sadece istediğimiz her şeyi elde ettiğimiz için değil, davanın ücretini de ödemeyeceğiz.” Donald, kadrlere şampanya doldururken devam etti. “Biliyorum hanımlar, kafanızda şüpheler vardı. Ama doğru atı oynadık.”

“Kahramanım.” Zoey, şampanyasından bir yudum aldı.

“Neden fikirlerini birden değiştirdiklerini bilmek isterdim.” Gareth, olanlara hâlâ inanamıyormuş gibiydi. “Bir şey mi duydular, bir şey mi öğrendiler? Dikkat edilmesi gereken bir şey mi oldu?”

Lisette ve Zoey, endişeli bakışlarla birbirlerine baktı. Dikkat edilmesi gereken şey neydi, merak etmişlerdi. Abbey ve Ellen kasayı yağmaladıklarını öğrenmiş miydi? Kimsenin bilmedikleri başka bir planları mı vardı? Her şeyi bozacak bir planları olabilir miydi?

Donald ve Gareth birbirlerini tekrar tebrik ederken Lisette birden, “Onlarla konuşmamız gerek,” dedi. “Seninle beraber gidip konuşmalıyız.”

“Sanırım haklısın.”

“Bizimkilere hiçbir şey söylemeyiz.”

Zoey, “Çok doğru,” diye onayladı. “Bu sadece ikimizin arasında kalacak.”

Onlar mahkemedeysen sıcaklık yükselmiş, sabah yağın karlar çamura dönmüştü. Bu da Howth’a dönüş yolunun geliş seyahatinden çok daha hızlı olacağı anlamına geliyordu.

Abbey, “Alex bize kızgın mı?” diye sordu.

“Üstesinden gelecektir. Bu, ona başka davalara odaklanması için zaman verir.”

“Üzgünüm. Doğru şeyi yapmak için son dakikaya kadar beklediğim için üzgünüm.”

“Sana bırakılan şeyi almak gayet doğru bir şeydi.”

“Ama nedense ben hiç böyle hissedemedim.”

“Ama Fred Fitzpatrick size bakmak istedi.”

“Ailesine bakmak istedi.” Ellen, arabaya bindiklerinden beri ilk kez konuşuyordu. “Ve biz onun ailesi değiliz. Biz onunla aynı kanı taşıyan insanlarız. Aile bundan çok daha fazlasıdır.”

“Ama o kadın için... Dilly için bir şeyleri telafi etmek istedi, değil mi?”

“Abbey ve bana para vermesi ona olanları değiştirecek. Asıl önemli olan Dilly’yi sonunda düşünebilmiş olması. Olanlar için pişman olup ona saygı duymuş olması.”

Abbey, “Dilly’nin nasıl biri olduğunu merak ediyorum,” dedi. “Bence sen Fred’den çok ona benziyorsun, anne.”

“Bence ben bir Fitzpatrick’ten çok bir Connolly’yim.”

“Siz doğuşa değil, yetiştirilmeye inanıyorsunuz.” Ryan, arabayı otelin önünde durdurdu.

Ellen, “Evet,” diye yanıtladı. “Fitzpatricklere genetik bağlarım olduğunu fark ettim ama ben her zaman Ellen Connolly olacağım.”

Abbey, “Artık Rahibe Benita olduğunu sanıyordum,” dedi. “Ellen Connolly’yi arkada bırakmamış mıydın?”

“Kendimin bir parçasını asla arkamda bırakamam. Kimse bırakamaz. Bizi bugün biz yapanlar yaşadıklarımızdır. Bu bir rahibe kadar ünlü bir sanatçı için de geçerlidir.”

Abbey, “Sen çok sanatçı tanıyorsun sanırım?”

“Birkaç ünlü sanatçı Los Montesinos’da inziva davetlerine katıldı.”

“Sahi mi?” Abbey’nin gözleri kocaman açılmıştı. “Kim?”

“Sana bunu söyleyemem. Ama bilsen şaşırırdın.”

“Anne! Bu hiç adil değil! Bir ipucu ver.”

Ellen gülümsedi. “Hayır. Ama herkes dış dünyada göründüğü gibi değildir.”

“Lady Gaga? Katy Perry? Yoksa Madonna mı?” Abbey umutla annesine bakıyordu.

“Dudaklarım mühürlü.” Ellen, Ryan ve Abbey’ye göz kırparak arabadan indi.

Ellen ve Abbey mahkemenin birkaç gün süreceğini düşündüğünden Harbour Otel’de hafta sonuna kadar yer ayırtmıştı. Ryan, otel ücreti konusunda endişelenmemeleri gerektiğini, bunun şirket tarafından karşılanacağını söylemişti.

Abbey, “Emin misin?” diye sordu.

“Kesinlikle. Lütfen bunun için kendini kötü hissetme.”

“Hissetmem. Dürüst olmak gerekirse omuzlarımdan büyük bir yük kalktı.”

“Tuhaf bir kadınsın.” Ryan’ın sesi oldukça neşeliydi. “Büyük bir mirası bir hiç uğruna elimin tersiyle itmiş olsaydım bunu güçlkle atlatırdım.”

“Sanırım ben annemin kızıyım. Maalesef...”

“Belki de iyi ki demeliyiz. Bugün çok büyük bir cömertlik gösterdin.”

“Teşekkürler.”

“Belki Amerika’ya dönmeden önce yine buluşuruz?”

“Umarım.”

“Harika.” Ryan, Abbey’nin yanağına bir öpücük kondu. “Seni arayacağım. Bu arada büroya dönsem iyi olur. Yapacak işlerim var.”

Ellen, “Güle güle Ryan,” dedi. “Seninle tanışmak çok güzeldi.”

“Sizinle de öyle. Siz benim rahibeler hakkındaki düşüncelerimi değiştirdiniz.”

“Bu sadece beni doğal ortamım dışında gördüğün için. İstedimde çok basmakalıp görünebiliyorum.”

Ellen ve Abbey bekleme salonuna girip tekrar ateşin önünde oturdu.

“Seninle gurur duyuyorum, Abbey. Konu para değildi ve sen bunu başından beri biliyordun.”

Abbey, “Pete böyle düşünmeyecek,” dedi. “Claudia da öfkelenecek.”

“Ah, öyle mi?”

“Beni Pete’in hayatının bir parçası olarak kabul etse de ben ona Pete’in seninle olan ilişkisini hatırlatıyorum. Belki o da bir gün Pete’in bana miras bırakmasından korkuyordur. Of... Böyle bir şeyin olmasını gerçekten hiç istemem!”

Ellen, “Pete her şeyin en iyisini bilir,” diye yanıtladı.

“Umarım. Ama çözmem gereken bir daire sorunun var.” Abbey suratını ekşitti. “Pete’le bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

“Bu sorunun bir şekilde çözüleceğinden eminim. Pete her şeyi çözmeyi başarır.”

“Sen hariç.”

Ellen, pişman görünüyordu. “Çok üzgünüm. Pete iyi bir adam. Ama şimdi mutlu, değil mi?”

Abbey, “Evet,” diye yanıtladı. “Mutlu.”

“Yerini ve doğru kadını buldu. Onun için mutluyum. Şimdi sadece senin için endişeleniyorum.”

“Benim için mi?”

“Evet, hem de her zaman.”

“Gerçekten mi?”

“Belki endişe yanlış kelime ama sen her zaman dua listemin en üstündesin.”

“Benim için dua ederken ne söylüyorsun?”

“Potansiyeline ulaşmanı ve mutluluğu bulmanı diliyorum.”

“Mutluluk derken bir adamla yaşayacağım mutluluktan mı bahsediyorsun?”

“İstedğin buysa evet. Aşk harika bir şeydir ama kendini hiçbir zaman bir adamla sınırlandırmamalısın.”

“Söylediğim gibi... Ryan Gilligan benim hayatımda değil. Ryan çok hoş bir adam ama...”

“Ben telefonda konuştuğun adamdan bahsediyordum. Şu özlediğin adamdan.”

“Ah, Cobey.”

“O seni terk eden çocuk değil mi?” Ellen’in sesi her zamanki sakinliğini kaybetmişti.

“Evet.”

“Şimdi geri mi döndü?”

“Hayır... Tam olarak değil. Sanırım öyle diyemeyiz.”

Abbey konuşurken telefonun titrediğini hissetti. Ekran-
da Cobey'den bir mesaj vardı.

Nasıl gidiyor? Milyoner oldun mu?

Cobey sadece parayla ilgileniyordu. Abbey bunun far-
kindaydı. Cobey mirası duyduktan sonra gelmişti ve sürekli
mirastan bahsediyordu. Bu parayla ne alınacağından, neler
yapabileceklerinden, nerelere gidebileceklerinden bahsedip
duruyordu. Abbey bunu yapmasına izin vermişti çünkü...
Kontrolün elinde olmasından hoşlanmıştı. Cobey Missen,
zengin olma ihtimali olduğundan beri nasıl istiyorsa öyle
davranıyordu. Bu da, Abbey'nin hoşuna gitmişti. Ama bu
sağlıklı bir şey olmadığı gibi bir ilişki de değildi.

*Abbey, her şey yolunda yazdı. Ama hiçbir zaman bir
milyoner olmayacağım. Çünkü her şeyden vazgeçtiğime
dair bir imza attım.*

Abbey, Cobey'nin arayıp doğruyu söyleyip söylemedi-
ğini öğrenmek isteyeceğini biliyordu bu yüzden telefonunu
kapatıp çantasına attı.

Ellen, "İyi misin?" diye sordu.

Genç kadın birden gülümsedi. "Çok iyiyim, anne! Her
şey yolunda, merak etme. Artık ne istediğimi biliyorum. İs-
tediğim kesinlikle Cobey Missen değil. Ne istemediğimin
de farkındayım. Ben artık kendi yoluma gideceğim."

"Harika. Sana göz kulak olmak için yanında olamaya-
cağım için üzgünüm."

"Üzülme. Bir rahibe, rahibelerin yapması gereken şeyi
yapar."

"Manastırdaki hayatımı seviyorum."

"Biliyorum."

"Ama son birkaç günüm çok güzel geçti."

"Anne!" Abbey, annesine baktı. "Oradan ayrılmayı dü-
şünmüyorsun, değil mi?"

“Ben...” Ellen, bakışlarını alevlere çevirdi. “Hayır. Ama diyorum ki acaba... Manastıra katılma sebeplerim doğrusa... Ben gerçekten kaçmaya çalışıyorsam...”

“Neden kaçmaktan bahsediyorsun?”

“Bazen günübirlik yaşamak zor olabiliyor. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? O an doğru şeyi yaptığını düşünüyorsun ama bir bakmışsın hata yapmaya devam ediyorsun. Sana destek olan insanlarla yaşamak çok güzel.”

“Daha önce mutlu değil miydin?”

“Ondan değil. Hayata düzgün bir şekilde adapte olduğumu hissedemiyordum. Hissetmem gerekirdi. Yaptıklarımı seviyordum ve sen vardın... Bana yetmeliydi. Zaten bir seviyeye kadar yetiyordu. Ama başka bir seviyeye geldiğimde... Benim için yeterli olmadığını düşünmeni istemiyorum, Abbey. Sadece hayatımın keşfetmek zorunda olduğum başka bir parçası vardı.”

“Anlayabiliyorum.”

“Beni görmeye gelip mirastan bahsettiğinde bile bir parçam eski hayatıma geri döndü. Hayatımın neden bu kadar eğlenceli olduğunu hatırladım.”

“İnzivaya çekilmeseydin ne yapardın? Manastırı bıraksaydın?” Abbey, Ellen’ın söylediklerine inanamamıştı.

“Bunu düşünmüyorum bile. Tek yaptığım... Sorular sormak ve tekrar tekrar değerlendirmeler yapmak. Aynı senin yaptığın gibi.”

“Görünüşe göre hepimiz çok fazla değerlendirme yapmak zorunda kalacağız. Sen, ben ve Fitzpatrickler.”

“Umarım hepimiz doğru sonuçlara ulaşırız.”

“Amerika’ya döndüğümüzde daha fazla değerlendirme yapmak zorunda kalacağım. Özellikle de konu dairem olunca.”

“Belki Pete sana evini uzun dönem kiraya verir.”

“Belki de. Ama yine de o kirayı ödeyebileceğimi sanmıyorum. Benden bugüne kadar hiçbir şey için para almadı. Evi sattığımda ödeme yapabileceğimi söyledi, şimdi ona satacak bir evim olmadığını nasıl söyleyeceğim bilmiyorum.”

“Anlayışla karşılayacaktır.”

Abbey, “Zavallı Pete,” diye cevapladı. “Önce sen, şimdi de ben. İkimiz de onu hayal kırıklığına uğrattık.”

“Onun için dua edeceğim.”

“Bu kadar dua etmek seni yoracak.”

“Ben dua etmekten hiç yorulmam. İnan bana yorulmam.”

Abbey’nin tahmin ettiği gibi Pete, onu arayıp olanları anlattığında dehşete düşmüştü.

Genç kadın, “Daire için üzgünüm,” dedi. “İnternette bölgedeki emlakçılara baktım, evin konumu gerçekten çok iyi. Umarım senin için güzel bir yatırım olur.”

Pete karşı çıkarak, “O evi *sana* iyi bir yatırım olması için aldım,” dedi. “Mirasınla gerçekleştirebileceğin mantıklı bir adımdı. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum. İrlanda’ya annenle birlikte gitmene izin vermemeliydim. Seni kötü etkileyeceğini tahmin etmeliydim.”

“Bunun annemle hiçbir ilgisi yok. Konu benimle ilgili. Claudia’ya endişelenmemesini söyleyebilirsin, Pete. Daireyi satın almayacak olmam yine evinize yerleşecek olmam anlamına gelmiyor.”

“Claudia’nın böyle bir endişesi yok. O sadece senin iyi olmanı istiyor.”

Bu doğru olabilirdi. Belki Claudia’nın Abbey için istediği tek şey gelecekte Pete’ye daha az bağımlı olmasıydı. Abbey, sahip olacağı parayla bağımsızlığını kazanabileceğini düşünmüştü ama genç kadın şimdiden maddi durumunun eskisi gibi olduğunun bilinmesinin ilişkilerini bir şekilde de-

ğıştireceğine inanıyordu. Pete her zaman yanında olacaktı fakat Abbey, ona bağımlı olmayacaktı. Çünkü kariyerinde ve özel hayatında kendini daha çok düşünmeye ve sonuçlarını göze alarak yaşamaya alışmıştı.

Pete, “Emlakçı fiyatları konusunda haklısın,” dedi. “Sitedeki bir başka daire yakın bir zaman önce sana satın aldığım evden daha pahalıya satıldı,” diye ekledi.

“Bu iyi bir haber, değil mi?”

“Evet ama ben paran olsun istemiştim. Yaşayacak güzel bir yerin olsun istedim.”

“Bir yer bulacağıma eminim.”

“Eğer evi kiralamak istersen çok sevinirim. Seninle kira konusunda anlaşabiliriz ve...”

“Ben dönünce konuşuruz. Gücüm o daireye yetmeyebilir. Özel bir muamele de istemiyorum, Pete. Biriyle paylaşmak zorunda da olsam bir yer bulacağım. Benim için endişelenme.”

“Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Her zamankinden daha kararlısın.”

“Çünkü kararlı hissediyorum. Ben... Bilemiyorum Pete. Sanırım mutluyum.”

“Paranın mutluluğu satın alamayacağını söylerler.”

Abbey şakayla, “Belki başkasına vermek mutluluk getiriyordur,” diye takıldı.

“Bu sözünü unutmayacağım.” Ancak Pete’nin sesi de mutlu geliyordu.

Abbey Pete’le vedalaştıktan sonra Cobey’yi aradı. Pete ne kadar dehşete düştüyse Cobey o kadar öfkelenmişti.

Genç adam, “Birçok şey yapabildik!” diye bağırdı. “Sen çıldırmışsın, Abbey Andersen.”

“Sanırım gemi işine dönmen gerekecek. Artık bir değerim kalmadı.”

“Ben seni özlediğim için döndüm.”

Belki de doğrudu. Cobey buna gerçekten inanmış olabilir. Ancak Abbey, Cobey'nin onu parasız kabul edecek kadar özlemediğini biliyordu. Başta buna inanmak istemişti ama bugün gerçeklerle yüzleşme vaktiydi. Onunla olmak ne kadar eğlenceli olsa da Cobey'nin daha küçük yaşlarda beraber olunması gereken iyi gün dostu bir çocuk olduğu gerçeğiyle de yüzleşmişti.

“Bana hâlâ borcun var. Benimle iletişimde kalmak istiyorsan parayı banka hesabıma gönderebilirsin. Eğer göndermezsen...”

“Sen taş kalpli bir kadınsın.”

“Sen de otlakçının tekisin. Evet, bir süredir iyi anlaşıyoruz ama birilerinin muntazam bir şekilde kalbimi kırmasına izin veremem.”

“Ben senin kalbini kırmadım.”

“Kırdın. Kalbim kendini onardı ve tekrar kırılmasını istemiyorum.”

Solî ve Vanessa, Abbey'nin paradan vazgeçtiğini duyunca hayal kırıklığına uğramıştı. Fakat bu hayal kırıklıkları Cobey Missen'ı postaladığını duyduklarında hissettikleri mutlulukla dengelenmişti.

Vanessa, “Zengin bir kadın olup o leş herifle yaşamak-tansa fakir ama mutlu olmanı tercih ederim,” dedi.

Abbey, “Tam olarak leş bir herif sayılmazdı,” diye karşı çıktı. “Biraz aptaldı, o kadar. Hey, ayrıca ben fakir değilim. Son birkaç ayda salondaki gelirim iki katına çıktı. Gayet de iyi gidiyorum.”

Vanessa, “Ayrıca kendi işini yapma ihtimalin de var,” diye ekledi.

“Evet, gerçekten bu konuyu ciddi ciddi düşünüyorum. Her şey yoluna girecek. Biliyorum.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Buraya çabuk dön, Bayan Andersen. Bir kız gecesi yapalım.”

Abbey, “Kısa süre içinde evde olmayı planlıyorum,” diye yanıtladı. “Sizi geldiğim gibi arayacağım.”

Ertesi gün hava biraz daha yumuşamıştı. Abbey ve Ellen şehir merkezine gitti. Abbey, Ellen’ı daha önce gidip annesinin seveceğini düşündüğü bir kiliseye götürdü. Ardından birlikte Dublin’in diğer katedrali St Patrick’s’e gittiler. Katedralden çıktıklarında Abbey dine ve maneviyata doyduğunu belirtti. Sonra anne kız bir şeyler yiyip otele döndüler.

“Hafta bitmeden beni görmekten bıkacaksın.”

Abbey, “Biz her zaman beraber olmaya alıştık,” diye hatırlattı. “Seninle olmak benim için çok güzel. Ama senin daha çok tek başına vakit geçirmeye alışık olduğunu biliyorum.”

Ellen, “Tam olarak öyle değil,” dedi. “Ben bir toplulukta yaşıyorum. Birlikte çok fazla şey yapıyoruz.”

“O farklı bir şey.”

“Evet, aslında öyle. Her neyse, aslında şu senin çocukla vakit geçirmek istiyorsan benim için sorun olmayacağını söylemek istiyordum.”

“Ryan’ı kastediyorsan o benim çocuğum değil. Muhtemelen de olamaz. Farklı kıtalarda yaşıyoruz.”

“Onunla evlenmeden bahsetmiyordum. Sadece istiyorsan onunla zaman geçirebileceğini söyledim.”

“Ararsa geçiririm. Aramazsa geçirmem.”

“Eğlenebiliyorken eğlen, Abbey. Hayat sana ne veriyorsa keyfini çıkar. Bazen böyle şeyler için sadece tek bir kurşunun olur.”

Abbey tam yanıt verecekti ki odadaki telefon çaldı. Clara, resepsiyonda onu soran biri olduğunu söyledi.

Abbey, “Kimmiş?” diye sordu.

“Suzanne Fitzpatrick.”

“Ona aşığı geldiğimi... Aşığı geldiğimizi söyle.”

Suzanne ve Ellen’in eteklerinin ve kazaklarının birbirine çok benziyor olması tamamen bir tesadüftü ancak bu birbirlerine olan benzerliklerini daha da ön plana çıkarmıştı. İki kadın korku dolu gözlerle birbirlerine baktıktan sonra kucaklaştı.

Suzanne, “Senin babamın kızı olmama ihtimalin yok,” dedi. “Yaşlandığımda senin gibi görüneceğimi düşünmek beni mutlu etti.”

Ellen gülümsedi. “Seninle tanışmak çok güzel.”

“Gelmem gerekirdi.” Suzanne, Abbey’ye dönüp onu da kucakladı. “Donald beni arayıp olanları anlattığında... Gelmesem olmazdı. Özellikle Mirador’un başka bir gruba satılması iptal olup Petra’yla ben yeni bir konsorsiyum oluşturduktan ve bunun için yeteri kadar paramız olduktan sonra. Ama evi sattıktan sonra alacağım para... Bu bana çok yardımcı olacak Abbey. Çok teşekkür ederim. Gerçekten çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

“Ama teşekkürden fazlası gerek.” Suzanne endişeli gözlerle Abbey’ye baktı. “Emin olmak istiyorum. Evet, bu para benim için çok şey ifade edecek ama peki ya sen?”

“Hey... Ben bir rahibe kıızıyım. Biz tamamen basit bir yaşam sürdürüyoruz.”

“Belki de.” Suzanne’in gözleri bir Abbey’ye bir Ellen’a bakıyordu. “Ama ikiniz de çok büyük bir şeyden vazgeçtiniz.”

“Hiç sahip olmadığın bir şeyden vazgeçemezsin.”

“Hımm. Donald telefonda resmen sevinçten delirmişti. Kendine gelmişti diyebilirim. Bunun doğru adalet için büyük bir zafer olduğunu ve başından beri seninle savaşmak için çok haklı olduğunu söyledi.”

Abbey, “Belki öyledir,” diye cevapladı. “Sonuçta bu şekilde hak ettiğinizi aldınız. Bunu hak ettin, Suzanne. Ne kadar çok çalıştığını biliyorum.”

“Teşekkür ederim. Mirador’a sahip olduğumda daha çok çalışmak zorunda kalacağım ama bunun için dört gözle bekliyorum. Tabii hâlâ hiçbir şey kesin değil ama çok pozitif hissediyorum. Şans benimle olsun!”

Ellen, “Senin için dua edeceğim,” diye söz verdi.

“Eminim aile duası diğer tüm dualardan daha iyidir. Seni tanımak istiyorum, Ellen. Manastır hayatı yaşadığını biliyorum ama daha önce hiç ablam olmamıştı.”

Abbey, “Üvey abla,” diye yanıtladı.

“Umurumda değil. Abla, üvey abla...”

Ellen, “Rahibe Benita,” diye ekledi. “Artık ismim böyle.”

“Sana böyle mi hitap etmemi istersin? Benita mı, Ellen mı?”

“Bilmiyorum.” Ellen bir an düşündükten sonra devam etti. “Bence... Manastır dışında... Ben Ellen’ım.”

“Bana uyar. Akşam geç saatte buluşup sohbet edelim mi?”

“Çok eğlenceli olur.” Ellen bu cevabında oldukça samimiydi.

Suzanne’in ziyareti çok kısa sürmüştü çünkü ertesi akşam İspanya’ya geri dönecekti. Ertesi gün birlikte öğle yemeği yemek üzerine sözleşmelerine rağmen Abbey migreni yüzünden sözünden dönmek zorunda kalmıştı.

Ellen botlarını giyerken, “İyi olacağına emin misin?” diye sordu.

Haplarını içen Abbey, “Elbette,” dedi. “Yaşadığım gerginlik yüzünden. Sen git, Suzanne’le iyi eğlenceler.”

“Suzanne hayatında bir abla figürü olmasının çok güzel olduğunu söyledi, bu aynı şekilde benim için de çok güzel.”

“Böyle düşünmene sevindim. Suzanne’i çok seviyorum. Otelini açtığında kesinlikle otele geleceğimi söyle.”

Abbey başını soğuk, temiz yastık yüzüne dayayıp gözlerini kapatarak zihnini boşaltmaya çalıştı. Ama baş ağrısı dinmeye başladığında kafasına çeşitli düşünceler dolmuştu. Bu düşünceler çoğunlukla geleceğiyle ilgiliydi. Kaliforniya’ya zengin biri olarak dönmeyecek, Pete’den dairesini satın alamayacaktı. Belki artık orada bile yaşayamayacaktı. Ama eve doğru şeyi yaptığını bilerek dönecekti. Üstelik Ellen’la manastıra katılma kararını verdiğinden beri ilk defa bu kadar yakın olduklarından emindi. Annesini anlıyor ve bakış açısına saygı duyuyordu. İrlanda’da zenginliği bula-mamış olabilirdi ama insan kazanmıştı. Bir gün Donald, Gareth ya da eşleriyle yakınlaşabilir miydi, emin değildi ama onların burada olduğunu bilmek güzeldi. Ayrıca aynı Pete gibi ona kanat gerip yeteneklerini kullanmak isteyen zeki ve nazik Suzanne vardı. Genç kadın kendi kendine, bunu yapacağım, dedi. Elinden geleni yapacaktı. Çünkü insanların ondan isteyebileceği tek şey buydu.

Abbey baş ağrısı yeteri kadar dindiğinde pencerenin kenarında oturup otel kalemiyle, kâğıda bir şeyler karalamaya başladı. O esnada telefon çaldı ve Clara ona resepsiyonda onu görmek isteyen biri olduğunu söyledi.

Bu sefer kim gelmişti? Clara gelenin Zoey Fitzpatrick olduğunu söylediğinde Abbey oldukça şaşırdı. Genç kadın hızla banyoya gidip gözlerinin altındaki kara halkalara kapatıcı sürdükten sonra soluk yanaklarını allıkla renklendirerek aşağı indi.

Donald’ın eşi son moda siyah paltosu, leopard derisi botları ve uyumlu şapkasıyla harika görünüyordu. Zoey, Abbey’yi kocaman bir gülümsemeyle (bu gülümseme Abbey’yi oldukça şaşırtmıştı) karşıladıktan sonra onunla Li-

sette'yle birlikte özel olarak konuşmak istediklerini söyleyerek Fred'in evinde buluşup buluşamayacaklarını sordu.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz ki?"

"Havadan sudan." Zoey hâlâ Abbey'nin evden bir şeyler alındığını bilip bilmediğinden emin değildi. "Ama önemli olduğunu düşünüyoruz. Lisette bugün işte, saat beşte evde olabilir misin?"

Abbey'nin kafası karışmıştı. Zoey'nin havadan sudan dediği ne olabilirdi ki? Fitzpatricklerin eşleriyle buluşmak muhtemelen Ryan'ın önermeyeceği bir şeydi ama genç kadının merakı ağır bastığından söylenen saatte Furze Hill'de olmayı kabul etti.

Ellen Suzanne'le otele döndüğünde Abbey çıkmak üzereydi. Annesine baş ağrısının geçtiğini söyledikten sonra Zoey'nin teklifini anlattı.

Suzanne, "İlginç," dedi. "Ben olsam o ikiliye güvenmezdim."

"Artık onlara güvenmek zorunda olduğum bir konu yok. Bence beni bir daha görmek zorunda olmadıkları için mutlular."

Ellen, "Belki teşekkür etmek istiyorlardır," dedi.

Abbey, "Onların kitabında teşekkürle yer olduğunu sanmıyorum," diye cevapladı.

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır anne, teşekkürler. Bunu kendim halledeceğim. Tabii gelmek istiyorsan başka. Burada tek kalmak istemiyor musun?"

"Aslında dualarımda çok geri kaldım. Dua etmek için iyi bir fırsat olabilir."

Abbey annesinin tüm boş vakitlerinde dua ettiğine şahit olmuştu, nasıl oluyor da dualarında geri kalıyordu anlam veremiyordu. Genç kadın Ellen'la vedalaştıktan sonra havaalanına gitmek için taksi bekleyen Suzanne'e Fitzpatrick-

lerin eşleriyle buluşmasının nasıl geçtiğini anlatacağına söz verdi. Ardından çağırdığı taksiye bindi.

Abbey, Furze Hill'e ilk defa akşam vaktinde geliyordu, Fred'in muhteşem salonunun, şehrin sarı ışıklarıyla çevrelenen koy manzarasına ilk defa şahit oluyordu.

Abbey onu eve sokup gözlerini ona diken Lisette ve Zoey'ye, "Harika bir manzara," dedi. "Eminim burayı satmak çok zor olacak."

"Hımm. Bu başka tartışmalara sebep olabilir." Zoey suratını buruşturdu. "Zaten Donald evi satmak istemiyor ama evi Lisette ve Suzanne'den alacak paramız yok. Sonunda ne olacak hiç bilmiyorum."

"Ah, umarım daha fazla hukuki savaş olmaz." Abbey ürkmüş görünüyordu.

Lisette, "Umarım," diye yanıtladı. "Kendimizi 'Ne dilediğine dikkat et' senaryosunun içinde bulmadan edemiyoruz. Eşlerimiz istediklerini, hak ettiklerini aldı. Şimdi onları mantıklı olmaya ikna etmeyi umuyoruz."

"Bu dava için tartışmak da mantıklı değildi ama sonunda onların istedikleri oldu. Belki dört ayağının üstüne düşen tiplerdendir."

Lisette üzgün bir şekilde, "Normalde öyle değildi," diye yanıtladı. "Özellikle son birkaç yıldır."

Zoey, "Neden vazgeçtin?" diye sordu. "Sen de biliyorsun, herkes davayı kazanacağını söylüyordu."

"Doğru olan bu gibi geldi." Abbey, çok defa söylediği kelimeleri tekrar etti ancak annesi hariç kimse bu kelimelere inanmıyor gibiydi.

"Başka bir sebebi yok mu? Bir planın... Ya da alacağın başka bir aksiyon?"

"Ne gibi?"

Zoey hızla, "Ah Tanrım," dedi. "Artık önemi kalmasa da daha net olsak iyi olur. Fred'in sana bıraktığı her şeyden

vazgeçtin. Evden, içindekilerden... Bu yüzden artık bir önemi yok ama yine de...”

“Yine de ne?”

Kasadan ve paradan bahseden Lisette olmuştu. Genç kadın aldıkları gümüşleri ve mücevherleri de itiraf etti.

“Baskı altındaydık. Her şeyi kaybetmekten korktuk.”

Zoey, “Zaten gümüşler ve mücevherler bizimdi,” diye ekledi. “Önceden aldık, o kadar.”

Lisette, “Ama nakit parayı almak hataydı,” dedi. “Para senin olabilirdi ve bu bir şekilde hırsızlık yaptığımız anlamına geliyor.”

“Madem sizin olan bir maldan bahsediyoruz neden hâlâ endişelisiniz?”

Lisette, “Ama o zaman bize ait değildi,” diye yanıtladı. “Bize dava açabileceğini düşündük. Bizi suçlu ilan ederek tüm aileden intikam alacağını düşündük.”

“Vay canına.” Abbey’nin gözleri kocaman açıldı. “Benim olduğumdan daha sinsî olduğumu düşünüyorsunuz. Bunu hiç düşünmemiştim!”

Zoey, “Çok sinir bozucu olduğunuzu biliyorsun,” dedi. “Sen ve annen. İkiniz de tatlı, iyi ve anlayışlısınız.”

Abbey, “Ama gerçekten anlayabiliyorum. Biri ansızın ortaya çıkıp mirasımı almaya çalışsa ben de delirirdim.”

“Evet ama sen dişini tırnağına takıp savaştıydın.”

“Belki başka şartlar altında savaştırdım. Belki de bu annemin manevi etkisidir.”

Lisette, “Annen kesinlikle beklediğim gibi biri değil,” dedi.

Zoey, “Benim de,” diye onayladı.

“Annem hiçbir zaman insanların beklediği gibi bir tip olmadı. Bu bir rahibe olmadığı zaman bile böyleydi.” Abbey, Zoey ve Lisette’e Latin Amerika’daki seyahatlerinden bahsetti. İki kadın onu dinledikten sonra gittikleri yerler ve tanıştıkları insanlar hakkında sorular sordu.

Lisette, “Heyecanlı bir hayatınız varmış,” dedi.

“Başkalarının hayatı hep daha heyecanlı gelir. En azından ben öyle düşünüyorum. Yaşarken çok heyecanlı gelmiyordu, son birkaç yılın kesinlikle heyecanlı geçmediğini söyleyebilirim. Tek yaptığım San Francisco’da takılmak ve işe gitmekti. Tabii bir de yaşadığım birkaç boktan ilişki.”

Zoey, “Hepimiz bunları yaşadık,” dedi.

Lisette, “Ama Zoey sonunda hepsinin düzeltilebileceğini kanıtladı,” diye yanıtladı.

Zoey suratını buruşturarak Lisette’e baktı. “Çözmeme gereken bir ilişkim daha var.”

Lisette şaşkınlıkla Zoey’ye baktı. “Ne? Başka biri mi var? Kim?”

“Başka bir adamdan bahsetmiyorum. Ama Donald’ın Abbey ve annesine karşı hissettikleri, benim Huysuz Deirdre ve kızlarına karşı hissettiklerimle aynı. Aslında Donald’ın bu tutumunu beğenmedim. Sebeplerini bilmeme rağmen çok mantıksız davrandığını düşündüm. Sonra belki ben de Deirdre ve kızlarına karşı mantıksız davranıyorum diye düşündüm. Bu yüzden belki onlara karşı davranışlarıma biraz daha dikkat edebilirim.”

“Zoey!” Lisette şaşkın görünüyordu. “Bu büyük bir değişiklik.”

“Biliyorum. Sonunda eski Bayan Fitzpatrick’i seveceğimi garanti edemem. Ya da o sinir bozucu kızlarını. Ama belki onları biraz daha tolere edebilirim.”

“Ama Donald çok mutlu olacaktır.”

“Biliyorum. Zaten bunu en çok onun için yapmak istiyorum. Bir gün kendi çocuklarımızın olmasını umuyorum. Ailemizdeki insanlar birbirine kötü hisler beslesin istemiyorum.”

Abbey, “Bunca travmanın sonunda ortaya güzel bir şey çıkmasına sevindim,” dedi. “Annem hayatlarınızın iyi yönde değişmesine çok sevinecek.”

Zoey, “Bu evi alsaydınız muhtemelen sizin de hayatınız iyi yönde değişecekti,” dedi. “Evi satıp çok para elde edebilir, istediğin her şeyi yapabilirdin.”

“Bir şeylerin parayla değişeceğini sanmıyorum. Bence insan önce kendini değiştirmek zorundadır. Benim son birkaç aydır yaptığım da bu. Aynı sizler gibi.”

“İrlanda’ya dönecek misin?”

“Belki.”

“Dönersen bizi arayacak mısın?”

“İsterseniz ararım.”

Lisette, “Güzel olabilir,” dedi. “Siz... Sonuçta siz de ailemizsiniz.”

Abbey mutlu görünüyordu. “Küçük bir aile.”

Lisette, “Bizim için doğru olanı yaptınız,” diye yanıtladı. “Bu, sizi bizim ailemizin bir parçası yapar. Siz bize böyle bir iyilik yapmışken size hâlâ kötü davrandığımızı düşünmeden edemiyorum.”

Abbey, “Lütfen benim için endişelenmeyin,” dedi. “Ben sizi tanımadan önce nasıl iyiysem Amerika’ya döndüğümde de öyle iyi olacağım. Bay Fitzpatrick’in mirasıyla ilgili başka bir tartışmaya dâhil olmak istemiyorum. Sizden gerçekten hiçbir şey istemiyorum.”

“Bak, eğer istersen...”

Abbey Lisette’i susturarak devam etti. “Benim her şeyim var.”

“Parayla ilgilenmiyor olsan bile... Ki seni bu konuda çok yanlış anlamışız. Sana bunu vermek istiyoruz.” Zoey kanepenin arkasına uzandı. “Bunun sana Fred’i ve İrlanda’yı hatırlatabileceğini düşündük.”

“Ah!” Abbey gülümsemeden edememişti. Bu, Fred’in ofisindeki resimdi. Fred’in hayatını kurtarmaya çalışırken fark ettiği o resim... Denizdeki kaya. “Çok güzel. Çok teşekkür ederim.”

Lisette, “Bunu göstermelik bir şey olarak kabul et,” dedi. “Bizimkiler sana bir şey verdiğimizi bilmiyor. Bu konuda hâlâ biraz sertler. Ama...”

Abbey tekrar, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Bu da kartımız.” Zoey, bir kart uzatarak devam etti. “Üzerinde iletişim bilgilerimiz var. Facebook’ta da varız. Bizimle arkadaş olmak istersen çok seviniriz.”

“Peki.” Abbey birden duygulanmıştı.

Lisette, “Şimdi istersen seni otele bırakalım,” dedi.

“Harikulade olur.” Abbey, bu kelimeyi tekrar kullanabildiği için mutluydu.

Zoey, Lisette ve Abbey hep birlikte evden çıktı.

Abbey bir kez olsun dönüp arkasına bakmamıştı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Abbey içeri girdiğinde Ryan ve Ellen, Ellen'ın her zamanki yerinde, ateşin yanında oturuyordu. Ryan, Abbey'yi görünce ayağa kalkıp yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

“Başın nasıl oldu?”

“Geçti.”

“Annen bana Lisette ve Zoey’le görüşmeye gittiğini söyleyince başının daha kötü olmasından korktum.”

“Tanrı’ya şükür olmadı.” Abbey, annesiyle Ryan’a Fitzpatrick kadınlarının itirafını anlatıp resmi gösterdi.

“Evden bir şey almamaları gerekirdi!” Ryan şok olmuştu.

Abbey, “Artık bir önemi yok,” dedi. “Sonuçta onlara ait şeyleri almışlar.”

“Onlar senin olabilirdi... Hatta olmalıydı.”

“Ama değil. Bak, şimdi güzel bir resmim oldu.”

Ryan başını iki yana salladı. “Müşterilerimiz seninle Ellen gibi olmadığı için mutluyum. Yoksa bu iyilik bizi mahvedebilirdi.”

Abbey, “Lütfen sürekli iyi olduğumu söyleme!” diye bağırdı. “O kadar iyi biri değilim. Sadece kendi hayatımı geri almaya çalışıyorum.”

“Bizi özlemeyecek misin?”

Abbey gülümsedi. “Seni özleyeceğim kesin.”

“Öyle mi?” Ryan direkt olarak Abbey’nin gözlerinin içine bakıyordu.

“Elbette.”

“Biraz yalnız kalmak ister misiniz?” Ellen, Ryan ve Abbey’nin hiçbir şey söylemeden birbirine bakmaya devam ettiğini fark etmişti.

Abbey, “Hayır hayır,” dedi. “Sorun yok.”

“Ryan bana seni yemeğe götürmeye söz verdiğini ama bugüne kadar götüremediğini söyledi. Ben yemeğimi Suzanne’le yediğime göre ben burada duamı okurken siz yemek yiyebilirsiniz.”

“Zaten tüm akşam dua ettin, sence de biraz fazla dua etmedin mi?”

“Duanın fazlası olmaz.”

“Aslında buraya benimle yemek yer misin diye sormaya geldim. İşler Alex’le umduğumuz gibi gitmese de beraber bir kutlama yemeğine çıksak güzel olur diye düşündüm. Sonuçta teknik olarak davayı kaybettik sayılmaz.”

“Çok güzel olur. Ama izin ver önce kendime çeki düzen vereyim.”

Abbey odasına gidip üzerine, göğüslerini ön plana çıkarıp belini iyice saran safır mavisi, önü açık bir elbise giydi. En sevdiği elbiselerden biri olan bu elbiseyi bavuluna, hâkim kararı verip Ellen’la Furze Hill’in sahibi olduğunu söylediğinde kutlamaya giderken giymek için koymuştu. Genç kadın kendi kendine ben aklımı mı kaçırdım, diye sordu. Nasıl oldu da hiç savaşımadan pes ettim? Her şeye sahip bir şekilde eve dönmek varken nasıl hiçbir şey almadan eve gidiyorum? Annemin varlığı beni bir şekilde etkilemiş olabilir mi?

Abbey boynuna ve bileklerine parfüm sıktıktan sonra tekrar aşağı indi. Ryan ve Ellen cana yakın bir şekilde ateşin yanında sohbet ediyordu.

Abbey onlara yaklaşırken Ryan, “Göz kamaştırıcı olmuşsun,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Genç kadın, göz kamaştırıcı deyimini biraz abartı olabilir, diye ekledi ama Ryan’ın elbisesini beğenmesi hoşuna gitmişti.

“Ben abartı olduğunu düşünmüyorum.” Ellen’in sesinde merak vardı. “Daha önce bu kadar güzel bir kızım olduğunu fark etmemiştim.”

Ryan, “Genetik,” diye cevapladı. “Güzelliğini sizden almış.”

Ellen gülererek Ryan’a çok büyüleyici olduğunu söyledi. Ryan bunun için elinden geleni yaptığını söyledikten sonra Abbey’yi kolundan tutup dışarı çıkardı.

“Yakınlarda çok güzel bir balıkçı var. Senin için sorun olmazsa oraya kadar yürüyebiliriz.”

“Bence güzel olur.”

Ryan ve Abbey kaldırımında sessizce yürümeye başladı. Aralarındaki bu sessizlik hiç rahatsız edici değildi, öyle ki Abbey bir şeyler söyleyip sessizliği bozma ihtiyacı duymuyordu. Restorana girdiklerinde bile çok fazla konuşmadan mönüye bakıp ne istediğini seçmişti. Başlangıçlar geldiğinde Ryan tekrar Fitzpatricklerden bahsetmeye başladı.

Abbey, “Artık bu konudan bahsetmeyelim,” diye yanıtladı. “Ben bunları arkamda bıraktım. Umarım evden istediklerini almışlardır. Ama Lisette ve Zoey’nin bana söylediğine göre çok da önemli şeyler almamışlar. Ama bu benim değil, onların sorunu. Bu yüzden artık onlardan bahsetmeyelim. Bana kendinden bahsetsene. Başka kayıp insan davası yok mu?”

“Çok heyecanlı bir şey yok. Sıkıcı, eski bir şirket davası üzerinde çalışıyorum.” Ryan, davanın arka planını Abbey’ye açıklarken Abbey her zamanki gibi aksanından büyülenmiş bir hâlde onu dinliyordu. Ryan’ın sesindeki

yumuşaklığı çok seviyordu. İrlandalı kızlar, erkekler ağızlarını her açtıklarında onları seksi buluyor muydu? Genç kadın kendi kendine, muhtemelen böyle bir şey yoktur, dedi. Şu komşunun tavuğu komşuya kaz görünür olayı... Farklı olan her şey, herkes daha güzel görünür, daha fazla merak uyandırırdı. Abbey, Cobey şu an ne yapıyor diye merak etti. Şimdiden ondan daha iyi şartlara sahip biriyle ilgilenmeye başlamış olabilir miydi? Ondan daha güzel, daha zengin... Ve ona istediği hayatı verebilecek biri. Genç kadın birden zavallı kız, diye düşündü. O kız her kimse, onun için üzülmüyordu.

“Neden başka bir yerde olmak istiyorsun gibi hissediyorum?”

“Çok özür dilerim.” Abbey, bıçağını ve çatalını masaya bıraktı. “Yaşananları kafamdaki yapbozda yerlerine oturtmaya çalışıyorum.”

“Peki benim yapbozdaki yerim neresi?”

“Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Ayrıca dünyadaki en seksi aksanlı adamsın.”

“Tanrım... Seni zekice sohbetimle etkilediğimi sanıyordum.”

Abbey gülümseyerek, “O da var,” dedi.

“Döndüğünde seni özleyeceğim. Sen sahip olduğum en iyi müşterilerden biriydin.”

“Ama en kazançlı müşteri sayılmam.”

“Bunun parayla bir ilgisi yok.”

“Konunun tamamen para olduğu bir davada ikimiz de umutsuz vakayız!” Abbey yüzünde neşeli bir ifadeyle arkasına yaslandı. “Bugün düşündüm de sonunda paradan fazlasını elde ettim. Bayan Fitzpatrickleri tanıdım, artık onlarla iletişimde kalabileceğimizi düşünüyorum. Annemle evi alsaydık böyle bir şey asla olmayacaktı.”

“Sence buna değdi mi? Lisette ve Zoey gibi gözü uzun süredir Fred’in malında olan insanlarla arkadaş olmaya değdi mi?”

“Evet, Fred’in malını elde etmeyi umuyorlardı ama bunun için onları suçlayamam. Bu arada annem ve Suzanne arkadaş oldu. Bu çok güzel. Ayrıca Suzanne beni İspanya’ya davet etti. Bu yılın sonunda Amerika’ya gelip beni ziyaret edecek. Bir süre San Francisco’da çalışmış. Düşünsene onu tanımadan önce sokakta karşılaşmış bile olabiliriz. Şimdiyse bana ailem gibi geliyor. Bence buna kesinlikle değdi, çünkü daha önce kimsem yoktu.”

“Bence evi alsaydın Suzanne çok mutlu olurdu.”

“Belki de. Ama Donald ve Gareth olmazdı ve bu aralarını iyice açardı. Üçünün birbirinden uzaklaşması hiç doğru değil. Gareth ve Lisette’in evliliği büyük bir stres altında, bence davayı kaybetmek onlara son darbe olurdu. İşin özü... Onlar için en iyisini diliyorum. Herkes sonuçtan mutluyorsa kesinlikle değmiş demektir.”

“Başkaları gerçekten bu kadar umurunda mı?”

“Sanırım evet.”

“Sen harika bir kadınsın.”

“Böyle söyleme. Sende bu aksan varken sen ne söylesen inanırım.”

Ryan bir kahkaha attı. “Peki sen ne yapacaksın, Abbey Andersen?”

“Filizlenen tırnak sanatı kariyerimi biliyorsun. O konuda başarılı olacağımı umuyorum. Ama başka şeyler de planladım. Daha fazla seyahat etmenin yanı sıra resme dönmek istiyorum. Hiçbir zaman dünyaca ünlü olamayacağımı biliyorum ama bunun bir önemi yok. Resim yapmak beni mutlu ediyor.” Abbey, Ryan’a kar kaplı Kaliforniya manzaraları yapma planını anlatıp onun onayını aldı.

Ryan, “Seninle iletişimde kalmak istiyorum,” dedi. “Yani aramızda bu kadar uzaklık varken arkadaşlıktan öte bir şeyler yaşamamanın zor olacağını biliyorum. Ama arkadaş kalabilirsek... Bu beni çok mutlu eder.”

“Beni de öyle. Hem belki yine iş için Amerika’ya gönderilirsin.”

“Üzgünüm ama bunun olacağını pek sanmıyorum. Sen benim en havalı görevimdin.”

“O zaman belki tatile gelirsin. Beni ziyaret edersin.”

“Kesinlikle. Bir gün Los Montesinos’a gitmek de istiyorum. Annenin nerede yaşadığını görmek isterim.”

“Bunu annemin de isteyeceğinden eminim. Artık dünyanın neresinde olursan ol arkadaş kalmak çok kolay.”

“Ve bu gerçekten çok güzel. Amerikalı bir cailin bulmuşum, ondan bu kadar kolay vazgeçmeye niyetim yok.”

Ryan, Abbey ve Ellen’i ertesi sabah havaalanına bıraktı. Genç adam gitmeden önce, Ellen’in gözünün önünde, Abbey’nin dudaklarına hafif bir hoşça kal öpücüğü kondurdu.

Ellen ve Abbey bekleme salonunda otururken Ellen, “Ondan hoşlandın mı?” diye sordu.

“Elbette. Ama arkadaş kalmaya karar verdik. Aksi hâlde çok fazla şey beklemiş olurduk.” Abbey bunları söylerken bile dudaklarındaki öpücüğü tekrar tekrar yaşıyordu. Ryan’ın dudaklarında, Cobey’de hissetmediği o baskıyı hissetmişti. Onu bir daha ne zaman görebilirdi, şimdiden düşünmeye başlamıştı.

“Dua edeceğim.” Ellen bunu söylediğinde Abbey annesine bir kez daha sıkıca sarıldı.

Abbey ertesi gün, kahverengi eteğini ve beyaz bluzunu giyen annesine San Diego uçuşu için kayıt yaptırdığında yine sıkıca sarıldı.

“Tekrar annem olman çok güzeldi.”

“Tekrar annen olmak çok güzeldi.” Ellen bir iç çekti. “Bize yemin ettirmeden önce neden bu kadar zorladıklarınızı şimdi anlıyorum. Tabii manastırdan neden bu kadar az çıktığımızı da. Sevdiğin insanlarla vedalaşmak çok zor. Özellikle de onlarla uzun süre boyunca görüşüp konuşamayacağını bildiğinde.”

“Ama rahibeleri seviyorsun. Hem Tanrı’yla geçirdiğiniz şu...”

Ellen gülümsedi. “Biliyorum. Ama hiçbirisi kendi kızını sevmek gibi değil. Son birkaç gün çok özgür geçti. Ama sürekli böyle yaşayamayız.”

Abbey, “Evet,” diye onayladı. “Ama bir gün... Oradan ayrılmak istersen... Tabii seni etkilemeye çalışmıyorum ama...”

“Tanrı’dan beni yönlendirmesini isteyeceğim. Doğru sebeple doğru şeyi mi yapıyorum, soracağım. Aynı senin yaptığın gibi.”

“Ah, bunun olması için dua ettin, değil mi?”

“Hayır. Sadece verdiğin kararın sana huzur vermesi için dua ettim. Umarım huzurlusundur.”

Abbey, “Evet,” diye yanıtladı. “Huzurluyum. Senin de huzurlu olmanı istiyorum. Duaların sana yeni bir yola sapman gerektiğini söylerse... Birlikte üstesinden gelebiliriz. Ama Los Montesinos’a döndüğünde kendini evinde hisse-deceğini düşünmeden edemiyorum.”

“Beni seçim yapmaya zorlamaman beni mutlu etti.”

“Kimse sana baskı yapamaz, anne. Aynı bana yapamayacakları gibi. Biz güçlü kadınlarız. İkimiz de çok güçlüyüz.”

Anne kız tekrar sarıldı. Ardından Ellen bavulunu alıp evine giden uçağın kalkacağı kapıya doğru yürüdü.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Birkaç hafta sonra Solí ve Vanessa tırnak bakımı akşamı için Abbey'ye gelmişti. Arkadaşları yemek ve şarap getirmiş, Abbey ise karşılık olarak tırnaklarını yapmıştı. Genç kadın, arkadaşlarına İrlanda seyahatini detaylarıyla anlatmak için ilk defa fırsat buluyordu.

“Yani sonuç olarak hiçbir şey almadın ama umurunda değil çünkü tırnak teknisyenliğin... Ya da tırnak sanatçılığın demeliyim... Yükselişe geçtiği ve son ayda kazancını iki katına çıkardığın, yarışmada bir ödül daha kazandığın ve Pete'in dairesini iyi paraya kiraladığın için hiçbir umurunda değil.” Vanessa canlı, kırmızı tırnaklarına baktı. Tüm tırnaklarını birer küçük taşla süslenmişti. “Cömertliğini kutlarım ama dürüst olmak gerekirse bence kafayı yemişsin. Parayı istediğin şey için kullanabilirdin.”

Solí, “Şu seksi avukatla uzak mesafe ilişkin benim için bir telafi olur mu bilemiyorum,” diye ekledi. Solí'nin tırnakları da yeşil ve altın rengiyle çok şık görünüyordu.

“Ah, bakın. Kendime hâlâ zaman zaman doğru şeyi mi yaptım diye soruyorum. Ama derinlerde bir yerlerde doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Ayrıca ne kadar uzak olursa olsun aile sayabileceğim insanlar olması da çok güzel. On-

larla iletişimde kalacağım, otelini açmadan önce Suzanne’i ziyaret edip tırnak köşesi için tavsiye vereceğim. Onun için özel tasarımlar bakıyorum.”

Vanessa, “Yani her şey güzel sonuçlandı,” dedi. “Bir milyoner olabileceksen olmaman hariç.”

Abbey, “Bu gerçekten güzel olurdu,” diye yanıtladı. “Ama şimdi eskisinden daha iyiyim ve bu her şeyden daha önemli.”

Solı, “Çok tuhaf değil mi?” diye sordu. “Mahkemeye gidiyorsun, peruklu hâkimler görüyorsun. Peruk diyorum ya peruk!”

Abbey, “O zorunlu bir şey değil,” dedi. “Bizim davamızdaki hâkimde yoktu. Aslında çok hatırlayamıyorum çünkü başım fırl fırl dönüyordu. Ama haklısın, işin bu kısmı çok tuhaf. Diğer yandan annemle geçirdiğim zamanlarda tuhaf bir şey yoktu.”

“Annen hâlâ manastırda mı?”

“Evet. Kafasında küçük bir tereddüt belirmesine rağmen sanırım orada kalmaya devam edecek. İrlanda’ya gitmek onu konfor alanından dışarı çıkardı. Ama Los Montesinos’un onun için gerçekten ev olduğunu düşünüyorum.”

Vanessa, “Hep yeteri kadar seyahat ettiğini söyleyip duruyordun,” dedi. “Ama Atlantik’i iki kere geçtin ve bunu tekrar yapmak istediğini söylüyorsun. Hem Suzanne’i görmeye gideceksin hem Nailympics’e. Yani annen de değişebilir.”

Abbey, “Belki,” diyerek sırtıttı. “Ama ben buna umut bağlamıyorum. Neyse şu an böyle çok mutluyum. En azından bana şu harika mojitolardan koyacak arkadaşlarım var.”

Vanessa, “Hemen geliyor,” diye cevapladı.

Üç kız bardaklarını tokuşturduktan sonra Vanessa bankadaki yeni müdürlerinden (yine çok konuşup aksiyona geçmeyen bir adamdı) bahsetti. Solı ise kısa süre içinde ga-

lerinin manzara sergisine gelmek zorunda olacaklarını söyledi, çünkü sergide onun üç eseri yer alacaktı.

Abbey, “Elbette geliyoruz,” dedi. “Nihayet yeteneğini fark etmiş olmaları harika.”

Solı, “Bir gün senin resimlerini de sergileriz,” diye cevapladı. “Ama bunun için bir dizi eser yapman gerekecek.”

“Hiçbir zaman senin kadar yetenekli olamayacağım ama deneyim kazanıyorum.” Abbey odanın diğer ucuna geçip getirdiği kanvası arkadaşlarına gösterdi. “Alcatraz’da Kar.”

“Ah Abbey, bu harika!” Solı, neredeyse siyah beyaz resme baktı. Abbey eserinde hapishanenin sert görüntüsüyle çelişen yüksek, beyaz karları resmetmişti. “Gerçekten alışılmadık bir eser.”

“Bu fikir aklıma Dublin’deyken geldi. Kaliforniya manzaralarını seçip karlı hâllerini resmetmek istedim.”

“Belki bu konseptinle bir sergi açarsın.”

“Belki. Belki de açmam. Resimlerimi iskelede satmaya çalışıp alıcısı çıkacak mı göreceğim.”

“Resimleri bitirdiğinde bana da göster. Ama bence bunları duvarlarına asmalısın. Duvarların hâlâ boş.” Solı, odada etrafına baktı.

“Biliyorum biliyorum. Ev dekorasyonuna biraz daha odaklanacağım ama sanırım şu İrlanda durumları çözülene kadar bekleyeceğim. Tabii Pete’le olan durum da.”

Vanessa, “Burada kalmana izin veriyor, değil mi?”

“Evet, her şey mükemmel. Biliyorsun, şehirde birkaç evi daha var, kiralama şirketleri hepsiyle ilgileniyor. Bu konuda çok mutluyum. Evlerden gelir elde ediyor ama doğrusunu söylemek gerekirse Pete, iyilik istemiyorum dememe rağmen evi bana çok uguna verdi.”

Vanessa, “Pete iyi bir adam,” diye yanıtladı.

“Hayatımda olduğu için çok şanslıyım.” Genç kadın hafifçe diğerk arkadaşına döndü. “Sen ne yapıyorsun, Solí?”

Solí, Abbey’nin odanın köşesine bıraktığı diğerk resimlere bakıyordu.

“Ah, eski çalışmalarına bakıyorum. Ama bu senin değil, değil mi?” Genç kadın Lisette ve Zoey’nin verdiği resmi kaldırdı. Abbey resmi süslü, yaldızlı eski çerçevesinden çıkarmıştı. Yoksa resmi eve getirirken sorun yaşayabilirdi. Bu yüzden resim, diğerk resimlerinin arasında duruyordu.

“Tanrım, hayır.” Abbey, bu resmin Fitzpatrick kadınlarından bir hediyeye olduğunu söyledi. “Kasayı habersiz açtıkları için suçluluk duygusu çekip bir şey kabul etmem gerektiğini söylediler.”

“Bu resim Fred’in ofisinde miydi?” Solí, hâlâ resmi inceliyordu.

“Benim için bunu seçmiş olmaları tuhaf. Duvar fotoğraflarla, baskılarla ve resimlerle doluydu. Ama ben Fred’e kalp masajı yaparken gözüme bu resim ilişmişti. Gözlerimi resimden ayırmadan Fred’e bir kaya gibi güçlü olmasını söylüyordum. Resim beni bir şekilde rahatlatmıştı. Güneş ışığının kayalara çarpışı çok hoşuma gitti. Bana Alcatraz’ı hatırlattı. Kendimi evimde hissettirdi.”

“Sana resimle ilgili bir şey söylediler mi?”

“Ne gibi?” Abbey, arkadaşının sesinde gizli bir şeyler hissetmişti.

“Fred’in resmi nereden bulduğunu söylediler mi?”

“Hayır.”

“Sadece...” Solí gözlerini kısarak resme biraz daha yakından baktı. “Sanırım pek iyi bir durumda değil ama üniversitede İrlanda sanatı okuduğumuzu biliyorsun, değil mi?”

Abbey, “Hey, sadece bir ders aldık,” diye cevapladı. “Hatırladığım tek ressam Francis Bacon. Sebebi de Geary Caddesi Galerisi’nde benzer eserler olması. Galiba orada

çalışmayı bırakmamın bir sebebi de o resimlerin beni çok korkutması.”

“İnsan yatağının ucuna öyle şeyler asmak istemez. Ama bu farklı. Maalesef bir Bacon değil. Onun resimleri milyonlar ediyor.”

Abbey, “Peki ressamı tanıdın mı?” diye sordu.

“Sanırım. Sanırım bu bir Jack Yeats resmi.”

Abbey kaşlarını çattı. “Jack Yeats mı? Jack Yeatslar mı? İrlandalı şairin kardeşi Jack Yeats mı?”

“W.B. Yeats bir şairdi. Jack ise bir ressam. Şuradaki fırça darbelerine bak. Şuraya da bak. Hem...” Solí resmin köşesini göstererek gülümsedi. “İşte şurada... İmzası var.”

Abbey resmi inceleyerek şüpheyi, “Duvardayken Yeats yazdığını görmemiştim,” dedi. “Muhtemelen göremezdim. Sence gerçekten o mu?”

“Olabilir. Bir kontrol ettirelim, denemeye değer.”

Vanessa, “Değerli bir şey mi?” diye sordu.

Solí, “Bu değişir,” dedi. “Bazı resimleri kırk-elli bine sattı.”

“Gerçekten mi?” Abbey etkilenmişti.

“Ama resimlerinden birinin ederi bir milyondan fazlaydı.”

Abbey ve Vanessa gözlerini Solí’den ayıramıyordu.

“Bu daha önemli bir resim... ve oldukça hayranlık verici, yani. . .” Solí omzunu silkti. ‘Umutlanmak istemiyorum ama bu resim için beş rakamlı bir şeyler elde edebilirsin, Abbey. Şanslıysan daha fazla bile eder.”

“Yüce Tanrım!” Vanessa, parlayan gözleriyle Abbey’ye baktı. “Zengin olabilirsin.”

Abbey resme bakmaya devam etti, deniz ve kaya ona evini hatırlatmıştı. Genç kadın tek kelime etmedi. İçindeki karışık duyguları ifade edecek bir kelime yoktu.

Abbey, Lisette’i arayıp bu resmi ona vermelerinin özel bir sebebi olup olmadığını sordu.

Lisette, “Hayır,” diye yanıtladı. “Bu, Fred’in sevdiği bir resimdi bu yüzden senin için biraz olsun anlamlı olabileceğini düşündük. Fred’in söylediğine göre bin dokuz yüz otuzlarda bir arkadaşı babasına vermiş, adam ödeme yapmak yerine bu resmi vermek istemiş. Babası Sligo’dan bir çiftçi işçisiydi.”

“Başka resim vermiş mi?”

“Bilmiyorum. Fred’in eşyalarını yeni yeni ayıklıyoruz.”

“O zaman eşyalara dikkatli bakın. Çünkü bu resim değerli olabilir. Belki başka resimler de vardır.”

Lisette ve Zoey, Fred’in resimlerini incelemesi için bir uzman tuttu ama resimlerin arasında başka Yeats resmi yoktu. Ama uzman daha az bilindik ressamalara ait birkaç resim bulup bunların birkaç bin Euro edebileceğini söylemişti.

Lisette haber vermek için Abbey’yi aradığında genç kadın, “Bu resmi bana verdiğiniz için biraz üzölmüş olmalısınız,” dedi.

“Doğrusu Donald ve Gareth öğrenirse çok öfkelenir. Ama bize çok fazla şey verdin Abbey, bunu hak ettin. Umarım Donald ve Gareth da zamanla kendine gelir.”

“Gareth’la aranız hâlâ kötü mü?”

“Herkes zor zamanlar yaşıyor. Donald, evi satın almak için para toplamaya çalışıyor. Evi almak istiyor, Zoey de öyle. Ama bu kendi malını satmasına bağlı ve Gareth’la benim acil paraya ihtiyacımız var. Bu yüzden hâlâ hepimizin önünde bazı engeller var. Tüm bunlara ek olarak Zoey geçen gün Karen ve Sorchla ile alışverişe çıkıp Donald’ın kredi kartında limit bırakmadı. Ama Donald birlikte vakit geçirdikleri için mutlu olduğundan tek kelime etmedi. Gar ve ben eski hâlimize dönmeye çalışıyoruz. Aslında Gareth biraz... Bu kadar delirdiği için kendinden utanıyor. Bu yüz-

den resmin peşine düşmeyeceğine eminim. Sonuçta her şeyi halledeceğimizi umuyorum. En azından Suzanne bize baskı yapmıyor. Geçen gün bana bir e-posta attı. Otelin planladığından önce açılacağını düşünüyor.”

“Biliyorum. Bana da yazdı. Sizin için her şeyin yoluna gireceğinden eminim.”

“Asıl komik olan... Son birkaç haftadır Suzanne’le o kadar çok konuşuyoruz ki Gareth’la evlendiğimizden beri hiç bu kadar konuşmamıştık. Bizimkilere karşı komik, farklı bir bakış açısı var. Bana güç veriyor. Zoey’le de çok yakın arkadaş olduk, bu kadar yakın olabileceğimizi hiç sanmazdım.”

Abbey, “Belki bir gün tekrar bir araya gelebiliriz,” dedi. “Fred’in evinde. Her şey çözülmüş hâlde...”

“Korkarım bunun için birkaç yıl gerekli. En azından Don ve Gar için. Ama ailenin kadınları tekrar buluşsa çok güzel olur. Hem belki annen de gelir?”

Abbey bundan pek emin değildi. Annesiyle Los Montesinos’a döndüğünden beri hiç konuşmamıştı. Annesinin henüz son görevini yerine getirmediğini bilse de rahibelerle çok mutlu olduğunu düşünmeden edemiyordu. Fakat hayatında ilk defa buna gücenmiyordu. Ellen’in nerede olursa olsun, mutlu ve memnun olmasını istiyordu. Çünkü kendi de mutlu ve memnundu. Ansızın hayatında doğru ve dengeli bir şekilde ilerlediğini hissediyordu. İşinden zevk alıyordu, sosyal hayatı iyiydi, artık bir şeyleri kaçırıyor gibi hissetmiyordu. Cobey Missen, bir televizyon programında yer alma umuduyla Los Angeles’a gitmişti. Gitmeden önce Abbey’ye ulaşmaya çalışmamıştı. Ancak Abbey gittiği için rahatlamıştı. Cobey etrafında biraz daha dolansaydı her şeyin tekrar baştan başlayabileceğini düşünüyordu. Çünkü Abbey, Cobey resmi duysaydı, onun resimden nasıl daha fazla kâr edebileceği konusunda tavsiyelerde bulunacağını biliyordu.

Abbey'nin bir yanı Fred'in resmini saklamak istese de evinde bu kadar değerli bir şeyi tutmak onu endişelendiriyordu. Ayrıca ünlü bir sanatçıya ait bir eser, eseri korumak adına sabit derecede, daha kontrol altında korunabilecek bir yerde saklanmalıydı.

Aslında Fred'in çalışma odası da ideal bir yer değildi ama Abbey, resmi korumak için elinden gelenin bu olacağını hissediyordu. Böylece yapacak en iyi şeyin resmi satmak olduğuna karar verdi. Tabii resmi satmak için tek sebebinin resmi korumak olmadığını da itiraf etmeliydi. Beş rakamlı bir para da gerçekten çekici gelmişti.

Abbey özellikle galeride çalıştığı dönem olmak üzere daha önce çok fazla müzayedeye gitmişti ama daha önce hiç satıcı olmamıştı. Üstelik alelade bir satıcı da değildi. New York'ta düzenlenen müzayedede bütün ilgi Jack Yeats'ın *Sligo Rock* eseri üzerindeydi. Genç kadın koltuğuna oturup çekicin masaya inmesini beklerken kataloga yazılanları tekrar tekrar okuyordu.

1930'larda resmedilen Sligo Rock, hafif izlenimci bir bakış açısıyla tükenmeyecek bir günü anlatmaya çalışmıştır. Çok sevilen İrlandalı ressamın en bilindik eseridir.

Pete 'en bilindik eser' sözlerine dikkat çekerken fiyata birkaç bin dolar daha eklemeleri gerektiğini söyledi. "Evden vazgeçtiğin için hâlâ çok öfkeliyim. Hâlâ öfkeliyim çünkü bu resmin evi telafi etme şansı yok. Ama en azından bunu bulduğun için şanslısın. En azından sana eski arabaların fotoğraflarından birini vermemişler."

Abbey, "Bunun yerine öyle bir şey isteyeceğim," diye mırıldandı. "Büyükbabamı hatırlayacak bir şeye ihtiyacım var."

"Belki kendine güzel bir mücevher satın alırsın. Ne zaman taksan onu hatırlarsın."

“Olabilir. Takılarımın çoğu tezgâhlarda satılan el işçiliği şeylerden. Daha önce hiç pahalı bir takım olmadı.”

Pete, “Tabii Yeats rezerv fiyata ulaşamayabilir,” diye uyardı. Bu arada Abbey’le birlikte bilinmedik bir ressama ait küçük bir resmin beş bin dolara satılışını dinliyorlardı. “Bu şeylerin ne kadar edeceği gerçekten tahmin edilemez.”

Müzayede evi rezerv fiyatın elli bin dolar olduğunu söyledi. Abbey için elli bin dolar bir resim için beklediğinden çok daha iyiydi fakat resim daha fazla etmezse Pete’nin hüsrana uğrayacağını biliyordu. Pete bu konuda çok iyimser de olsa onu ev yüzünden hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Zaten satın aldığı ev yüzünden onu yeteri kadar hayal kırıklığına uğratmıştı, bir de Yeats konusunda üzmemek istemiyordu.

“Merhaba Abbey.”

Abbey şaşkınlıkla etrafına baktığında yüzünde koca bir gülümseme belirdi. Sağındaki boş koltuğa Ryan Gilligan oturmuştu.

“Burada ne işin var?”

“Seni şaşırtmak istedim. Bu yüzden geldiğimi söylemedim. Uçuşum geçti, direkt havaalanından geldim. Bir an müzayedeyi kaçıracağım sandım.”

“Birazdan sıra bizde. Korkuyorum.”

“Korkma.” Ryan, Abbey’nin elini avucunun içine aldı. “Bana yüzlerce defa söylediğin gibi, sadece para.”

Odadaki birçok insanın *Sligo Rock* resmini beklediği kesindi. Ressamın ondan önceki tüm resamlardan çok daha yetenekli olduğu aşikârdı. Bu resimde diğerlerinde olmayan bir canlılık ve güç vardı. Abbey’nin parmakları, Ryan’ın kollarına sıkıca sarıldı. Diğer elini iste Pete tutuyordu. Üçü birlikte oturup müzayede memurunun tekrar konuşmasını bekledi.

Açılış ücreti rezerv fiyatından düşüktü. Abbey bir an hayal kırıklığı yaşamıştı. Sonra bunun sadece parayla ilgili olmadığını fark etti, diğer insanların - bu resme parası yetecek insanların - *Sligo Rock*'ı en az onun kadar sevmesini istiyordu. İnsanların bu resmi istemesini istiyordu. Genç kadın, birinin bu resmi umursadığını düşünmek istiyordu.

Sonra fiyat giderek artmaya başladı. İnsanlar rezerv fiyatına gelip daha yüksek teklifler vermeye başlamıştı. Resmin ücreti giderek artıyordu. Müzayede memuru, 'yüz bin dolar' dediğinde Abbey nefesini tuttu. İşte olmuştu. Pete'nin resim için içten içe ümit ettiği fiyata ulaşmışlardı.

"Yüz yirmi bin."

Abbey, tekliflerin devam ettiğini duydukça ürküyordu.

"Yüz elli bin."

Genç kadın Pete ve Ryan'ın elini daha sıkı tuttuğunu fark etti.

"İki yüz bin."

Abbey soluksuz kalmıştı. Pete de nefes alamıyordu ancak bunun sebebi Abbey'nin elini kıracak kadar sıkı tutması olabilirdi.

"İki yüz on bin."

Odada bir uğultu oluşmaya başlamıştı.

"İki yüz yirmi beş."

"İki yüz elli."

Abbey sayıları duyuyor fakat bu sayıları kavramakta güçlük çekiyordu.

"Üç yüz bin dolar."

Nihayet bir sakinlik olmuştu. Genç kadın rahatladığını hissetti. Üç yüz bin dolar hayal edebileceğinden daha fazlasıydı. Abbey Fred'in kalbinin tekrar atmaya başlamasını, Fred'in tekrar güçlü bir adam olmasını dileyerek resme baktığı anı hatırladı.

“Üç yüz yirmi bin. Üç yüz elli bin. Üç yüz yetmiş bin.”

Abbey gözlerini hızla kırıştırdı. Doğru duyup duymadığını kontrol etmek için duvardaki ekrana bakıyordu. Ekrandaki rakamlar kırmızıyla işaretliydi.

Dört yüz bin dolar.”

Şimdi el sıkma sırası Pete’deydi. Genç kadın tekrar nefes almayı unuttuğunu fark etti. Burnundan yavaşça soluk alıyordu.

“Dört yüz yirmi bin. Dört yüz otuz. Dört yüz kırk. Dört yüz elli. Dört yüz elli bin dolar. Bitti mi?”

Abbey artık bitmesi gerek, diye düşündü. Ne kadar güzel olursa olsun kimse bir resme bu kadar para veremez.

“Beş yüz bin dolar.”

Müzayede odasında heyecanlı homurtular duyuldu. Müzayede memuru bir sağına bir soluna bakıyordu ama fiyatı arttıran yoktu.

“Satıldı. Beş yüz bin dolara satıldı.”

Odada alkışlar koparken Abbey yanaklarından yaşlar süzüldüğünü fark etti.

Ryan, “Tebrikler!” diye fısıldadı.

Pete, “Şahane!” diye bağırdı. “Şimdi kutlama vakti.”

Odadan çıktıklarında Abbey bir süre dışarı çıkmak istediğini söyledi.

Ryan, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet. Sadece bir dakika yalnız kalmak istiyorum.”

Abbey kapıdan çıkıp serin gün ışığında durdu. O an titrediğini fark etti. Birkaç ay önce hiç parası yoktu, belirsiz bir geleceğe doğru sürükleniyordu. Şimdiyse yarım milyon doları vardı. Kendine ait resimler yapıyor, bir tırnak sanatçısı olarak çok talep görüyordu. Evet evi kaybetmişti ama Fred’in mirası ona çok iyi kapılar açmıştı.

Abbey ona yaklaşan ayak seslerini duyunca arkasını döndü.

“İyi olduğuna emin misin?”

Genç kadın ve bir de Ryan var diye düşündü. Onunla ilişkisi için zaman gerekebilirdi ama şu an yanındaydı.

“Evet. Sadece biraz... Bir an oda üstüme üstüme geldi.”

“Biliyorum.” Ryan, Abbey’ye bakıp gülümsedi.

“Her şey için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Ryan, kolunu Abbey’ye sardı. “Artık içeri girmen gerek. İmzalanacak kâğıtlar ve evraklar var. Pete imzayı attığına emin olmak istiyor.”

Abbey, Lisette, Zoey ve Suzanne’e mesaj atıp resmin ne kadara satıldığını söyledi. Çünkü onlara haber vermesini söylemişlerdi. Hepsi tebrik mesajı attı. Genç kadın, bu konuda samimi olduklarını biliyordu.

Pete, Delmonico’da bir kutlama yemeği düzenleyip Ryan’ı da davet etti. Abbey, böylesine şık bir restoranda bulunup fiyatına bakmadan biftek siparişi verebildiği için heyecanlıydı. Tekrar normal hayatına döndüğünde mönüye tekrar bakacağını biliyordu. Pete şampanya söylediğinde Abbey milyonerlik hayat tarzına alışmasının zaman alacağını, resmin Pete’nin içten içe umduğu gibi yarım milyon dan fazla etmemesinin iyi bir şey olabileceğini söyledi.

Ryan, “Fiyat yine de çok iyi,” dedi

Pete, “Ama düşünsene,” diye araya girdi. “İyice savaşıydın hem evi hem resmi alacaktın.”

“O zaman resmin gerçek değerini hiç öğrenemeyebilirdim. Şimdi teklifi veren kişinin resmi galeriye bağışladığını biliyorum ve çok daha mutluyum. Bu şekilde tekrar sanat dünyasına karışmış oldu, değerinin bilineceğini umuyorum.”

Ryan, “Bence sen doğru şeyi yaptın,” diye yanıtladı. “Beyninle değil, kalbinle hareket ettin.”

“Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?” Pete, Ryan’a baktı. “Bir avukat olarak bunu mu söylüyorsun?”

“Ben profesyonel düşünmeyi çoktan bıraktım. Ama Abbey yaptığı her şeyde bir sanatçı. Bence kalbiyle hareket etmesi çok doğru.”

Pete, Abbey’ye dönerek, “Abbey, bugüne kadar hep kalbiyle hareket etti,” dedi. “Onu bu yüzden seviyorum.”

“Ben de.” Pete, Ryan’ın bu söylediği üzerine şakacı bir şekilde ıslık çalarak Abbey’le Ryan’a baktı.

Abbey, “Ben ikinizi de seviyorum,” diye yanıtladı. “Şimdi bana biraz daha şampanya koy, Pete. Bu gecenin Cindarella’sı benim. Ayaklarım yerden kesilsin istiyorum.”

Pete akşam saat dokuzda otele dönmek zorunda olduğunu söyledi. İşle ilgili yapması gerekenler vardı ve Claudia’yı aramak istiyordu.

Abbey “Ona sevgilerimi ilet,” dedi. “Ve teşekkürlerimi.”

Pete, “Ne için?” diye sordu.

“Burada olduğun için. Bazen bunu istemese de...”

“İkimizin tek istediği senin ayaklarının üzerinde durman.”

“Artık duruyorum.”

“Hem artık başka destekçilerin de var.”

“Ah, Pete.” Abbey ayağa kalkıp Pete’yi kucakladı. “Sen her zaman benim en büyük, en iyi destekçim olacaksın. Her zaman.”

“Kendine iyi bak, tatlım.” Pete, Ryan’a dönerek ekledi. “Kızıma iyi bak.”

Pete restorandan ayrıldığında Ryan, “Pete iyi bir adam,” dedi.

“Çoğu insan iyidir.” Abbey tekrar yerine oturmuştu. “Çoğu insan birbiri için doğru şeyi yapmak ister. Sadece bazen bunu nasıl yapacağımızı bilmeyiz, o kadar.”

“Peki sen biliyor musun?”

“Annemin içinde harika bir öğretmen var. Ama annemin her söylediğini hayata doğru şekilde geçiremiyorum. Çok manevi bir yapım yok.” Abbey’nin gözleri birden parladı. “Bir şey diyeyim mi? Eğer otelime gelersen sana maneviyattan nasıl uzak olduğumu gösterebilirim.”

“Abbey Andersen!” Ryan, yüzünde şakacı bir korkuyla Abbey’ye bakıyordu. “Ben İrlandalı zavallı bir çocuğum. İrlanda’nın aziz ve alim adası olduğunu hatırlatmak isterim. Senin maneviyattan uzaklaşmanla baş edebilir miyim, emin değilim.”

“Her bahse varım, baş edebilirsin.”

“Şimdi uzak mesafe ilişkisi mi yaşayacağız yani? Çünkü bu zor olacak.”

“Ben zorluklarla mücadele edebilirim. Gelecekte nasıl bir ilişki içerisinde olacağımızı şu an düşünmek istemiyorum. Çünkü bu gece... Bu gece harikulade olacak.”

Abbey masaya doğru eğilip Ryan’ı öptü. Ryan onu geç vakitte otele bıraktığında Abbey, aralarında olacak olan şey her neyse harikulade olacağını biliyordu.

Kırkınıc Bölüm

Tipperary, İrlanda: 55 Yıl nce

Dilly yeni doğan bebeğinin çığlıklarını duyabiliyordu. Tek yapmak istediği yatağından çıkıp onu avutmaktı. Ama canı hareket edemeyecek kadar çok yanıyordu. Vücudundaki tüm kemikler sızlıyor, vücudunun her bölgesi ağrıyordu. Genç kadın, omuzlarına inen deri kemerin acısını hatırladı. Fayans zeminde kayıp düşerken hissettiği acıyı da unutmamıştı. Sonra birden karnının yırtılır gibi olduğunu ve bebeğinin geldiğini anladığında yaşadığı korkuyu anımsadı. Yerdeki kanlar hl gözlerinin önünde ydi. Yarı çekilir, yarı taşınır bir hlde revire götürülmüştü.

İnsanlar hızla bir şeyler fısıldıyor, emirler veriyor, birbirleriyle tartışıyordu. Birileri ona bir şeyler söylüyor, onun hakkında bir şeyler konuşuyordu. Bu kısım pek net değildi. Cevap verebilmiş miydi, bir şeyler söyleyebilmiş miydi hatırlamıyordu. Fakat bebeğinin ağladığını unutmamıştı. Ve şimdi yine aynı sesi duyuyordu.

Dilly hareket etmeye çalıştı ama vücudundaki acıya yenik düştü. Genç kadın hafifçe inledi. Ayağa kalkmak zorundaydı. Kalkmalıydı. Bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı, ayakları soğuk fayanslara değdi. Yavaş, dengesiz bir şekilde

yürüyüp odadan çıktı ve dar koridor boyunca ilerledi. Bebeğinin sesi giderek yaklaşıyordu.

“Tanrım! Çocuğum, ne yapıyorsun!”

Ansızın çıkagelen rahibe, binanın duvarlarından fırlayan kara bir gölge gibiydi. Kadın, Dilly’ye koştu. Dilly iki büklüm olmuş bir hâlde parmaklarını yan tarafına bastırıyordu.

“Ağladığını duydum. Bana ihtiyacı var.”

“Yataktan çıkacak hâlde değilsin. Ben bebeğe bakacağım.”

“Hayır. O benim bebeğim.”

“Bunu biliyorum.” Rahibenin sesi çok şefkatliydi, Dilly bu tür bir şefkate hiç alışkın olmadığından bu onu şaşırtmıştı. “Bebeğin senin olduğunu biliyorum.”

“Ona bakmam gerek. Onu seviyorum.”

“Elbette seviyorsun. Ama şimdi yatağına dönmem gerekiyor. Çok kan kaybettiğini biliyorsun, şu an çok güçsüzsün.”

“Güçlü olmam gerek. Bebeğim için. Ona bakmam gerek. Onunla ilgilenmem gerek.”

Dilly aniden hissettiği sersemlikle gözlerini yumdu.

Rahibe nazik bir ses tonuyla, “Şu an bebeğin için yapabileceğin en iyi şey yatağına dönmek,” dedi.

“Bebeğimi bırakmayacağım.” Dilly gözlerinden akan yaşları hissedebiliyordu. “Bana ihtiyacı var. O benim kızım.”

“Sana bebeğini getireceğim. Şimdi yatağına, Ita. Hadi.”

Dilly, rahibeye inanmamıştı. Zaten onlara hiç inanmıyordu. Fakat bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü. Etrafını net göremiyordu, genç kadın hafifçe inledi. Sonra rahibenin onu sardığını ve yavaşça kaldırarak revire dönmesi için destek olduğunu hissetti. Rahibenin kollarında güvende hissetmişti. Tehdit hissetmiyor, korkmuyordu. Daha önce onun gibi rahibeler olduğunu fark etmemişti. En azından burada yoktu.

“Şimdi onu yanma, yatağa getiriyorum.”

Dilly, ne kadar nazik bir kadın diye düşündü. Bu kadar nazik insanların olması çok güzeldi.

Genç kadın hissettiği baş dönmesiyle görüş açısını tek-rar kaybetti. Etrafını net bir şekilde görmekte zorlanıyor, dikkatini toplayamıyordu. Fakat rahibe bebeğini getireceğinden ayık kalmalıydı. Bebeğini görmek istiyordu. Onu ne kadar sevdiğini söylemek istiyordu.

“İşte geldik.”

Dilly göğsünde kızının sıcaklığını hissettiğinde başını eğip kızına baktı. Genç kadın bebeğinin yumuşacık tenini, saçlarını ve şaşırtıcı bir şekilde mavi olan gözlerini görmek için gözlerini birkaç kez hızlı bir şekilde kırıştırdı.

“Ah. Çok güzel...”

“Elbette güzel. Sana benzemiş.” Rahibe, Dilly ve kızına baktı. O an Dilly kadının da gözlerinin mavi olduğunu fark etti. Kızıninkiler kadar güzel olmasa da maviydi. Üstelik bunlar, oldukça merhametli gözlerdi.

“Siz Rahibe Anthony değilsiniz.” Dilly bu rahibenin tüm kızların korktuğu kadınlardan çok daha genç olduğunu yeni fark etmişti.

Kadın, “Hayır,” diye yanıtladı. “Ben geleli birkaç gün oldu. Ben Rahibe Benita.”

Dilly, “Benita,” diye fısıldadı. “Ne güzel bir isim.”

Ve Dilly, bebeğini kucağından bırakmadan gözlerini yumdu.

Rahibe Benita, Dilly’nin alnına yumuşak bir öpücük kondurdu.

“Sen çok iyi bir annesin. Sana ve çocuğuna dualar edeceğim.”

İki hafta sonra Rahibe Benita, kucağında nazikçe tuttuğu bebekle birlikte misafir odasına girdi. Tahta sandalyelerde gözlerinde umutla oturan bir çift, hevesle bekliyordu.

“Bay ve Bayan Connolly, kızınızı getirdim. Ona iyi bakın. Gerçekten çok tatlı bir kız. Ona vereceğiniz tüm sevgiyi sonuna kadar hak ediyor.”

“Ah.” Mamie Connolly bebeği alıp yanağını şefkatle öptü. “Ah, Ellen. Nihayet sana kavuşmak çok güzel. Hadi, artık evimize gitme vakti.”